

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΗΝΑΙΟΝ
ΤΟΥ
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

Ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ Νεωτάτου Μεγ. Τυπικοῦ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

διορθωθὲν τὸ πρῶτον μὲν ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ

νῦν δὲ ἀκριβῶς ἐπιδιορθωθὲν ὑπὸ εἰδικωτάτου διορθωτοῦ καὶ ἀπαλλαγὲν καὶ τοῦ ἐλαχίστου τυπογραφικοῦ παροράματος

ΑΔΕΙΑ ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝῌ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

τοῦ ἐκ Καισαρείας

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκ τῶν Βιβλιεκδοτικῶν
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
Ἰωάν. Νικολαΐδου
1905

Διορθωτής : Δημ. Καλλιγερόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΚΔΟΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
1905

ΜΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΙΑΝ

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ Α'.—Τῶν ἁγίων ἑπτὰ Μακκαβαίων καὶ ἡ Πρόοδος τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

1. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, τοῦ Σταυροῦ Προσόμοια γ', Δόξα, Οἱ ἅγιοι Μακκαβαῖοι, καὶ νῦν Ὅνπερ πάλαι Μωϋσῆς, Εἴσοδος Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀπόστιχα τοῦ Σταυροῦ, ὧν οἱ Στίχοι Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν... καὶ Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.., Δόξα τῶν Ἁγίων, Καὶ νῦν τοῦ Σταυροῦ, Ἀπολυτίκιον, Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων, Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου ἅπαξ καὶ Ἀπόλυσις.

2. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων δίς, καὶ τοῦ Σταυροῦ ἅπαξ, τὸ Ψαλτήριον, τὰ Καθίσματα, οἱ Κανόνες τοῦ Σταυροῦ καὶ τῶν Ἁγίων, κατὰ τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ διάταξιν, αἱ Καταβασίαι Σταυρὸν χαράξας· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, καὶ ἡ Καταβασία Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος. Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἁγίων καὶ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τοὺς Αἴνους, Δόξα τῶν Ἁγίων καὶ νῦν τοῦ Σταυροῦ. Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων.

Σημ. Τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν Τυπικὸν διατάττει καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν μετὰ τὴν Δοξολογίαν νὰ τελῆται ἡ Πρόοδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν τάξιν τῆς γ'. Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν. Ἐὰν γίνηται πρόοδος τοῦ Σταυροῦ, λέγεται ἀντὶ Τρισαγίου Τὸν Σταυρόν σου.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί, Τροπάρια ἐκ τῆς γ'. τοῦ α' Κανόνος Ὠδῆς καὶ ἐκ τῆς ϛ' τοῦ β'. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ Ἀπολυτίκιον Σῶσον Κύριε, τῶν Ἁγίων, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, Ἀπόστολος Οἱ Ἅγιοι Πάντες καὶ Εὐαγγέλιον (ζήτει Σεπτεμβρίου ΙΔ'). Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστι, Κοινωνικὸν Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἡ Πρόοδος τοῦ Σταυροῦ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ ϛ'. καὶ τοῦ Σταυροῦ δ'. (ἡ τῶν Ἁγίων Ἀκολουθία ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις), Δόξα τοῦ Σταυροῦ, Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἴσοδος Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν τοῦ Σταυροῦ, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Σταυροῦ ἅπαξ, καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς Κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δὶς καὶ τὸ τοῦ Σταυροῦ ἅπαξ, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειράν, καὶ ἀντὶ Θεοτοκίων τὰ τοῦ Σταυροῦ, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τοῦ Σταυροῦ, οὗ ὁ Στίχος Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι· ἀπὸ γ' Ὠδῆς, τὸ Κοντάκιον Ὁ ὑψωθείς, καὶ τὸ Κάθισμα Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται ἅπαξ, ἀφ' ϛ' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων, αἱ Καταβασίαι Σταυρὸν χαράξας καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον καὶ τὸ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τοῦ Σταυροῦ δ', Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ' καὶ ἐκ τῆς ϛ' Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Σταυροῦ δ' Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Σταυροῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, Κοντάκιον Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς, εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστι, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Α'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων τῶν Μακκαβαίων, καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἐλεαζάρου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σολομονῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχους ϛ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ τιμίου Σταυροῦ γ'. καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς κοινὸν φυλακτήριον, ὡς πηγὴν ἁγιάσματος, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον ἀσπασώμεθα· καὶ γὰρ κοιμίζει παθήματα, καὶ παύει νοσήματα, καὶ παντοίων ἀλγεινῶν, ἀπαλλάττει τοὺς κάμνοντας, ὑπὲρ ἄβυσσον, πελαγίζων τὰ ῥεῖθρα τῶν θαυμάτων, τοῖς πιστῶς αὐτοῦ τὸν τύπον, καὶ προσκυνοῦσι καὶ σέβουσιν.

Οἱ τοῦ βίου τοῖς κύμασι, θαλαττεύοντες ἄνθρωποι, παθημάτων ζάλῃ τε κυμαινόμενοι, ὡς εἰς ὁλκάδα σωτήριον, τὸ ξύλον τὸ τίμιον, καταφύγωμεν πιστῶς, καὶ σιγήσει τὰ κύματα, καὶ τὰ

πνεύματα, καὶ ῥαγήσεται πάθη, καὶ πρὸς ὅρμον, ἀκυμάντου σωτηρίας, χαρμονικῶς καταντήσομεν.

Ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψεν, ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, ὡς ἀκτῖνας θαύματα προβαλλόμενος, καὶ ὡς βολίδας ἰάματα· προσέλθωμεν ἄνθρωποι, οἱ τῷ σκότει τῶν δεινῶν, συνεχόμενοι πάντοτε, καὶ ληψόμεθα, φωτοπάροχον χάριν ἰαμάτων, τὸν ἐν τούτῳ προσπαγέντα, σαρκὶ Θεὸν μεγαλύνοντες.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τοῦ νόμου τὸν ὄροφον ἑπτά, στύλοις ἐπαιρόμενον, ἡ τυραννὶς οὐ κατέσεισε· τὴν γὰρ ἀλόγιστον, τοῦ διώκτου λύσσαν, ἀνδρικῶς ὑπέμειναν, τὸ σῶμα παραδόντες τοῖς τέμνουσιν, οἱ εὐγενέστατοι, νεανίαι καὶ ὁμαίμονες, τῶν Μωσέως θεσπισμάτων φύλακες.

Ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα τὸν νοῦν, ὄντως ἀνυψώσαντες, μέλη σαρκὸς κατετέμνοντο, οἱ εὐσεβέστατοι, καὶ γενναῖοι παῖδες, σὺν μητρὶ θεόφρονι, μεγίσταις ἐν ἐλπίσι νευρούμενοι· ὧν νῦν ἐπέτυχον, Ἀβραὰμ ἀναπαυσάμενοι, ἐν τοῖς κόλποις, τοῦ αὐτῶν προπάτορος.

Ψυχῆς ἐν νεότητι στερρῶς, ἑαυτοὺς ὁπλίσαντες, καὶ τὸν θυμὸν ὥσπερ θήξαντες, πρὸς τὸν ἀντίπαλον, σταθερῶς ἐχώρουν, εὐσεβείας ἕνεκα, καὶ νόμου τοῦ πατρῴου τηρήσεως, ὁ ἱερώτατος, Ἐλεάζαρ καὶ οἱ πάνσοφοι, νεανίαι, σὺν μητρὶ θεόφρονι.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Μακκαβαῖοι τῷ τυράννῳ ἔλεγον· Ἡμῖν ὦ Ἀντίοχε, εἷς Βασιλεὺς ὁ Θεός, παρ' οὗ γεγόναμεν, καὶ πρὸς ὃν ἐπιστρέφομεν. Κόσμος μένει ἄλλος ἡμῖν, τοῦ ὁρωμένου ὑψηλότερος καὶ μονιμώτερος· πατρὶς δὲ ἡμῶν Ἱερουσαλήμ, κραταιὰ καὶ ἀνώλεθρος· πανήγυρις δέ, ἡ μετὰ Ἀγγέλων διαγωγή. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ὅνπερ πάλαι Μωσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλὴκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυῒδ ὁ μελῳδός, ὑποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου Χριστὲ ὁ Θεός, σήμερον ἁμαρτωλοὶ προσκυνοῦμεν, χείλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες δεόμεθα· Κύριε, σὺν τῷ Λῃστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῇ τοῦ Σταυροῦ προελεύσει, δεῦτε φιλέορτοι, τὴν ἑορτὴν ποιοῦντες, φαιδρυνθῶμεν βοῶντες, ἐν πίστει ἀδιστάκτῳ· Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, ἡμᾶς ἁγίασον χάριτι, τοῦ ἐπὶ σὲ ὑψωθέντος, καὶ ἐξελοῦ, πάσης βλάβης τῇ δυνάμει σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τὰς οὐρανίους πορείας, Σταυρὸς ὁ τίμιος, ἐξευτρεπίζει πᾶσι, τοῖς αὐτὸν προσκυνοῦσιν, ἐν φόβῳ καὶ ἀγάπῃ· καὶ τοῖς χοροῖς, τῶν ἀΰλων Δυνάμεων, ὃς ἐν αὐτῷ προσηλώθη συναριθμεῖ, τοὺς ἐκ πόθου ἀνυμνοῦντας αὐτόν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οἱ προσκυνοῦντες ἐν πίστει, Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, προσκυνοῦμεν Δεσπότην, οὗ τῇ ἐπινεύσει χείλη ὁμοῦ, καὶ τὰς ψυχὰς ἁγνιζόμεθα, καὶ ταῖς ἐλλάμψεσι τούτου ταῖς νοηταῖς, φαιδρυνόμεθα αἰνοῦντες αὐτόν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ψυχαὶ δικαίων ἐν χειρὶ Κυρίου, καθάπερ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, οἱ πρὸ νόμου προπάτορες, καὶ Μακκαβαίων πρόγονοι, τῶν νῦν εὐφημουμένων παρ' ἡμῶν. Οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, Ἀβραμιαῖοι ὑπάρχοντες, τὴν πίστιν ἐζήλωσαν, τοῦ ἑαυτῶν προπάτορος Ἀβραάμ, καὶ μέχρι θανάτου ἠγωνίσαντο δι' εὐσέβειαν· εὐσεβῶς γὰρ συντραφέντες, καὶ ἐννόμως συναθλήσαντες, τὴν ἀσέβειαν διήλεγξαν τοῦ ἐπαράτου Ἀντιόχου· καὶ μηδὲν προτιμήσαντες τῶν τῆς παρούσης ζωῆς, διὰ τὴν αἰώνιον, πάντα Θεῷ ἀνέθεντο, ψυχήν, ἀνδρείαν, αἴσθησιν, σῶμα ἁπαλόν, καὶ ἀμοιβὰς τῶν ἁγνείᾳ τεθραμμένων. Ὦ ῥίζης εὐσεβοῦς! ἐξ ἧς ὑμεῖς ἐβλαστήσατε Μακκαβαῖοι. Ὦ μητρὸς ἁγίας! τῆς τετοκυίας τὸν ἰσάριθμον τῆς ἑβδομάδος ἀριθμόν. Ἀλλ' ἱκετεύομεν ὑμᾶς Μακκαβαῖοι, σὺν τῇ μητρὶ ὑμῶν Σολομονῇ καὶ τῷ σοφῷ ἱερεῖ Ἐλεαζάρῳ, ὡς παριστάμενοι (*) Χριστῷ τῷ Θεῷ, δι' ὃν κεκοπιάκατε, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν ὑμῶν ἀπολαύοντες, ἐκτενῆ ἱκεσίαν ποιήσατε ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται, καὶ πληροῖ τὰ θελήματα ὑμῶν, τῶν φοβουμένων αὐτόν.

(*) Ἐτρέψαμεν τὸ *ὅταν παραστῆτε* εἰς τό, *ὡς παριστάμενοι*, καὶ τὸ *ἀπολαβεῖν* εἰς τό, *ἀπολαύοντες*, καθόσον αἱ τῶν ἁγίων πρεσβεῖαι μέχρι τῆς μελλούσης κρίσεως ἰσχύουσιν. Ὁ Δ.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἡ φωνὴ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα· Ὄψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἐλευθεροῦται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις Δαυϊτικοῖς, ὕμνον σοι προσφέροντα καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε. Παντοδύναμε. Κύριε δόξα σοι. Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων, Ἦχος α'.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Τοῦ Σταυροῦ, Ἦχος ὁ αὐτός.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι, κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ φύσις τῶν βροτῶν, συνεώρταζε πᾶσα καὶ ἐσκίρτα μυστικῶς· τοῦ Σταυροῦ γὰρ τὸ ξύλον, προτίθεται σήμερον, ἰατρεῖον ἀδάπανον, τοῖς προστρέχουσι, μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου, καὶ δοξάζουσι τὸν ἐν αὐτῷ προσπαγέντα, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον. Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης πρόξενος, τῇ νῦν ἡμέρᾳ, τοῦ Σταυροῦ ἡ πρόοδος· καθαγιάζει γὰρ ἡμῶν, ψυχὰς ὁμοῦ καὶ τὰ σώματα, τῶν προσκυνούντων, αὐτὸν μετὰ πίστεως. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Οἱ Κανόνες τοῦ Σταυροῦ καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Σταυροῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ προσκυνητὸν πάντες ὑμνοῦμεν Ξύλον. (*)

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Τὸν τοῦ Κυρίου ζωηφόρον σήμερον, Σταυρὸν νοῒ καθαρῷ, καὶ εὐσεβεῖ γνώμῃ, πάντες προσκυνήσωμεν· πρόκειται γὰρ δωρούμενος, τοῖς αὐτῷ προσιοῦσιν, ἁγιασμὸν καὶ σωτήριον, ἔλλαμψιν καὶ δόξαν καὶ ἔλεος.

Ὁ ζωοδώρητος Σταυρὸς προκείμενος, καὶ καθορώμενος, φωτοειδῆ αἴγλην, ἀποπέμπει χάριτος· προσέλθωμεν καὶ λάβωμεν φωτισμὸν εὐφροσύνης, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν, αἴνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὁρῶσι θέαμα, Σταυρὸς ὁ τίμιος, καὶ ὡς πηγὴ βρύει, ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παύει ἁμαρτήματα, καὶ νοσήματα λύει, καὶ τὰ φρονήματα ῥώννυσι, τῶν εἰλικρινῶς προσκυνούντων αὐτόν.

Ῥάβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὗ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἄστατον, καὶ τὰ ῥεύματα πάντα, τῆς ἁμαρτίας ἐκφεύγομεν, καὶ θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε σε τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον· καὶ πῶς νυνὶ ὅλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; Ὁρῶ γάρ σε κρεμάμενον, ὡς κακοῦργον ἐν ξύλῳ, τὴν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων. Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὠδὴν ἐπινίκιον.

Μωσέως τὰ δόγματα, πάνσοφοι Παῖδες νομίμως φυλάξαντες, καὶ Χριστοῦ τὸν θάνατον, ζηλώσαντες εὐσεβῶς, πρεσβεύσατε ἀεί, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Τίς εἶδε τίς ἤκουσεν, οἵους ἀγῶνας, στερρῶς ἐπεδείξαντο, οἱ τοῦ νόμου φύλακες, οἱ Σολομονῆς υἱοί, ἀθλήσαντες μιᾷ ψυχῇ, ἑνὶ φρονήματι;

Ἀλλήλους ὀτρύνοντες, οὕτως ἐβόων· Νομίμως ἀθλήσωμεν, καὶ προθύμως θάνωμεν, ὑπὲρ πατρῴων ἐθῶν, οἱ Σολομονῆς τῆς σεπτῆς, Ἅγιοι ἑπτά.

Ἠσχύνθη ὁ τύραννος, στῶμεν ἀνδρείως, ἠσθένησαν βάσανοι, Βελίαρ ἥττηται, τὸ πῦρ ἐσβέσθη λοιπόν· μηδεὶς οὖν ἔξω ἀδελφοί, στήτω τοῦ σκάμματος.

Ἡμῖν ὦ Ἀντίοχε, ὑπὲρ πατρῴων, ἐθῶν ὁ ἀγών ἐστιν (οἱ Παῖδες ἔκραζον ἐν τῷ σταδίῳ γυμνοί), ὑπὲρ ὧν μᾶλλον τὸ θανεῖν τοῦ ζῆν προκρίνομεν.

Τὰς σάρκας τοῖς ὄνυξιν ἐν τῷ σταδίῳ, ξεόμενοι ἔκραζον, οἱ τοῦ νόμου φύλακες· Ἡμῖν ὦ

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει ἄλλους παρὰ τοὺς ἐνταῦθα Κανόνας ἀνωνύμους ἀμφοτέρους· καὶ ὁ μὲν τοῦ Σταυροῦ, πρὸς τό, *Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας* φέρει τήνδε τὴν Ἀκροστιχίδα *Σταυρὸν προσκυνῶ τῶν πιστῶν σωτηρίαν*· ὁ δὲ τῶν Ἁγίων, πρὸς τὸ *Ὑγρὰν διοδεύσας*, ἐστὶν ἄνευ Ἀκροστιχίδος. Ἔχει δὲ προσέτι τὸ χειρόγραφον καὶ Ἀπόστιχα τοῦ Σταυροῦ ἀφ' ἑσπέρας καὶ Καθίσματα ὁμοίως τὸ πρωΐ.

Ἀντίοχε, γλυκεῖς οἱ πόνοι καὶ τὸ πῦρ, διὰ τὴν πάντων ζωήν. Δόξα Πατρί.

Τριάδα δοξάσωμεν τὴν ἐν Μονάδι, οὐσίαν ἀΐδιον, συμφυῆ καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοιοδύναμον, Πατέρα ἄναρχον Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν βότρυν τὸν πέπειρον ἐν τῇ γαστρί σου, ἀφράστως βλαστήσασα, ζωηφόρος ἄμπελος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐδείχθης Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, πάντας εὐφραίνουσα. Καταβασία.

«Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ, »τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύ»σαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἅρμασι »κροτήσας ἥνωσεν, ἐπ' εὔρους διαγράψας τὸ ἀήτ»τητον ὅπλον. Διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, »ὅτι δεδόξασται».

Τοῦ Σταυροῦ. Ὠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας.

Σταυρὸς ἁπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθορᾶται, προσκυνούμενος· καὶ πᾶσα ἡ κτίσις, ἑορτάζει ἐν χαρᾷ, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τῶν τοῦ Σταυροῦ λαμπηδόνων, ὁλικῶς οἱ ἐν αὐτῷ πεποιθότες, σκοτασμὸν ἁμαρτιῶν, ἐκφύγωμεν καὶ κράξωμεν· Ὁ φωτισμὸς τῶν ὅλων, εὔσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Ὑμνολογοῦμέν σε Σταυρέ, καὶ προσπτυσσόμεθα πίστει, ἐξαιτούμενοι τὴν σὴν δυναστείαν· Ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθροῦ, παγίδων καὶ κυβέρνησον, πρὸς ὅρμον ἡμᾶς πάντας, τῆς σωτηρίας ὑμνοῦντάς σε. Σταυροθεοτοκίον.

Νενεκρωμένην τὴν ζωήν, ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα, καὶ μὴ φέρουσα τῶν σπλάγχνων τὸν πόνον, ἐδονεῖτο ἡ σεμνή, Παρθένος ἀνακράζουσα· Οἴμοι! Υἱέ μου τί σοι, δῆμος ἀνόμων πεποίηκεν;

Τῶν Ἁγίων. Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν.

Παῖδες ἱερῶς βλαστήσαντες, καὶ συναυξηθέντες, πάντες κατὰ νόμον, παιδαγωγηθέντες ὑπὸ Ἐλεαζάρου, νομίμως ἠθλήσατε, καὶ Ἀντιόχου τὰς βουλάς, πάσας εἰς γῆν κατεπατήσατε.

Σπεῦδε ἀνεβόων τύραννε, οἱ Ἀβραμιαῖοι ποίει ἅπερ θέλεις, καὶ ὀργίζου πλέον· ἡμεῖς τοῖς δόγμασί σου, οὐδόλως πειθόμενοι, τοὺς τῶν βασάνων αἰκισμούς, πόθῳ Θεοῦ μᾶλλον αἱρούμεθα.

Μήτις ὑστερείτω σήμερον, τοῦ καλοῦ ἀγῶνος· μήτις θηρευθήτω, ὑπὸ τοῦ μανιώδους· σοφός ἐστιν ὁ δράκων· ἀλλήλους παρώτρυναν, τῆς Σολομονῆς οἱ υἱοί· μήτις ἡμῶν γένηται βρῶμα αὐτοῦ.

Δεῦτε οἱ τοῦ νόμου φύλακες, ὁμοῦ αἰκισθῶμεν· δεῦτε ἀνδρυνθῶμεν, οἱ Παῖδες ἀνεβόων, ἀλλήλους ὀτρύνοντες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας εὐσεβῶς· οὓς καὶ ἡμεῖς ζηλοτυπήσωμεν. Δόξα Πατρί.

Μίαν οἱ πιστοὶ δοξάσωμεν, τοῦ Θεοῦ οὐσίαν, μίαν δεσποτείαν, μίαν βασιλείαν, ἑνοῦντες ἀσυγχύτως, τὴν μίαν Θεότητα, καὶ διαιροῦντες εὐσεβῶς, ταύτην τρισὶ ταῖς ὑποστάσεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Βάτος προεγνώσθης ἄφλεκτος, ἐν Σινᾶ τῷ ὄρει· ὄρος δὲ τὸ θεῖον, Δανιὴλ ἐφάνης, ἐξ οὗ ἀχειροτμήτως, ἐτμήθη ὁ ἄτμητος, Χριστὸς ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, εἷς ὢν ὁ Υἱὸς Θεογεννῆτορ ἐκ σοῦ.

Καταβασία.

«Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβά»νεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα. »Τῇ στειρευούσῃ δὲ πρώην, Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήν»θησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα».

Κοντάκιον τοῦ Σταυροῦ, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ ἑκουσίως.

Εἶτα Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβῶς συντραφέντες Παῖδες σοφοί, μαρτυρικῶς τοῦ τυράννου τὰς ἀπειλάς, ἀνδρείως κατησχύνατε, ὡς τοῦ νόμου ὑπέρμαχοι· καὶ τοῦ πατρὸς ἀκόλουθοι, γενόμενοι Ἅγιοι, σὺν μητρὶ θεόφρονι, προθύμως ἠθλήσατε· ὅθεν καὶ θανάτῳ, τὴν οὐράνιον ὄντως, ζωὴν ὠνησάμενοι, αἰωνίως ἀγάλλεσθε, Μακκαβαῖοι στερρόψυχοι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν εν ἁμαρτίαις. Δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ Σταυροῦ Ὠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ἡ κραταιά, σκέπη τε καὶ ἐπανόρθωσις, τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἀκαταμάχητον ὅπλον τῆς πίστεως ὁ Σταυρός, ὁ σωτηριώδης, ἰδοὺ ὁρᾶται προκείμενος· καὶ πάντων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων, ἁγιάζων φωτίζει ἐν χάριτι.

Τῶν εὐσεβῶν, φρουρὸς ὁ μέγας προκείμενος, ἐν τῷ μέσῳ, πάντων Ὑπεράγαθε. Σταυρὸς ὁ τίμιος μέσον γῆς, ἐν ᾧ ἀνυψώθης, ἐθελουσίῳ θελήσει

σου, τὸν κόσμον ἁγιάζει, τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ὁ οὐρανός, πάσῃ τῇ γῇ, συνευφραίνεται, ἀθλοφόροι, μάρτυρες, Ἀπόστολοι, ψυχαὶ Δικαίων περιχαρῶς, νῦν ἀγαλλιῶνται, τὸ πάντας σῷζον θεώμενοι, προκείμενον ἐν μέσῳ, ζωοδώρητον ξύλον, καὶ πιστοὺς ἁγιάζον ἐν χάριτι.

Νόμους τοὺς σούς, Κύριε ὁ ἀσυνείδητος μὴ φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι ἡνίκα ἔλθῃς ἐξ οὐρανοῦ, κρῖναι τῶν ἀνθρώπων τὰ ἔργα· ὅθεν κραυγάζω σοι· Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, ἐπιστρέψας με σῶσον, μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον.

Παρθενικῆς, τέκνον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον, καὶ ὁρῶσα, ξύλῳ νῦν κρεμάμενον, ἐπαπορῶ καὶ οὐ συνορῶ, ὕψος μυστηρίου, καὶ βάθος πολλῶν κριμάτων σου, ἡ Πάναγνος ἐβόα· ἣν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ μακαρίζομεν.

Τῶν Ἁγίων. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Εὐφραίνου Ἐλεάζαρ, ὁρῶν τοὺς ἱερούς, φοιτητάς σου σήμερον ἀθλοῦντας εὐσεβῶς, ὑπὲρ πατρῴων νομίμων τε προσταγμάτων, καὶ Ἀντιόχου τοῦ διώκτου τὴν μανίαν, λόγοις τοῖς σοφοῖς διελέγχοντας.

Σολομονὴ ἀγάλλου, (*) ὁρῶσα τοὺς ἑπτά, κλάδους συνακμάσαντας, τοῦ νόμου τοὺς καρπούς· ἐξ ὧν τρυγῶσα ἡ ἄμεπτος Ἐκκλησία, τοὺς κληρονόμους τῆς ἐν χάριτι λατρείας, τρέφει καθ' ἡμέραν ὡς μήτηρ ἡμᾶς.

Σκιρτᾶτε Πατριάρχαι, κροτήσατε χερσί, τοὺς τοῦ νόμου φύλακας, ὁρῶντες εὐσεβῶς, ὑπεραθλοῦντας τῆς κατὰ νόμον λατρείας, καὶ διὰ πάντων αἰκισμῶν δοκιμασθέντας, μήπως τῶν πατρῴων ἐκστῶσιν ἐθῶν.

Χορεύσατε νομίμως, ὑπέρμαχοι στερροί, καὶ συνεορτάσατε, τοῖς μάρτυσι Χριστοῦ, ὡς πρὸ ἐκείνων ἀθλήσαντες ὑπὲρ νόμου, καὶ μετ' ἐκείνων εὐφημούμενοι ἐννόμως, πάσῃ τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ φαιδρῶς. Δόξα Πατρί.

Τριάδα ἐν Μονάδι, δοξάσωμεν πιστοί, ἀσιγήτοις στόμασι, βοῶντες πρὸς αὐτήν· Ἡ ἐν Μονάδι Τριὰς συμπροσκυνουμένη, καὶ ἐν Τριάδι τῶν προσώπων ὑμνουμένη, δόξα σοι τιμὴ καὶ προσκύνησις. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε Παρθένε, θεόνυμφε, σεμνή, ὡς Θεογεννήτριαν, καὶ τεῖχος τῶν πιστῶν· σὺ γὰρ τὴν φύσιν ἀνέστησας τὴν πεσοῦσαν, καὶ τὴν εἰκόνα ἀνενέωσας τεκοῦσα, μόνη τὸν προόντα Θεὸν τοῦ Ἀδάμ. Καταβασία.

« Εἰσακήκοα Κύριε τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυ-
» στήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδό-
» ξασά σου τὴν θεότητα».

Τοῦ Σταυροῦ. Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἀλαλάξατε ἔθνη, ᾄσατε σκιρτήσατε, φυλαὶ καὶ ψάλατε, τῷ Θεῷ τῷ δόντι, τὸν Σταυρὸν ἀδιάσειστον ἔρεισμα· οὗ νῦν τῇ προθέσει, πάντες πιστοὶ ἀγαλλιῶμεν, δι' αὐτοῦ τῶν καλῶν ἀπολαύοντες.

Νοεραὶ στρατιαί σε, πᾶσαι περιέπουσι, Σταυρὲ πανάγιε· καὶ βροτοὶ πηλίνοις, σοῦ προσψαύοντες χείλεσι σήμερον, ἀπαντλοῦμεν πόθῳ, ἁγιασμὸν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, ἴασαι τὰ χρόνια, εὔσπλαγχνε Κύριε· καὶ ὡς προσκυνοῦντα τὸν τίμιον Σταυρόν σου περίσωζε· οὗ τῇ δυναστείᾳ, πᾶν ἐμποδὼν ἀποσοβεῖται, καὶ κακῶν ἀπαθεῖς διαμένομεν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, τὸν δι' ἀγαθότητα, ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὑπὲρ νοῦν τεχθέντα, ἐδονήθης τὰ σπλάγχνα καὶ ἔλεγες· Οἴ μοι! θεῖον τέκνον· πῶς ὑπὲρ πάντων ὀδυνᾶσαι; Προσκυνῶ σου τὸ εὔσπλαγχνον Κύριε.

Τῶν Ἁγίων. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Ζηλώσωμεν φιλόχριστοι, τοὺς Παῖδας τοὺς ἑπτά, οὓς ἡμῖν Μωσῆς νομίμως ἐθρέψατο, καὶ Ἐλεάζαρ προεβίβασεν, ἐν τῷ πατρῴῳ νόμῳ δι' εὐσεβοῦς θρησκείας.

Μὴ νόμιζε Ἀντίοχε, διῶκτα τῶν πιστῶν, ὅτι σοῦ τὸ πῦρ φοβήσει καιόμενον· πρὸς ταῦτα σφάζε ἀνομώτατε· ποίει λοιπὸν ὃ βούλει, οἱ Παῖδες ἀνεβόων.

Νομίμως ἐναθλήσωμεν, ἀλλήλοις οἱ στερροί, μάρτυρες Χριστοῦ Μωσέως τὰ δόγματα, παρηγγυῶντο, μὴ παράψασθαι, τῶν μιαρῶν ὄψων, οἱ Παῖδες ἀνεβόων. Δόξα Πατρί.

Προάναρχε συνάναρχε, ὁμόθρονε Τριάς, Πατὴρ καὶ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Μονὰς

(*) Αἱ ἄλλαι ἐκδόσεις ἔχουσιν *Ἀγάλλου Σολομόνη*. Ὁ ὑμνογράφος, ἵνα φυλάξῃ τὸ μέλος, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ὅπερ κακόηχον, καθόσον οὐδέποτε τὸ *Μαρία* δύναται νὰ τονισθῇ *Μάρια*. Διὸ προετάξαμεν τὸ Σολομονὴ καὶ ἐπετάξαμεν τὸ ἀγάλλου, καὶ οὕτω φυλάσσεται καὶ ὁ τόνος καὶ ὁ ῥυθμός.
Ὁ Διορθωτής.

Ἁγία τρισυπόστατε, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ σῷζε, πιστῶς σε ἀνυμνοῦντας. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστὲ ὁ μόνος εὔσπλαγχνος, εἰρήνευσον ἡμᾶς· σὲ γὰρ δυσωπεῖ ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, σὺν τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἀθλήσασιν, ὑπὲρ ἐθῶν πατρῴων, καὶ τοῦ Μωσέως νόμου.

Καταβασία.

«Ὢ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθείς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Τοῦ Σταυροῦ. Ὠδὴ ς'. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σταυροῦ παγέντος ἐν γῇ, δαιμόνων πτῶσις ἐγένετο· ὃν νῦν ὁρῶντες ἡμεῖς, ἐνδόξως προκείμενον, κατασπαζόμενοι, τῆς τῶν συμπτωμάτων, ἁμαρτίας ἀνιστάμεθα.

Ὑμνοῦντες σὲ τὸν Θεόν, καὶ Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν, Σταυρὸν τεῖχος ἄρρηκτον, νῦν περιπτυσσόμεθα, ἐν ἀγαλλιάσει, καὶ δεινῶν ἀπαλλαττόμεθα.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν, δωρήματα παρεχόμενος, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὁρᾶται προκείμενος. Προσέλθωμεν ἄνθρωποι, φωτισμὸν καρδίας, καὶ ψυχῆς ἀπαρυόμενοι. Θεοτοκίον.

Νηστεύειν ἡμᾶς Ἁγνή, κακίας πάσης ἐνίσχυσον, καὶ φαύλων καὶ πονηρῶν, ἀπέχεσθαι πράξεων, ἀεὶ ἐνδυνάμωσον, προστασία πάντων, τῶν ἀνθρώπων χρηματίζουσα.

Τῶν Ἁγίων. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ᾠκοδόμησε ναόν, καὶ ὑπήρεισεν αὐτόν, ἑπτὰ στύλοις λογικοῖς, προγράφουσα τοὺς Παῖδας τούτους, ὡς νόμου φύλακας.

Ἡ σοφὴ Σολομονή, υἱοὺς ἔτεκεν ἑπτά, οὓς ἐθρέψατο καλῶς, Ἐλεάζαρ ὁ σοφός· καὶ ἔστεψεν, ἡ θεία χάρις, στερρῶς ἀθλήσαντας.

Τί βραδύνεις δικαστά; πρὸς Ἀντίοχον φησίν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεινῶν, ἡ ἑπτάκλονος σειρά· τιμώρησον, συντόνως σφάττε, ποίει ἃ θέλεις λοιπόν.

Προενήθλησε πατήρ, συναθλοῦσι καὶ υἱοί, ἐφεπέσθω σὺν ἡμῖν, καὶ ἡ μήτηρ δικαστά· καὶ γένοιτο, προσθήκη τέκνοις καὶ σεμνολόγημα.

Κἂν τὰ σώματα ἡμῶν, ἀναλώσῃς τῷ πυρί, ὁ ἑπτάδελφος χορός, ἀνεβόα τολμηρῶς, Ἀντίοχε, μὴ ὅλως οἴου, νικᾶν κἂν ἕνα ἡμῶν.

Δόξα Πατρί.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἐν Θεότητι μιᾷ, προσκυνήσωμεν πιστῶς, κραυγάζοντες· Τριὰς Ἁγία, σῷζε τὸν κόσμον σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας Υἱόν, ὃν οὐκ ἔσπειρε Πατήρ; πῶς διέμεινας Ἁγνή, μετὰ τόκον ὥσπερ ἦς; Θεὸς οἶδεν, ὁ πάντα πράττων, ὅπως ἂν βούληται.

Καταβασία.

«Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς. Ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Σοφίας Θεοῦ, οἱ στῦλοι οἱ ἑπτάριθμοι, καὶ θείου φωτός, οἱ λύχνοι οἱ ἑπτάφωτοι, Μακκαβαῖοι πάνσοφοι, πρὸ μαρτύρων μέγιστοι μάρτυρες, σὺν αὐτοῖς τῷ πάντων Θεῷ, αἰτεῖσθε σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντας ὑμᾶς.. Ὁ Οἶκος.

Αἴνει θερμῶς Σιὼν τὸν Θεόν σου, ὅτι ἐνίσχυσεν ὄντως σῶν πυλῶν τοὺς μοχλούς, καὶ τοὺς υἱούς σου εὐλόγησεν. Οὗτοι στρατὸς γὰρ ὡς τροπαιοῦχος, φάλαγξ ὄντως γενναία καὶ κραταιόφρων, πρὸς μηχανὰς δυσσεβῶν, θεοφρόνως ἀνθέστηκεν. Ἀλλ' ὡς νίκης στεφάνους οὐρανίας Σιὼν ἀπολαύοντες, καὶ τῷ θείῳ θρόνῳ πελάζοντες, ὑπὲρ πάντων ἀπαύστως δεόμενοι, αἰτεῖσθε σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντας ὑμᾶς. Συναξάριον.

Μὴν Αὔγουστος, ἔχων ἡμέρας λα'.

Τῇ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ μαρτύρων τῶν Μακκαβαίων, Ἀβείμ, Ἀντωνίνου, Γουρία, Ἐλεαζάρου, Εὐσεβωνᾶ, Ἀχείμ καὶ Μαρκέλλου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σολομονῆς, καὶ Ἐλεαζάρου τοῦ διδασκάλου αὐτῶν.

Στίχ. Πρῶτος τοῦ Χριστοῦ πῦρ στέγων Ἐλεάζαρ,
Ἀθλήσεως προὔθηκε τοῖς ἄλλοις ἴχνη.
Πρώταθλον ἄλλην καὶ πρὸ τῆς Θέκλης ἔχω,
Τὴν Σολομονήν, ἣν πρὸ Χριστοῦ πῦρ φλέγει.
Ἐξ ἑβδόμης πέμπουσι Παίδων ἑπτάδα,
Ἀρθρέμβολα, πῦρ καὶ τροχοὶ πρὸς ὀγδόην·
Καῦσαν ἐνὶ πρώτῃ Σολομώνην ἑπτά τε υἷας.

Οὗτοι Ἀντιόχου, υἱοῦ Σελεύκου, τοῦ τῶν Ἑβραίων ὅλον ἔθνος ἐξελόντος καὶ ἀνδραποδισαμένου, καὶ ἀναγκάζοντος τὰ πάτρια ἀρνήσασθαι ἔθη, καὶ ἀπογεύσασθαι ὑείων κρεῶν, ἠπείθησαν τῷ τυράννῳ, τῶν πατρῴων ἀντεχόμενοι νόμων, ὅ τε πρεσβύτης Ἐλεάζαρ, διδά-

σκαλος ὢν τοῦ νόμου καὶ ἐξηγητής, καὶ οἱ ἑπτὰ Παῖδες ὑπ' αὐτῷ παιδευόμενοι.

Καὶ ὁ μὲν Πρεσβύτης, προσδεθεὶς εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας, τύπτεται σφοδρῶς· καὶ κατὰ τῶν μυκτήρων δριμεῖς καὶ δυσώδεις χυλοὺς δεξάμενος, καὶ εἰς πῦρ ἐμβληθείς, καὶ εὐξάμενος τὸ αὐτοῦ αἷμα καὶ τὸν θάνατον ἀντίλυτρον προσδεχθῆναι ὑπὲρ τοῦ ἔθνους παντός, ἐξέπνευσεν.

Οἱ δὲ γενναιότατοι Παῖδες, ἕκαστος κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν τῆς ἐν τῷ βίῳ προόδου, ἀχθέντες, καὶ ἀρθρεμβόλοις, καὶ τροχοῖς, καὶ καταπέλταις, καὶ πυρί, οἷς καθ' ἕνα αὐτῶν ὁ τύραννος ἐξήτασεν, ἀγωνισάμενοι, καὶ τὰ πάτρια ἔθη μὴ ἀρνησάμενοι, μηδὲ τὸν νομοθέτην Θεὸν τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς ἀλλαξάμενοι, ἀλλὰ ταῖς βασάνοις αὐταῖς ἐναποθανόντες, καὶ κύριον τὸν λογισμὸν καὶ αὐτοκράτορα δείξαντες τῶν παθῶν, τοὺς τῆς καρτερίας στεφάνους ἀνεδήσαντο.

Μεθ' ὧν καὶ ἡ αὐτῶν μήτηρ Σολομονή, ἐπεὶ τελειωθέντας τούτους εἶδε, μὴ ὑπομείνασα χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιβολήν, τῇ ἀναφθείσῃ πυρκαϊᾷ ἑαυτὴν ἀπέρριψε· καὶ οὕτω τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐννέα μαρτύρων, τῶν ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας ἀθλησάντων, Λεοντίου, Ἄττου, Ἀλεξάνδρου, Κινδέου, Μνησιθέου, Κυριακοῦ, Μηναίου, Κατούνου, καὶ Εὐκλέου.

Στίχ. Ἐκ Παμφυλίας ἐννὰς ἐτμήθη ξίφει,
Μίαν φυλὴν ζητοῦσα τὴν τῶν μαρτύρων.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ βασιλέως καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος, ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας, ἐκ προγόνων ὄντες Χριστιανοί· καὶ ὁ μὲν Μηναῖος τέκτων ἦν, οἱ δὲ λοιποὶ γεωργοί. Μίαν δὲ γνώμην οἱ πάντες ἔχοντες, καὶ βουλὴν καλὴν βουλευσάμενοι, πρὸς τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀγῶνα ἐχώρησαν, κενὰ πάντα τὰ βιωτικὰ ἡγησάμενοι. Καὶ καταλαβόντες τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ μιᾶς νυκτὸς πάντα τὰ ἐν αὐτῷ καταστρέφουσιν ἀφιδρύματα. Διὰ τοῦτο κρατοῦνται· καὶ ἐρωτηθέντες, τύπτονται σφοδρῶς, καὶ πυρὶ τὰς πλευρὰς ἀνακαίονται, καὶ ὄνυξι τὸ περίλοιπον ἀποσύρονται δέρμα μέχρι τῶν ὀστῶν· καὶ τὰς μασχάλας λαμπάσι πυρὸς κατακαίονται, καὶ ὀβελίσκοις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεντῶνται, καὶ τῇ εἱρκτῇ ἀπορρίπτονται, μήτε τροφῆς μήτε ποτοῦ μήτε οἱασοῦν ἐπιμελείας ἀξιωθῆναι τοῦ τυράννου προστάξαντος. Χρόνος οὐ μεταξὺ πολύς, καὶ θηρίοις οἱ Ἅγιοι βορὰ δίδονται· τὰ δὲ τούτοις εἰρήνευον. Πάντων δὲ ἐπὶ τούτῳ ἐκπλαγέντων, καὶ *Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν*, ἐκβοησάντων, βρονταὶ αὐτίκα ἀστραπαί τε, καὶ ὑετοὶ λάβροι, χαλάζῃ σύμμικτοι, ἐπὶ τὴν γῆν ἐφέροντο, μεθ' ὧν καὶ φωνή τις θεία ἠκούετο, τοὺς Ἁγίους προσκαλουμένη. Οἱ τῆς φίλης αὐτοῖς φωνῆς ἐπακούσαντες, ἐγερθεῖσαν, καὶ τότε τοὺς αὐχένας ἐτμήθησαν, τοῦτο τοῦ ἡγεμόνος προστάξαντος· καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Πάπας ὁ νέος, εἰς σάκκον βληθείς, καὶ θίβῃ ἐγκλεισθείς, καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Σάκκος Πάπαν ἔκρυψε, καὶ σάκκον θίβη,
Καὶ τὴν θίβην ῥοῦς· καὶ Πάπας Θεοῦ πέλας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἐλεάζαρος, πυρὶ τὴν κεφαλὴν φλεχθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Καυτηριασθεὶς Ἐλεάζαρος κάραν,
Ψυχοβλαβῶν ἀπῆλθε κρείττων ῥευμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος μάρτυς Κήρυκος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τοῦ δημίου φήσαντος· Οὐ τμηθῇς θύων,
Κλίνας κάραν Κήρυκος, εἶπεν· Οὐ θύω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος μάρτυς Θεόδωρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τῷ Θεοδώρῳ θεῖος ἐνσκήπτει πόθος,
Τυχεῖν ποθεινῶν δωρεῶν διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Πολύευκτος, ἐν κοπρίᾳ χωσθεὶς τελειοῦται,

Στίχ. Ἰὼβ καθέδραν, φημὶ δὴ τὴν κοπρίαν,
Ὁ Πολύευκτος εἶχεν εἰς τιμωρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Μήνου, Μηναίου, καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ Βιγλεντίῳ, πλησίον τοῦ χαλκοῦ Τετραπύλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου, Ἐπισκόπου Προκοννήσου (Προικοννήσου), τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Τὸν Τιμόθεον, τὸν Προκοννήσου θύτην,
Τιμᾷ Θεὸς πρίν, νῦν τε θαυματουργίαις.

Οὗτος ἤκμασε περὶ τὰ μέσα τοῦ ς'. αἰῶνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν αὐτοκρατόρων, Ἰουστίνου τοῦ Θρᾳκὸς καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐν τῇ βασιλευούσῃ ποιούμενος τὰς διατριβάς. Ἀρετῇ δὲ πάσῃ κεκοσμημένος, προχειρίζεται Ἐπίσκοπος Προκοννήσου, ἥτις τὸ πάλαι καὶ *Ἐλαφόνησος* ἐκαλεῖτο· νῦν δὲ ὑπὸ πάντων γινωσκομένη καὶ λεγομένη *Μαρμαρᾶς*.

Ἀπελθὼν οὖν ἐκεῖσε ὁ Θεῖος Πατήρ, καὶ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου ταύτης εὑρὼν τὴν πειρατίαν μετερχομένους, καὶ πολλὴν ἀπανθρωπίαν τοῖς εἰς τὰ παράλια ἐκεῖνα ναυαγοῦσι δεικνύοντας, κατέβαλε πᾶσαν σπουδήν, ἵνα τῆς τοιαύτης γνώμης ἀπαλλάξῃ αὐτούς, καὶ εἰς οἶκτον πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας προτρέψῃ· ὃ καὶ πεποίηκεν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ διὰ τῆς χριστομιμήτου αὐτοῦ πρᾳότητος. Καλῶς δὲ ποιμάνας τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον, καὶ ἀσκητικῶς διανύσας τὸν βίον, καὶ τὴν μὲν ἐπενεχθεῖσαν αὐτῷ συκοφαντίαν ἀνεξικάκως ὑπενεγκών, τὴν δὲ θυγατέρα Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος δαιμονῶσαν, ἐμφανισθεὶς μόνον, ἰασάμενος ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. πλήρης ἡμερῶν, τῇ α'. Αὐγούστου.

Ἡ δὲ φιλόθεος μήτηρ τῆς ἰαθείσης παιδός, ἡ βασιλὶς Θεοδώρα, πρὸς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης τῆς εἰς τὸν Ἅγιον, ἀνήγειρεν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ Μονὴν ἱερὰν ἐπί τινος εὐρυχώρου πεδιάδος, καὶ τὸ ἱερώτατον τοῦ Ἁγίου λείψανον εὑρέθη μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ, καὶ πηγὴ ἁγιάσματος μικρὸν ἀνωτέρω.

Κεῖται δὲ ἡ πεδιὰς αὕτη νοτιοανατολικῶς τῆς Νήσου, ἄνωθεν τῆς πάλαι ποτὲ κωμοπόλεως Προικοννήσου, *Κλαζάκιον* τανῦν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλουμένης, καὶ μηδὲν ἕτερον ἐχούσης, εἰμὴ εἴκοσι περίπου οἰκίας σμικράς. Καί τοι δὲ ἐρειπίων ὄντων καὶ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ μεγίστου αὐτῆς Ναοῦ, συνέρχονται ὅμως ἐκεῖ κατ' ἔτος οἱ ἐγχώριοι ἐπιτελοῦντες τὴν τοῦ Ἁγίου ἑορτήν. (*).

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Σταυροῦ. Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὁ χρόνων ἐπέκεινα, ἐν χρόνῳ σάρκα φορέσας δείκνυται, καὶ τὰ χρόνια πάθη, ἡμῶν ἰᾶται, δι' ἀγαθότητα, σαρκὸς ὁμοῦ τε καὶ πνεύματος· ἤδη δέ, τῷ θείῳ αὐτοῦ Σταυρῷ, καθαγιάζει ἡμᾶς.

Ὑμνοῦμεν δοξάζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, τὸ σὸν Κύριε κράτος· ὅτι παρέσχου ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Σταυρὸν τὸν θεῖον, τρυφὴν ἀδαπάνητον καὶ φύλακα τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Μὴ δείξῃς με Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς διαγνώσεως, κατεγνωσμένον κακοῖς· μὴ ἀπορρίψῃς ἐκ τοῦ προσώπου σου, κατησχυμμένον, ἀλλ' οἰ-

(*) Τὰ ἀνωτέρω ἠρανίσθησαν ἐκ φυλλάδος ἰδιαιτέρας, περιεχούσης τήν τε Ἀσματικὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου καὶ τὸν βίον αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν Ἀκολουθία ἐπιγράφεται, Ποίημα Νικολάου Χιλιοδρομέως· ὁ δὲ βίος τοῦ Ἁγίου ἑλληνιστὶ συγγραφεὶς (ἄδηλον ὑπὸ τίνος) μετηνέχθη εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλεκτον παρά τινος μοναχοῦ Ἀρσενίου τοῦ ἐκ Γαλατᾶ τῆς Κων)πόλεως, ὅπου καὶ ἐτυπώθησαν τὰ πάντα ὁμοῦ ἐν ἔτει 1785.

κτιρον σῶσόν με, τῷ σῷ τιμίῳ Σταυρῷ, ὡς ὑπεράγαθος.

Ἐτύπου τὴν χάριν σου, Σταυρὲ γλυκαίνων Μωσῆς τὰ ὕδατα, τὰ πικρότατα ξύλῳ· καὶ γὰρ πικρίας κακῶν ἐρρύσθημεν, τῇ σῇ δυνάμει· διὸ ἡμᾶς γλύκανον, ἀσπαζομένους σε νῦν, ἐν κατανύξει ψυχῆς. Θεοτοκίον.

Νοός μου τὴν στένωσιν, τῇ σῇ πρεσβείᾳ πλάτυνον Δέσποινα, ἡ στενώσασα πάσας, τὰς μεθοδείας τοῦ πολεμήτορος, καὶ δι' ὁδοῦ μου στενῆς κατευόδωσον, πρὸς πλατυσμὸν τῆς ζωῆς, βαδίζειν Μήτηρ Θεοῦ.

Τῶν Ἁγίων. Τοὺς ἐν καμίνῳ.

Οἱ τοῦ πατρῴου νόμου ζηλωταί, οἱ σύμψυχοι φύλακες τοῦ νόμȣ ἀκλινεῖς, ἕνα Θεὸν πανευσεβῶς καθωμολόγουν, τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἑνοποιοῦντες πιστῶς, καὶ διαιροῦντες εὐσεβῶς.

Τί ἐπιμένεις τύραννε λοιπόν; οἱ μάρτυρες ἔκραζον τῷ πλάνῳ δικαστῇ· ἕνα Θεὸν ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν, καὶ πατρίδα ἔχομεν, τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὴν θρεψαμένην ἡμᾶς.

Οὐ μιαροφαγήσομεν φασίν, οὐ θύσομεν, οὐδὲ γόνυ κάμψομεν εἰς γῆν· ἕνα Θεὸν ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν, καὶ αὐτὸν φοβούμεθα, παρ' οὗ γεγόναμεν, καὶ πρὸς ὃν σπεύδομεν. Δόξα Πατρί.

Τριαδικὴν ὑμνήσωμεν ᾠδήν, δοξάζοντες ἄναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθές, μοναδικὴν μίαν οὐσίαν, ἣν τρισσῶς ὑμνήσωμεν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος κράζοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ τεῖχος πάντων καὶ χαρά, Πανύμνητε· χαῖρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίς· χαῖρε βροτῶν ἡ καλλονή, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἡ τερπνότης ἄχραντε· σὺ γὰρ τὸν μόνον Θεὸν σαρκὶ ἐκύησας.

Καταβασία.

«Ἔκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς, » λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσ» φημίας θεοστυγοῦς. Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ » ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον· » ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ » συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέ» ρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Τοῦ Σταυροῦ. Ὠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ξύλῳ ποτὲ ἀνείλκυσε, ποταμοῦ τὸ σιδήριον, θεῖος Ἐλισσαῖος, σὲ προγράφων πόρρωθεν, Σταυρὲ πανσεβάσμιε· ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης καὶ γάρ, διὰ σοῦ πρὸς πίστιν, ἀναχθέντες βεβαίαν, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἀξιούμεθα βλέπειν, καὶ πίστει προσκυνεῖν σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑποσημαίνει πόρρωθεν, σὲ Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐν ταῖς εὐλογίαις, Ἰακὼβ τρανότατα· ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι, ἀξιωθέντες βλέπειν σε, πίστει ἀδιστάκτῳ, προσερχόμεθα πάντες, καὶ ψάλλομεν πλουσίως, εὐλογίαν τρυγῶντες, καὶ φῶς καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονοῦντες πράξεσιν, ἐναρέτοις προσέλθωμεν, ἐν ἀγαλλιάσει, τῷ Χριστῷ κραυγάζοντες· Πανάγαθε Δέσποτα, τῷ σῷ ὑψίστῳ θείῳ Σταυρῷ, ὕψωσον ἡμῶν, τοῦ χριστωνύμου λαοῦ σου, τὸ κέρας, ἵνα πίστει, καὶ εἰρήνῃ βαθείᾳ, ὑμνῆταί σου τὸ κράτος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Ὁμοφυῆ συνάναρχον, συναΐδιον σύνθρονον, φύσιν μὲν ἁπλῆν, διαιρετὴν προσώποις δέ· Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἄκτιστον οὐσίαν, καὶ Θεότητα πάντες, ὑμνοῦντες μελῳδοῦμεν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Σταυροθεοτοκίον.

Νῦν ὡς ἀρνίον ἄκακον, καθορῶσα κρεμάμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων τῷ Σταυρῷ πηγνύμενον, Υἱέ μου προάναρχε, καὶ ὀδυρμοῖς συγκόπτομαι, καὶ ταῖς μητρικαῖς, περιστατοῦμαι ὀδύναις, ἡ Πάναγνος ἐβόα· ἣν φωναῖς ἀσιγήτοις, ὑμνοῦμεν θεοφρόνως, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἁγίων. Τὸν ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανούς.

Οἱ τῶν πατρῴων ἐθῶν νομοφύλακες, καὶ τῆς Μωσέως διαταγῆς προκήρυκες, ὡς ἑπτὰ φωστῆρες ἐν κόσμῳ φαίνοντες, ταῖς ἀκτῖσι τῶν ἄθλων, ἡμᾶς καταλάμπουσιν, οἱ νοεροὶ λαμπτῆρες.

Οἱ κατὰ νόμον Θεοῦ ἀριστεύσαντες, καὶ τὰς Ἀντιόχου βουλὰς καταπτύσαντες, τολμηρῶς ἐβόων· Ἡμᾶς Ἀντίοχε, οὐ θηρία οὐ ξίφη, οὐ πῦρ οὐδὲ μάστιγες, ὅλως χωρίσει Θεοῦ.

Οἱ τὴν Μωσέως καθέδραν κοσμήσαντες, καὶ τοὺς πατρῴους θεσμοὺς συντηρήσαντες, ὡς ἑπτὰ ἀστέρες ἐν κόσμῳ λάμποντες, τοὺς πλανήτας ἀστέρας, λοιπὸν ἀπημαύρωσαν, τῇ πίστει φαιδρυνθέντες.

Τῆς εὐσεβοῦς Σολομονῆς βλαστήματα, καὶ τοῦ πιστοῦ Ἐλεάζαρ τὰ θρέμματα, οἱ ἑπτὰ φωστῆρες ὡς λύχνοι φαίνοντες, τῇ τοῦ νόμου λυχνίᾳ σαφῶς ἐπετέθησαν, ἐπὶ τῇ σκηνῇ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα Πατρί.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, τῇ ἐν Τριάδι προσώπων Θεότητι, καὶ Μονάδι φύσεως, ὑποςάσεσιν, ὑμνουμένῃ ἀπαύστως, ὑπὸ πάσης κτίσεως εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς πατρικῆς εὐδοκίας θησαύρισμα, τῆς τοῦ Υἱοῦ παρουσίας ἐναύλισμα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδιαίτημα, ἀνεδείχθης Μαρία, Τριάδος τὴν ἔμφασιν ἐν σοὶ ἀνατυποῦσα.

Καταβασία.

« Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι,
» Δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν συγ-
» καταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετα-
» ποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν πα-
» ρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Σταυροῦ.

Ὠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰάσω ὑπεράγαθε τὴν ἐμήν, συντριβὴν ἐν Σταυρῷ προσπηγνύμενος, ἥλοις ποτέ, πόδας τε καὶ χεῖρας παμβασιλεῦ, καὶ τὴν πλευρὰν νυττόμενος, ὄξος ποτιζόμενος καὶ χολήν, ἡ πάντων εὐφροσύνη, ὁ γλυκασμὸς ἡ δόξα, ἡ αἰωνία ἀπολύτρωσις.

Ὡραῖος ὑπὲρ σάμφειρον καὶ χρυσόν, φωταυγὴς ὥσπερ ἥλιος πέφυκας, θεῖε Σταυρέ, κείμενος μὲν τόπῳ περιγραπτός, καὶ νοεραῖς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φανερῶς, ἀκτῖσι δὲ τῆς θείας, δυνάμεως φωτίζων, τῆς οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Σταυρὸς χειμαζομένων ἐστὶ λιμήν, ὁδηγὸς πλανωμένων καὶ στήριγμα, δόξα Χριστοῦ, σθένος Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τῶν Ἀθλητῶν κραταίωμα, πάντων τῶν ἀνθρώπων καταφυγή· αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες, προκείμενον ὁρῶντες, μετ' εὐλαβείας ἀσπασώμεθα.

Ἡνίκα μέλλεις ἔρχεσθαι ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ὃν ἔπλασας Κύριε, Ἀγγελικῶν προπορευομένων σῶν στρατιῶν, καὶ τοῦ Σταυροῦ προλάμποντος, ὑπὲρ τὰς αὐγὰς τὰς ἡλιακάς, τῇ τούτου δυναστείᾳ, οἰκτίρησόν με σῶσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτοὺς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον.

Φθορᾶς σε δίχα τέτοκα ἐκ γαστρός, πρὸ αἰώνων Πατὴρ ὃν ἐγέννησε, καὶ πῶς φθορεῖς, ἄνθρωποι σπαράττουσι σὲ Υἱέ, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρύττουσι, λόγχῃ καὶ τὰς χεῖρας σὺν τοῖς ποσίν, ἡλοῦσιν ἀπανθρώπως; ἡ Πάναγνος ἐβόα· ἣν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῶν Ἁγίων. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Οἱ κατὰ νόμον τραφέντες, καὶ ὑπὲρ νόμου θανόντες, Ἐλεαζάρου φοιτηταί, Σολομονῆς δὲ Παῖδες, καὶ τοῦ Μωσέως ζηλωταί, ἑλκόμενοι ἔκραζον· Ἀντίοχε τί βραδύνεις, τί μέλλεις, τί οὐ πράττεις, ἃ βουλεύῃ καθ' ἡμῶν ;

Οἱ ταξιάρχαι τοῦ νόμου, τῆς Ἀντιόχου ἀνοίας. καταφρονήσαντες στερρῶς, ταῖς βασάνοις ἐνήθλουν, ζηλοτυποῦντες ἑαυτούς, ἀλλήλους προτρέποντες, καὶ σπεύδοντες προαρπάζειν τοὺς πόνους, καὶ τοὺς ἄθλους, καὶ θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν.

Ὥσπερ Ὀλυμπιονίκη, ἀνδρεία τις καὶ γενναία, ἡ Σολομονὴ τοὺς υἱοὺς ἐσφαγμένους ὁρῶσα, οὐκ ἐσαλεύθη τὴν ψυχήν, ἀλλ' ἔκραζεν· Ἄκουε, Ἀντίοχε, κἀμὲ πρόσθες τοῖς τέκνοις, εἴπερ ὅλως, ἐστὶ χάρις παρ' ἐχθρῶν.

Ὢ γυναικὸς ἀριστείας! ὢ γενναιότητος ἄκρας! ἡ τὸν ἑπτάκλονον χορόν, τῶν υἱῶν ὑπὲρ νόμου, ἀφιερώσασα Θεῷ, προθύμως ἠνδρίσατο καὶ δέδωκεν, ἑαυτὴν ταῖς βασάνοις, εἰς προσθήκην, τῶν θανόντων νῦν υἱῶν.

Οἱ τῆς σεπτῆς ἑβδομάδος, τύπον ἐπέχοντες Παῖδες ἐν τῷ θανάτῳ τὴν ζωήν, θησαυρίζειν ποθοῦντες, ταῖς τοῦ διώκτου ἀπειλαῖς, γενναίως ἀντέστησαν καὶ ᾔσχυναν, τῇ τοῦ νόμου λατρείᾳ τὰς ἐκείνου, παμβεβήλους μηχανάς.

Τοὺς ἀριστέας τοῦ νόμου, οὓς Ἐλεάζαρ ἐκθρέψας, τύπον κατέλιπε καλόν, ἑαυτὸν προενέγκας, τοῖς τῶν Ἁγίων αἰκισμοῖς, ἐνδόξως τιμήσωμεν πρεσβεύοντας, τοῦ δοθῆναι τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ ἡμῖν τὸν ἱλασμόν.

Τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην, τῶν ἱερῶν ὑμῶν ἄθλων, Παῖδες τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ταῖς ὑμῶν ἱκεσίαις, ἐκ πάσης νόσου καὶ φθορᾶς λυτρώσασθε Ἅγιοι δωρούμενοι, τῇ Μονῇ ἡμῶν ταύτῃ τὴν εἰρήνην, καὶ κακῶν ἀπαλλαγήν.

Δόξα Πατρί.

Φῶς τὸν Πατέρα δοξάζω, φῶς τὸν Υἱὸν μεγαλύνω, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα προσκυνῶ, τὴν Ἁγίαν Τριάδα· ἀλλ' ἐν προσώποις μὲν τρισί, μιᾷ δὲ Θεότητι, ἀΐδιον, ἀτελεύτητον κράτος, ἐκ μὴ ὄντων, τὰ πάντα παραγαγόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς εἰπέ, τίκτεις Παρθένε; πῶς ἐκ μαζῶν σου τὸ γάλα; πῶς τοῦ ἀπάτορος ἐκ σοῦ, καὶ

ἀμήτορος ἄνω, ἐκ τοῦ Πατρὸς μονογενοῦς, γεννήτρια γέγονας, θηλάζουσα, τὸν τροφέα τοῦ κόσμου; πῶς; Ὡς οἶδεν ὡς ηὐδόκησεν αὐτός.

Καταβασία.

«Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον. Διὸ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτὸν σὲ μεγαλύνομεν».

«Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγγενής, κατάρα διαλέλυται τῷ βλαστῷ τῆς Ἁγνῆς Θεομήτορος, ἣν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν».

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Τῶν Μαθητῶν.

Τοὺς θαυμαστοὺς ὑμνήσωμεν Μακκαβαίους, Ἐλεαζάρου παῖδας Σολομονῆς τε· οὗτοι γὰρ καθεῖλον τὰ φρυάγματα, τοῦ ἀρχεκάκου δράκοντος, καὶ τῇ τοῦ νόμου λατρείᾳ, ἐγένοντο στεφανῖται.

Τοῦ Σταυροῦ.

Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρὸς ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρὸς βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα· Σταυρὸς Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν φωναῖς ἀλαλάξωμεν, ἐν ᾠδαῖς μελῳδήσωμεν, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον ἀσπαζόμενοι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Σταυρέ, παμμακάριστε, καθαγίασον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῇ δυνάμει σου· καὶ παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων, διατήρησον ἀτρώτους, τοὺς εὐσεβῶς προσκυνοῦντάς σε.

Προσελθόντες ἀρύσασθε, μὴ κενούμενα νάματα, τοῦ Σταυροῦ τῆς χάριτος προερχόμενα, ἰδοὺ προκείμενον βλέποντες, τὸ ξύλον τὸ Ἅγιον, χαρισμάτων τὴν πηγήν, ἀρδομένην τῷ Αἵματι, καὶ τῷ Ὕδατι, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, τοῦ ἐν τούτῳ, ἑκουσίως ὑψωθέντος, καὶ τοὺς βροτοὺς ἀνυψώσαντος.

Ἐκκλησίας ἑδραίωμα, Μοναζόντων ἀγλάϊσμα, Ἱερέων καύχημα καὶ διάσωσμα, σὺ εἶ Σταυρὲ πανσεβάσμιε· διὸ προσκυνοῦμέν σε, καὶ καρδίας καὶ ψυχάς, φωτιζόμεθα σήμερον θείᾳ χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος καὶ τὸ κράτος, τοῦ δολίου καθελόντος, καὶ τὴν ἀρὰν ἀφανίσαντος.

Καὶ τρία Ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων. Ἦχος α'.

Ἡ πολύαθλος μήτηρ, πρὸς ἀγῶνας συγκαλοῦσα τοὺς οἰκείους παῖδας ἔλεγε· Τῇ Ἀβραμιαίᾳ πολιᾷ ἀκολουθήσατε, ἵνα τῇ σφαγῇ τοῦ Ἰσαὰκ συγκοινωνήσητε. Αὐτοὶ δὲ προελάμβανον τὴν ὁδηγοῦσαν, προέπεμπον τὴν νουθετοῦσαν, ἐπαλλήλαις τιμωρίαις τὰς βασάνους βλέποντες· Ὧν ταῖς εὐχαῖς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἦχος δ'.

Ἑπτὰ στῦλοι ἐκλεκτοί, ἐκ μιᾶς πέτρας λογικῆς λατομηθέντες, ἀσάλευτον ἔδειξαν τὸν τοῦ νόμου πύργον· δι' ὧν εὐδόκησον Σωτήρ, ἐν εἰρήνῃ φυλαχθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν. Ἦχος πλ. α'.

Οἱ τοῦ νόμου φύλακες, καὶ τῆς Σολομονῆς υἱοί, ἐν σταδίῳ ἀθλοῦντες, πρὸς Ἀντίοχον ἐβόων· Ἡμεῖς ὦ Ἀντίοχε, ὑπὲρ πατρῴων νόμων ἐγκαρτεροῦμεν· οὐ χωρίσει δὲ ἡμᾶς οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, οὐ θῆρες· οὐ μάστιγες, ἀλλ' ὁμοῦ τεθνηξόμεθα, σὺν μητρὶ γηραλέᾳ, καὶ διδασκάλῳ πατρί, ζῶντες καὶ συγχαίροντες εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὸν κατὰ Μακκαβαίων συγκροτηθέντα πόλεμον, δεῦτε θεασώμεθα πιστοί, καὶ τὴν τούτων ἀνδρείαν· τύραννος γὰρ Βασιλεύς, πάντων τῶν ἐθνῶν κρατήσας, ἀντεκρατεῖτο ὑπὸ γέροντος, καὶ παίδων ἑπτὰ καὶ μιᾶς γυναικός. Διὸ εὐχαῖς αὐτῶν, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ συμμαχήσας Κύριε τῷ πρᾳοτάτῳ Δαυΐδ, ὑποτάξαι τὸν ἀλλόφυλον, τῷ πιστῷ ἡμῶν Βασιλεῖ συμπολέμησον, καὶ τῷ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ, κατάβαλε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν· δεῖξον εὔσπλαγχνε εἰς ἡμᾶς, τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου, καὶ γνώτωσαν ἀληθῶς, ὅτι σὺ εἶ Θεός, καὶ ἐν σοὶ πεποιθότες νικῶμεν· πρεσβευούσης συνήθως τῆς ἀχράντου σου Μητρός, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη.

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς, γίνεται Εἴσοδος μετὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ ἐφεξῆς ἡ τούτου προσκύνησις, κατὰ τὸν τύπον τῆς τρίτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

Γινομένης δὲ τῆς προσκυνήσεως ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον Στιχηρὸν τοῦτο.

Ἦχος β'.

Δεῦτε πιστοί, τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, ἑκουσίως χεῖρας ἐκτείνας, ὕψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὓς πρὶν ὁ ἐχθρός, δι' ἡδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε. Δεῦτε πιστοί, ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρας. Δεῦτε πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρέ, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ τελεία λύτρωσις. Ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῇ δυνάμει Ἰσμαηλίτην λαόν, κραταιῶς ὑποτάττοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου Χριστιανοὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέντα Θεὸν δοξάζομεν λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγείς, ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν,
Ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου ψάλλομεν· Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν. κ.τ.λ.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Τῇ Β'. — Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου.

1. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου Τῇ τοῦ πνεύματος χάριτι εἰς ϛ', Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Τίς μὴ μακαρίσει σε, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ γ' Ἰδιόμελα Πρῶτος ἐν διακόνοις, μετὰ Στίχων Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει καὶ Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, Δόξα Χαίροις ἐν Κυρίῳ Στέφανε μακάριε, Καὶ νῦν Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος... μετὰ τοῦ Ἀθλοφόρου, Νῦν ἀπολύεις καὶ εὐθὺς **ἡ Παράκλησις.**

Ὁ Πατριάρχης (ἢ ὁ Προϊστάμενος) τὸν ψαλμὸν Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου χῦμα, εἶτα ψάλλεται ὑπὸ τῶν Χορῶν εἰς ἦχον δ' τὸ Θεὸς Κύριος τετράκις, Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν... τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, Καὶ νῦν Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε καὶ ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα· εἶτα ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς μικρᾶς Παρακλήσεως ἄνευ τῶν Εἱρμῶν, ἀλλ' εὐθὺς Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς... Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς ἀνὰ δ' Τροπάρια ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ· ἀπὸ γ' Ὠδῆς, Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων· καὶ Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ· ὁ Ἱερεὺς Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς καὶ οἱ Χοροὶ τὸ Κύριε ἐλέησον τετράκις ἀνὰ τρίς, εἶτα τὸ Πρεσβεία θερμή, καὶ ἄρχεται ὁ β' Χορὸς τῆς δ' Ὠδῆς· μετὰ τὴν ϛ' Ὠδήν, τὸ Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, καὶ τὸ Ἄχραντε ἡ διὰ λόγου, καὶ αὖθις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ Ἐκτενὴς Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, εἶτα τὸ Κοντάκιον Προστασία τῶν χριστιανῶν καὶ εὐθὺς οἱ Χοροὶ τὸ Προκείμενον Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Ἀναστᾶσα Μαριάμ, Δόξα Πάτερ Λόγε, Πνεῦμα, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, ὁ Στίχος, Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Μὴ καταπιστεύσῃς με... Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί... Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων· καὶ ὁ Ἱερεὺς Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, οἱ Χοροὶ τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ', ὁ Ἱερεὺς Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ ψάλλεται ἡ ζ', η', καὶ θ' Ὠδὴ τοῦ Κανόνος. Μετὰ τὴν θ' Ὠδὴν ἐπισυνάπτονται καὶ τὰ Μεγαλυνάρια Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς... Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν κτλ., ὅταν δὲ ψάλληται τὸ Ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν, ὁ Πατριάρχης ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἐπιστρέφων εὐλογεῖ τὸν λαόν, τῶν Χορῶν ψαλλόντων τὸ Εἰς πολλὰ ἔτη· εἶτα ψάλλονται καὶ τὰ λοιπὰ Μεγαλυνάρια Ψάλλομεν προθύμως σοι τὴν Ὠδήν, τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Βασίλειον διάδημα, καὶ Θεοτοκίον Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, ὁ Ἱερεὺς αὖθις Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κτλ., Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι... καὶ οἱ Χοροὶ τὸ Κύριε ἐλέησον, ὁ Πατριάρχης Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεός, ὁ Ἱερεὺς Σοφία ὁ ὢν Εὐλογητός, ὁ Πατριάρχης Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἱερεὺς τὴν Ἀπόλυσιν Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, οἱ Χοροὶ Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα, τὸ Δι' εὐχῶν καὶ Ἀπόλυσις.

Σημειωτέον ὅτι οἱ δύο Παρακλητικοὶ τῆς Παναγίας Κανόνες ψάλλονται ἐναλλὰξ μέχρι τῆς ΙΔ' τοῦ μηνὸς τῇ μὲν α' ἡμέρᾳ ὁ μικρός, τῇ δὲ β' ὁ Μέγας, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τὸ πρωὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου τοῦ Ἁγίου, ὡς καὶ ἡ τῆς Λειτουργίας, ψάλλονται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Μηναίου.

2. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου μετὰ τῆς Ἀναστασίμου ψάλλεται κατὰ τὴν ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος διάταξιν ἐν § 2, 3, 4, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ὀκτωήχου τῆς σειρᾶς β', ἓν τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τρία τῶν Ὁσίων, Ἰσαακίου, Δαλμάτου καὶ Φαύστου, Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίον Προσόμοιον, τὸ Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίον, Νῦν ἀπολύεις, καὶ εὐθὺς ὁ ψαλμὸς Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου κτλ. κατὰ τὴν χθὲς διάταξιν, καὶ ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Μεγάλης Παρακλήσεως· Εὐαγγέλιον Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά. Μετὰ τὴν θ' Ὠδὴν τοῦ Κανόνος τὰ δ' Ἐξαποστειλάρια Ἀπόστολοι ἐκ περάτων· εἰς τὸ γ' ὁ Πατριάρχης προσκυνεῖ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἐπιστρέφων εὐλογεῖ τὸν λαόν, τῶν Χορῶν ψαλλόντων τὸ Εἰς πολλὰ ἔτη, εἶτα Χρυσοπλοκώτατε πύργε, τὸ Τρισάγιον καί, ἀντὶ τοῦ Ἀπολυτικίου τῶν Ἁγίων ὡς μὴ ἐχόντων Δοξαστικόν, ψάλλονται τὰ τρία κατανυκτικὰ Τροπάρια Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε... Δόξα Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς... Καὶ νῦν Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην... Ἐὰν ὅμως ψάλληται ἡ Παράκλησις ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, ἀντὶ τῶν Κατανυκτικῶν τούτων, λέγονται τὰ Τροπάρια Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, Δόξα Μνήσθητι Κύριε... Καὶ νῦν Μήτηρ Ἁγία... Ἐννοεῖται δὲ οἴκοθεν ὅτι μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως λέγεται τὸ Ἀπολυτίκιον ταύτης.

ΤΗ Β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, λαμπρυνθείς τὴν διάνοιαν, τῇ μορφῇ ὡς ἄγγελος ὤφθης Στέφανε, διαδοθείσης τῷ σώματι τὴν ἔνδον λαμπρότητος, καὶ τὴν αἴγλην τῆς ψυχῆς φανερούσης τοῖς βλέπουσι, δι' ἧς ἔτυχες, καὶ φωτὸς θεωρίας οὐρανῶν σοι, παραδόξως ἀνοιγέντων, ἀρχὴ μαρτύρων καὶ καύχημα.

Ὡς βαθμῖδες καὶ κλίμακες, πρὸς οὐράνιον ἄνοδον, αἱ τῶν λίθων νιφάδες σοι γεγόνασιν· ὧν ἐπιβαίνων τεθέασαι, ἑστῶτα τὸν Κύριον, τοῦ Πατρὸς ἐκ δεξιῶν, σοὶ ὁμώνυμον στέφανον προτεινόμενον, δεξιᾷ ζωηφόρῳ, οὗ πλησίον, ὡς καλλίνικος παρέστης, καὶ Ἀθλητῶν ἀκροθίνιον.

Ἐν σημείοις καὶ τέρασιν, ἀπαστράπτων καὶ δόγμασι, παρανόμων ἔσβεσας τὸ συνέδριον· καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρούμενος, καὶ λίθοις βαλλόμενος, ὑπὲρ τῆς τῶν φονευτῶν, σὺ προσηύχου ἀφέσεως, ἐκμιμούμενος, τὴν φωνὴν τοῦ Σωτῆρος, οὗ εἰς χεῖρας ἐναπέθου σου τὸ πνεῦμα, τὸ ἱερώτατον Στέφανε. Καὶ Ἰδιόμελα γ'. Ἦχος β'.

Πρῶτος ἐν Διακόνοις, πρῶτος καὶ ἐν μάρτυσιν ἐδείχθης, πανάγιε Στέφανε· ὁδὸς γὰρ ἐγένου τοῖς Ἁγίοις, καὶ πολλοὺς τῷ Κυρίῳ προσήγαγες μάρτυρας· διὸ οὐρανός σοι ἠνοίγη, καὶ Θεός σοι ἐφάνη. Αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν Πρωτομάρτυρα, καὶ γενναῖον τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, Στέφανον τὸν Πρωτοδιάκονον, ἐπαξίως τιμήσωμεν. Οὗτος ἑστὼς ἐν μέσῳ παρανόμων, ἐν δεξιᾷ Πατρός, Υἱὸν ἐθεάσατο. Ὁ αὐτός.

Ἁγιωσύνην ἐνεδύσω, Στέφανε μακάριε, Πρωτομάρτυς καὶ Πρωτοδιάκονε, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχε· δυσωπήθητι καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον τὸν ἀναμάρτητον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Πρῶτος ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, καὶ ἐν Διακόνοις, Στέφανε μακάριε, τῶν Ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα, ἡ δόξα τῶν Δικαίων. Τοῖς τὴν σεπτήν σου ἑορτάζουσι μνήμην, αἴτησαι, ὡς παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος, τῶν πταισμάτων ἱλασμόν, καὶ βασιλείας οὐρανῶν ἀξιωθῆναι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῷζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Εἶτα, Δόξα, Ἦχος πλ. β.

Χαίροις ἐν Κυρίῳ, στεφανηφόρε Στέφανε, ὁ μιμητὴς τοῦ Δεσπότου· διότι καὶ Πρωτομάρτυς γέγονας, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως, ἡμῶν καὶ τὴν πλάνην τῶν ἀνόμων Ἰουδαίων κατήργησας. Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Βασίλειον διάδημα, ἐστέφθη σὴ κορυφή, ἐξ ἄθλων ὧν ὑπέμεινας, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, μαρτύρων Πρωτόαθλε· σὺ γὰρ τὴν Ἰουδαίων ἀπελέγξας μανίαν, εἶδές σου τὸν Σωτῆρα, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ἀεί, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἄσμασι τὸν πρῶτον τῶν μαρτύρων εὖ στεφανώσω,
Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Ἀκτινοβόλοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, καλαμπόμενος, ὑπερφυῶν ἄθλων, καὶ στερρᾶς ἀθλήσεως, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας φώτισον, παρεστὼς τῷ Δεσπότῃ, στεφανηφόρος πανόλβιε, Στέφανε μαρτύρων στεφάνωμα.

Σταδιοδρόμων ἀπαρχὴ γενόμενος, καὶ ἀκροθίνιον, μαρτυρικοῦ στέφους καθορᾶν ἠξίωσαι, τὸν ἀθλοθέτην ἔνδοξε, δεξιᾷ ζωηφόρῳ, θεόπλοκόν σοι προτείνοντα, στέφανον θεσπέσιε Στέφανε.

Μόνος ὑπάρχων θησαυρὸς χρηστότητος, Σῶτερ ἀνέδειξας, ἐκ τῶν τῆς γῆς κόλπων, θησαυρὸν πολύτιμον, πλοῦτον μὴ δαπανώμενον, ἀναφαίρετον ὄλβον, περιουσίαν ἀνώλεθρον, Στέφανον τὸν σὸν Πρωτομάρτυρα.

Ἀγγελομόρφῳ προφανῶς λαμπρότητι, καταυγαζόμενος, Ἀγγελικοῖς ὕμνοις, Πρωτομάρτυς Στέφανε, καὶ Διακόνων πρόκριτε, κεκρυμμένος ὡς ὤφθης, ἀξίως ὄντως τετίμησαι, ἔνδοξε μαρτύρων ἀγλάϊσμα.

Θεοτοκίον.

Σωματωθέντα δι' ἡμᾶς Πανάμωμε, τὸν πρὶν ἀσώματον, θεαρχικὸν Λόγον, τοῦ Πατρὸς γεγέννηκας, ὡς παρθενίας σκήνωμα, καὶ δοχεῖον ἁγνείας, καὶ τέμενος καθαρότητος, Δέσποινα τοῦ κόσμου Θεόνυμφε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἱερολόγος ἱερός, καὶ θεολόγος ἐδείχθης, συμπλεκόμενος Ἑβραίων τοῖς δήμοις, διελέγχων ἀσφαλῶς, τὴν τούτων ἀθεότητα, καὶ θεομάχον γνώμην, Στέφανε μάρτυς πανάριστε.

Τὸν Πρωτομάρτυρα Χριστοῦ, καὶ Διακόνων τὸν πρῶτον, τὸν τοῖς μάρτυσι τοῦ δρόμου τὴν νύσσαν, ὑποδείξαντα λαμπρῶς, Ἀγγέλων τὸν συνόμιλον, δεῦτε συμφώνως πάντες, ὕμνοις ἐνθέως τιμήσωμεν.

Ὁ κεκρυμμένος θησαυρός, ὑπὸ τὴν γῆν φανεροῦται, καὶ τὸν κόσμον εὐωδίας ἐνθέου, καὶ πλουσίων δωρεῶν τὴν οἰκουμένην ἔπλησεν, ὁ τῶν μαρτύρων πρῶτος, καὶ Διακόνων ὁ πρόκριτος.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, διὰ σοῦ κηρυχθείσης ἐμφρόνως, ἐξανάστησον ὑμνεῖν, τὴν σὴν σεπτὴν πανήγυριν, καὶ σοῦ κατ' ἴχνος βαίνειν, Στέφανε μάκαρ ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Πύλη ἐδείχθης νοητή, ἀνατολῆς τῆς ἐξ ὕψους τῆς ἐν γῇ φανερωθείσης Παρθένε· διὰ σοῦ γὰρ πρὸς ἡμᾶς, ὁ Λόγος εἰσελήλυθεν, ἐπὶ τὸ σῶσαι πάντας, τῆς ἀλογίας πανάχραντε.

Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἑδράσας, ἐν »τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· »ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα, Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλῃ καταλαμπόμενος, καὶ τῇ ὄντως σοφίᾳ συνανυψούμενος, τῶν Ἰουδαίων τὴν ἀχλὺν ἀπημαύρωσας, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν ἐχθρόν, ἀθλητικῶς καταβαλών, μαρτύρων στέφανος ὤφθης. Ἀλλὰ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ θερμὴ προστασία καὶ ἀπροσμάχητος, ἡ ἐλπὶς ἡ βεβαία, καὶ ἀκαταίσχυντος, τεῖχος καὶ σκέπη καὶ λιμὴν τῶν προστρεχόντων σοι, ἀειπάρθενε Ἁγνή, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἱκέτευε σὺν Ἀγγέλοις, εἰρήνην δοῦναι τῷ κόσμῳ, καὶ σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Ὠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ῥεῖθρον ἡμῖν, σήμερον μύρου ἀνέβλυσεν, εὐωδίας, κρήνη ἐκπεπόρευται, καὶ ποταμὸς θείων ἀγαθῶν, καὶ τρυφῆς χειμάρρους. ἐπέκλυσεν ὁ ἀοίδιμος, ὁ πρῶτος τῶν μαρτύρων, ὁ τῆς πίστεως πλήρης καὶ δυνάμεως θείας καὶ χάριτος.

Ὡς ἱερά, καὶ φαιδροτάτη καὶ εὔσημος, ἡ ἡμέρα, ἡ τοῦ Πρωτομάρτυρος, πλήρης φωτός, καὶ πνευματικῆς, ὄντως εὐφροσύνης, τῇ Βασιλίδι ἐπέφανε, φυλάττουσα τὸ κράτος, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, καὶ βαρβάρων τὸ θράσος διώκουσα.

Τὴν ἀγαθήν, κληρονομίαν ἀπείληφας, ἐπαξίως, Στέφανε μακάριε, ἔνθα Χριστὸς ὁ παμβασιλεύς, σοὶ κατασκηνώσας· αὐτοῦ γὰρ ὤφθης Διάκονος, σημείων καὶ τεράτων, ἐκτελῶν τὰς δυνάμεις, καὶ παρέχων νοσοῦσι τὴν ἴασιν.

Ὁ ἀκλινής, τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄσειστος, καὶ ἑδραῖος, στῦλος ἀνατέταται, ἀπὸ τῆς γῆς, ἕως οὐρανοῦ, αἴγλῃ εὐσεβείας, φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, ὁ Στέφανος ὁ μέγας, ἀληθείας ὁ κῆρυξ, τῆς ἀθλήσεως ὄντως ὁ πρόβολος. Θεοτοκίον.

Νέος Ἀδάμ, διὰ τὸν πρῶτον σὺ γέγονας, ἐκ Παρθένου, διὰ τὴν Προμήτορα, ὁ Λυτρωτὴς πάντων καὶ Σωτήρ, κατὰ τοῦ θανάτου, ζωὴ ἡ ὄντως ἀθάνατος· διό σε τὴν τεκοῦσαν Θεοτόκον εἰδότες ἐπαξίως, αὐτὴν μακαρίζομεν.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Τῶν ἀνόμων Ἑβραίων, τὸ τῆς ματαιότητος, ὄντως συνέδριον, καρτερῶς ἐλέγξας, ὑπ' αὐτῶν θεηγόρε χωννύμενος, ταῖς βολαῖς τῶν λίθων, εἰς οὐρανοὺς ὡς νικηφόρος, ἀνυψώθης τῷ πνεύματι Στέφανε.

Ὡς ὡραῖος ὡς ὄρθρος, κόσμῳ πεφανέρωσαι, ἔνδοξε Στέφανε, τὴν ἀχλὺν διώκων, καὶ δαιμόνων ἐλαύνων τὰ φάσματα, καὶ νοσούντων πάθη, καὶ ψυχικῶν ἀρρωστημάτων, θεραπεύων τὰ ἕλκη θεόπνευστε.

Νοερῶς σὺν Ἀγγέλοις, μάκαρ ἀγαλλόμενος, κόσμου τὰ πέρατα, ἁγιάζεις ὄντως, τῇ σῇ ἐπιδημίᾳ καὶ χάριτι, εὐωδίας μύροις πνευματικοῖς εὐωδιάζων, καὶ κινδύνων καὶ ζάλης ῥυόμενος.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας,

τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα. Ὠδὴ ς΄. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ,

Ἀγγέλων ὡς μιμητής, τῇ προαιρέσει γενόμενος, τὸ εἶδος ἀγγελικόν, ἐκτήσω μακάριε· μεθ᾽ ὧν ἀγαλλόμενος, καὶ περιπολεύων, τοὺς ὑμνοῦντάς σε περίσωζε.

Ῥημάτων μάκαρ τῶν σῶν, θεοπνεύστων ἡ δύναμις, ὡς ἦχος ὁ τῆς βροντῆς, τὰ ὦτα θεόληπτε, σαφῶς κατεβρόντησε, τὰ τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ὄψεις ἀπημαύρωσε.

Τὴν δόξαν τὴν Πατρικήν, θεάσασθαι κατηξίωσαι, καὶ ταύτης τὸ συμφυές, ἀπαύγασμα Στέφανε, τῶν ἄθλων μηνῦόν σοι, τοὺς λαμπροὺς στεφάνους, θεηγόρε πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Υἱὸς ὁ μονογενής, ὁ πρὸ αἰώνων ἀόρατος, ἐσχάτων ἐφ᾽ ἡμερῶν πρωτότοκος γέγονεν, ὁρώμενος σώματι, ἐκ σοῦ Θεομῆτορ, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, »ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Πρῶτος ἐσπάρης ἐπὶ γῆς ὑπὸ τοῦ οὐρανίου Γεωργοῦ πανεύφημε· πρῶτος τὸ αἷμα ἐπὶ γῆς διὰ Χριστὸν ἐξέχεας μακάριε· πρῶτος ὑπ᾽ αὐτοῦ τὸν τῆς νίκης στέφανον ἀνεδήσω ἐν οὐρανῷ, ὡς Ἀθλητῶν προοίμιον, στεφανῖτα τῶν μαρτύρων ὁ πρώταθλος. Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Παραδείσου τὰ ἄνθη ὁρῶν, τῇ εὐοσμίᾳ αὐτῶν τῇ τερπνῇ, πληροῦντα πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, τὸ ξένον αὐτῶν καταπλήττομαι θέαμα· ἐν παγετῷ γὰρ χειμῶνος, πλέον ἀνθοῦσι μᾶλλον, ὅπερ ξένον ἐν ἄνθεσιν· ὡς ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐξανθήσας πρῶτος, καὶ θύρα γεγονὼς τῶν νομίμως ἀθλούντων, καὶ ἀνθούντων κρυμῷ τῶν κολάσεων· ὁ δείξας τρίβον ἀπλανῆ τοῖς βουλομένοις ἀθλεῖν, ὁ καλὸς σταδιάρχης, ὁ τοῖς πόνοις ἀναλάμψας στεφανίτης τῶν μαρτύρων ὁ Πρώταθλος. Συναξάριον.

Τῇ Β΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος, καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου.

Στίχ. Ἔχεις Σιὼν πάμπολλα θεῖα καὶ ξένα·
Νεκρὸν Στεφάνου δὸς πόλει Κωνσταντίνου.

Δευτερίῃ νέκυος Στεφάνου γένετ᾽ Ἀνακομιδή.

Ἥτις τελεῖται μὲν κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Αὐγούστου, ἔχει δὲ τήνδε τὴν διήγησιν. Μετὰ πολλοῦ χρόνου παραδρομὴν τῆς τοῦ Ἁγίου διὰ Χριστὸν μαρτυρίας, καὶ πολλῶν ἤδη διὰ Χριστὸν τοῖς ἀγῶσι τελειωθέντων, γαλήνη τὴν ταραχὴν διεδέξατο· καὶ πᾶσαι μὲν φυλακαὶ ἠνοίγοντο, πᾶν δὲ κολαστήριον ἀνενέργητον ἔμεινε, τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἐν Ἁγίοις Κωνσταντίνου τοῦ Χριστιανικωτάτου, καὶ πρώτου ἐν βασιλεῦσιν. Εἰρήνης οὖν καὶ ἐλευθερίας τῆς οἰκουμένης πεπληρωμένης, τότε καὶ ὁ πολύτιμος ὄλβος, τὸ Λείψανον φημὶ τοῦ πρωτομάρτυρος, φανεροῦται.

Ἀνὴρ γάρ τις ἦν οἰκῶν τὴν κώμην, ἐν ᾗ καὶ ὁ μαργαρίτης ὑπὸ γῆν ἐκρύπτετο, πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸν βίον αἰδέσιμος, Λουκιανὸς τοὔνομα· τούτῳ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ δὶς καὶ τρὶς ἐπιφανεὶς ὁ Πρώταθλος ἑαυτὸν καταδηλοῖ. Ὁ δὲ Πρεσβύτερος καταμηνύει τῷ Ἐπισκόπῳ Ἰωάννῃ τὰ τῆς ὀπτασίας. Ὁ δέ, χαρᾶς πλησθείς, καὶ τὸν τόπον καταλαβὼν σὺν τῷ κλήρῳ τῆς πόλεως, καὶ ἀνορύξας εὗρε τὴν σορόν. Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, καὶ εὐωδία πλείστη τοὺς παρόντας κατευωδιάζουσα· καὶ φωναὶ οὐρανόθεν ῥηγνύμεναι Ἀγγέλων Θεοῦ, τὸ *Δόξα ἐν ὑψίστοις* βοώντων *τῷ Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*, εἰς δέκατον ἐξηκούοντο σημεῖον. Ἀλλὰ καὶ θεραπεῖαι πλεῖσται τῶν ὑπὸ ποικίλων παθῶν πιεζομένων ἐνεργούμεναι, τὴν τοῦ Πρωτομάρτυρος χάριν ἐκήρυττον.

Αὐτίκα γοῦν ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχης, σὺν δυσὶν ἄλλοις Ἐπισκόποις, καὶ τῷ κλήρῳ, καὶ παντὶ τῷ λαῷ, τὸ ἅγιον ἐκεῖνο σῶμα ἐν εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ προσκυνήσαντες, μετὰ φώτων καὶ ὕμνων καὶ θυμιαμάτων καὶ τῆς προσηκούσης τιμῆς, εἰς τὴν ἁγίαν κατέθεντο Σιών. μετὰ ταῦτα δὲ ναὸς τῷ Ἁγίῳ σεβάσμιος, κατὰ τὴν πόλιν αὐτήν, οἰκοδομεῖται ὑπό τινος Ἀλεξάνδρου συγκλητικοῦ, ὃς πολλὰ τοῦ Ἀρχιερέως δεηθείς, ἐν αὐτῷ τὸ τίμιον Λείψανον μετὰ πάσης ἔθετο σεβασμιότητος.

Οὔπω δὲ πλείους ἢ πέντε μετ᾽ ἐκείνην διῆλθον τὴν μετάθεσιν ἐνιαυτοί, καὶ αὐτὸς τὴν ἐπὶ θάνατον νοσήσας, καὶ γλωσσόκομον μὲν ἑαυτῷ περσεῖνον, τῷ τοῦ Ἁγίου παρόμοιον, κατασκευασάμενος, καὶ ἔγγιστα τούτου καταθέμενος, κεκοίμηται, ἐν αὐτῷ κατατεθείς. Μετὰ δὲ χρόνους ὀκτὼ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ συγκλητικοῦ τελευτῆς βασιλεύοντος Ῥωμαίων τοῦ Ἁγίου καὶ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ἱεραρχοῦντος Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνους, ἡ γαμετὴ Ἀλεξάνδρου τοῦ συγκλητικοῦ, διά τε τὸν αὐτῆς πλοῦτον καὶ τὴν ὥραν τοῦ σώματος, πρὸς γάμον αὖθις ἐλθεῖν ὑπὸ πολλῶν ἐνοχλουμένη, ὅπως μὴ τοῦτο πράξῃ καταναγκασθεῖσα βουλὴν βουλεύεται τὸ σῶμα μὲν τοῦ ἀνδρὸς ἀναλαβεῖν, πρὸς τὸν πατέρα δὲ καὶ τὴν ἰδίαν πατρίδα τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀναδραμεῖν· ἥτις θείᾳ τινὶ προνοίᾳ περιπλανηθεῖσα, τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀφεῖσα γλωσσόκομον, καὶ πηγὰς δακρύων προχέουσα, τῷ τοῦ Ἁγίου περιεπλέκετο.

Τέλος τὸ ἱερὸν λείψανον ἐν λεκτικίῳ (*) ἐπὶ ὄνῳ καταθεῖσα οὕτω τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο. Δι᾽ ὅλης δὲ τῆς νυκτὸς ὕμνος Ἀγγέλων κατ᾽ οὐρανὸν καὶ θεοπρεπὴς ἐξηκούετο δοξολογία, καὶ ὀσμῆς εὐώδους, ὡς μύρου πολλοῦ ἐκχυθέντος, τὰ ἐκεῖσε ἐπληροῦντο· καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα *οἰμώζοντα, Οὐαὶ ἡμῖν) !* φωναῖς ἀνέκραζον συχναῖς, *ὅτι Στέφανος μέσον ἡμῶν παράγει μαστίζων ἡμᾶς.* Φθάσαντες δὲ τὴν Ἀσκάλωνα, πόλιν παράλιον, καὶ εὑρόντες πλοῖον, καὶ πεντήκοντα χρυσίων αὐτὸ μισθωσάμενοι, ἐξώρμησαν. Ὁπόσα δὲ θαύματα κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην, καὶ σημεῖα διετελέσθησαν, ἀδύνατον γράφειν τῇ συντομίᾳ χρωμένους.

Ὡς δὲ τὴν Βασιλίδα κατέλαβον, καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως ἐνηχήθη τὸ μέγα τοῦτο δρᾶμα, ἀνηνέχθη δὲ αὐτῷ καὶ τὰ περὶ τῆς γυναικός, αὐτίκα παραστᾶσα ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, ἀκριβῶς ἐξεῖπε τὰ τῆς ὑποθέσεως ἐξ ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους παρακολουθήσαντα. Τότε δὴ τότε ὁ καλλίνικος καὶ φιλευσεβὴς βασιλεὺς ταῦτα ἀκηκοώς, χαρᾶς τε πλησθεὶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ἐκέλευσε τῷ Ἀρχιερεῖ μετὰ παντὸς Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τὴν ὑπαντὴν ποιῆσαι, καὶ μετὰ τιμῆς πλείστης καὶ εὐλαβείας τὸν Ἅγιον εἰς τὰ βασίλεια ἀγαγεῖν.

Τότε τοίνυν καὶ ἄλλα μέγιστα ἐτελοῦντο τεράστια· ἀλλὰ ἀδύνατόν ἐστι ταῦτα καταλέγειν· ἓν δέ, ὃ μὴ καταλιπεῖν ἄξιον, λέξομεν. Εἷλκον αἱ ἡμίονοι τὸ ἅρμα, ἐν ᾧ ὁ θησαυρός, ἕως ἔφθασεν εἰς τόπον Κωνσταντιανὰς καλούμενον ἐν ᾧ κατετέθη, μιᾶς ἐξ αὐτῶν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἐξειπούσης· Τίνος χάριν τύπτετε ἡμᾶς; ἐνταῦθα δεῖ τὸν Ἅγιον κατατεθῆναι. Τούτων τῶν φωνῶν ὁ Ἀρχιερεύς, καὶ πᾶν τὸ σύστημα ἀκούσαντες μεγάλῃ τῇ φωνῇ, τὸν αἶνον τῷ Θεῷ ἀπέδωκαν. Ἐξέστη ταῦτα γνοὺς καὶ ὁ πιστότατος βασιλεύς· καὶ παραχρῆμα ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ σεβάσμιον ἐγείρει τῷ πρωτάθλῳ ναὸν εἰς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς εὑρέσεως τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων μαρτύρων Μαξίμου, Δάδα καὶ Κυντιλιανοῦ.

(*) *Λεκτίκιόν* ἐστι λέξις Λατινική, παράγωγος ἐκ τοῦ *λέκτικα* (lectica), *ὅπερ δηλοῖ φορεῖον*· τὸ δὲ λέκτικα παράγεται ὁμοίως ἐκ τοῦ λέκτους (lectus) ἑλληνιστὶ *λέκτρον*, *κοίτη*.

Στίχ. Τρεῖς ἐκφέρουσα γῆ νεκροὺς ζωηφόρους,
Πόλῳ λέγειν ἔοικε· Σὺ κρύψας ἔχε.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν Δωροστόλῳ τῇ πόλει ἐν τῇ χώρᾳ τῆς δευτέρας Μυσίας. Παραστάντες δὲ Ταρκυνίῳ ὑπάτῳ, καὶ μὴ θελήσαντες θῦσαι τύπτονται· καὶ ἀχθέντες ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ, Ὀζοβίᾳ καλουμένῳ, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται, Ἀπριλίου ιγ'. Ἀγνοουμένων δὲ ἐπὶ χρόνοις πολλοῖς, δι' Ἀγγέλου ἀπεκαλύφθησαν τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα Αὐγούστου δευτέρᾳ, ἃ καὶ νῦν κατάκεινται ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Βιγλεντίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τοῦ θείου Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς ἁγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φωκᾶ, καὶ τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένου βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ῥοὴ τῶν αἱμάτων σου, τὰς οὐρανίους πύλας ἠνέῳξε, καὶ τὸν ἀγωνοθέτην, παρεστηκότα καὶ προτεινόμενον, σοὶ τοὺς στεφάνους ὑπέδειξε κράζοντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς θῆρες ἁρπάσαντες, οἱ θεοκτόνοι τὸν θεοφάντορα, μιαιφόνοις παλάμαις, τοῦτον ἀνῄρουν ὑπερευχόμενον, τῶν ἀναιρούντων συντόνως καὶ ψάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νομίμως διήλεγξας, τοὺς παρανόμους ὁ ἐννομώτατος, μιμητὴς τοῦ Σωτῆρος, καὶ θεομάχους τούτους ἀπέδειξας, ὑφ' ὧν τοῖς λίθοις βαλλόμενος ἔψαλλες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀπειρογάμως Ἁγνὴ γεγέννηκας· τὸ πρὶν ἄσαρκον Λόγον, σαρκὸς προσλήψει Παρθένε τέτοκας, ᾧ μελῳδοῦμεν συμφώνως κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὑπερφυεῖ λαμπόμενος, φωταυγίᾳ πανάριστε, καὶ τὴν τοῦ προσώπου σου μορφὴν ἰσάγγελον, ἐδείκνυς τῆς χάριτος, διαδοθείσης Στέφανε, τῆς ἐν τῇ ψυχῇ σου, κεκρυμμένης πλουσίως· ἐντεῦθεν ἀνεβόας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στεφανηφόρε Στέφανε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἁμαρτίας τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον, ῥανίσιν αἱμάτων σου· πρὸς γὰρ τὴν σὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν συμπαθῆ καὶ χριστομίμητον γνώμην, προσφεύγων ἀνακράζω· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῶν χαρίτων ἔνδοξε, σοὶ ὁμώνυμον στέφανον, τῇ σῇ σεβασμίᾳ, κορυφῇ ἐπέθηκε, Κριτὴς ὁ ἀδέκαστος, ὃν εὐσεβῶς ἐκήρυξας, Κτίστην καὶ Θεόν, καὶ Βασιλέα τῶν ὅλων, βοῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ κτίσαντος, ἐναπέθου τὸ πνεῦμά σου· αἱ τῶν οὐρανῶν γάρ, στρατιαὶ συνόμιλον, ἐδέξαντο χαίρουσαι, τὸν πρὶν ἐν γῇ ἰσάγγελον· νῦν δὲ ταῖς αὐτῶν, συντεταγμένος χορείαις, βοᾷς ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς ἀδύτου γέγονας, ἐνδιαίτημα Πάναγνε· φῶς γὰρ τοῖς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ γεγέννηκας, φωτίζον τὰ πέρατα, θεογνωσίας χάριτι· ᾧ ἀκαταπαύστως οἱ πιστοὶ μελῳδοῦμεν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ-
»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμφανῶς ἐξέκαυσε·
»δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών,
»τῷ Δημιουργῷ καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες
»εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
»εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἀθλήσεως μαρτύρων ἡ ἀπαρχή, ὁ λαμπρῶς ὑποδείξας τοῖς μάρτυσι, τὴν ἀπλανῆ, τρίβον ὁδηγοῦσαν εἰς οὐρανούς, ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, πάντας προσκαλεῖται πνευματικῶς, πρὸς εὐφροσύνην, φωτὸς πρὸς μετουσίαν, καὶ κοινωνίαν ἁγιότητος.

Νευρούμενος ἀγάπῃ τῇ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν τούτου ζηλώσας πραότητα, καὶ τὴν φωνήν, ἔλεγες· Μὴ στήσῃς τοῖς φονευταῖς, τὴν ἁμαρτίαν Κύριε· δέξαι δὲ τὸ πνεῦμά μου ἀγαθέ, καὶ θείας βασιλείας, τρυφῆσαι τῆς ἀφράστου, τῆς παρὰ σοῦ με καταξίωσον.

Ὡραῖος καὶ τὸ εἶδος ἀγγελικόν, καὶ σοφίας πίστεως ἔμπλεως, καὶ θεϊκῆς, αἴγλης ἀποστίλβων μαρμαρυγάς, καὶ θεηγόρῳ στόματι, θεορρημοσύνης ὡς ποταμός, ἐνθέως ῥητορεύων, τῆς ἄνω κληρουχίας, θεομακάριστε τετύχηκας.

Στεφάνῳ τῶν χαρίτων στεφανωθείς, καὶ χορείαις μαρτύρων κυκλούμενος, καὶ τῷ Χριστῷ, τῷ ἀγωνοθέτῃ παρεστηκώς, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῶν ἐπιτελούντων εἰλικρινῶς, τὴν ὄντως φωτοφόρον, πανήγυρίν σου μάρτυς, καὶ τῶν κινδύνων ἀπολύτρωσαι. Θεοτοκίον.

Ὡς πάντων προστασία Χριστιανῶν, Θεομῆτορ Παρθένε πανάμωμε, ὡς συμπαθής, λύτρωσαι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, τοὺς θλιβομένους δούλους σου, καὶ ὀδυνωμένους ταῖς χαλεπαῖς, πταισμάτων ἀλγηδόσι, καὶ πόνοις τῶν μαστίγων ἀλγυνομένους περιποίησαι. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς » κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς ὤφθη τοῖς » ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγο» νεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, » Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύ» νουσιν».

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Τῶν Μαθητῶν.

Ὁ πρῶτος τῶν μαρτύρων τρίβον ἀνύσας, καὶ Διακόνων πρόκριτος χρηματίσας, Στέφανος, ὁ χάριτος πεπλησμένος, ἰδοὺ ἀνακομίζεται, πρὸς τὴν Βασίλειον πόλιν, θαυμάτων βρύων τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Ὅνπερ αἱ ἄνω τάξεις πολλῷ σὺν τρόμῳ, παρίστανται μὴ φέρουσαι κατοπτεῦσαι, αἴγλην τῆς ἀρρήτου αὐτοῦ οὐσίας, Χριστὸν γαστρὶ ἐχώρησας, λαβόντα σάρκα Παρθένε, ἐκ σῶν τιμίων αἱμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἄγγελος ἐπίγειος, ὁ πρωτομάρτυς γενόμενος, πρὸς οὐρανοὺς ἀνερχόμενος, ἐπήρθη μετάρσιος, καὶ τὴν θείαν εἶδεν, ὡς ἐχώρει δόξαν, τῆς ἀπροσίτου μυηθείς, καὶ ὑπὲρ νοῦν Τριάδος μυστήρια· διὸ τὴν ἀκατάληπτον, ἀνακηρύττει σου δύναμιν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡραῖος ἐπέφανας, τῇ ἐπανόδῳ σου Στέφανε, πρωτομάρτυς πανένδοξε, ἀκτῖσι κοσμούμενος, χαρισμάτων θείων, καὶ τῶν ἰαμάτων· διὸ καὶ πάντας τοὺς πιστούς, καταφαιδρύνεις τοῖς θαυμασίοις σου, ἐν πίστει τὸν φιλάνθρωπον, ὑμνολογοῦντας καὶ λέγοντας· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάλαμος ὑπέρτιμος, ὀξυγραφῶν τὴν εὐσέβειαν, ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, δι' ἧς κατεφώτισας, πρωτομάρτυς πάντας, ταῖς διδασκαλίαις, καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, ἐξ ἀγνωσίας πρὸς τὴν εὐσέβειαν· διό σου τὴν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦντες πανήγυριν, ἀνυμνοῦμεν γεραίροντες, τοὺς ἀγῶνάς σου Στέφανε. Δόξα, Ἦχος δ'.

Στέφανος, ἡ καλὴ ἀπαρχὴ τῶν μαρτύρων, ὁ πλήρης χάριτος καὶ δυνάμεως, ὁ ποιῶν σημεῖα καὶ τέρατα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ, ὑπὸ ἀνόμων ἐλιθάζετο· ἀλλ' ἐξέλαμψεν ὡς ἄγγελος, καὶ θεωρεῖ τὴν δόξαν, σοῦ τοῦ σταυρωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν δεξιᾷ τῆς δυνάμεως, καὶ τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος εἰς οὐρανοὺς ἐλαμβάνετο· καὶ διὰ τοῦτο, ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων συναυλιζόμενος, πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Πρωτομάρτυς Ἀπόστολε, καὶ πρωτοδιάκονε, ἡ πύλη τῶν μαρτύρων, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τῶν Ἀποστόλων τὸ καύχημα, σὺ οὐρανοὺς ἐθεάσω ἀνεῳγμένους, ἐν τῷ σταδίῳ ἑστώς, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐκ δεξιῶν ἑστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρός· διὸ ὡς ἄγγελος ἐκλάμψας τῷ προσώπῳ, ἐν χαρᾷ ἀνεκραύγαζες ὑπὲρ τῶν λιθαζόντων· Μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ νῦν αἴτησαι τοῖς ἐκ πόθου εὐφημοῦσί σε, ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ὁ Ἀπόστολος.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Στέφανος πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως.

Ζήτει τῇ β'. τῆς γ'. Ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα.

Ζήτει τῇ ς'. τῆς ιε'. Ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

ΤΗ Γ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσαακίου (*), Δαλμάτου καὶ Φαύστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Οἱ Ὅσιοί σου Κύριε, ἐξομοιούμενοι τοῖς Ἀσωμάτοις, διὰ δεήσεως καὶ ἐγκρατείας, πάθη ἐμείωσαν σαρκός· καὶ τῇ ἀπαθείᾳ διαλάμψαντες, πάντων τὰς καρδίας κατεφώτισαν· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Δαλμᾶτος καὶ Ἰσάκιος, ζῆλον ἐνάρετον ἀναλαβόντες, Ἀρείου αἵρεσιν καὶ Νεστορίου, καταβεβλήκασι σαφῶς· καὶ τοῖς ὀρθοδόξοις συμμαχήσαντες, κλέος παρὰ πάντων ἀπηνέγκαντο· αὐτῶν Χριστὲ πρεσβείαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀστέρες στερεώματι, τῷ τῆς ἀσκήσεως ἀναφανέντες, κατεφωτίσατε τῶν μοναζόντων, Πατέρες Ὅσιοι ψυχάς, σκότος τῶν δαιμόνων ἀπελάσαντες· ὅθεν μετὰ τέλος μακαρίζεσθε, πρεσβεύοντες σωθῆναι, ἅπαντας τοὺς τελοῦντας τὴν θείαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χείλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ δάμαλις ἡ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ὑπὸ ἀνόμων, ὀδυρομένη γοερῶς, Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, τέκνον· τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

(*) Σημείωσαι, ὅτι τὸ *Ἰσαάκιος* λέγεται καὶ *Ἰσάκιος*, συναιρουμένων τῶν δύο α καὶ εἰς ἕν· καὶ τοιοῦτον μεταχειρίζεται αὐτὸ συνεχῶς ὁ Ὑμνογράφος Ἰωσὴφ εἰς τὸν ἐφεξῆς. *Ἰσάκιον* ἔχει πρὸς τούτοις καὶ τὸ Χειρόγραφον πανταχοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Φαιδροὺς ἀνυμνῶ τῶν μοναστῶν ἀστέρας.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἡ κεκομμένη.

Φωτὶ τῷ θείῳ φαιδρῶς παριστάμενοι, καὶ τρισηλίου αὐγῆς πάντοτε πληρούμενοι, καὶ θέσει ἀληθῶς, θεούμενοι μακάριοι, τοὺς πίστει ἑορτάζοντας ὑμῶν, τὴν μνήμην τὴν πανίερον, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντας, ἐνθέως καταυγάσατε.

Ἀποσκοποῦντες εἰς μόνα τὰ μένοντα, τὴν τῶν ῥεόντων φοράν, πᾶσαν ἀπεκρούσασθε· καὶ ὅλῳ τῷ νοῒ Κυρίῳ προσκολλώμενοι, ἐλίπετε σαρκὸς τὰς ἡδονάς, Πατέρες πανσεβάσμιοι· ὅθεν πρὸς ἀνέσπερον, αὐγὴν μετεβιβάσθητε.

Ἱερωτάταις μελέταις πτερούμενος, Δαλμᾶτε Πάτερ σοφέ, καὶ καλλωπιζόμενος ταῖς θείαις διδαχαῖς, Ἰσαακίου τοῦ μάκαρος, ἀνέδραμες πρὸς ὕψος ἀρετῶν, καὶ στῦλος καὶ ἑδραίωμα, μοναζόντων γέγονας· διό σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένη Θεὸν ἡ κυήσασα, τῆς ἀδοξίας με τῶν παθῶν ἀπάλλαξον· καὶ δός μοι λογισμόν, Παρθένε κατανύξεως, καὶ λάμψον μετανοίας φωτισμόν, Ἁγνὴ ἐν διανοίᾳ μου, ὅπως μεγαλύνω σε, τὴν πάντας μεγαλύνασαν.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Ἀπλανῆ σε ἀστέρα, ἀνατολῆς Ὅσιε, Πάτερ ὡρμημένον, Ἰσαάκιε πάντες ἔγνωμεν, πικρᾶς αἱρέσεως, ἐξαφανίζοντα σκότος, καὶ πιστοὺς τοῖς λόγοις σου καταφαιδρύνοντα.

Νοητῶς ἀνατείλας, ταῖς καθαραῖς λάμψεσι, Φαῦστε τῶν ἀγώνων σου, Πάτερ φῶς ἐχρημάτισας, φωτίζων ἅπαντας τοὺς καθορῶντάς σε μάκαρ, καὶ πιστῶς τὸν βίον σου ἐξεικονίζοντας.

Ὑμνῳδίαις ἀπαύστοις, καὶ προσευχαῖς Ὅσιοι, πάντα τὰ τοῦ σώματος πάθη, κατακοιμίσαντες, χάριν ἀκοίμητον, καὶ ἀναφαίρετον πλοῦτον, ἐκ Θεοῦ εἰλήφατε μακαριώτατοι.

Μακροτάτῃ νηστείᾳ, ὡς Μωϋσῆς Ὅσιε, σοῦ τὴν καρτερίαν, Δαλμᾶτε πᾶσαν ὑπέδειξας, ὡραϊζόμενος, τοῖς ὑπερλάμπροις σου πόνοις, καὶ καλλωπιζόμενος, τῇ πολιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Νοητήν σε λυχνίαν, καὶ φωταυγῆ ἔγνωμεν, ἔνδον δεξαμένην Παρθένε, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, θεῖον παλάτιον, καὶ ὑψηλότατον θρόνον, ἐν ᾧ ἀνεπαύσατο ὁ ὑπερούσιος. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ οὐρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς »Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν »τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν »πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος περιφανῶς, πυρσευθέντες Πατέρες φωτοειδεῖς, τὸ σκότος ἐλίπετε, ἡδονῶν τὸ βαθύτατον, καὶ φωστῆρες ἔργοις, ἐνθέοις πυρσεύοντες, τῶν πιστῶν καρδίας μακάριοι ὤφθητε· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, γεραίρομεν σήμερον, καὶ συμφώνως κραυγάζομεν· Θεοφόροι πανόλβιοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρί, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν κόσμον συνέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα διέποντα· καὶ ἐκ μαζῶν τεθήλακας, τὸν πάντα ἐκτρέφοντα· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, τοῦ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἁγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανάμωμε. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτήν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν· ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὡς πολύφορα κλήματα, τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου γεγόνατε, οἶνον βλύσαντες σωτήριον, καθαρᾶς τοῖς πᾶσι κατανύξεως.

Τῆς Συνόδου συνήγορον, Ὅσιε Δαλμᾶτε σὲ πάντες ἔγνωμεν, τὴν εὐσέβειαν κρατύνοντα, καὶ τοὺς ἀλαζόνας ἐκκρουόμενον.

Ὡς τῶν πάντων προλάμποντα, πάντων ὑπερέχειν φροντιστηρίων σε, θείαις Σύνοδος ἐθέσπισεν, ἀρεταῖς ἐνθέοις κλεϊζόμενον.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἁμαρτίας Ἁγνὴ κατέλαβε· τῇ ἀγρύπνῳ ἱκεσίᾳ σου διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Μετανάστης Ἑῴας, πρὸς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων γέγονας· καὶ τῷ θείῳ σπόρῳ, τὰ γεννήματα ταύτης ἐπλήθυνας, ἐκριζώσας πᾶσαν, τὴν πονηρὰν Ἀρείου λύμην, ἱερώτατε Πάτερ Ἰσάκιε.

Ὀπαδὸς Ἰσακίου, ὥσπερ Ἠλιοῦ Ἐλισσαῖος γεγένησαι, Ἱερὲ Δαλμᾶτε, μηλωτῇ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, διαρρήσσων ὕδωρ, τῆς πονηρᾶς δαιμόνων βλάβης καὶ πιστοῖς ὁμαλίζων τὴν πάροδον.

Νόμοις θείοις πειθήσας, νόμους ἁμαρτίας εἰς τέλος ἐξέκλινας, καὶ ὡράθης στῦλος, προηγούμενος θείου συστήματος, θεοφόρε Φαῦστε, καὶ μοναστῶν κανὼν καὶ τύπος, καὶ πιστῶν ἀδειάσειστον ἔρεισμα. Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον πᾶσαι γενεαί σε δοξάζουσιν ἄχραντε, τὴν ἁγιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων σαφῶς χρηματίσασαν, Παναγία Κόρη· διὸ βοῶ· Ἁγίασόν μου, τὴν ψυχὴν μολυνθεῖσαν τοῖς πάθεσι.

Ὠδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Συνόμιλος ἀνεδείχθης Ἀγγέλων, τὸν ἐκείνων γὰρ ἐζήλωσας βίον, ἐπὶ τῆς γῆς, διοδεύων Δαλμᾶτε, καὶ ἐγκρατείᾳ λεπτύνας τὸ σῶμά σου, ἀλείπτης τε τῶν μοναστῶν, καὶ κανὼν ἀληθὴς ἀκριβέστατος.

Τῷ ζήλῳ τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, ὡς Ἠλίας πυρακτούμενος μάκαρ ὡς Ἀχαάβ, τὸν προστάτην τοῦ ψεύδους, ἐν παρρησίᾳ Ἰσάκιε ἤλεγξας, νοσήσαντα τὴν πονηράν, τοῦ Ἀρείου ἀφρόνως διαίρεσιν.

Ὡράθητε ὁδηγοὶ πλανωμένων, καὶ λιμένες τῶν πιστῶν σωζομένων, θαυματουργοί, θεοφόροι Πατέρες, Φαῦστε Δαλμᾶτε καὶ θεῖε Ἰσάκιε, θεράποντες τοῦ Ἰησοῦ, μοναζόντων φωστῆρες ἀείφωτοι.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, καὶ παντοίαις τῶν ἐχθρῶν ἐπηρείαις, ἐπισκοπῇ, Παναγία Παρθένε, σωτηριώδει σου τάχος ἐπίσκεψαι, καὶ ἴασαι ὡς ἀγαθή, Θεοτόκε ἐλπίς μου πανύμνητε.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ » ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ » ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾍδῃ » προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, ἐκ φθορᾶς ὁ » Θεός με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει ἐκλάμψαντας ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τὰς αἱρέσεις ἀνατρέψαντας τῇ πίστει, ὕμνοις Ἰσάκιον εὐφημήσωμεν, σὺν τῷ Δαλμάτῳ Φαῦστον, ὡς τοῦ Χριστοῦ θεράποντας· αὐτοὶ γὰρ βοῶσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Τίς ἱκανὸς ἐξειπεῖν ἀνθρώπων, τῶν Ὁσίων Πατέρων τὰς φαιδρὰς ἀρετάς, καὶ τὰ σκάμματα ζῆλον τὸν θεῖον, τὴν παρρησίαν, τὸ καθαρὸν τοῦ βίου, τὰς θείας πράξεις, ἃς ἐπὶ γῆς ἐξετέλεσαν οὗτοι ὡς Ἄγγελοι; ἀλλ' ὅμως σὺν τούτοις τιμῶμεν τὴν Τριάδα πιστῶς· αὐτοὶ γὰρ ταύτην ἀεὶ φαιδρῶς σὺν Ἀγγέλων χοροῖς λιτανεύουσιν. Αὐτοὶ γὰρ βοῶσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Συναξάριον.

Τῇ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Δαλμάτου, Φαύστου, καὶ Ἰσακίου.

Στίχ. Κυκλοῦσιν ἄνδρες εἷς δύο τρεῖς σὸν θρόνον,
Ὕψιστε, Φαῦστος, Ἰσάκιος, Δαλμᾶτος.

Δαλμᾶτος Ἰσάκιος τριτάτῃ θάνον, ἠδέγε Φαῦστος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Δαλμᾶτος ἐστρατεύετο ἐν τῇ δευτέρᾳ σχολῇ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ζῶν εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως. Δ ὰ δὲ τὸν Θεόν, καταλιπὼν γυναῖκα καὶ τέκνα, καὶ μόνον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φαῦστον μεθ' ἑαυτοῦ παραλαβών, ἔρχεται πρὸς τὸν Ὅσιον Ἰσάκιον καὶ τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον, καὶ εἰς ὕψος ἀρετῶν ἤρθη μέγιστον. Ὁ δὲ θαυμάσιος οὗτος Ἰσάκιος, ἐκ σπαργάνων αὐτὴν τὴν ἔρημον ᾤκησε, πᾶν εἶδος ἀρετῆς μετερχόμενος· ὅθεν καὶ ὁ λόγος αὐτῷ λαμπρότατος ἦν τῷ βίῳ κοσμούμενος.

Οὗτος, ἐξερχομένου τοῦ βασιλέως Οὐάλεντος πρὸς τὸν κατὰ τῶν Σκυθῶν πόλεμον, προελθὼν ἔφη· *Τὰς Ἐκκλησίας τοῖς Ὀρθοδόξοις ἄνοιξον, ὦ βασιλεῦ καὶ νικήσεις τὸν πόλεμον*. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, ἀλλ' εἰς θυμὸν κινηθείς, *Ὑποστρέψας*, φησὶν ὁ βασιλεύς, *παρέξω τούτων τὰς εὐθύνας*. ***Εἰ** ἐπιστρέψεις*, εἶπεν ὁ Ὅσιος, *οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ **Κύριος** ὁ Θεός. Συνάψεις γὰρ τὸν πόλεμον, καὶ φεύξῃ ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ ζῶν πυρὶ καταναλωθήσῃ*· ὃ καὶ γέγονεν. Ἐν ἀγκῶνι γὰρ ἐγκλεισθεὶς κατεφλέχθη.

Οὗτος μέλλων ἐκδημεῖν τῶν τῇδε, τὸν Ὅσιον Δαλμᾶτον Ἡγούμενον παρεστήσατο, Ἀττικοῦ τότε τῆς Κωνσταντινουπόλεως πατριαρχοῦντος. Αὐτὸς δὲ πρότερον διαπρέψας ἐν τῇ ἀσκήσει, καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπόσιτος διαμείνας, καὶ ἐν ἄλλαις τοσαύταις ἐν ἐκστάσει γεγονώς, καθίσταται τοῖς βασιλεῦσι καὶ τῇ συγκλήτῳ, καὶ τοῖς κατ' Ἔφεσον συνελθοῦσι Πατράσιν αἰδέσιμος· οἳ καὶ Ἀρχιμανδρίτην αὐτόν, καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν τῆς κατ' αὐτῶν Μονῆς ἄρχοντας ἐψηφίσαντο μέχρις αἰῶνος ὑπάρχειν. Καὶ ἐν Χριστῷ κοιμηθείς, κατατίθεται ἐν τῷ ἰδίῳ Μοναστηρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Στεφάνου, Πάπα Ῥώμης.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Οὐαλλεριανοῦ καὶ Γαληίνου τῶν ὑπάτων ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει· κρυπτόμενος δέ, διὰ τὸν ἐπικείμενον διωγμὸν τοὺς πρὸς αὐτὸν παραγινομένους τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν διδάσκων, ἐβάπτιζεν· ἐξ ὧν πολλοὺς Πρεσβυτέρους, καὶ Διακόνους καὶ Ἀναγνώστας κατέστησεν. Ἐκ τούτων τινὲς συσχεθέντες, καὶ παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο. Ὅθεν διὰ ταῦτα ὁ μακάριος κρυπτόμενος Στέφανος, ἑαυτὸν κατέστησε φανερόν, καὶ ἀχθεὶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἄρεως, ὅλον διὰ προσευχῆς ἔσεισε, καὶ μέρος τι καταπεσεῖν ἐποίησε. Φυγόντων δὲ τῶν στρατιωτῶν αὐτὸς εἰς τάφον Λουκίας τῆς μάρτυρος ἔρχεται, ἔνθα τὴν θυσίαν ἐτέλει τὴν ἀναίμακτον· κἀκεῖ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, τῶν στρατιωτῶν ζητησάντων καὶ εὑρόντων αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου, Ἡγουμένου Μονῆς τῆς Παταλαραίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Σαλώμη, ἡ Μυροφόρος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τῆς σαρκὸς οἷον ἐκκυλισθείσης λίθου
Ὁρᾷ Σαλώμη Χριστόν, οὐ Χριστοῦ τάφον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ὁσία Θεοκλητὼ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεοκλητὼ τὴν κλῆσιν ἔργῳ δεικνύει,
Κλητὴ Θεῷ φανεῖσα σαρκὸς ἐκδύσει.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἄνθρακες ὤφθητε τῷ θείῳ, ἀναπτόμενοι πυρὶ τοῦ Παρακλήτου, καταφλέγοντες μέν, τὴν ὕλην τῆς κακίας, τοὺς δὲ πιστοὺς φωτίζοντες, θεοφόροι εἰς αἰῶνας.

Σάρκα δυσήνιον νηστείαις, καθυπέταξας τῷ πνεύματι Δαλμᾶτε, καὶ κακίαν ἐχθροῦ, κατέκλυσας τοῖς ὄμβροις, τῶν ψυχικῶν δακρύων σου, θεοφόρε εἰς αἰῶνας.

Τέλος μακάριον εὑρόντες, τὴν οὐράνιον οἰκεῖτε βασιλείαν, καὶ Ὁσίων χοροῖς, συνήφθητε Πατέρες, μεθ' ὧν βοᾶτε· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἔστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον τεκοῦσα Θεὸν μόνη, Θεοτόκε ἁγνή, ᾧ πίστει μελῳδοῦμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ῥάβδῳ Σταυροῦ τὴν θάλασσαν, τῶν παθῶν διαρρήξαντες, πᾶσαν Φαραὼ τοῦ νοητοῦ τὴν δύναμιν, ὠλέσατε Ἅγιοι, καὶ μοναστῶν πληθὺν ἱεράν, γῆν πρὸς ἀπαθείας, μελῳδοῦντες ἀπαύστως, εἱλκύσατε Πατέρες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἱρετιζόντων ἔπαρσιν, προφανῶν ἐταπείνωσας, πόρρωθεν προβλέψας, τὴν αὐτῶν κατάλυσιν· πτωχοῖς ἐπεκούρησας, καὶ ὁδηγὸς ἐγένου τυφλῶν, γήρως βακτηρία, καὶ χηρῶν προστασία, Δαλμᾶτε ἀνακράζων· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺ πρὸς τρισὶ τριάκοντα, ἐν ἡμέραις νενήστευκας, αὖθίς τε τοσαύτας, ὑπὲρ φύσιν ὕπνωσας, ἐγρήγορον ἔχων σου, τὸ τῆς καρδίας ὄμμα σοφέ,

καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ φωταγωγούμενος αἴγλῃ· πρὸς ὃν βοᾷς Δαλμᾶτε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ὁ κατοικήσας Κύριος, τὴν ἀμόλυντον μήτραν σου, ὅλην καθαράν, καὶ φωταυγῆ σε ἔδειξε· διὸ μολυνθέντα με, τοῖς ἰοβόλοις δήγμασι, καὶ ταῖς βλαβεραῖς τῶν ἐναντίων ἐφόδοις, καθάρισον Παρθένε, καὶ ἀξίωσον ψάλλειν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, »τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες »εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς »πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἴσχυσαν σθένει τοῦ Θεοῦ, δυναμούμενοι ἀνίσχυρον φρύαγμα, τοῦ πολεμήτορος, καταπαλαῖσαι οἱ οὐρανόφρονες, τῶν μοναζόντων ἀρχηγοί· καὶ νῦν κλεϊζόμενοι, μεταβεβήκασι, πρὸς ἐπαύλεις νοητὰς εὐφραινόμενοι.

Ὤφθητε τρίφωτος λαμπάς, τὴν ἀνέσπερον αὐγὴν ἀποπέμποντες· ῥόδα ἀμάραντα, τοῦ Παραδείσου εὐωδιάζοντα, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, Πατέρες τρισόλβιοι· διὸ τὴν μνήμην ὑμῶν, τὴν πανέορτον πιστῶς ἑορτάζομεν.

Στέφανον ὥσπερ εὐπρεπῆ, περικείμενοι σοφοὶ τὴν ἀπάθειαν, καὶ στολισάμενοι, θείας ἀγάπης τὰ κατορθώματα, εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ Χριστοῦ, χαίροντες εἰσήλθετε, ἀναπαυόμενοι, καὶ τῶν πόνων ἀμοιβὰς κομιζόμενοι.

Ἤστραψε φέγγει νοητῷ, καταυγάζουσα πιστῶν τὰ συστήματα, ἡ θεία μνήμη ὑμῶν, μάκαρ Δαλμᾶτε Φαῦστε Ἰσάκιε, τῶν μοναζόντων ἀρχηγοί, φωστῆρες παγκόσμιοι· διὸ φωτίσατε, καὶ ἡμῶν τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια. Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν καρδίαν μου κακίᾳ τυφλώττουσαν, καὶ μὴ εἰς θάνατον, παραχωρήσῃς νῦν ἀφυπνῶσαί με, τὸν ἀκαθάρτοις λογισμοῖς, ἀεὶ σκοτιζόμενον, ἵνα δοξάζω σε, εὐχαρίστως Θεοτόκε πανάμωμε. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγ»κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὕψιστος ἑκών, κατῆλ»θε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, »γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον Θεοτόκον »οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρες οὐρανόφρονες, καὶ τῶν Ἀγγέλων σύσκηνοι, Δαλμᾶτε Φαῦστε συνάμα, τῷ θαυμαστῷ Ἰσακίῳ, μνείαν ἡμῶν πρὸς Κύριον, ποιεῖτε ᾧ παρίστασθε, ἀδιαλείπτως Ἅγιοι, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, λαμπρὰν καὶ πάμφωτον μνήμην. Θεοτοκίον.

Μαρία κυριώνυμε, πολλοῖς κυριευθέντα με, πάθεσι νῦν ψυχοφθόροις, σὺ ἐλευθέρωσον τάχος, καὶ πρὸς δουλείαν ἕλκυσον, τὴν σήν τε καὶ τοῦ τόκου σου· ἵνα ὑμνῶ σε ἄχραντε, χρεωστικῶς Θεοτόκε, Χριστιανῶν τὴν ἐλπίδα.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Παρισταμένη Πάναγνε, ἐν τῷ Σταυρῷ καὶ βλέπουσα, τὸν σὸν Υἱὸν ἐπὶ ξύλου, ταθέντα ἄπνουν ἐθρήνεις, καὶ μητρικῶς ὠλόλυζες, δακρύουσα καὶ λέγουσα· Τί τοῦτο τὸ παράδοξον, ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ κόσμου, σταυρῷ ταθῆναι ἠνέσχου;

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Δ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων. ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Παρανόμου προστάγματος, τῷ Θεῷ πειθαρχήσαντες, Παῖδες οἱ μακάριοι κατεφρόνησαν· καὶ δεσμευθέντες διέλυσαν, τῆς πλάνης τὸν σύνδεσμον· καὶ ἀξίαν κοσμικήν, ἀπωσάμενοι ἔλαβον, τὸ ἀξίωμα, τὸ αὐτοὺς περιδόξους ἐκτελέσαν, καὶ τὴν ἄνω προξενῆσαν, τῆς βασιλείας ἀπόλαυσιν.

Ἑαυτοὺς πρὸς τὰ σκάμματα, τῆς ἀθλήσεως Ἅγιοι, καρτερῶς γυμνάσαντες κατεκρύπτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις τὸν Κύριον, ἱκετεύοντες ἰσχύν, χορηγῆσαι καὶ δύναμιν· οἷς δὲ κρίμασιν, ὁ φιλάνθρωπος οἶδεν ἀφυπνῶσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντας, θεαρχικῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίων μυστήριον, τοῖς Ἁγίοις προτίθεται· ὡς γὰρ τελευτήσαντες, οὐκ ᾐσθάνοντο, οὕτω καὶ νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο· εἰς γὰρ πίστωσιν νεκρῶν, Ἀναστάσεως γέγονε, τὸ τελούμενον· ὅπως γνόντες οἱ ταύτην ἀθετοῦντες,

ἀποφράττωνται ἐν πίστει, δοξολογοῦντες τοὺς μάρτυρας. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καταχρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων τὴν ταπεινήν μου ψυχήν· καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιώσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι μετανοίᾳ, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δυχρύων ταῖς χύσεσι.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνὰς ἡ κυήσασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα. Ἀπολυτίκιον Ἦχος δʹ.

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοῖς ἑπτὰ Παισὶν αἶνον ᾄδω προσφόρως.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Κλήμεντος. ἐλλείποντος τοῦ Λ. διὰ τὸ ὀκτάριθμον τῶν Ὠδῶν.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος βʹ. Δεῦτε λαοί, ᾄσωμεν.

Τοὺς ἀριθμῷ, λάμποντας τιμίους λίθους ἑπτά, δεῦτε πιστῶς τιμήσωμεν, ὅτι πυρσεύουσι τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τῆς ἑπταφώτου κρεῖττον λυχνίας τῆς νομικῆς.

Οἱ τῆς σαρκός, πρότερον νεκρώσει ζῶντες Χριστῷ, Παῖδες ἑπτὰ ἀνέθορον, ὡς ὕπνον θάνατον, παραδόξως λαβόντες, κρατύνοντες τὸ δόγμα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἱεριχώ, πέπτωκε βοῇ σαλπίγγων ἑπτά· ἡ δὲ πλάνης ἔπαρσις, τῇ ἑπταφώτῳ νῦν, πίστει τῶν Ἀθλοφόρων, κατῆλθεν ἕως Ἅδου καὶ διαλέλυται.

Στέφος διπλοῦν, Ἅγιοι Παῖδες ἑπτὰ ἀληθῶς, ἐδέξασθε πορθήσαντες, πλάνην καὶ ἄρνησιν, τῆς ἐγέρσεως πάντων, τὴν μὲν πρὸ τοῦ θανάτου, τὴν δὲ ἐγέρσει ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Καινοπρεπῆ, τόκον καινίζεις Ἀνύμφευτε· ὁ γὰρ Πατρὶ συνάναρχος ἐν θείῳ Πνεύματι, συναΐδιος Λόγος, ἐκ σοῦ ἐσωματώθη, χωρὶς τροπῆς καὶ φυρμοῦ.

Ὠδὴ γʹ. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Ἀστέρες ἀπλανεῖς ἑπτὰ ὤφθητε, τῇ πίστει ἀστράπτοντες Ἀθλοφόροι, καὶ τοὺς πλάνης νηχομένους βυθῷ, πρὸς λιμένα σωτήριον ἰθύνατε.

Πρὸ βήματος στερρῶς ἑστῶτες Ἅγιοι, τυράννου ὡς πάλαι οἱ Μακκαβαῖοι, τῆς στρατείας διημείψατε, τὴν ἐπίκηρον δόξαν, στρατευθέντες Χριστῷ.

Ἀξίως τῷ Χριστῷ δεκτὴ ἐδείχθητε, θυσία προσευχῆς Ἅγιοι Παῖδες, καὶ ὀσμὴ πανευωδέστατος, τὸ δυσῶδες ἐλέγχοντες τῆς πλάνης στερρῶς. Θεοτοκίον.

Ἡ βάτος ἐν Σινᾷ προδιετύπωσε, Παρθένε τὸ παράδοξον τοῦ σοῦ τόκου· τὸ γὰρ πῦρ τὸ τῆς Θεότητος, οὐκ ἐφλέχθης ἐν μήτρᾳ δεξαμένη πιστῶς. Ὁ Εἱρμός.

« Στερέωσον ἡμᾶς ἐν Σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώ-
» σας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύ-
» τευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Κάθισμα, Ἦχος δʹ. Ὁ ὑψωθείς.

Οἱ τὰ τοῦ Κόσμου ὡς φθαρτὰ παριδόντες, καὶ τὰς ἀφθάρτους δωρεὰς εἰληφότες, ἀποθανόντες ἔμειναν ἐκτὸς καταφθορᾶς· ὅθεν ἐξανίστανται, μετὰ πλείονας χρόνους, ἅπασαν ἐνθάπτοντες, δυσμενῶν ἀπιστίαν. Οὓς ἐν αἰνέσει σήμερον πιστοί, ἀνευφημοῦντες Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φιλαμαρτήμων πεφυκὼς δυσωπῶ σε· Τὸν ἀναμάρτητον Θεὸν τετοκυῖα, τὸν ἁμαρτίας αἴροντα τοῦ κόσμου Σεμνή, τὴν πολυαμάρτητον, οἰκτιρῆσαι ψυχήν μου, καὶ τὰς ἁμαρτίας μου, τὰς πολλὰς ἐξαλεῖψαι· ἁμαρτωλῶν αὐτὴ γὰρ ἱλασμός, καὶ σωτηρία πιστῶν καὶ ἀντίληψις.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσα Χριστέ· Οἴ μοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἱερώτατον σύνταγμα, τῷ ἀριθμῷ ἑπτὰ τετιμημένον, τοὺς ἑπτὰ τιμίους Παῖδας ὑμνήσωμεν.

Σοφιζόμενον μάταια, τὸν δυσσεβῆ τῆς πλάνης βασιλέα, Ἐφεσίων Παῖδες ἔδειξαν ἄφρονα.

Ἱερεῖα πανάμωμα, ὡς ἀληθῶς καὶ θύματα Κυρίου, ἐν τῇ πίστει ὤφθητε Παῖδες ἅγιοι.

Νεκρωθέντες τῷ σώματι, πρὸ τῆς κοινῆς ἐγέρσεως ἀφράστως, ἀναστάντες Παῖδες δόξῃ ἐστέφθητε. Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδῃς πρεσβεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ εὐλογημένη, λυτρωθῆναι πάσης θλίψεως ἄχραντε.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ἀνεπαισθήτως τὸ πρίν, καινὸν θανέντες ἐπὶ γῆς θάνατον, ὑπερφυῶς ἀνέστητε αὖθις, πιστούμενοι σαφῶς, Ἐφέσιοι Παῖδες, νεκρῶν τὴν Ἀνάστασιν.

Ἱερωθέντες Θεῷ, ὁμολογίᾳ ἀληθεῖ πίστεως, ὡς ἀθληταὶ νόμιμοι Κυρίου, ἐρρύσθητε σοφοί, κλοιῶν καὶ μαστίγων, καὶ στέφανον ἤρασθε.

Νενικηκότες στερρῶς, εἰδώλων πλάνην, εὐκλεεῖς μάρτυρες, καὶ ἀσεβοῦς αἱρέσεως δόγμα, φυλάττετε ἀεὶ τοὺς ὁμολογοῦντας, νεκρῶν τὴν Ἀνάστασιν. Θεοτοκίον.

Ἐν δύο ταῖς φύσεσι, καὶ ὑποστάσει δὲ μιᾷ πέφηνας, τέλειος, ὤν, βροτὸς ἀσυγχύτως, καὶ τέλειος Θεός, τεχθεὶς ἐξ Ἁγίας Μητρὸς Ὑπερούσιε.

Ὠδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Οἱ τῆς θείας σοφίας ἰσάριθμοι, στῦλοι εὐφημείσθωσαν Ἅγιοι Παῖδες ἑπτά, λόγοις ὡς λίθοις θλάσαντες, τῶν τυράννων τὸ ἄθεον πρόσταγμα.

Νόμῳ θείας προνοίας φρουρούμενοι, σχέδιον ἐδέξασθε ταφὴν τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ νεκροὶ καὶ ἄφθαρτοι, πολυχρόνιοι Ἅγιοι ὤφθητε.

Ἀφθαρσίᾳ συνέστιοι μάρτυρες, πίστιν ἐκδιώκετε φθοροποιὸν καὶ νεκράν, καὶ τῷ Θεῷ πρεσβεύετε, ὑπὲρ τῶν ἐλπιζόντων Ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἡ φύσις τοῦ θήλεος γέγηθε· νῦν ἡ λύπη πέπαυται, χαρὰ δὲ ἤνθησεν· ὅτι Μαρία τέτοκε, τὴν χαρὰν τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν
» ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπι-
» καλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά-
» γαγε».

Συναξάριον.

Τῇ Δ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἐξακουστωδιανοῦ, Ἰαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἰωάννου καὶ Κωνσταντίνου.

Στίχ. Τὸν ἑπτάριθμον τιμῶ χορὸν μαρτύρων,
Δείξαντα Ἀνάστασιν νεκρῶν τῷ κόσμῳ.
Τῇ δὲ τετάρτῃ νεκροέγερτοι ξύνθανον ἑπτά.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως· καὶ καιρὸν λαβόντες βουλεύσασθαι, τὰ πάντα αὐτῶν τοῖς πτωχοῖς διανείμαντες, ὑπέδυσαν ἐν σπηλαίῳ· εὐξάμενοί τε τοῦ δεσμοῦ λυθῆναι τοῦ σώματος, καὶ μὴ παραδοθῆναι τῷ βασιλεῖ, ἀπέθεντο τὰς ψυχάς. Ὁ δὲ βασιλεὺς Δέκιος, ἀναζητήσας τούτους πρὸς τὸ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις μετὰ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν εἰς Ἔφεσον, καὶ τὴν ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτων τελευτὴν ἀναδιδαχθείς, ἐκέλευσεν ἐμφραγῆναι τούτου τὸ στόμιον. Ἔκτοτε οὖν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τεσσάρων (ἴσ. ὀρθότ. 194) χρόνων παρερρυηκότων ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, τῷ τριακοστῷ ὀγδόῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, αἱρέσεως ἀναφυείσης περὶ τοῦ μὴ εἶναι Ἀνάστασιν, ὁ βασιλεὺς βλέπων τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν ταραττομένην διὰ τὸ καὶ Ἐπισκόπους τινὰς τῇ αὐτῇ αἱρέσει ἁλίσκεσθαι διηπόρει τί διαπράξασθαι. Ὅμως σάκκον περιβαλόμενος, καὶ τῇ γῇ ἑαυτὸν ὑποστρώσας, ἐθρήνει παρακαλῶν τὸν Θεόν, ὅπως φανερώσῃ αὐτῷ τὸ ζητούμενον.

Οὐ παρεῖδεν οὖν ὁ Κύριος τὰ δάκρυα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπένευσε τοιῷδε τρόπῳ. Ὁ τοῦ ὄρους κύριος, ἐν ᾧ τὸ σπήλαιον ἦν, ἠθέλησε ποιῆσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μάνδραν τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ· καὶ κυλίσαντος αὐτοῦ λίθους ἐκ τοῦ σπηλαίου ἐκείνου πρὸς οἰκοδομὴν τῆς μάνδρας, ἠνοίγη ἡ θύρα τοῦ σπηλαίου, καὶ συμβὰν οὕτω Θεοῦ προστάξει, ἀνέστησαν οἱ ἐκεῖσε τελευτήσαντες Ἅγιοι ἑπτὰ Παῖδες, καὶ ὡμίλουν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἤδη χθὲς ὑπνώσαντες, μηδοπωσοῦν ἀλλοιωθέντες, ὡς μηδὲ τῶν περιβλημάτων αὐτῶν, ὧν ἐνεδέδυντο, ἐκ τῆς γῆς παραβλαβέντων τὸ σύνολον. καὶ πλεῖον ἐπὶ μνήμης ἔχοντες, ὅτι Δέκιος ζητεῖ αὐτοὺς τιμωρήσασθαι, περὶ τούτου πρὸς ἑαυτοὺς ὡμίλουν τοῦ Μαξιμιλιανοῦ πρὸς τοὺς ἑτέρους λέγοντος· Εἰ καὶ κρατηθῶμεν, ἀδελφοί, στῶμεν ἀνδρείως καὶ μὴ προδῶμεν τὴν εὐγένειαν τῆς πίστεως ἡμῶν. Ἀλλὰ σύ, ἀδελφέ, Ἰάμβλιχε, ἄπελθε, καὶ ἐξώνησαι ἄρτους, πλὴν περισσοτέρους· ὀψὲ γὰρ ὀλίγους ἤνεγκας, καὶ πρόσπεινοι ἐκοιμήθησαν. Μάθε δὲ καὶ τί περὶ ἡμᾶς βουλεύεται Δέκιος.

Ἀπελθὼν οὖν ὁ Ἰάμβλιχος ἐν τῇ πόλει, καὶ ἰδὼν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ πύλῃ ἐθαύμασεν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸ καὶ ἐν ἑτέροις τόποις, καὶ τὰ κτίρια ἐνηλλαγμένα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐνηλλαγμένους ἐδόκει ὅραμα βλέπειν, ἢ ἐν ἐκστάσει γεγονέναι. Ἀπελθὼν δὲ ὅμως εἰς τοὺς πωλοῦντας, ἔλαβε τοὺς ἄρτους· καὶ δοὺς τὸ ὑπὲρ αὐτῶν ἀργύριον τοῖς πωλοῦσιν, ὑποστρέφειν ἔσπευδεν. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς πωλοῦντας ἀποδεικνύοντας ἀλλήλοις τὸ ἀργύριον, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφορῶντας, καὶ φάσκοντας θησαυρὸν εὑρεῖν, ὡς τοῦ ἀργυρίου προφανῶς ἐλέγχοντος τὸ λεγόμενον τοῦ πρὸ χρόνων βασιλεύοντος, οὐκ ὀλίγων τὴν τύπωσιν φέροντος τρόμῳ συνεσχέθη καὶ ἀφωνίᾳ νομίζων ἀναγνωρισθῆναι ὑπ' αὐτῶν, καὶ παραδοθῆναι κατασχεθεὶς δι' αὐτῶν Δεκίῳ τῷ βασιλεῖ. Τοίνυν καὶ προσπεσών, ἠντιβόλει λέγων· Δέομαι ὑμῶν, κύριοί μου, ἐπεὶ τὸ ἀργύριόν μου ἐν χερσὶν ἔχετε, λάβετε καὶ τοὺς ἄρτους, μόνον ἄφετέ με ἀναχωρῆσαι. Οἱ δέ· Δεῖξον ἡμῖν, ἔλεγον, τὸν θησαυρόν, καὶ ποίησον ἡμᾶς κοινωνούς· εἰ δ' οὖν καὶ παραδίδομέν σε εἰς θάνατον· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ σύννουν ὁρῶντες τοῦτον τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ κλοιὸν ἐπέθεντο, καὶ ἐπὶ τὴν λεωφόρον εἷλκον· καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἤγαγον παρέστησαν εἰς ἐξέτασιν. Ὃν οὗτος ἰδών, ἤρετο· Διήγησαι ἡμῖν, ὦ νεανία, ὅπως τε τὸν θησαυρὸν εὗρες καὶ ὅσος οὗτος, καὶ ποῦ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Εὕρημα μηδέ ποτε εὑρεῖν, ἀπὸ τῶν γονέων δὲ κεκτῆσθαι, καὶ τί μοί ἐστι τὸ συμβάν, οὐ γινώσκω. Καὶ ὁ ἀνθύπατος· Ποίας πόλεως εἶ; Ὁ δέ· Ἐκ ταύτης, ἔφησεν, εἰμί, ἐὰν ᾖ ἡ Ἔφεσος αὕτη. Καὶ ὁ ἀνθύπατος· Καὶ τίνες εἰσὶν οἱ γονεῖς σου; ἐλθέτωσαν πρὸς ἡμᾶς, καὶ τῆς ἀληθείας διαγνωσθείσης, πιστεύσομέν σοι. Ὁ δεῖνα, εἶπεν, ὁ πατήρ μου, καὶ ὁ δεῖνά ἐστι προσγενής, καὶ ὁ δεῖνα πάππος. Καὶ ὁ ἀνθύπατος πρὸς αὐτόν· Ξένα καὶ ἀνυπόστατα ὀνόματα, καὶ ἔξω τῶν κατὰ τὴν συνήθειαν λεγομένων, λέγων πιστευθῆναι οὐ δύνασαι. Ὁ Ἰάμβλιχος εἶπεν· Ἐὰν τὴν ἀλήθειαν λέγοντί μοι οὐ πιστεύῃς, ἕτερον εἰπεῖν οὐ γινώσκω.

Ὁ ἀνθύπατος εἶπεν· Ἀσεβέστατε, τὸ ἀργύριόν σου ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς βεβαιοῦται πρὸ διακοσίων σχεδὸν ἐτῶν τυπωθῆναι, ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ σὺ νεώτερος ὢν σπεύδεις ἀπατῆσαι ἡμᾶς; Τότε ὁ Ἰάμβλιχος πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν, παρεκάλει λέγων· Δέομαι ὑμῶν, κύριοί μου, ποῦ ἐστι Δέκιος ὁ βασιλεὺς ὁ ὢν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ; Οἱ δὲ πρὸς αὐτόν· Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις Δέκιος οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν γέγονε. Καὶ ὁ Ἰάμβλιχος· Διὰ τοῦτο, κύριοί μου ἐξεπλάγητε, ἀλλ' ἀκολουθήσατέ μοι ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ ἀπ' αὐτῶν ἴσως τῶν σημείων πιστωθήσονται οἱ λόγοι μου. Ἐγὼ γὰρ οἶδα, ὅτι ἀπὸ προσώπου Δεκίου τοῦ βασιλέως ἐφύγομεν, καὶ τῇ χθὲς ἐλθὼν ἀγοράσαι ἄρτους, εἶδον ὅτι εἰσῆλθε Δέκιος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

Ταῦτα εἶπε· καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Μαρῖνος ἀκούσας λέγει τῷ ἀνθυπάτῳ

Ὑπολαμβάνω ὅτι θαυμάσιόν τι συνέβη ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ· ἀλλὰ ἀπέλθωμεν ὁμοῦ σὺν αὐτῷ. Καὶ πορευθέντων μετὰ τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθε πρὸς τὸ σπήλαιον πρῶτος ὁ Ἰάμβλιχος, εἶθ' οὕτως ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ μέρη στραφεὶς τῆς θύρας, εἶδε γλωσσόκομον, ἐσφραγισμένον δύο σφραγῖσιν ἀργυραῖς, ὅπερ ἔθεντο Ῥουφῖνος καὶ Θεόδωρος ὡς Χριστιανοί, ἀποσταλέντες μετὰ καὶ ἄλλων παρὰ Δεκίου ἐπὶ τὸ ἐμφράξαι τὸ σπήλαιον, γράψαντες καὶ τὰ τῶν Ἁγίων ὑπομνήματα, καὶ ὑποσημάναντες καὶ τὰ αὐτῶν ὀνόματα ἐν πυξίσι μολυβδίναις. Καὶ συναχθέντες πάντων τῶν προκρίτων σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ, ἀνοίξαντες, εὗρον τὰς μολυβδίνας πυξίδας καὶ ἀναγνόντες, ἐξέστησαν ἅπαντες· καὶ εἰσελθόντες ἔνδον τοῦ σπηλαίου εὗρον, τοὺς Ἁγίους καὶ ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ καθίσαντες ἠρώτων αὐτούς. Οἱ δὲ διηγήσαντο ἐν πρώτοις μὲν τὰ περὶ ἑαυτῶν, εἶθ' οὕτω τὰ τοῦ βασιλέως Δεκίου κακουργήματα καὶ ἐξίσταντο ἅπαντες, καὶ ἐδόξαζον τὸν τῶν θαυμασίων Θεόν.

Τότε ὁ ἀνθύπατος, σὺν τῷ Ἐπισκόπῳ δι' ἀναφορᾶς δῆλα τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ ταῦτα πεποιήκασιν, ὁ δὲ βασιλεὺς χαρᾶς πλησθεὶς ἐπὶ τούτοις, σπουδῇ πολλῇ τὸν τόπον κατέλαβε, καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ σπηλαίῳ τοὺς τῶν Ἁγίων πόδας, πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς δάκρυσιν ἐναπέσμηχε, καὶ ἠγαλλιᾶτο καὶ ἔχαιρεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ὅτι οὐ παρεῖδε Κύριος τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπέδειξεν αὐτῷ ὀφθαλμοφανῶς τὴν τῶν νεκρῶν ἐξανάστασιν. Προσομιλοῦντος οὖν τοῦ βασιλέως μετὰ τῶν Ἁγίων, ἅμα τοῖς Ἐπισκόποις, καὶ ἑτέροις Ἄρχουσιν οὐκ ὀλίγοις, οἱ Ἅγιοι μικρὸν ἐναπονυστάξαντες, τούτων ὁρώντων πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Τότε ὁ βασιλεύς, δοὺς ἄμφια πολύτιμα, καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἱκανόν, ἐφ' ᾧ γενέσθαι γλωσσόκομα ἑπτὰ εἰς τιμὴν τῶν Ἁγίων. ἐν τούτοις κατατεθῆναι ἐκέλευσεν. Ἀλλὰ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ οἱ Ἅγιοι τῷ βασιλεῖ ἐμφανισθέντες, ἔλεγον· Ἔασον ἡμᾶς, ὦ βασιλεῦ, ἐν τῇ γῇ, ὅθεν ἅπαξ ἀνέστημεν. Γενομένης δὲ συνάξεως οὐκ ὀλίγης Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχόντων, ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ γῇ καταθεὶς τοὺς Ἁγίους ὡς οὗτοι δι' ὀπτασίας διέθεντο, καὶ χαρμόσυνος ἑορτὴν ἐκτελέσας, ξενίαν οὐ μικρὰν τοῖς πτωχοῖς τῆς πόλεως Ἐφεσίων πεποίηκε, καὶ πάντα τὸν λαὸν ἐχαροποίησε τὸν ὑπ' αὐτὸν πολυτελῶς φιλοτιμησάμενος, καὶ τοὺς ἐν φυλακαῖς καθειρχθέντας Ἐπισκόπους διὰ τὸ κηρύσσειν τὴν ἀνάστασιν ἐκαλέσατο· καὶ κοινὴ παρὰ πάντων ἑορτὴ γέγονεν εὐλογούντων, καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν, καὶ μάρτυρος Εὐδοκίας

Στίχ. Ὀσμή! τί τοῦτο; Σῶμα τῆς Εὐδοκίας
Ἀθλητικῶν ἀπόζον ἥκει χαρίτων.
Πότνια Εὐδοκίη, νεκρὰ ἤχθη ἀμφὶ τετάρτην.

Αὕτη ἡ Ἁγία μάρτυς Εὐδοκία Ῥωμαία ἦν, ἐξ ἀνατολῶν ὁρμωμένη. Αἰχμαλωτισθεῖσα δὲ ὑπὸ Περσῶν, κατέλαβε τὴν χώραν αὐτῶν· καὶ πεπαιδευμένη οὖσα ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ ἐνουθέτει πάντας τοὺς αἰχμαλώτους καὶ γνώριμος τοῖς ἐκεῖσε γενομένη, ἦν καὶ συνήθης ταῖς τῶν Περσῶν γυναιξί, καὶ οὐκ ὀλίγας μετέβαλε πρὸς τὴν θεογνωσίαν. Διὸ καὶ διαβληθεῖσα τύπτεται βουνεύροις· καὶ ῥιφεῖσα ἐν τῇ φυλακῇ διετέλεσε μῆνας δύο. Μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ἀνακριθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ὁμολογήσασα, τύπτεται σφοδρῶς διὰ ῥάβδων ῥοιᾶς, ἕως οὗ αἱ σάρκες δαπανηθεῖσαι κατέπεσον, καὶ οἱ τύπτοντες κατεφοινίχθησαν ὑπὸ τῶν αἱμάτων αὐτῆς, καὶ πάλιν ῥίψαντες αὐτὴν εἰς τὴν φυλακήν, κατησφαλίσαντο.

Μετὰ δὲ παραδρομὴν μηνῶν ἕξ, ἐξαγαγόντες αὐτήν, καὶ ἀνακρίναντες, καὶ καλάμους σχίσαντες ἰσομήκεις τῇ ἡλικίᾳ αὐτῆς καὶ ἀποδύσαντες, γεγυμνωμένην ταύτην διὰ τῶν καλάμων ἐσπαργάνωσαν· καὶ συσφίγξαντες μετὰ λεπτῆς σπάρτου, τούτους σφοδρῶς ἐνέπηξαν τοῖς μέλεσι τῆς ὅλης σαρκὸς αὐτῆς· καὶ ἕνα πρὸς ἕνα κάλαμον βιαίως σύροντες οἱ ἀνηλεεῖς, καὶ τὰς σάρκας ἀποσπῶντες δριμείας καὶ ὀδυνηρὰς ὀδύνας ἐποίουν τῇ μάρτυρι. Εἶθ' οὕτω κρεμάσαντες, καὶ καλωδίοις τὸ ἅπαν σῶμα τῆς Ἁγίας καλύψαντες, καὶ διὰ ξύλων στρεβλώσαντες, συνέτριψαν πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτῆς· καὶ ὡς εἶδον αὐτὴν ἡμιθανῆ καὶ ἄλαλον, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θαθουήλ, ἐν μηλέᾳ κρεμασθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Θνῆσκε κρεμασθείς, Θαθουήλ, ἐν μηλέᾳ,
Ὡς ἂν τρυγήσῃς τῆς Ἐδὲμ μῆλα ξένα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἴας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Στίχ. Ὀσμὴν ἴων ἔπνευσεν ἡ μάρτυς Ἴα,
Ἐρυθροβαφῶν αἱμάτων ἀτμοπνόων.

Αὕτη ἦν ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, πρεσβυτάτην ἔχουσα τὴν ἡλικίαν. Συνελήφθη οὖν μετὰ ἐννέα χιλιάδων Χριστιανῶν αἰχμαλώτων παρὰ τῶν Ἀρχιμάγων, διαφόροις βασάνοις καὶ πυκναῖς τιμωρίαις παραδοθέντων, μεθ' ὧν καὶ ἡ μακαρία ταῖς τιμωρίαις ἐνεκαρτέρει· ἥτις, μετὰ πολλῶν βασάνων αἰκίας, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσῆς.

Δοχεῖα Χριστοῦ, καθαρὰ καὶ ἐκλεκτὰ οἱ Παῖδες ὤφθησαν, δι' ὧν τὸ δόγμα τῆς αἱρέσεως, τῆς Ἐκκλησίας διώκεται, καὶ ὀρθοδοξία ἐκλάμπει· ὅτι ἔσται ἀνάστασις, πάσης ψυχῆς τε καὶ σαρκὸς καθὰ γεγένηται.

Ὡς ὄντως στερροί, πρὸ θανάτου ἀληθῶς ἐν τῇ ἀθλήσει ὑμῶν, Ἅγιοι Παῖδες αὖθις ὤφθητε, καὶ μετὰ νέκρωσιν ζήσαντες δόξῃ κραταιούμενοι θείᾳ, εὐσεβῶς πιστωσάμενοι, ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀληθὲς τῆς Ἀναστάσεως.

Πνευμάτων ὁμοῦ, καὶ σωμάτων αἰσθητῶν ἔσται ἀνάστασις· ὡς γὰρ οὐκ ἔφυ ἄνευ σώματος, ψυχὴ ἐν κόσμῳ προέρχεσθαι, οὕτως οὐδὲ σώματος πάρεξ, οἱ πανεύφημοι ἔλεγον, ἢ δοξασθήσεται ψυχὴ ἢ ἐτασθήσεται. Θεοτοκίον.

Τεκοῦσα Θεόν, τὸν Σωτῆρα τοῦ παντὸς Μαρία γέγονας, ἀπεγνωσμένων ἐπανόρθωσις, πεπλανημένων ἀντίληψις, καὶ ἀπηλπισμένων ἐλπίς τε, καὶ ψαλλόντων βοήθεια· Εὐλογημένος ὁ καρπὸς ὁ τῆς κοιλίας σου.

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ῥίζαν πικρίας ἀσεβῶν, ἀναφύουσαν δεινῶς οἱ θεῖοι Παῖδες, ἐκτεμόντες τῆς πλάνης, καὶ τῆς αἱρέσεως νῦν, κομῶσι καρπῷ τῷ τῆς πίστεως, ζῶντες καὶ ταφέντες, πιστῶς καὶ ἀναστάντες.

Οἱ Ἐφεσίων ἀρχηγοί, Παῖδες Ἅγιοι ἑπτὰ καὶ ἀθλοφόροι, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ βασιλείας πιστῶς, ἐνθέως ἐδείχθησαν στήριγμα· οὓς ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στερροὶ φανέντες ἀθληταί, καὶ ἰσάριθμοι δειχθέντες τῶν ἀστέρων, ἀπλανῆ τὴν πορείαν, τῆς εὐσεβείας ὁμοῦ, οἱ Παῖδες ποιούμενοι ἔκραζον· Σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φῶς καὶ ἀνάστασις ζωῆς, τοῖς Παισὶν ἐν τῷ σπηλαίῳ παραδόξως, ἐκ Θεοῦ ἐχαρίσθη· καὶ ἀναστάντες οἱ πρὶν θανέντες, ὡς ζῶντες ἐκραύγαζον· Σῶσον ὁ Θεὸς τοὺς ἐν πίστει σε ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς ἀπώλετο ἁγνή, τὰς τῆς πίστεως ἐλπίδας κεκτημένος, ἐπὶ σοὶ ὀρθοδόξως, Παρθένε

Μήτηρ Θεοῦ, ἣ μόνοι οἱ φθόνῳ ἀρνούμενοι, σοῦ μὴ προσκυνεῖν τὴν μορφὴν τῆς ἐμφερείας.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς »παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς »δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς »Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ὄλβος μυστηρίων καὶ θείων, θαυμασίων ἀποκάλυψις, ἡ τῶν Ἁγίων ὤφθη νῦν ἀνάστασις· οἱ γὰρ πάλαι τὸν φυσικόν, σαρκὶ θανόντες θάνατον, ἀφθάρτως νῦν ἀνέστησαν, ἠμφιεσμένοι ὡς ὑπνώττοντες.

Ῥώσεως ταμεῖον, καὶ πίστεως βεβαίας ἀποσφράγισμα, τὸ τῶν Ἁγίων ὤφθη σπήλαιον, προμηνῦον τὸ τῆς μελλούσης, κλέος Ἀναστάσεως, οὐ τεταρταῖον Λάζαρον, ἀλλ' αἰωνίους ἀναστήσειν νεκρούς.

Ὡς τετιμημένοι οἱ Παῖδες, ἀριθμῷ τε καὶ τῇ πίστει Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας ὤφθησαν πιστῶς ὀφθαλμοί, ὑπερτέρως τοῦ Ζοροβάβελ (*), λίθου ἀποστράπτοντες· ὧν περ τὰ θεῖα πνεύματα, πνευματικῶς ἀνευφημήσωμεν.

Στέφος μαρτυρίου, ἀθλήσαντες νομίμως ἀνεδήσασθε, Παῖδες ἑπτὰ καὶ στῦλοι τῆς σοφίας Θεοῦ, καὶ δογμάτων ὀρθοδοξίας ἔγερσις ἐδείχθητε, ὡς Ἐκκλησίας πρόμαχοι, καὶ πρεσβευταὶ τῶν εὐφημούντων ὑμᾶς. Θεοτοκίον.

Σῶμα καὶ ψυχήν σου, ἀμόλυντα Θεῷ διατηρούσης ἁγνή, ὁ Βασιλεὺς ἠράσθη τοῦ σοῦ κάλλους Χριστὸς καὶ Μητέρα τῆς ἑαυτοῦ σαρκώσεως ἀνέδειξε, Μαρία ὑπερένδοξε, τὴν σωτηρίαν μου ἀεὶ ἐκπληρῶν. Ὁ Εἱρμός.

«Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα, τὸν Θεὸν ἐξανα»τείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, »ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, »εὐλογημένη πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τυραννικοῦ πρὸ βήματος τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ, Παῖδες ἑπτὰ καὶ μάρτυρες, ἐκηρύξατε πάντων, Θεὸν Σωτῆρα καὶ Κτίστην· ὑμεῖς γὰρ θείᾳ προνοίᾳ, σπηλαίῳ χρόνοις πλείοσι, κατὰ φύσιν θανόντες, ὑπερφυῶς, αὖθις ἐξανίστασθε ὡς ἐξ ὕπνου, αἱρετικῶν τὰ στόματα, ἀποφράττοντες πάντων.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ἰωάννην, Μαρτῖνον, καὶ Κωνσταντῖνον ᾄσμασι, Μαξιμιλιανόν τε καὶ Διονύσιον ἅμα, κλεινῷ Ἐξακουστωδίῳ, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν φαιδρὰν τούτων μνήμην, ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εὕρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ Ε'. — Προεόρτια τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐσιγνίου.

1. Ἂν τύχωσι τὰ προεόρτια τῆς Μεταμορφώσεως ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου διάταξιν, γίνεται δὲ καὶ Εἴσοδος. Μετὰ τὸ Νῦν ἀπολύεις ψάλλεται ἡ Παράκλησις, ὡς εἴθισται· καὶ εἰς τὸ τέλος, μετὰ τὸ Τρισάγιον, ψάλλεται τὸ προεόρτιον Ἀπολυτίκιον Χριστοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν προϋπαντήσωμεν ἅπαξ, εἶτα ἡ Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

2. Τὸ πρωὶ εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὸ Μεσονυκτικὸν κλπ. τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος· Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον δίς, καὶ τὸ ψαλτήριον, τὰ προεόρτια Καθίσματα καὶ ὁ Ν', χύμα, εἶτα οἱ Κανόνες μετὰ Στίχου Δόξα σοι ὁ Θεός· ἀπὸ γ' καὶ ς' Ὠδῆς οἱ Εἱρμοὶ καὶ αἱ Αἰτήσεις· ἀπὸ θ' ψάλλεται ὁ Εἱρμὸς τῆς η' Ὠδῆς Τὸν Βασιλέα Χρισ.ὸν καὶ στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, ὁ Εἱρμὸς τῆς θ' Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον Θεοτόκον· εἶτα τὸ προεόρτιον Ἐξαποστειλάριον δίς. Ε'ς τοὺς Αἴνους, τὰ Προσόμοια Τῆς παναγίας ἐνδόξου Μεταμορφώσεως εἰς δ' (ζήτει εἰς τὰ Ἀπόστιχα)· Δόξα, Καὶ νῦν Νόμου καὶ προφητῶν σε Χριστέ (ζήτει εἰς τὴν Λιτὴν τῆς ἑορτῆς), Σοὶ δόξα πρέπει χύμα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Προσόμοια Φέγγει τῶν ἀρετῶν, ἅπερ ἐψάλησαν χθὲς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

3. Ε'ς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ... Σῶσον ἡμᾶς... ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός. Μετὰ τὴν εἴσοδον Δεῦτε προσκυνήσωμεν... ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, τὸ προεόρτιον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ· καὶ τὸ προεόρτιον Κοντάκιον. Ἐν τῇ θείᾳ σήμερον Μεταμορφώσει, Ἀπόστολος Ἀδελφοί, εὐλογητὸς ὁ Θεός (ζήτει τῇ Παρασκευῇ τῆς ΙΒ' ἑβδο.λάδος), καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Ε'ς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

4. Ἐὰν τύχωσι τὰ προεόρτια ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ ς' καὶ προεόρτια δ', Δόξα Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου (ζήτει εἰς τὴν Λιτὴν τῆς ἑορτῆς), Καὶ νῦν τὸ ά Θεοτοκίον τοῦ Ἤχου. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον, Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα, Καὶ νῦν Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν), τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ προεόρτιον, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ δὲ τοῦ μάρτυρος Εὐσιγνίου Ἀκολουθία ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

(*) Ὁ ἱερὸς Ὑμνῳδὸς ἐννοεῖ ἀναμφιβόλως ἐνταῦθα τὸ ὑπὸ τοῦ θείου Ἀγγέλου πρὸς τὸν προφήτην Ζαχαρίαν περὶ τοῦ Ζοροβάβελ ῥηθέν. *Διότι τίς ἐξουδένωσεν εἰς ἡμέρας μικράς; καὶ χαρήσονται καὶ ὄψονται τὸν λίθον τὸν κασσιτέρινον ἐν χειρὶ Ζοροβάβελ. Ἑπτὰ οὗτοι ὀφθαλμοί εἰσι Κυρίου οἱ ἐπιβλέποντες ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.* (Ζαχ. δ'. 10). Ὁ δὲ βουλόμενος γνῶναι ἀκριβῶς τὴν ἔννοιαν τοῦ προφητικοῦ τούτου χωρίου ἀναγνώτω τὰς εἰς αὐτὸ ἑρμηνείας τῶν Πατέρων.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὸν Ν΄ Ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, καὶ τὰ Τριαδικά, Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ προεόρτιον Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἑξάψαλμος· Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δίς, καὶ τὸ προεόρτιον ἅπαξ, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειράν, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον, Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ προεόρτιος, οὗ ὁ Στίχος Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν Δόξα σοι· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς Κάθισμα προεόρτιον Επεφάνη ἤγγικεν ἅπαξ ἀφ' ς΄, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα, καὶ τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας αἱ Καταβασίαι Χοροὶ Ἰσραήλ, καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, ἡ Καταβασία Ὁ τόκος σου ἄφθορος. Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, καὶ τὸ προεόρτιον ἅπαξ. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ προεόρτια Τῆς παναγίας ἐνδόξου, Μεταμορφώσεως εἰς δ΄, Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ΄ καὶ ἐκ τῆς ς΄ Ὠδῆς τοῦ προεορτίου Κανόνος δ΄. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ προεόρτιον, τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Εν τῇ θείᾳ σήμερον Μεταμορφώσει, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠o✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠

Τῌ Ε΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τὰ Προεόρτια τῆς Ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐσιγνίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια προεόρτια γ΄.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε συνανέλθωμεν, τῷ Ἰησοῦ ἀναβαίνοντι, εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, κἀκεῖ ἀκουσόμεθα, φωνῆς Θεοῦ ζῶντος, Πατρὸς προανάρχου, διὰ νεφέλης φωτεινῆς, προσμαρτυρούσης ἐν θείῳ Πνεύματι, αὐτοῦ τὴν γνησιότητα, τῆς ἀϊδίου Υἱότητος, καὶ τὸν νοῦν φωτιζόμενοι, ἐν φωτὶ φῶς ὀψόμεθα.

Δεῦτε προχορεύσωμεν, καὶ ἑαυτοὺς ἐκκαθάρωμεν, καὶ πιστῶς ἑτοιμάσωμεν, πρὸς θείαν ἀνάβασιν, τῆς ὑψηλοτάτης, Θεοῦ πολιτείας, ὅπως ἐπόπται τῆς αὐτοῦ, μεγαλειότητος ἐποφθείημεν, καὶ δόξης ἐπιτύχοιμεν, ἣν κατιδεῖν ἠξιώθησαν, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, μυστικῶς ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ.

Δεῦτε νῦν τὴν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν, ἑαυτοὺς εἰς τὴν αὔριον, καλῶς εὐτρεπίσωμεν, ἐν ὄρει προσβῆναι, Θεοῦ τῷ ἁγίῳ, τὴν ἀναλλοίωτον Χριστοῦ, δόξαν ἀστράπτουσαν κατοπτεύσοντες, λαμπρῶς ὑπὲρ τὸν ἥλιον· καὶ τὸ τρισσὸν αὐγαζόμενοι, φῶς ἐν τούτῳ δοξάσωμεν, τὴν αὐτοῦ συγκατάβασιν.

Καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Φοινιχθεῖσαν ἐν αἵματι, τῆς σαρκός σου ἐνδέδυσαι, πορφυρίδα ἔνδοξε θείᾳ χάριτι· καὶ κορυφῇ σῇ διάδημα, ἐπαναδησάμενος, ἀφθαρσίας καὶ ζωῆς, τοῦ Σταυροῦ τε τὸ τρόπαιον, μάρτυς πάνσοφε, δεξιᾷ περιφέρων ὥς περ σκῆπτρον, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις, διὰ παντὸς εὐφραινόμενος.

Στρατιώτης ἀήττητος, ἐγνωρίσθης Εὐσίγνιε· τοῦ Σταυροῦ τῷ ὅπλῳ γὰρ συμφραξάμενος, πρὸ συμπλοκὴν ἐξελήλυθας, ἐχθροῦ πολεμήτορος, καὶ κατέρραξας αὐτόν, ἀριστεύσας λαμπρότατα, καὶ τὸν στέφανον, εἰληφὼς τὸν τῆς νίκης ἐκ τοῦ μόνου, ἀθλοθέτου καὶ Δεσπότου, καὶ εἰς ἀεὶ βασιλεύοντος.

Τοῖς τιμίοις σου πάθεσι, πάθος τίμιον ἔνδοξε, ἀθλητὰ Εὐσίγνιε ἐξεικόνισας· καὶ νικηφόρος γενόμενος, τὴν ἄνω μητρόπολιν, μετὰ πάντων κατοικεῖς, ἀθλοφόρων γηθόμενος, καὶ θεούμενος, κατὰ μέθεξιν θείαν· διὰ τοῦτο, τὴν σεπτήν σου καὶ ἁγίαν, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός· φωτὶ προσλάβωμεν φῶς· καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φέγγει τῶν ἀρετῶν, ἐκλάμποντες προσβῶμεν, ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, ὀψόμενοι τὴν θείαν, Κυρίου Μεταμόρφωσιν.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Σῆμα θεοπρεπές, Θεότητος δεικνύει, πρὸς τοῦ Σταυροῦ τοῖς μύσταις, ὡς ἥλιος ἐκλάμψας Χριστὸς ἐν ὄρει σήμερον.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Φύσιν τὴν ἐξ Ἀδάμ, Χριστὸς ἀμεῖψαι θέλων, ἐν ὄρει νῦν ἀπαίρει. Θαβὼρ παραγυμνώσων τοῖς μύσταις τὴν Θεότητα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ μεταμορφωθεὶς ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ὑποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν τῆς σῆς Θεότητος, καταύγασον καὶ ἡμᾶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καὶ

ὁδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Χριστοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν προϋπαντήσωμεν, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες τὰ προεόρτια πιστοὶ καὶ βοήσωμεν· Ἤγγικεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐνθέου εὐφροσύνης· ἄνεισιν εἰς τὸ ὄρος τὸ Θαβὼρ ὁ Δεσπότης, τῆς Θεότητος αὐτοῦ ἀπαστράψαι τὴν ὡραιότητα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Κανὼν Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἡ Ἀλφάβητος.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀστράφθητι κάτωθεν, φῶς οὐρανοῦ ὑπὲρ ἥλιον, καὶ γῆ ἀκουτίσθητι, ῥήματα ζῶντος Θεοῦ· τὴν Υἱότητα, τῷ μεταμορφουμένῳ Πατὴρ μαρτυρήσει γάρ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ.

Βροτὸς τὸ ὁρώμενον, ἀλλὰ Θεὸς τὸ κρυπτόμενον, ἐπὶ τὸ Θαβώριον, Χριστὸς ἀνέρχεται, τῆς Θεότητος, αὐγὴν παραγυμνῶσαι, ταῖς ὑπὲρ τὸν ἥλιον, δόξης λαμπρότησι.

Γνωστῶς νῦν προέρχεται, ἐμφανισθῆναι Μωσῇ Χριστός, καὶ δόξαν τὴν ἄρρητον, δεῖξαι ἐν ὄρει Θαβώρ, τῇ πρὸς πρόσωπον, ἀμέσως ὁμιλίᾳ· Γηθόμενοι σήμερον προεορτάσωμεν.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν κλεινὸν Εὐσίγνιον δοξάζειν θέμις. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ταῖς πανευκλεεστάταις, τάξεσιν Ἀγγέλων Πανᾀοίδιμε, συνυπάρχων ἀπαύστως, τοὺς δοξάζοντας σῷζε τὴν μνήμην σου.

Οἶκος τοῦ παρακλήτου, ἡ ἡγιασμένη σου διάνοια, ἀθλοφόρε ἐδείχθη· διὰ τοῦτό σε πίστει γεραίρομεν.

Νέκρωσιν ζωηφόρον, τοῦ σαρκὶ παθόντος ἐξεικόνισας, τῇ σαρκί σου παμμάκαρ, καὶ τῆς ὄντως ζωῆς κατηξίωσαι.

Κράτος παρανομούντων, κρατυνθεὶς τῷ Πνεύματι κατέβαλες, καὶ τοὺς νόμους Κυρίου, πανᾀοίδιμε μάρτυς ἐκράτυνας. Θεοτοκίον.

Λέλυται ἡ κατάρα, πέπαυται ἡ λύπη τῇ κυήσει σου, παντευλόγητε, Κόρη τῶν πιστῶν εὐφροσύνη πανάμωμε.

Εἶθ' οὕτω, τὸ Τριῴδιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ταύτην προεόρτιον τὴν ἡμέραν, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοί, τῆς Μεταμορφώσεως Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, κροτήσωμεν ἐν ᾄσμασι.

Τὴν εἴσοδον φθάσαντες τῆς Ἁγίας Μεταμορφώσεως Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς ἀστράψωμεν, ταῖς θείαις ἀλλοιώσεσιν, αὐτὴν κατασπαζόμενοι.

Ὄρος ὑψηλότατον τὴν καρδίαν, κεκαθαρμένην ἐκ παθῶν, ἔχοντες ὀψόμεθα, Χριστοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν, φωτίζουσαν τὸν νοῦν ἡμῶν.

Δόξα Πατρί.

Τριάδα προσώπων τῇ διαιρέσει, Μονάδα φύσιν θεϊκήν, πάντες προσκυνήσωμεν, Πατέρα τὸν ἄναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἄμωμον Κόρην ἐξ ἧς προῆλθε, μετὰ σαρκὸς ἄνευ τροπῆς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὑμνήσωμεν ἅπαντες, ὡς ὄντως Θεοτόκον πιστοί.

Προεόρτιος. Ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Δεσπόζων τῆς κτίσεως ἁπάσης, ὠράθης μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ᾗ τὸ τῆς Θεότητος, ἀπρόσιτον ἀπαύγασμα, τοῖς Μαθηταῖς παρέδειξας, καθὼς ἐχώρουν θεάσασθαι.

Ἐν ὄρει ἐπείγεται ἀστράψαι, τῆς δόξης ὁ ἥλιος Χριστός, καὶ τὸν ἐξ ὕψους λάμποντα, φωστῆρα ἀμαυρῶσαι φωτί· οὗ ταῖς αὐγαῖς λαμπόμενοι, προεορτάσωμεν σήμερον.

Ζωῆς αἰωνίου ἐκπληρώσων, τὰ ῥήματα πάρεστι Χριστός, ἅπερ δεικνύων πράγματα, τοῖς φίλοις ἐπιγνώσεσθαι, ἐν ἑαυτῷ ηὐδόκησε, τὴν πατρικὴν δόξαν ἀστράπτουσαν.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἔστης πρὸ τοῦ βήματος, ὑμνολογῶν Θεὸν ἄνακτα, μάρτυς σοφέ, σάρκα εἰληφότα, καὶ βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Ἱερεῖον ἄμωμον, ὁλοκαυτούμενος ἄνθραξι, μαρτυρικοῖς, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου, προσενήνεξαι ἄνθρακι.

Νάμασι τοῦ Πνεύματος, περικλυζόμενος ἔνδοξε, τὰ θολερά, τῆς πολυθεΐας, ἀπεξήρανας ῥεύματα. Θεοτοκίον.

Ὅλην μου τὴν ἔφεσιν, πρὸς σὲ κινῶ ἁγνὴ Δέσποινα, τῶν σαρκικῶν, ἐπιθυμιῶν με, διὰ τάχους ἀπάλλαξον.

Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι »Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐναντίον ἀνόμων καθωμολόγησας, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριον, μὴ φεισάμενος σαρκός, αἰκιζομένης σφοδρῶς, Στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, τῶν οὐρανίων στρατιῶν, συνόμιλε καὶ τῆς δόξης, τῆς ἀληθοῦς κληρονόμε· διὸ ἱκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς. Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐπεφάνη ἤστραψε, τοῖς ἐν τῷ σκότει, ὁ τῆς δόξης Ἥλιος, τὰς τῆς Θεότητος αὐγάς, ἐν τῷ Θαβὼρ ἀνερχόμενος· οὗ τὴν φωσφόρον τιμήσωμεν ἔλευσιν.

Προεόρτιος. Ὠδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἡ οὐράνιος χορεία, τοῖς γηΐνοις συγγέγηθε, καὶ προεορτάζει, τὴν τοῦ Φωτοδότου ἐπίλαμψιν· ἣν ἀσυγκρίτως ἀστράψει ἀμειβόμενος, τὴν βροτείαν μορφήν, ἐν Θαβὼρ ὡς ηὐδόκησε.

Θεανθρώπῳ παρουσίᾳ τοῖς ἀνθρώποις ὡμίλησας, καὶ θαυμάτων πλήθει, κόσμον μυστικῶς κατεφώτισας, ἐξαστραπτούσῃ δὲ δόξῃ τῆς θεότητος, ὑπερέλαμψας ἐν τῷ Θαβὼρ ἀπροσίτῳ φωτί.

Ἰησοῦς Ναυῆ ὁ γόνος, πρὶν τὸν ἥλιον ἔστησε, προτυπῶν ἡμέραν, τὴν τοῦ θείου Πάθους· σὺ δὲ Σωτήρ, πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου σέλας ἔκρυψας τοῦ ἡλίου, αὐγῇ τοῦ προσώπου σου Κύριε.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νυσταγμὸν ἀπωσάμενος, τὸν τῆς ῥαθυμίας μάρτυς Εὐσίγνιε, ἐγρηγόρως πρὸς τὴν ἄθλησιν, ἀδιστάκτῳ πίστει ηὐτομόλησας.

Ἐν Κυρίῳ Σωτῆρί σου, μάρτυς ἀγαλλόμενος ἀξιάγαστε, τὰς βασάνους τὰς τοῦ σώματος, ὡς τρυφὴν ἡδεῖαν σὺ λελόγισαι.

Ὑπερήφανον φρόνημα, τοῦ διὰ κακίαν κατολισθήσαντος, ἀθλοφόρε καταβέβληκας, τοῖς ἐνθέοις τρόποις ταπεινούμενος.

Στρατιώτης ἀήττητος, ὤφθης ἐν πολέμοις ἀγωνιζόμενος, ὑπελθὼν δὲ τὸ μαρτύριον, δυσμενεῖς ἀσάρκους ἐξωλόθρευσας. Θεοτοκίον.

Ἰσοδύναμον σύνθρονον, τέτοκας τὸν Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι· ὃν ἱκέτευε σωθῆναί με, παναγία Κόρη ἀειπάρθενε.

Προεόρτιος Ὠδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Κυρίῳ γηθόμενοι, πιστῶς ἀκολουθήσωμεν· ἰδοὺ γὰρ ἀνέρχεται πρὸς ὄρος, μύστας προκρίτους συνεπαγόμενος· οἷς ἐν ἀπροσίτῳ καλλονῇ, λάμψας ὑπὲρ ἥλιον, ὑποδείξει τὴν δόξαν αὐτοῦ.

Λαμπρύνθητι σήμερον, ὁ οὐρανὸς φαιδρότερον· ἄνεισιν ἰδοὺ γὰρ πρὸς τὸ ὄρος, ὅθεν ἀστράψει Χριστὸς ἀπλέτῳ φωτί, τὰς ἡλιακὰς μαρμαρυγάς, δόξῃ τῆς Θεότητος, ἀμαυρῶν ὡς φωτὸς χορηγός.

Μυστήριον δείκνυσι, Χριστὸς τοῖς Μαθηταῖς ἐν Θαβώρ, λάμψας ὑπὲρ αἴγλην τῷ προσώπῳ· τῷ στολισμῷ δὲ τῶν ἱματίων αὐτοῦ, λευκανθεὶς φαιδρῶς ὥσπερ χιών, ὁ ἀναβαλλόμενος, ὡς ἱμάτιον φῶς ψαλμικῶς.

Τοῦ Ἁγίου. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Γνησίως προσκολλώμενος πάνσοφε, τῷ Δεσπότῃ, σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τῆς πονηρίας Εὐσίγνιε.

Νεκροῖς ξοάνοις σέβας οὐκ ἔνειμας, θεομάκαρ, Θεὸν ζῶντα Κύριον, ἐν οὐρανοῖς ἐπιστάμενος.

Ἰκρίῳ ἀναρτώμενος, μάρτυς γενναιοφρόνως, πάθος ἐξεικόνισας, τοῦ ἀπαθοῦς διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος ἐν τῇ νηδύϊ σου Ἄχραντε, σωματοῦται, ἀλόγων τοῦ σώματος, παθῶν τὸν κόσμον ῥυόμενος.

Προεόρτιος Ὠδὴ ς΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Νυμφῶνα δόξης μελλούσης χαρᾶς, τοῖς φίλοις εὐτρεπίζων ἀνέρχεται, ἐπὶ τὸ ὄρος Χριστός, πρὸς πολιτείαν μετάρσιον, ἐκ βίου χαμαιζήλου, ἀνακομίζων αὐτούς.

Ξενίζων φρένας Χριστὸς Μαθητῶν, οὐράνιον ἐν γῇ σέλας ἤστραψε, νόμου καὶ τῶν Προφητῶν, δουλοπρεπῶς παριστῶν ἀρχηγούς, ὑφ᾽ ὧν νεκρῶν καὶ ζώντων, προσμαρτυρεῖται Θεός.

Ὁ λύχνος φᾶναι νῦν ἄρχεται, Χριστὸς ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ φαύσεσι, τῆς Θεϊκῆς ἀστραπῆς· οὗ πρὸς τὴν λάμψιν ὁδεύσωμεν, ἐν αἴγλῃ τοῦ προσώπου αὐτοῦ γηθόμενοι.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νοήματα ἀληθῆ ἐν καρδίᾳ, εὐγενέσιν ἐκτιθέμενος τρόποις, οὐκ ἀγνοῶν τὰ νοήματα μάρτυς, τοῦ δυσμενοῦς εἰς τὸ στάδιον ἔδραμες, καὶ ὤλεσας τῇ τοῦ Σταυροῦ συμμαχίᾳ τὰ τούτου στρατεύματα.

Δαιμόνων οἱ λατρευταὶ λατρευτήν σε, τῆς Τριάδος ἐγνωκότες βασάνοις, καὶ φυλακαῖς, καὶ ἀδίκῳ θανάτῳ, καθυποβάλλουσι μάρτυς Εὐσίγνιε· ἀλλ' ἥττηνται τῇ παρὰ σοῦ, ἀηττήτῳ ἐνστάσει πανόλβιε.

Οἱ χείμαρροι τῶν αἱμάτων σου μάρτυς, θολερούς τῆς ἀνομίας χειμάρρους, καὶ ποταμούς, ἀθείας δολίου, καὶ πονηρὰ ἀπεξήραναν ῥεύματα· ἰάσεων δὲ τοῖς πιστοῖς, ἀνεξάντλητον πέλαγος ὤφθησαν. Θεοτοκίον.

Ἐξηράνασα τὰ φυτὰ τῆς κακίας, τῇ ἐν σοὶ ἀναβλαστήσει τοῦ Λόγου, Μήτηρ ἁγνή, ἐκ ῥιζῶν τῆς ψυχῆς μου, τὰς πονηρὰς ἐνθυμήσεις ἀπόκοψον, καὶ φύτευσον τῶν ἀρετῶν, τὰ ὡραῖα Παρθένε βλαστήματα. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ » ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ »ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδῃ προσ»ήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός »με ἀνάγαγε». Κοντάκιον Προεόρτιον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῇ θείᾳ σήμερον Μεταμορφώσει, ἡ βροτεία ἅπασα, φύσις προλάμπει θεϊκῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζουσα· Μεταμορφοῦται Χριστός, σῴζων ἅπαντας. Ἕτερον τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς εὐσεβείας μάρτυρα, καὶ ἀληθῆ θεόφρονα, ἡ Ἐκκλησία γεραίρει δοξάζουσα, τοὺς θείους ἄθλους σήμερον, τοῦ σοφοῦ Εὐσιγνίου, ἀκαταπαύστως βοῶσα· Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, τοὺς δούλους σου συντήρησον πολυέλεε. Ὁ Οἶκος.

Ὁ χορὸς τῶν πιστῶν συναγάλλεται, Εὐσιγνίου τὴν μνήμην γεραίροντες. Βασιλεῖς, Πατριάρχαι καὶ Ἄρχοντες, ξένοι, δοῦλοι, πτωχοὶ καὶ αὐτόχθονες, ἐπὶ τοῖς θαύμασι τοῦ μάρτυρος δράμετε· ἡ σορὸς ἐκβλύζει θαυμάτων χάριν, καὶ πιστῶς οἱ λαοὶ ἀπαρύονται, καὶ Θεὸν ἀνυμνοῦσι τρανῶς βοῶντες· Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, τοὺς δούλους σου συντήρησον πολυέλεε. Συναξάριον.

Τῇ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, προεόρτια τῆς Ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Εὐσιγνίου.

Στίχ. Εὐσίγνιον τέμνουσι τὸν Χριστοῦ φίλον,
Τομῆς μέχρι κράζοντα· Χριστός μοι σέβας.
Πέμπτῃ Εὐσιγνίοιο κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

Οὗτος ἦν τὸ γένος Ἀντιοχεύς, στρατιώτης γεγονὼς ἐπὶ Κώνσταντος τοῦ Χλωροῦ, πατρὸς τοῦ Ἁγίου καὶ μεγάλου Κωνσταντίνου. Παρέτεινε δὲ ἐπὶ τῇ στρατείᾳ μέχρι Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἤδη δέκα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν γενόμενος· ἐν δὲ τῇ στρατείᾳ διαπρέψας ἔτη ἑξήκοντα ἑπτά. Οὗτος οὖν παρέστῃ τῷ Ἰουλιανῷ εἰς ἐξέτασιν· καὶ διελέγξας αὐτόν, ὡς τὴν πάτριον παραβάντα εὐσέβειαν, καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ τιμὴν μεταγαγόντα ἐπὶ τὰ εἴδωλα, καὶ ἀναμνήσας αὐτὸν τῆς ἀρετῆς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ὅπως ἐκ θείας ἐπιφανείας ἐπὶ τὴν πίστιν μετήχθη τὴν εἰς Χριστόν, τοῖς μὲν ἄλλοις συνετὸς ἔδοξε καὶ διὰ μακρῶν χρόνων πραγμάτων, καὶ ἱστοριῶν ἔμπειρος· ὁ δὲ Ἰουλιανὸς μυκτηρίσας αὐτόν, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τμηθῆναι προσέταξε· καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἐν Χριστῷ αὐτοῦ ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δύο μάρτυρες καὶ αὐτάδελφοι, Καττίδιος καὶ Καττιδιανός, λιθοβοληθέντες τελειοῦνται.

Στίχ. Βουνοὺς λίθων ἔστησαν ὑψηλοὺς Λόγε,
Δι' ὧν ἀνῆλθον πρὸς σὲ σύγγονοι δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Νόννα, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Νόννῃ θανούσῃ τῇ καλῇ καλὸς γόνος,
Καλὸν δίδωσιν ἐντάφιον τοὺς λόγους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος μάρτυς Σόλεβ ὁ Αἰγύπτιος, βέλει τοξευθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἂν συλλαβισθῇς ἐξόπισθεν ὦ Σόλεβ,
Βέλος συνάξεις ὄργανον τοῦ σοῦ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Φάβιος, Ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Κεῖται Φάβιος νεκρὸς ὁ Χριστοῦ θύτης,
Χρισῷ προσαχθεὶς θῦμα καινὸν ἐκ ξίφους.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Προεόρτιος Ὠδὴ ζ΄. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πρὸς μετάρσιον ψυχῆς ὕψος ἀνάγοντι, τῶν Μαθητῶν ἐκλογήν, ἀκολουθήσωμεν νῦν, Χριστῷ κατοπτεύσοντες ξένα θεάματα· θαμβηθέντες δέ, σὺν αὐτοῖς ἐκβοήσωμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥυπωθεῖσαν ἐκκαθάρας φύσιν βρότειον, ὕδατί τε καὶ πυρί, ἐν τῇ οἰκείᾳ σαρκί, τὴν ταύτης λαμπρότητα ὑποδεικνύεις Σωτήρ, τῷ προσώπῳ σου λάμψας ὑπὲρ τὸν ἥλιον, εἰς μελλούσης δόξης τύπον.

Συνανέλθωμεν Χριστῷ εἰς ὄρος ἅγιον, συναναφέροντι, τοὺς Ζεβεδαίου υἱούς, καὶ Πέτρον τὸν πρόκριτον, οὓς ἐξελέξατο, δόξης μάρτυρας, τῆς ἑαυτοῦ κραυγάζοντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου. Παῖδες Ἑβραίων.

Αἵμασι μάρτυς ἐκχυθεῖσι, δι' ἀγάπησιν Χριστοῦ τοῦ σαρκωθέντος, λαμπρυνθεὶς τὴν ψυχήν, πρὸς τοῦτον μετετέθη, ἀναβοῶν γηθόμενος. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζέων τῷ πόθῳ τοῦ Σωτῆρος, ὑπεξέφυγες κρυμὸν τῆς ἀθείας, καὶ χειμῶνα δεινόν, ὑπήνεγκας βασάνων, ἀναβοῶν Εὐσίγνιε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἔτι σταζόμενος τοῖς ὄμβροις, πανασίδιμε τῶν θείων σου αἱμάτων, τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, παρέστης ἀναμέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵνα τῆς θείας βασιλείας, τὴν αἰώνιον ζωὴν κληρονομήσῃς, τῆς προσκαίρου ζωῆς, τὴν δόξαν ἐβδελύξω, ἀναβοῶν Εὐσίγνιε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νέον ἐκύησας Παιδίον, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ πρὸ τῶν αἰώνων, Θεοτόκε ἁγνή· ᾧ πάντες μελῳδοῦμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τίς μὴ ἐκπλαγῇ παντάναξ Λόγε, τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης σου; ἣν μεταμορφούμενος, ἔδειξας τοῖς φίλοις σου, ταῖς θεϊκαῖς λαμπρότησι, περιαστράψας αὐτούς· μεθ' ὧν προεορτάζοντας πίστει, λάμπρυνον φωτί σου, ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας.

Ὕψος οὐρανίου πολιτείας, καὶ δόξης τῆς ἀϊδίου θείαν ἔλλαμψιν, δώρησαι τοῖς δούλοις σου, νῦν προεορτάζουσι, τῆς σῆς Μεταμορφώσεως λαμπρὰν πανήγυριν· ἐν ᾗ φῶς ἀπαστράπτων φαιδρύνεις, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, Χριστὸν τὸν φωτοδότην.

Φωτὸς χορηγὸς καὶ φῶς ὑπάρχων, ἀπρόσιτον καὶ ἀΐδιον προάναρχε, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὥσπερ ἱμάτιον, φῶς ἐν τῷ κόσμῳ ἔλαμψας, μετὰ σαρκὸς προελθών· καὶ φῶς ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀστράπτεις, δόξης τῆς πατρῴας, δεικνὺς τὸν χαρακτῆρα.

Τοῦ Ἁγίου. Νικηταὶ τυράννου.

Θυρεῷ παμμάκαρ, εὐσεβείας πάντοθεν συμπεφραγμένος, τοὺς παρανομοῦντας, ἐτροπώσω χάριτι μέλπων ἀπαύστως· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί σε, πρὸς Θεὸν ἐκέκραξας τὸν εὐεργέτην, καὶ εἰσήκουσέ σου, καὶ δεινῶν ἐρρύσατο ἀναβοῶντα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Μὴ θεοῖς ἀψύχοις, σέβας ἀλογώτατον μάρτυς προσάξας, καθαρὰ θυσία, τῷ Θεῷ προσήνεξαι μέλπων ἀπαύστως· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἵνα τῆς μελλούσης, ἐπιτύχῃς πάνσοφε ζωῆς καὶ δόξης, ἐνεκρώθης κόσμῳ, καὶ βοῶν Εὐσίγνιε ἐθανατώθης· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθὴς Παρθένε, Θεὸν συμπαθέστατον ἀποτεκοῦσα, συμπαθείας θείας, πάντας καταξίωσον τοὺς μελῳδοῦντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῦ Τριῳδίου. Εἱρμὸς ἄλλος.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν.

Τῆς τοῦ Κυρίου λαμπρᾶς, Μεταμορφώσεως ἡ παροῦσα ἡμέρα, τῷ κόσμῳ προαυγάσασα, προτρέπεται βοᾶν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῇ διανοίᾳ πιστοί, δεῦτε ἀπίωμεν πρὸς τὸ ἅγιον ὄρος, ἰδεῖν τὴν Μεταμόρφωσιν, Χριστοῦ τὴν παμφαῆ· πάντας γὰρ φωτίζει, τοὺς δοξολογοῦντας αὐτὴν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σήμερον τῆς τοῦ Χριστοῦ, Μεταμορφώσεως καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, προϋπαντὴν ποιήσωμεν, καὶ κράξωμεν αὐτῷ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα Πατρί.

Τὴν ἐν προσώποις τρισί, μίαν Θεότητα συνθεολογουμένην, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον ὁμοῦ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὢ τεραστίου φρικτοῦ! πῶς παρθενεύουσα μητράζεις θεόπαις, τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς Δεσπότην τίκτουσα Θεόν; ὃν πάντα τὰ ἔργα ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν Βασιλέα Χριστόν. ὃν ὡμολόγησαν οἱ αἰ»χμάλωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες »μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ »ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Προεόρτιος. Ὠδὴ θ'. Ἅπας γηγενής.

Χαίρει οὐρανός, ἐκ γῆς ἀνατέλλοντα νῦν προαισθόμενος, Ἥλιον τὸν ἄδυτον, καὶ θείᾳ δόξῃ ἀμβλῦναι μέλλοντα, ἡλιακὰς φαιδρότητας· γῆ δὲ χορεύει φαιδρῶς, οὐρανίῳ, αἴγλῃ καὶ λαμπρότητι, λαμπομένη καὶ φῶς χρηματίζουσα.

Ψάλλων ὁ Δαυΐδ, τὴν σὴν Μεταμόρφωσιν προανεφώνησε· Τίς ὁμοιωθήσεται, σοὶ τῷ Κυρίῳ, λέγων υἱοῖς ἐν Θεοῦ; Σὺ γὰρ ἐνδοξαζόμενος ἐν ταῖς Ἁγίων βουλαῖς, μέγας ὤφθης ἐν τοῖς περικύκλῳ

σου, φοβερὸς ἐν τῇ δόξῃ τῆς θείας μορφῆς.

Ὦ Λόγε Θεοῦ, σοφία καὶ δύναμις, καὶ χαρακτὴρ τοῦ Πατρός· ὦ Θεὲ νοούμενε, πιστοῖς καὶ ἄνθρωπε γνωριζόμενε, τῆς σῆς Μεταμορφώσεως ἡμᾶς ἀξίωσον, ἐκτελέσαι, τὴν φαιδρὰν πανήγυριν, ἐν φωτὶ καλῶν ἔργων ἐκλάμποντας.

Τοῦ Ἁγίου. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰσχύϊ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρὸν ἐθανάτωσας, κατεπαιρόμενον, καὶ μάτην ὄντως νῦν φρυαττόμενον· καὶ τῇ τοῦ ξίφους ἐκτομῇ, τὴν κάραν ὑπέκλινας, καὶ καθηγίασας, τῇ τοῦ αἵματος ῥοῇ τὴν γῆν ἅπασαν.

Ὡς κόσμος πάντων ἀθλητῶν, ὡς μαρτύρων ὡραιότης Εὐσίγνιε, ὡς στῦλος ἄσειστος, τῆς Ἐκκλησίας, ὡς περιτείχισμα, τῶν εὐσεβῶν περιφανές, ὡς θεῖον ἀγλάϊσμα τῶν προστρεχόντων σοι, ὡς ὁλόφωτος ἀστὴρ μεμακάρισαι.

Στάζουσι μύρον οἱ ἀτμοί, τῶν ἱδρώτων σου εὐῶδες Εὐσίγνιε, καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων εὐωδιάζουσι, καὶ τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων ἀποδιώκουσιν, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναιότατε.

Ἥλιε δόξης Ἰησοῦ, ὁ φαιδρύνας τὸ μνημόσυνον σήμερον, τοῦ Ἀθλοφόρου σου, αὐτοῦ πρεσβείαις φώτισον δέομαι, τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχήν, ἀπάτῃ τοῦ ὄφεως, ἵνα δοξάζω σε, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ φιλάνθρωπον. Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τὰ ὄμματα δέομαι, ταῖς ἀμαυρότησι τῆς ἁμαρτίας ἀποτυφλούμενα, καὶ δεκτικὰ τῶν θεϊκῶν, δεῖξον ἐπιλάμψεων, ἵνα γεραίρω σε, ἐν φωναῖς ἀγγελικαῖς Παναμώμητε. Τοῦ Τριῳδίου. Εἱρμὸς ἄλλος.

Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ταύτην προεισόδιον τὴν ἡμέραν, τῆς σῆς Κύριε τελοῦντες πανενδόξου, καὶ παμφαοῦς Μεταμορφώσεως, ὕμνοις σε μεγαλύνομεν.

Τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν ἀλλοιωθέντες, τῇ Χριστοῦ Μεταμορφώσει, εὑρεθῶμεν φωτοφανεῖς, ταῖς εὐπραγίαις ἡμῶν, ταύτην μεγαλύνοντες.

Προθύροις ἱστάμενοι τῆς ἐνδόξου, Μεταμορφώσεως Κυρίου, αὐγασθῶμεν πνευματικῶς τὰς διανοίας ἡμῶν, ταύτην μεγαλύνοντες.

Δόξα Πατρί.

Σὲ τὴν ἐν Τριάδι καὶ Μονάδι, παντεξουσίαρχον οὐσίαν, τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν ἀνωτέραν τῶν ἄνω τάξεων, μόνη Ἁγνή, καὶ πάσης κτίσεως ὕμνοις μεγαλύνομεν. Ὁ Εἱρμός.

« Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον Θεοτόκον, τὴν οὐράνιον » παστάδα, τὴν τεκοῦσαν τὸν ἀρχηγὸν τῆς » σωτηρίας ἡμῶν, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν ».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Θωρακισθεὶς Εὐσίγνιε, τὴν Χριστοῦ πανοπλίαν, τὰς παρατάξεις ἔτρεψας, τῶν ἀθέων τυράννων, καὶ ἦρας νίκης βραβεῖα, ἀνδρικῶς ἐναθλήσας, μεγαλομάρτυς ἔνδοξε· ὅθεν νῦν τῇ Τριάδι, προεστηκώς, σὺν Ἀγγέλοις πάνσοφε μὴ ἐλλίπῃς, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν τιμώντων σε πόθῳ.

Προεόρτιον.

Οἱ δόξης ἐφιέμενοι, ὁλικῶς τῆς ἐνθέου, τὸ νέφος διακόψωμεν, τοῦ γεώδους σαρκίου, μετάρσιοι πρὸς τὸ ὄρος, τὸ Θαβὼρ ἀνελθόντες· καὶ Μωϋσεῖ Ἠλίᾳ τε, Μαθητῶν τοῖς πρωτάρχαις, συμμετασχεῖν, θεϊκῆς ἐλλάμψεως ἀπροσίτου, ἀξιωθῆναι σπεύσωμεν, φῶς φωτὶ προσλαβόντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς παναγίας ἐνδόξου Μεταμορφώσεως, προϋπαντὴν ποιοῦντες, τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ Χριστὸν δοξολογοῦμεν τὸν τὴν ἡμῶν, τῷ πυρὶ τῆς Θεότητος, ἀναμορφώσαντα φύσιν, καὶ ὡς τὸ πρίν, ἀφθαρσίαν ἀπαστράψαντα.

Στίχ. Ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ἐπὶ τὸ ἅγιον ὄρος δεῦτε ἀπίωμεν, καὶ τὴν παμφαεστάτην, Μεταμόρφωσιν πίστει, κατίδωμεν Κυρίου τοῦτον πιστῶς, προσκυνοῦντες καὶ λέγοντες· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν μόνος, ὁ σαρκωθείς, καὶ θεώσας τὸ ἀνθρώπινον.

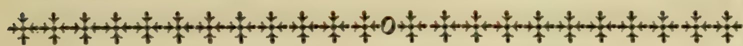
Στίχ. Κύριε ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται.

Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, ἡ προεόρτιος, μεθ' ὧν μεταμορφοῦται, ὁ Χριστὸς συμπαρόντων, Μωσέως καὶ Ἠλία, καὶ τῶν αὐτοῦ, Μαθητῶν ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, φωνῆς δὲ θείας λαλούσης· Οὗτός ἐστιν, ἀληθῶς ὁ ἐκλεκτός μου Υἱός.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Νόμου καὶ Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὁρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωϋσῆς ὁ θεόπτης, καὶ Ἠλίας ὁ ἔμπυρος ἁρματηλάτης καὶ ἄφλεκτος οὐρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς

Μεταμορφώσεώς σου, μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Τῇ ς΄. — Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

1. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως ἐν Κυριακῇ, οὐδὲν τῶν Ἀναστασίμων ψάλλομεν, ἀλλ' ἅπαντα τὰ τῆς ἑορτῆς ὡς ἑξῆς· Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὰ Ἰδιόμελα Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε εἰς ς΄, Δόξα, Καὶ νῦν Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σήν, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ γ΄ Ἰδιόμελα. Δόξα, Καὶ νῦν Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ, τὸ Ἀπολυτίκιον Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει ἐκ γ΄ καὶ Ἀπόλυσις· Ὁ ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ μεταμορφωθεὶς ἐν δόξῃ ἐνώπιον τῶν Ἁγίων αὐτοῦ Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων Χριστὸς ὁ ἀληθινός...

2. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ἡ Λιτὴ τῆς ἑορτῆς, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, τὰ Καθίσματα κατὰ σειρὰν ἐκ δευτέρου, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου, τὸ Προκείμενον Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον (Ἀνάστασιν Χριστοῦ οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθὺς ὁ Ν΄ ψαλμὸς χῦμα), Δόξα Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ὁ φωτί σου ἅπασαν (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν). Εἶτα οἱ κανόνες ἄνευ στίχων· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς τὸ Κάθισμα ἅπαξ· ἀφ' ς΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Σταυρὸν χαράξας, εἶτα ψάλλεται ἡ θ΄ Ὠδὴ καὶ τῶν δύο κανόνων, ἡ Καταβασία Μυστικὸς εἶ, Θεοτόκε, παράδεισος, τὸ Ἐξαποστειλάριον ἐκ γ΄. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ γ΄ Προσόμοια εἰς δ΄, Δόξα, Καὶ νῦν Παρέλαβεν ὁ Χριστός, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄.

Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
Ἑτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ.
Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.
Τὰ ὄρη ἀγαλλιάσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου.
| Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. . .

Ἀντίφωνον Β΄.

Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.
Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.
| Σῶσον ἡμᾶς.. ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ μεταμορφωθείς.

Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.
Μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος· καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ.
| Σῶσον ἡμᾶς.. ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ μεταμορφωθείς.

Ἀντίφωνον Γ΄.

Τὰ ἐλέη σου, Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι.
Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε.
Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν.
Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.
| Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ...

Εἰσοδικὸν Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, Κύριε, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς. . . Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ μεταμορφωθείς. . ., τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, τὸ Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη (ζήτει ἐν τῇ ζ΄ Ὠδῇ), Κοινωνικὸν Ἐν τῷ φωτὶ τῆς δόξης τοῦ προσώπου σου, Μετεμορφώθης ἐν τῷ Ὄρει, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἑσπέρας τῆς ἑορτῆς, οἱαδήποτε ἡμέρα καὶ ἂν ᾖ, ἀντὶ τοῦ Προκειμένου τῆς ἡμέρας ψάλλεται τὸ Μ. Προκείμενον Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ.

Σαββάτῳ μετὰ τὴν Ἑορτήν.

4· Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, ὁ Ἑσπερινὸς ψάλλεται κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ Μηναίου καὶ ἐν τῷ τέλει ἡ Παράκλησις, Ἀπολυτίκιον Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, ὁ Ἱερεὺς Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κτλ., καὶ ἡ Ἀπόλυσις.

5. Τῷ Σαββάτῳ, μετὰ τὸ Μεσονυκτικὸν καὶ τὴν τακτικὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὄρθρου, εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ εἰς τὴν Θ΄ τοῦ μηνὸς Ἑσπέρια Τῆς παναγίας ἐνδόξου Μεταμορφώσεως εἰς δ΄, Δόξα, Καὶ νῦν Ὁ φωτί σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἁγιάσας, Σοὶ δόξα πρέπει· μετὰ τὴν Ἐκτενῆ, τὰ Ἀπόστιχα Ἐν ὄρει τῷ Θαβὼρ (ζήτει τῇ Θ΄ τοῦ μηνός), καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ μεταμορφωθείς. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, Δεῦτε προσκυνήσωμεν... ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

Κυριακῇ μετὰ τὴν Ἑορτήν.

7. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ ς΄ καὶ μεθέορτα δ΄. Δόξα Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν). Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ, καὶ Ἀπόλυσις.

8. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ Ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, καὶ τὰ Τριαδικά Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δίς, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ· εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα καὶ τὰ μεθέορτα ἀντὶ τῶν Θεοτοκίων, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον, Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, καὶ ὁ εἷς τῆς ἑορτῆς· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς Κάθισμα μεθέορτον ἅπαξ, ἀφ' ς΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Σταυρὸν χαράξας καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα Στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια, τὸ Ἀναστάσιμον καὶ μεθέορτον ἅπαξ. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ΄ καὶ μεθέορτα δ΄, Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

9. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ΄ καὶ δ΄ ἐκ τῆς ς΄ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς

τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἑσπέρας, ὁ τῆς σειρᾶς Ἑσπερινὸς ψάλλεται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Μηναίου, γίνεται Εἴσοδος, καὶ μετὰ τὸ Νῦν ἀπολύεις ψάλλεται ἡ Μεγάλη Παράκλησις, ὡς εἴθισται.

ΤΗ ϛʹ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀνάμνησις τῆς ἁγίας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Ἱστῶμεν στίχους δʹ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γʹ. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δʹ. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε νῦν τὴν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν, οὐρανόφρονες σήμερον, Χριστῷ συμμορφούμενοι, εὐσεβῶς καὶ γῆθεν, ἐφ᾽ ὑψηλοτάτην, τῶν ἀρετῶν περιωπήν, ἀνενεχθέντες ἀγαλλιώμεθα· δι᾽ οἶκτον γὰρ τὸν ἄμορφον, μεταμορφούμενος ἄνθρωπον, ἐν Θαβὼρ κατελάμπρυνεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὦ φιλοθεάμονες, τῶν ὑπὲρ νοῦν καὶ φιλήκοοι, μυστικῶς ἐποπτεύσωμεν, Χριστὸν ἐξαστράψαντα, θεϊκαῖς ἀκτῖσι, καὶ ἐνηχηθῶμεν, τὴν τοῦ γεννήτορος φωνήν, ἠγαπημένον ἀνακηρύττουσαν, Υἱὸν τὸν καταυγάσαντα, τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ἐν Θαβὼρ καὶ πηγάσαντα, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἅπαν νῦν ἐγκόσμιον, καὶ ὑπερκόσμιον σύστημα, συγκινείσθω πρὸς αἴνεσιν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ νεκρῶν καὶ ζώντων, κεκυριευκότος· θεοπρεπῶς γὰρ ἑαυτῷ, μεταμορφούμενος συμπαρίστησι, τοῦ νόμου καὶ τῆς χάριτος, τοὺς πρωτοστάτας καὶ κήρυκας, ἐν Θαβὼρ ὡς ηὐδόκησεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δʹ.

Τὸν γνόφον τὸν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη· ἐν ᾗ Μωϋσῆς, καὶ Ἠλίας γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιωθέντες, Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος βʹ. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, τὴν τοῦ Ἀδὰμ ἀμείψας, ἀμαυρωθεῖσαν φύσιν, λαμπρύνας, ἐθεούργησεν.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σή ἐστιν ἡ γῆ.

Φέγγει τῶν ἀρετῶν, ἐκλάμποντες προσδῶμεν, ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ, ὀψόμενοι τὴν θείαν, Κυρίου Μεταμόρφωσιν.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Ἥλιος μὲν τὴν γῆν, φαιδρύνων αὖθις δύνει. Χριστὸς δὲ μετὰ δόξης ἀστράψας ἐν τῷ ὄρει, τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καὶ Ἠλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν. Ἀπολυτίκιον.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός.

Ὅρα τοῦτο εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Στιχολογία οὐ γίνεται. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛʹ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα δʹ. δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος δʹ. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμιμεῖτο, νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῆν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναί σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου· ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου· ἃ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτῖσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς· ἔνθεν φιλανθρωπίᾳ, ἐκεῖθεν ἐξουσίᾳ, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα· ἧς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς ὄρος ὑψηλόν, μεταμορφωθεὶς ὁ Σωτήρ, τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας· δηλῶν, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιωθήσονται· Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς, καὶ Ἠλίας ἐδείκνυον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει· καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός· ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρός, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς, ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ

Σταυροῦ τὸν Ἅδην σκυλεύσοντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὄρος τὸ ποτὲ ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, νῦν τίμιον καὶ ἅγιόν ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε· πρὸ αἰώνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφανέρωσεν ἡ φρικτή σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ· οἵτινες τὴν ἀκτῖνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες, καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτώνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆς κατεβαρύνοντο· οἳ καὶ τῇ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν συλλαλοῦντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι. Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρός, ἐμαρτύρει λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε, ὅςτις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. βʹ. Ἀνατολίου.

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σήν, Χριστὲ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου Μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβὼρ ἀνελθών. Σοῦ δὲ Σωτὴρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβώριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μηθηταί σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὁρᾶν, τὴν ἀθέατον μορφήν. Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΚΔʹ. 12.

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Ἀνάβηθι πρός με εἰς τὸ ὄρος, καὶ στῆθι ἐκεῖ, καὶ δώσω σοι τὰ πυξία τὰ λίθινα, τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολάς, ἃς ἔγραψα νομοθετῆσαι αὐτοῖς. Καὶ ἀναστὰς Μωϋσῆς, καὶ Ἰησοῦς ὁ παρεστηκὼς αὐτῷ, ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῖς πρεσβυτέροις εἶπεν· Ἡσυχάσατε αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπιστρέψωμεν πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ Ἀαρὼν καὶ Ὢρ μεθ' ὑμῶν, ἐάν τινι συμβῇ κρίσις, προσπορευέσθωσαν αὐτοῖς. Καὶ ἀνέβη Μωϋσῆς εἰς τὸ ὄρος· καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὸ ὄρος· καὶ κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ ἐκάλυψεν αὐτὸ ἡ νεφέλη ἓξ ἡμέρας· καὶ ἐκάλεσε Κύριος τὸν Μωϋσῆν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἐκ μέσου τῆς νεφέλης. Τὸ δὲ εἶδος τῆς δόξης Κυρίου, ὡσεὶ πῦρ φλέγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἐναντίον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Καὶ εἰσῆλθε Μωϋσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας.

Τῆς Ἐξόδου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΛΓʹ. 11. Κεφ. ΛΔʹ. 4.

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, ὡς εἴ τις λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον, καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν· ὁ δὲ θεράπων Ἰησοῦς υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον· Ἰδοὺ σύ μοι λέγεις· Ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον· σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ· σὺ δέ μοι εἶπας· Οἶδά σε παρὰ πάντας, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ὦ εὑρηκὼς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γνῶ ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Καὶ λέγει αὐτῷ Κύριος· Ἐγὼ αὐτὸς προπορεύσομαί σου, καὶ καταπαύσω σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Εἰ μὴ σὺ αὐτὸς συμπορεύῃ μεθ' ἡμῶν, μή με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν. Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὕρηκα χάριν παρὰ σοὶ ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθησόμεθα ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ Ἔθνη, ὅσα ἂν ἐπὶ τῆς γῆς ἐστιν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὃν εἴρηκας, ποιήσω· εὕρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντας. Καὶ λέγει Μωϋσῆς· Δεῖξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τῷ ὀνόματί μου, Κύριος ἐναντίον σου· καὶ ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτιρήσω ὃν ἂν οἰκτίρω. Καὶ εἶπεν· Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἰδοὺ τόπος παρ' ἐμοί, καὶ στῆθι ἐπὶ τῆς πέτρας. Ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπὴν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρί μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω· καὶ ἀφελῶ τὴν χεῖρά μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταί σοι. Καὶ ὀρθρίσας Μωϋσῆς τὸ πρωΐ, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καθὰ συνέταξεν αὐτῷ Κύριος. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ παρέστη αὐτῷ ἐκεῖ, καὶ ἐκάλεσε τῷ ὀνόματι Κυρίου. Καὶ παρῆλθε Κύριος πρὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἐκάλεσε· Κύριος ὁ Θεὸς οἰκτίρμων, καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ ἀληθινός.

Καὶ σπεύσας Μωϋσῆς, κύψας ἐπὶ τὴν γῆν, προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΘ'. 4.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔρχεται Ἠλιοὺ εἰς Βηρσαβεέ, ἥ ἐστι τοῦ Ἰούδα, καὶ ἀφῆκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας, καὶ ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου, καὶ ἐκοιμήθη, καὶ ὕπνωσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν. Καὶ ἰδού τις ἥψατο αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, φάγε, καὶ πίε. Καὶ ἐπέβλεψεν Ἠλιού, καὶ ἰδοὺ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλυρίτης, καὶ καμψάκης ὕδατος. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπιε, καὶ ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καὶ ἥψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, καὶ φάγε, καὶ πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπιε, καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς βρώσεως ἐκείνης τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἕως ὄρους Χωρήβ. Καὶ εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κατέλυσεν ἐκεῖ· καὶ ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος· Ἐξελεύσῃ καὶ στήσῃ ἐν τῷ ὄρει ἐνώπιον Κυρίου· καὶ ἰδοὺ Κύριος παρελεύσεται, καὶ πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλῦον ὄρη, καὶ συντρῖβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου· οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός· οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καὶ μετὰ τὸν συσσεισμὸν πῦρ· οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὔρας λεπτῆς, καὶ ἐκεῖ Κύριος. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν Ἠλιού, ἐπεκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν τῇ μηλωτῇ αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε καὶ ἔστη παρὰ τὸ σπήλαιον. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν· Πορεύου, καὶ ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδόν σου, καὶ ἥξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκοῦ· καὶ χρίσεις τὸν Ἐλισσαιὲ υἱὸν Σαφάτ, ἀντὶ σοῦ, εἰς Προφήτην.

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος β'.

Ὁ φωτί σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἁγιάσας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοῶμέν σοι· Εὔσπλαγχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφωθεὶς ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ὑποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δόξαν τῆς σῆς Θεότητος, καταύγασον καὶ ἡμᾶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καὶ ὁδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος. Ὁ αὐτός.

Τὸ προήλιον σέλας Χριστός, σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς περιπολεύων, καὶ πρὶν τοῦ Σταυροῦ, ἅπαντα τὰ τῆς φρικτῆς οἰκονομίας τελέσας θεοπρεπῶς, σήμερον ἐν Θαβὼρ τῷ ὄρει, μυστικῶς τῆς Τριάδος τὸν τύπον ὑποδείκνυσι· τοὺς γὰρ προκρίτους τρεῖς τῶν Μαθητῶν, Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην, σὺν αὐτῷ ἀγαγὼν κατ' ἰδίαν, καὶ μικρὸν ὑποκρύψας τῆς σαρκὸς τὸ πρόσλημμα, μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἐμφαίνων τοῦ ἀρχετύπου κάλλους τὴν εὐπρέπειαν, καὶ ταύτην οὐχ ὁλόκληρον· τὸ μὲν πληροφορῶν αὐτούς, τὸ δὲ καὶ φειδόμενος, μήπως σὺν τῇ ὁράσει καὶ τὸ ζῆν ἀπολέσωσιν· ἀλλ' ὡς ἠδύναντο χωρεῖν τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμοὺς περιφέροντες. Καὶ Προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν ἠνέγκατο, ἀναλόγως μαρτυροῦντας αὐτοῦ τὴν Θεότητα· καὶ ὅτι αὐτός ἐστι τὸ ἀληθινὸν τῆς πατρικῆς οὐσίας ἀπαύγασμα, ὁ κυριεύων ζώντων καὶ νεκρῶν. Διὸ καὶ νεφέλη καθάπερ σκηνή, περιέσχεν αὐτούς· καὶ φωνὴ ἄνωθεν τοῦ Πατρὸς ἐκ τῆς νεφέλης, ἠχητικῶς προσμαρτυροῦσα καὶ λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὃν ἀρρεύστως ἐκ γαστρός, πρὸ ἑωσφόρου ἐγέννησα, Υἱός ὁ ἀγαπητός μου· ὃν ἀπέστειλα σῶσαι, τοὺς εἰς Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον βαπτιζομένους, καὶ ὁμολογοῦντας πιστῶς, ὡς ἀδιαίρετόν ἐστιν, ἓν τὸ κράτος τῆς Θεότητος· αὐτοῦ ἀκούετε. Αὐτὸς οὖν φιλάνθρωπε Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς καταύγασον, ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, καὶ ἀξίους ἀνάδειξον κληρονόμους, τῆς ἀτελευτήτου βασιλείας σου, ὡς ὑπεράγαθος. Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός· φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Νόμου καὶ Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὁρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωϋσῆς ὁ θεόπτης καὶ Ἠλίας ὁ ἔμπυρος ἁρματηλάτης, καὶ ἄφλεκτος οὐρανοδρόμος ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου· μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ἦχος αʹ.

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ συμβόλων, Ἐγώ εἰμι λέγων ὁ Ὤν, σήμερον ἐπ᾽ ὄρους Θαβώρ, μεταμορφωθεὶς ἐπὶ τῶν μαθητῶν, ἔδειξε τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην ἀναλαβούσης οὐσίαν· καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν, κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς εὐφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἔξοδον διὰ Σταυροῦ, καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοὶ καὶ σή ἐστιν ἡ γῆ.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ προορώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκός, πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ Θεοπάτωρ Δαυΐδ, πόρρωθεν πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καὶ προφητικῶς ἀνακράζει· Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται. Ἐν τούτῳ γὰρ ἐπιβὰς τῷ ὄρει Σωτὴρ μετὰ τῶν μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστράψαι πάλαι πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς Θεότητος δόξαν τε καὶ λαμπρότητα· διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργὲ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Τὸ ἄσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καὶ ἀπρόσιτον τῆς Θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἄναρχε Χριστέ, τὴν θείαν ἠλλοιώθησαν ἔκστασιν· καὶ νεφέλῃ περιλαμφθέντες φωτεινῇ, φωνῆς ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιούσης τὸ μυστήριον τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅτι εἷς ὑπάρχεις καὶ μετὰ σάρκωσιν, Υἱὸς μονογενὴς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. βʹ.

Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ μὴ φέροντες ὁρᾶν τὸ ἄστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδόλως ἀτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυρούσης ἄνωθεν· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος βαρύς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ ἀΐδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου φωτοδότα δόξα σοι. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν αʹ. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δʹ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγήν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ μετεμορφώθης. Ἠλίας καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι· τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας· οἳ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν. Ὁ τότε τούτοις τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν βʹ. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης Ἰησοῦ, καὶ νεφέλη φωτεινή, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν· ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἄναρχε Σῶτερ Χριστὲ ὁ Θεός. Ὁ τότε τούτοις τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δʹ. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ ἀνελθὼν σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς ἀπαστράψας, σὺν Μωϋσῇ Ἠλίας σοι παρίστανται· Νόμος καὶ Προφῆται γὰρ ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν· ᾧ καὶ τὴν Υἱότητα τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν· ὃν ἀνυμνοῦμεν σὺν σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ αʹ. Ἀντίφωνον δʹ. Ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δʹ.

Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Ὁ Νʹ. Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα Στιχηρὸν Ἰδιόμελον, Ἦχος βʹ.

Ὁ φωτί σου ἅπασαν. Ζήτει τοῦτο εἰς τὴν Λιτήν.

Εἶθ᾽ οὕτως οἱ δύο Κανόνες τῆς Ἑορτῆς.

Πρῶτος Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χριστὸς ἐνὶ σκοπιῇ σέλας ἄπλετον εἰδέος ἧκε.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Χοροὶ Ἰσραὴλ ἀνίκμοις ποσί, πόντον Ἐρυθρόν, »καὶ ὑγρὸν βυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας »τριστάτας, δυσμενεῖς ὁρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυ»χίους, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελπον· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ »ἡμῶν ὅτι δεδόξασται».

Ῥήματα ζωῆς τοῖς φίλοις Χριστός, καὶ περὶ τῆς θείας δημηγορῶν βασιλείας ἔφη· Ἐν ἐμοὶ τὸν Πατέρα ἐπιγνώσεσθε, φωτὶ ὡς ἐξαστράψω ἀπροσίτῳ, ἐν ἀγαλλιάσει μέλποντες· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἰσχὺν τῶν ἐθνῶν κατέδεσθε, φίλοι Μαθηταί· θαυμασθήσεσθε δὲ τῷ πλούτῳ αὐτῶν, ὅτι δόξης πληροῦσθε, ὡς ὀφθήσομαι, λαμπρότερος ἡλίου ἐξαστράπτων, ἐν ἀγαλλιάσει μέλποντες· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Σήμερον Χριστὸς ἐν ὄρει Θαβώρ, λάμψας ἀμυδρῶς, θεϊκῆς αὐγῆς ὡς ὑπέσχετο, μαθηταῖς παρεγύμνου χαρακτῆρα σελασφόρου δὲ πλησθέντες θείας αἴγλης, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελπον· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Δεύτερος Κανών, φέρων Ἀκροστιχίδα·

Μωσῆς Θεοῦ πρόσωπον ἐν Θαβὼρ εἶδε.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. δʹ. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Μωσῆς ἐν θαλάσσῃ προφητικῶς, ἰδὼν ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐν στύλῳ πάλαι πυρός, τὴν δόξαν Κυρίου ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Ὡς πέτρα τῷ σώματι σκεπασθείς, τῷ τεθεωμένῳ, τὸν ἀόρατον καθορῶν, Μωσῆς ὁ Θεόπτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Σὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ νομικοῦ, καὶ ἐν Θαβωρίῳ, καθωράθης τῷ Μωϋσῇ, ἐν γνόφῳ τὸ πάλαι· ἐν φωτὶ δέ, νῦν ἀπροσίτῳ τῆς Θεότητος.

Καταβασία.

«Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ, »τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαν»τι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἅρμασι, »κροτήσας ἥνωσεν, ἐπ' εὔρους διαγράψας, τὸ ἀήτ»τητον ὅπλον. Διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, »ὅτι δεδόξασται».

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες »περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώ»θη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Ὅλον τὸν Ἀδὰμ φορέσας Χριστέ, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἀμείψας ἐλάμπρυνας πάλαι φύσιν, καὶ ἀλλοιώσει τῆς μορφῆς σου ἐθεούργησας.

Στύλῳ πυριμόρφῳ καὶ νεφέλῃ πάλαι ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ τὸν Ἰσραὴλ ἄγων, σήμερον ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ ἀρρήτως, ἐν φωτὶ Χριστὸς ἐξέλαμψεν.

Ἕτερος Κανών. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Ἡ σκιάζουσα δόξα, ἐν τῇ σκηνῇ πρότερον, καὶ τῷ Μωϋσῇ ὁμιλοῦσα, τῷ σῷ θεράποντι, τύπος γεγένηται, τῆς ἀστραψάσης ἀρρήτως, ἐν Θαβὼρ σου Δέσποτα Μεταμορφώσεως.

Συνανῆλθέ σοι Λόγε, μονογενὲς ὕψιστε, ἡ τῶν Ἀποστόλων ἀκρότης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ, καὶ συμπαρέστησαν, ὅ τε Μωσῆς καὶ Ἠλίας, ὡς Θεοῦ θεράποντες, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεὸς ὅλος ὑπάρχων, ὅλος βροτὸς γέγονας, ὅλῃ τῇ Θεότητι μίξας τὴν ἀνθρωπότητα, ἐν ὑποστάσει σου, ἣν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Μωϋσῆς Ἠλίας τε, εἶδον ἐν ὄρει Θαβώρ.

Καταβασία.

«Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμ»βάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱε»ρέα. Τῇ στειρευούσῃ δὲ πρῴην, Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξ»ήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα».

Κάθισμα, Ἦχος δʹ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης ὁ Θεός, ἀναμέσον Ἠλιοῦ, καὶ Μωϋσέως τῶν σοφῶν, σὺν Ἰακώβῳ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· ὁ Πέτρος δὲ συνών, ταῦτά σοι ἔλεγε· Καλὸν ὧδε ἐστί, ποιῆσαι τρεῖς σκηνάς, μίαν Μωσεῖ, καὶ μίαν Ἠλίᾳ, καὶ μίαν σοὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ. Ὁ τότε τούτοις τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον οἰκονομίαν σου, Χρι»στὲ ὁ Θεός· ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, »ἵνα ἐκ πλάνης ῥύσῃ τοὺς βοῶντάς σοι· Δόξα τῇ »δυνάμει σου Κύριε».

Νόμον ἐν Σινᾷ τῷ γράμματι, διατυπούμενος, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐν τῇ νεφέλῃ πυρί, καὶ γνόφῳ καὶ ἐν θυέλλῃ, ὤφθης ἐποχούμενος. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἵνα πιστώσῃ τὴν ἔνδοξον, οἰκονομίαν σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς προϋπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ὁ αὐτὸς ἐν νέφει τὴν ἐπέμβασιν θείς, ἐν τῷ Θαβὼρ ἀρρήτως ἐξέλαμψας.

Συλλαλοῦντες παρειστήκεισαν δουλοπρεπῶς, σοὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, οἷς ἐν πυρὸς ἀτμίδι καὶ γνόφῳ, καὶ λεπτοτάτῃ αὔρᾳ προσωμίλησας. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατεμήνυον τὴν ἔξοδον, τὴν ἐν Σταυρῷ σου ἐν Θαβὼρ παρόντες, ὁ ἐν πυρί σε καὶ βάτῳ πάλαι, προκατιδὼν Μωσῆς, καὶ ὁ μετάρσιος δίφρῳ, ἐν πυρίνῳ Ἠλίας Χριστέ.

Ἕτερος Κανών. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐκ σαρκός σου βολίδες Θεότητος, ἐξεπορεύοντο· Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, ὅθεν οἱ πρόκριτοι, μέλποντες ἀνεβόων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ὁ τὴν βάτον φυλάξας ἀλώβητον, προσομιλοῦσαν πυρί, τῷ Μωσεῖ θεολαμποῦσαν σάρκα ὑπέδειξας, Δέσποτα μελῳδοῦντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑπεκρύβη ἀκτῖσι Θεότητος, αἰσθητὸς ἥλιος, ὡς ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, εἶδέ σε μεταμορφούμενον Ἰησοῦ μου. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Πῦρ μὴ φλέγον τὴν ὕλην τοῦ σώματος, ὡράθης ἄϋλον, ὡς Μωσεῖ καὶ Ἀποστόλοις, ὤφθης Ἠλίᾳ τε, Δέσποτα εἷς ἐκ δύο, ἐν δυσὶ τελείαις ταῖς φύσεσιν.

Καταβασία.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα».

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος, ὡς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖ σε Χριστέ, τὸν Δημιουργόν, ἐν τῷ φωτί σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὔθυνον».

Προσενωπίῳ σοι ὧραι ὑπεκλίθησαν· φῶς γὰρ καὶ πρὸ ποδῶν, ὑψίδρομον σέλας Χριστέ, ἥλιος εἶκε, μορφὴν βροτείαν, ὡς ἀμεῖψαι εὐδόκησας.

Ἰδοὺ Σωτὴρ ἀνεβόων, Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας τῶν Μαθητῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ Θαβὼρ ἐνηχουμένων, Χριστὸς ὃν πάλαι, προηγγείλαμεν ὄντα Θεόν.

Ἡ ἀναλλοίωτος φύσις, τῇ βροτείᾳ μιχθεῖσα, τῆς ἐμφεροῦς ἀΰλου Θεότητος, φῶς παραγυμνοῦσα τοῖς Ἀποστόλοις, ἀπορρήτως ἐξέλαμψε.

Σὲ τὸ ἀΐδιον φέγγος, ἐν πατρῴᾳ τῇ δόξῃ οἱ Μαθηταί, ὡς εἶδον ἐκλάμψαν Χριστέ, σοὶ ἀνεβόων· Ἐν τῷ φωτί σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὔθυνον.

Ἕτερος Κανών. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ῥητορεύουσα γλῶσσα, σοῦ τὰ μεγαλεῖα οὐ δύναται φθέγξασθαι· ὁ κρατῶν ζωῆς γάρ, καὶ θανάτου δεσπόζων παρέστησας, ἐν Θαβὼρ τῷ ὄρει, τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἠλίαν, μαρτυρήσοντάς σου τὴν Θεότητα.

Ὁ χερσὶν ἀοράτοις, πλάσας κατ' εἰκόνα σου Χριστὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἀρχέτυπόν σου, ἐν τῷ πλάσματι κάλλος ὑπέδειξας· οὐχ ὡς ἐν εἰκόνι, ἀλλ' ὡς αὐτὸς εἶ κατ' οὐσίαν, ὁ Θεὸς χρηματίσας καὶ ἄνθρωπος.

Συγκραθεὶς ἀσυγχύτως, ἄνθρακα ὑπέδειξας ἡμῖν Θεότητος, καταφλέγοντα μὲν ἁμαρτίας, ψυχὰς δὲ φωτίζοντα, ἐν Θαβὼρ τῷ ὄρει, ᾧ Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἠλίαν, Μαθητῶν τε ἐξάρχους ἐξέστησας.

Καταβασία.

«Ὢ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθείς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Λαμπηδόνος πλέον, ἡλίου φῶς τρανότερον ἐν Θαβὼρ ἐκλάμψας, ὁ Χριστὸς ἡμᾶς ἐφώτισεν.

Ἀνελθὼν ἐν ὄρει Θαβὼρ μετεμορφώθης Χριστέ, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν, ἀμαυρώσας φῶς ἐξέλαμψας.

Σὲ Θεὸν ἐπέγνων, οἱ ἔνδοξοι Ἀπόστολοι, ἐν Θαβὼρ Χριστὲ δέ, ἐκπλαγέντες γόνυ ἔκλιναν.

Ἕτερος Κανών. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς μέγα καὶ φοβερόν, ὡράθη θέαμα σήμερον! ἐξ οὐρανοῦ αἰσθητός, ἐκ γῆς δὲ ἀσύγκριτος, ἐξήστραψεν ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νοητὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ.

Παρῆλθε μὲν ἡ σκιά, τοῦ νόμου ἐξασθενήσασα, ἐλήλυθε δὲ σαφῶς, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, Μωσῆς ἀνεβόησεν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ, κατιδών σου τὴν Θεότητα.

Ὁ στῦλος τῷ Μωϋσεῖ (*), Χριστὸν τὸν μεταμορφούμενον, ἡ δὲ νεφέλη σαφῶς τὴν χάριν

(*) Οὕτως εὑρίσκεται εἰς πάντα τὰ Μηναῖα, τετυπωμένα καὶ χειρόγραφα, καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι τὸ Ἑορτοδρόμιον τοῦ Νικοδήμου, ὅστις εἶχεν ὑπ' ὄψει καὶ δύο Ἑρμηνευτάς· ἓν δὲ μόνον μεμβράνινον παλαιόν, ἐκ τῶν τῆς κατὰ τὴν Χάλκην ἱερᾶς Μονῆς τῆς Θεοτόκου, ἔχει τοῦ Τροπαρίου τούτου τὴν ἀρχὴν οὕτως· *Ὁ στῦλος ὁ τοῦ πυρός, Χριστὸν τὸν* κτλ.

τοῦ Πνεύματος, τὴν ἐπισκιάσασαν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ, παρεδήλου ἐμφανέστατα.

Καταβασία.

«Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς. Ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον Αὐτόμελον. Ἦχος βαρύς.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐθεάσαντο· ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἑκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Ὁ Οἶκος.

Ἐγέρθητε οἱ νωθεῖς, μὴ πάντοτε χαμερπεῖς· οἱ συγκάμπτοντες εἰς γῆν τὴν ψυχήν μου λογισμοί, ἐπάρθητε καὶ ἄρθητε εἰς ὕψος θείας ἀναβάσεως· προσδράμωμεν Πέτρῳ καὶ τοῖς Ζεβεδαίου, καὶ ἅμα ἐκείνοις τὸ Θαβώριον ὄρος προφθάσωμεν, ἵνα ἴδωμεν σὺν αὐτοῖς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· φωνῆς δὲ ἀκούσωμεν, ἥσπερ ἄνωθεν ἤκουσαν, καὶ ἐκήρυξαν τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Συναξάριον.

Τῇ ϛ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀνάμνησις τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχ. Θαβὼρ ὑπὲρ πᾶν γῆς ἐδοξάσθη μέρος,
Ἰδὸν Θεοῦ λάμψασαν ἐν δόξῃ φύσιν.
Μορφὴν ἀνδρομένην κατὰ ἕκτην Χριστὸς ἀμεῖψε.

Τῇ ἕκτῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός, τὴν ἀνάμνησιν τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία περιχαρῶς ἑορτάζει. Ἡ δὲ ὑπόθεσίς ἐστιν αὕτη (*). Ἐπειδὴ πολλὰ περὶ κινδύνων ὁ Χριστὸς διελέχθη πρὸς τοὺς Μαθητάς, καὶ θανάτου, καὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ, καὶ τῆς τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ σφαγῆς, καὶ τὰ μὲν ἦν ἐν τῷ παρόντι βίῳ καὶ ἐν χερσί, τὰ δὲ ἀγαθὰ ἐν ἐλπίσι, βουλόμενος καὶ τὴν ὄψιν αὐτῶν πληροφορῆσαι, καὶ δεῖξαι, τίς ποτε ἐστιν ἡ δόξα ἐκείνη, μεθ' ἧς μέλλει παραγενέσθαι, ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς· καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας συλλαλοῦντες αὐτῷ.

Παραλαμβάνει δὲ τῶν ἄλλων τοὺς τρεῖς μόνους, ὡς ὑπερέχοντας· ὁ μὲν γὰρ Πέτρος, ἐκ τοῦ σφόδρα φιλεῖν αὐτόν· ὁ δὲ Ἰωάννης, ἐκ τοῦ σφόδρα φιλεῖσθαι· ὁ δὲ Ἰάκωβος, ἐκ τοῦ δύνασθαι πιεῖν τὸ ποτήριον, ὅπερ καὶ ὁ Κύριος ἔπιε. Μωϋσῆν δὲ καὶ Ἠλίαν εἰς μέσον παράγει, τὰς οὐκ ὀρθὰς ὑπονοίας τὰς εἰς αὐτὸν παρὰ τοῖς πολλοῖς γινομένας διορθούμενος. Ἐπειδὴ γάρ τινες μὲν αὐτὸν Ἠλίαν ἔλεγον, ἄλλοι δὲ Ἱερεμίαν, διὰ τοῦτο τοὺς Κορυφαίους ἄγει, ἵνα τὸ μέσον ἐντεῦθεν ἴδωσι τοῦ δούλου καὶ τοῦ Δεσπότου· καὶ ἵνα μάθωσιν, ὅτι καὶ θανάτου καὶ ζωῆς αὐτός ἐστιν ὁ ἔχων πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν.

(*) Τῆς ὑποθέσεως ταύτης οἱ λόγοι ἠρανισμένοι εἰσί, σχεδὸν αὐτολεξεί, ἐκ τῆς νγ'. Ὁμιλίας τοῦ θείου Χρυσοστόμου εἰς τὸν Ματθαῖον.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦντες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Περιχυθέντες φωτί, τῆς ἀπροσίτου δόξης, Θαβὼρ ἐν ὄρει οἱ Ἀπόστολοι, Χριστὲ ἀνεβόησαν· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λαίλαπι θείας ἠχῆς, καὶ δροσοβόλῳ νεφέλῃ, Χριστὲ καὶ αἴγλῃ σου ἡδόμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν ἀπροσίτῳ φωτί, ὡς σὲ κατεῖδε Πέτρος, Θαβὼρ ἐν ὄρει ἐξαστράψαντα, Χριστὲ ἀνεβόησεν· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ ἀρχηγῷ τῆς γῆς, Χριστῷ συνόντες παῖδες, οἱ Ζεβεδαίου ὡς ἀπέπεμψε, μορφῆς φῶς ἐβρόντησαν· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἕτερος Κανών. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Νῦν καθωράθη Ἀποστόλοις, τὰ ἀθέατα Θεότης ἐν σαρκίῳ, ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, ἀστράπτουσα βοῶσιν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔφριξαν φόβῳ ἐκπλαγέντες, τὴν εὐπρέπειαν τῆς θείας βασιλείας, ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, Ἀπόστολοι βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη· ὁ ἀπάτωρ γὰρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθένου, τῇ πατρῴᾳ φωνῇ, ἐνδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει οὐ γέγονας Ὑψίστου, τῇ οὐσίᾳ δὲ Υἱὸς ἠγαπημένος, προϋπάρχων ἡμῖν, ὡμίλησας ἀτρέπτως Εὐλογητὸς εἶ κράζουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

«Ἔκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοῦς λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς. Ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμεον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολούμενοι ζήλῳ, τυράννου καὶ φλογὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως κατεπάτησαν· καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Νεύματι τὸ πᾶν ὁ φέρων, ποσὶν ἀχράντοις ὄρους ἐπέβη Θαβώρ, ἐν ᾧ ἡλίου μᾶλλον αὐγῆς ἐξαστράψας τὸ πρόσωπον, νόμου προκρίτους, καὶ τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐν τῇ ἀπροσίτῳ δόξῃ, κατ' ὄρος ἐκφανθὲν ἀπορρήτως Θαβώρ, τὸ ἄσχετον καὶ ἄδυτον φῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, τὴν κτίσιν φαιδρῦναν, τοὺς ἀνθρώπους ἐθέωσε μέλποντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἱεροπρεπῶς ἑστῶτες, Μωσῆς τε καὶ Ἠλίας ἐν ὄρει Θαβώρ, τῆς θείας χαρακτῆρα, τρανῶς ὑποστάσεως βλέποντες, Χριστὸν ἐν Πατρῴᾳ, ἐξαστράψαντα δόξῃ, ἀνέμελπον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Διὰ τῆς ἐν γνόφῳ θείας ὀμφῆς, τὸ πρόσωπον ποτὲ ἐδοξάσθη Μωσῆς· Χριστὸς δὲ ὡς ἱμάτιον, φῶς καὶ δόξαν ἀναβάλλεται· φωτὸς αὐτουργός, γὰρ πεφυκὼς κραυγάζει τοὺς μέλποντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐκ φωτογενοῦς νεφέλης, Χριστὸν οἱ Μαθηταὶ ἀμπεχόμενον, ὁρῶντες ἐν Θαβώρ, καὶ πρηνεῖς ἐπὶ γῆς κατανεύσαντες, τὸν νοῦν ἐλλαμφθέντες, σὺν Πατρὶ τοῦτον ὕμνουν καὶ Πνεύματι· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἕτερος Κανών. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἀκηκοότες Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς μαρτυρούμενον, καὶ ὡς ἀνθρωπίνης, στερροτέραν ὄψεως, ὁρᾶν τοῦ προσώπου σου, τὴν ἀστραπὴν μὴ φέροντες, σοῦ οἱ Μαθηταί, ἐπὶ τὴν γῆν κατέπιπτον, ἐν φόβῳ μελῳδοῦντες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεὺς ὡραιότατος, καὶ τῶν πανταχοῦ, κυριευόντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καὶ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ᾧ οἱ Μαθηταί, καταπλαγέντες ἐβόων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς οὐρανοῦ δεσπόζοντι, καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι, καὶ καταχθονίων, τὴν κυρείαν ἔχοντι, Χριστέ σοι παρέστησαν· ἐκ μὲν τῆς γῆς Ἀπόστολοι, ὡς ἐξ οὐρανοῦ δὲ ὁ Θεσβίτης Ἠλίας, Μωσῆς δὲ ἐκ ψεκάδων, μελῳδοῦντες συμφώνως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥαθυμοτόκοι μέριμναι, ἐπὶ γῆς κατελείφθησαν, τῇ τῶν Ἀποστόλων, ἐκλογῇ φιλάνθρωπε, ὡς σοὶ ἠκολούθησαν, πρὸς τὴν ἐκ γῆς μετάρσιον, θείαν πολιτείαν· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας, ἐμελῴδουν τυχόντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Καταβασία.

«Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, Δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη· Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος, ὃς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν».

Σύντρομοι καινῇ φωτοχυσίᾳ, ἀθρόως οἱ Μαθηταὶ ἐλλαμφθέντες, πρὸς ἀλλήλους ἑώρων, καὶ πρηνεῖς εἰς γῆν καταπεσόντες, σοὶ τῷ Δεσπότῃ τῶν ἁπάντων προσεκύνησαν.

Ἦχος ἐκ νεφέλης ἀνεπέμπετο, θεόκτυπος βεβαιῶν τὸ θαῦμα· ὁ Πατὴρ γὰρ τῶν φώτων, Οὗτός ἐστιν Υἱός ὁ ἀγαπητός μου, τοῖς Ἀποστόλοις ἀνεβόα οὗ ἀκούετε.

Καινὰ κατιδόντες καὶ παράδοξα, φωνῆς πατρικῆς ἐνωτισθέντες, ἐν Θαβὼρ οἱ τοῦ Λόγου ὑπηρέται, ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου, Οὗτος ὑπάρχει ἀνεβόων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τοῦ Ὄντος, ἀκίνητε σφραγὶς ἀναλλοίωτε, Υἱὲ Λόγε σοφία καὶ βραχίων, δεξιὰ Ὑψίστου σθένος, σὲ ἀνυμνοῦμεν σὺν Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἕτερος Κανών. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὕψιστος, ἑκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἵνα σου δείξῃς ἐμφανῶς, τὴν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὕψιστος Θεὸς ὀφθήσῃ ἑστὼς ἐν μέσῳ θεῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν Θαβώρ, Μωσεῖ σὺν Ἠλίᾳ τε, ἀρρήτως ἔλαμψας· διὸ πάντες σε Χριστὲ μεγαλύνομεν.

Δεῦτέ μοι πείθεσθε λαοί, ἀναβάντες εἰς τὸ ὄρος τὸ Ἅγιον, τὸ ἐπουράνιον· ἀΰλως στῶμεν ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ, καὶ ἐποπτεύσωμεν νοΐ Θεότητα ἄϋλον, Πατρὸς καὶ Πνεύματος, ἐν Υἱῷ μονογενεῖ ἀπαστράπτουσαν.

Ἔθελξας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον, πυρὶ ἀΰλῳ τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν, μεγαλύνω ἀγαθὲ παρουσίας σου. Καταβασία.

«Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον· Διὸ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν, σὲ μεγαλύνομεν».

«Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγγενὴς κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς Ἁγνῆς Θεομήτορος, ἣν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν». Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον. Ἐκ γ'.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἴδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, λαβὼν οὓς προέκρινας τῶν ἱερῶν Μαθητῶν, πρὸς τὸ Θαβώριον Δέσποτα, ἀνῆλθες ὄρος, δεῖξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν σου· οἳ καὶ κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμψαντα, πρηνεῖς πεσόντες, τὴν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν, ἀναβοῶντες· Σὺ τὸ ἄχρονον, φῶς ὑπάρχεις Χριστὲ καὶ ἀπαύγασμα, τοῦ Πατρός, εἰ καὶ θέλων, σὰρξ ὡράθης ἀναλλοίωτος.

Ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς Λόγος, ὁ φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμορφούμενος ἔμπροσθεν, τῶν μαθητῶν σου, ὑπὲρ τὸν ἥλιον Λόγε ἔλαμψας, Μωσῆς καὶ Ἠλίας δέ, σοὶ παρειστήκεισαν, νεκρῶν καὶ ζώντων σε Κύριον, δηλοποιοῦντες, καὶ σοῦ δοξάζοντες τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν καὶ τὸ ἔλεος, καὶ τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, δι' ἧς ἔσωσας κόσμον, ἁμαρτίαις ἀπολλύμενον.

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης σε τεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον, καὶ πρὸς τὸ ὄρος Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καὶ τῇ νεφέλῃ, τῇ φωτεινῇ σε περικυκλούμενον, φωνὴ τοῦ Γεννήτορος, ἀγαπητόν σε Υἱόν, τῶν μαθητῶν συμπαρόντων σοι, σαφῶς ἐδήλου, ὡς ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον· ὅθεν ὁ Πέτρος ἐκπληττόμενος· Καλὸν ὧδέ ἐστιν εἶναι ἔλεγε, μὴ εἰδὼς ὃ ἐλάλει, Εὐεργέτα πολυέλεε.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Βύζαντος.

Παρέλαβεν ὁ Χριστός, τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ Ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες· καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ηὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Ἑτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. κτλ.

Στίχ. γ'. Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. κτλ.

Στίχ. δ'. Τὰ ὄρη ἀγαλλιάσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. κτλ.

Δόξα, Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. κτλ.

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχ. α'. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι, ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'. Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ. κτλ.

Στίχ. γ'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ. κτλ.

Στίχ. δ'. Μήτηρ Σιὼν ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ. κτλ.

Δόξα καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱός, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ,

Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχ. α'. Τὰ ἐλέη σου Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός. κτλ.

Στίχ. β'. Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, κτλ.

Στίχ. γ'. Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, κτλ.

Στίχ. δ'. Κύριε ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, κτλ.

Εἰσοδικόν.

Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, κτλ.

Τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τρισάγιον. Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν. Ἐν τῷ φωτὶ τῆς δόξης τοῦ προσώπου σου, Κύριε πορευσόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀλληλούϊα.

Εἰς τὴν Τράπεζαν, παράκλησις.

ΤΗ Ζ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ὁσιομάρτυρος Δομετίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου.
Ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων.
Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης.
} ἅπερ ζήτει εἰς τοὺς Αἴνους τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα τοῦ Ἁγίου προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενος, τὴν μαγικὴν γοητείαν, καὶ Περσῶν μιάσματα, καὶ τὰ μυσαρώτατα τερατεύματα, τῷ Θεῷ προσέδραμες, τῇ σοφῇ προνοίᾳ, κυβερνῶντι τὰ οὐράνια, οὗ τῷ ὀνόματι, ἀποστολικῶς ἐθεράπευσας, ἀλόγων ἀρρωστήματα, καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων νοσήματα, τῶν προσερχομένων, προθύμως σοι θεράπον τοῦ Χριστοῦ· ὃν παρρησίᾳ δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλην ἀνατέθεικας, τὴν σὴν ζωὴν τῷ Κυρίῳ, καὶ θερμῶς ἐχώρησας, πρὸς τὸν τῆς ἀσκήσεως δρόμον Ὅσιε, προσευχὴν ἀθόλωτον, ἀγρυπνίαν πάννυχον, ὑμνῳδίαν ἀκατάπαυστον, καὶ βίον ἄμεμπτον, καὶ ἀγγελικὸν ἐνδεικνύμενος· ἐντεῦθεν τὴν ἐνέργειαν, τὴν τῶν θαυμασίων ἐπλούτησας· οἶδε γὰρ δοξάζειν, ὁ Κύριος τοὺς δούλους ἑαυτοῦ· ὃν παρρησίᾳ δυσώπησον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλην ἐνδυσάμενος, τὴν τοῦ Σταυροῦ πανοπλίαν, καὶ τὸν ἀδιάρρηκτον, θυρεὸν τῆς πίστεως περιθέμενος, φοβερὸς γέγονας, ταῖς ἀντικειμέναις, τῶν Δαιμόνων παρατάξεσιν, οὓς καὶ ἐδίωξας, μάστιγι τῇ πίστει χρησάμενος, καὶ θείαις ἐπικλήσεσι· καὶ τοὺς ὁδοιπόρους διέσωσας, βλάβης τῆς ἐκείνων, Δομέτιε θεράπον τοῦ Χριστοῦ· ὃν παρρησίᾳ δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σήν, Χριστὲ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου Μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβὼρ ἀνελθών. Σοῦ δὲ Σωτὴρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβώριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μαθηταί σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν ἀθέατον μορφήν. Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ· οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον, Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα ὅτι ἔφυγες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, τὴν τοῦ Ἀδὰμ ἀμείψας, ἀμαυρωθεῖσαν φύσιν, λαμπρύνας ἐθεούργησε.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καὶ Ἠλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Σῆμα θεοπρεπές, Θεότητος δεικνύει, πρὸ τοῦ Σταυροῦ τοῖς Μύσταις, ὡς ἥλιος ἀστράψας, Χριστὸς ἐν ὄρει σήμερον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς Θεότητός σου Χριστέ, ἀμυδρὰν αὐγὴν παραγυμνώσας, τοῖς συναναβᾶσί σοι ἐπὶ τοῦ ὄρους, τῆς ὑπερκοσμίου σου δόξης ἐποίησας κοινωνούς· ὅθεν ἐνθεαστικῶς ἐκραύγαζον· Καλόν ἐστιν

ἡμᾶς ὧδε εἶναι. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς, σὲ τὸν μεταμορφωθέντα Σωτῆρα, Χριστόν, ἀνυμνοῦμεν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος ἡ τοῦ Δεσπότου, ἦλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψόμενοι. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοί, ἡμέραν σήμερον φαιδρῶς, τῆς ἐνδόξου καὶ φρικτῆς, Μεταμορφώσεως Χριστοῦ, ἐπιτελοῦντες βοήσωμεν ὁμοφρόνως· Τὸ φύραμα ἡμῶν, ἀνεμορφώσω, Σωτήρ, τῇ θείᾳ σου σαρκί, συναπαστράψας αὐτῷ, καὶ ἀποδοὺς τὸ πρώτιστον ἀξίωμα, τῆς ἀφθαρσίας ὡς εὔσπλαγχνος. Διό σε πάντες, δοξολογοῦμεν, τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα εἷς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πρέσβυν σε Χριστῷ προσφέρω στεφηφόρε.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδημήσας μαρτυρικῇ, διαλάμπων χάριτι, τοῖς ὑμνοῦσί σε πιστῶς, φωτοφόρον ἔμπνευσον αὐγήν, ἱκετεύων τὸν Χριςὸν θεομακάριςε.

Ῥήξας τοὺς βρόχους τῆς πλάνης εἰλικρινῶς, τῷ Χριστῷ προσέδραμες, διανοίᾳ καθαρᾷ, τὰ Περσῶν σεβάσματα λιπών, καὶ τῶν Μάγων ἐκφυγὼν τὴν ἀθεότητα.

Ἐπιστημόνως σκοπήσας ὡς οὐ Θεός, ὡς κτιστὸς ὁ ἥλιος, ὡς οὐδὲν τῶν ὁρατῶν, ἐπὶ τὸν ἀόρατον Θεόν, ὡδηγήθης λογισμῷ σοφῷ χρησάμενος. Θεοτοκίον.

Σὲ Παναγία Παρθένε τὴν τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ γεννήσασαν, γεγονότα καθ' ἡμᾶς, δι' ἡμᾶς κηρύττομεν ἁγνή, Θεομήτορα πιστοὶ καὶ μακαρίζομεν. Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Βεβαίᾳ πίστει στηριχθείς, ὡς ἀκλόνητος πύργος, ἀπερίτρεπτος ὤφθης, οὐ λόγοις τοῖς μαγικοῖς, οὐ γνώσεως Περσικῆς, γοητείαις περιεργαζόμενος.

Ἰὸν ψυχόλεθρον φυγών, τοῦ τῇ κτίσει λατρεύειν, καὶ τὸν ἥλιον σέβειν, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ὡς πάντων Δημιουργόν, εὐσεβείας πόθῳ ἐπεζήτησας.

Ναμάτων θείων μετασχών, τῆς παλιγγενεσίας, τὴν ψυχὴν κατηυγάσθης, καὶ γέγονας ἀληθῶς, υἱὸς χάριτι Θεοῦ, κληρονόμος θείων ἀπολαύσεων. Θεοτοκίον.

Σοφία οἶκον ἑαυτῇ, ᾠκοδόμησε θεῖον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, σκηνώσασα τὴν ἁγνήν, γαστέρα σου τὴν σεπτήν, καθαρθεῖσαν Πνεύματι Πανύμνητε. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, »ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγα»θέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμο»λογίας σου».

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Τὴν ὡραιότητα Χριστοῦ ἐπόθησας, καὶ δι' ἀσκήσεως πάθη ἐνέκρωσας· καὶ ἐναθλήσας καρτερῶς, τὴν πλάνην ἀπετέφρωσας, ἔνδοξε Δομέτιε, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε· ὅθεν καὶ ἰάσεων, ῥεῖθρα βρύεις τοῖς πίστει σου, τὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι τὴν θείαν, μάρτυς ἀξιοθαύμαστε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως ἀπαύγασμα, καθὼς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Θαβώρ, ὄρει μεταμορφούμενος, οἷς συνελλαφθείημεν, καὶ ἡμεῖς οἱ ὑμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἐν πίστει σοι συμφώνως βοῶντες· Δόξα Χριστὲ τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ἐπέγνως ἔνδοξε, τὸ φύσει ἄγνωστον, λογικῶς ἐκζητήσας καὶ εὑρηκώς, τοῦτον ἐπεπόθησας, καὶ προσεκύνησας χαρᾷ, τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα.

Χορείᾳ σώφρονοι, θερμῶς προσέδραμες, μοναζόντων Ἁγίων καὶ ἀρετῆς, ζήλῳ πυρπολούμενος, ἐπολιτεύσω καθαρῶς ἐν νηστείαις καὶ δεήσεσι.

Ῥᾳδίως ἔλυσε, δεσμὰ τῆς φύσεως, ὁ θεόφρων σου πόθος καὶ τῶν παθῶν, ἔσβεσε τὴν κάμινον, τῷ δροσοβόλῳ φωτισμῷ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Ἰσχύς μου πέφυκε, Θεὸς καὶ Κύριος, Θεοτόκε Παρθένε ὁ σαρκωθείς, Λόγος ὁ ὑπέρθεος, ἐξ ἀκηράτου σου γαστρός, τὴν ζωὴν ἡμῖν δωρούμενος.

Ὠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Συνέσει θείᾳ διαπρεπής, μάκαρ πεφυκώς, τῶν ὁρωμένων ἁπάντων προέκρινας, τὴν τῶν ἀο-

ράτων αἰδιότητα, τῷ φέγγει τῆς ἁγνείας καταλαμπόμενος.

Τῆς θείας γευσάμενος ἀρετῆς, τὸ τῆς ἡσυχίας καὶ ἀναχωρήσεως ἔστερξας, τὴν τῆς διανοίας ἀνεπιθόλωτον, κατάστασιν φυλάττων, Πάτερ Δομέτιε.

Ὡς ὄντως μέγα καὶ θαυμαστόν, τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολῆς σου τὸ πάνσοφον φρόνημα· τῆς γὰρ τοῦ Ὑψίστου χειρὸς ἀλλοίωσις, καὶ χάριτος τῆς θείας ἔργον ἐγένετο. Θεοτοκίον.

Παρθένος ἔμεινας ἀσινής, καὶ τὰ τῶν μητέρων, ἐπιδεικνύεις πανάμωμε Δέσποινα· τῇ γὰρ παρθενίᾳ τόκον συνήρμοσας, καὶ φέρεις ἀμφοτέρων τὰ ἰδιώματα.

Ὠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ῥαγδαίως φερόμενον, τοῦ ἐχθροῦ καὶ δυσμενοῦς, τὸν πειρασμὸν ὑπέμεινας, καὶ ποικίλως παμμάκαρ δοκιμασθείς, τῷ φθόνῳ μαχόμενος, νικητὴς ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Ὁ βίος σου ἔνθεος, ἡ ζωὴ θεοειδής, καὶ φωτοφόρος γέγονε· τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ γὰρ καταλιπών, τὴν θείαν εὐπρέπειαν, ἐκαρπώσω θεόφρον καὶ τερπνότητα.

Σημεῖα καὶ τέρατα, ἠξιώθης ἐκτελεῖν, ὑπερφυῶς ἀοίδιμε, τῇ δυνάμει τῇ θείᾳ καθοπλισθείς, καὶ ἔχων τὴν ἄνωθεν, συνεργοῦσάν σοι χάριν ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, καὶ νυμφὼν θεοπρεπής, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τοῦ τῶν ὅλων Παρθένε Δημιουργοῦ· σὺ γὰρ μόνη πέφυκας, ἀξιόθεον τούτου ἐνδιαίτημα. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν ὑψουμένην καθορῶν,
» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λι-
»μένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ
»φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Δομετίου τοῦ Πέρσου.

Στίχ. Ὑπὲρ τὰ πάντα σοὶ συναθλεῖν ἐκ λίθων,
Μύστας Πάτερ σούς, ἐξεπαίδευσας τάχα.
Σὺν δυσὶν ἑβδομάτῃ Δομέτιος ἐλεύσθη μύσταις.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Πέρσης τὸ γένος. Κατηχηθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀβάρου τινὸς Χριστιανοῦ, καὶ τὰ περὶ Χριστοῦ μυηθείς, καταλιπὼν μετὰ τῆς πατρικῆς ἀσεβείας καὶ πᾶσαν τὴν ἐκ συγγενείας προσπάθειαν, ἦλθεν ἐν τοῖς μεθορίοις Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν, εἰς πόλιν λεγομένην Νίσιβιν· καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τυχὼν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τὸ τῶν Μοναχῶν ἔνδυμα περιεβάλετο. Ἐπιδειξάμενος οὖν παντοίαν σπουδήν τε καὶ ἄσκησιν, φθόνον, ἐξ ὑποθήκης τοῦ πονηροῦ Δαίμονος, παρὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ Μοναχῶν ἐπεσπάσατο. Ἀπέδρα τοίνυν ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον Σεργίου καὶ Βάκχου τῶν Μαρτύρων, ἐν πόλει Θεοδοσίου, καὶ κατηκολούθει τῇ πολιτείᾳ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Οὐρβέλ· ὃς λέγεται ἐπὶ ἑξήκοντα χρόνους ἐψητοῦ μὴ μεταλαβεῖν, μήτε ἀνακλιθῆναι, μήτε καθίσαι, ἀλλ' ἐν βακτηρίᾳ στηριζόμενος, ἐκπληροῦν τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως. Παρ' αὐτοῦ οὖν ψηφισθείς, χειροτονεῖται Διάκονος, καὶ μέλλοντος αὐτὸν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἐπὶ τὴν τοῦ Πρεσβυτέρου ἀναβιβάσαι τιμήν, τοῦτο γνοὺς ὁ Ἅγιος Δομέτιος ἀνεχώρησε, καὶ ἐπί τινος ὄρους ἀνελθών, καύσωνι καὶ κρύει καὶ ταῖς ἐπιγινομέναις τῶν ὡρῶν καρτερεῖ κακώσεσιν· εἶτα, ἐν ἄντρῳ χειροποιήτῳ εἰσελθών, καὶ ἐπί τινα χρόνον προσμείνας, θαυματουργίαις πλείσταις, ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ ὀνόματι, τοὺς προσφοιτῶντας ἐδεξιοῦτο, καὶ ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν μετήγαγεν. Ἐπεὶ δὲ τούτου ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς παραγενόμενος, ἔμαθεν, ἐκέλευσεν αὐτὸν λίθοις βληθῆναι. Οἱ δὲ παραγενόμενοι, μετὰ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ ψάλλοντα αὐτὸν ἐν τρίτῃ ὥρᾳ ὑμνῳδίαν εὑρόντες, τῇ πυκνότητι τῶν βολῶν αὐτόν τε τὸν μακάριον Δομέτιον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ δύο κατέχωσαν.

Ὁ ὅσιος καὶ ἰαματικὸς Θεοδόσιος ὁ νέος, ὁ κατὰ τὸ 862 ἀκμάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ ὅσιος Δομέτιος ὁ σημειοφόρος, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς τοῦ Φιλοθέου μονῆς ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νικάνορος τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ τοῦ Καλλιστράτου ὄρει ἀναλάμψαντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Ὢρ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἀπελθὼν Ὢρ ἐμὸς λέγει· Χάρις,
Ὑπὲρ τὸν Ὢρ πέφυκε τὸν σόν, ὦ Νόμε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ὅσιοι μύριοι Ἀσκηταὶ οἱ Θηβαῖοι ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Γῆς ἐξελαύνεις εἰ τὸ Δαυῒδ χρὴ λέγειν,
Τὸ μυριοπλάσιον ἅρμα σου Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ὁσία Ποταμία, ἡ θαυματουργός, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὑπὲρ Χριστοῦ κταθεῖσα θαυμαστὴ ξίφει,
Χέει ποταμοὺς θαυμάτων Ποταμία.

Τῇ αὐτῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νάρκισσος, Ἀχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἡδὺ πνέων, Νάρκισσε, ναρκίσσου πλέον,
Εὐωδιάζεις τῆς Ἐδὲμ τὸ χωρίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Ἀστέριος ὁ θαυματουργός, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τράχηλον Ἀστέριος ἐκκοπεὶς ξίφει,
Χοροῖς ἀθλητῶν, οἷον ἀστὴρ ἐμπρέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σώζων, ὁ ἐκ Νικομηδείας, εἰς πῦρ βληθείς, καὶ ἀβλαβὴς ἐξελθών, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὑπῆρχεν ἄλλη σαλαμάνδρα πρὸς φλόγα,
Σώζων ὁ μάρτυς, οὗ τέλος πυρὸς δίχα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ὑπερέχιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὑπερέχιος, κἂν τάφῳ κατεκρύβη,
Πέφυκεν ἴσος τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἐπὶ σὲ Πάτερ ἡ πάμφωτος τοῦ Πνεύματος, χάρις ἐπανεπαύσατο, καὶ ἐνεργείας παραδόξους ἔδειξεν ἐν σοί, βοῶντι καὶ ψάλλοντι πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωμαλέῳ τῷ φρονήματι διήνυσας, τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἐπὶ τέλει τῶν ἀγώνων, μάρτυς ἀληθῶς, ἐγένου κραυγάζων τῷ Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὥσπερ παῖδές σοι οἱ μύσται χρηματίσαντες, πατρὶ συνηγωνίσαντο· καὶ ἐν σπηλαίῳ καρτεροῦντες, ἤθλησαν σὺν σοί, συμφώνως κραυγάζοντες Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Σωτηρίας ὡς λιμένα σε πλουτήσαντες, ζάλης διασῳζόμεθα· καὶ τὴν ἐλπίδα τὴν εἰς σέ, ὡς ἄγκυραν ψυχῶν, κατέχοντες κράζομεν Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η΄. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Τετρωμένος ἀγάπῃ Πάτερ τοῦ κτίσαντος, τῶν κτισμάτων ἀπώσω πᾶσαν προσπάθειαν, Πνεύματι Θεοῦ, σαφῶς κατευθυνόμενος· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπιγείους φροντίδας ἀποσεισάμενος, οὐρανίους ἐλπίδας Πάτερ ἐπλούτησας, τὴν ἐν Χριστῷ, μακαριότητα Ὅσιε· ἧς νῦν ἀπολαύεις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτοβόλους ἀκτῖνας Πάτερ δεξάμενος, τοῦ Ἁγίου καὶ θείου πάνσοφε Πνεύματος, ὀφθαλμοφανῶς, τοῦτο μάκαρ τεθέασαι, θείοις μυστηρίοις φρικτῶς ἐπιφοιτῆσαν.

Θεοτοκίον.

Ἡ θεόφθογγος λύρα τοῦ σοῦ Προπάτορος, κιβωτόν σε ἁγίαν προδιετύπωσε, φέρουσαν Θεόν, σάρκα Ἁγνὴ φορέσαντα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, »καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα »γὰρ δρᾷς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυ»ψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ΄. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ ἀΰλῳ καταυγαζόμενος, φωτοειδὴς ἀξίως φωτοφόρε γεγένησαι, πολιτείαν ἄμεμπτον κτησάμενος, Πάτερ καὶ παναγίαν· νῦν δὲ παρίστασαι, πρέσβυς τῷ Δεσπότῃ, καὶ Θεῷ ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου.

Οἱ σοὶ ἀγῶνες οἱ τῆς ἀσκήσεως, μαρτυρικοῖς ἀγῶσιν ἐπαξίως ἐστέφθησαν, καὶ διπλοῦν τὸ ἔπαθλον ἀπείληφας, τῶν ἀνδραγαθημάτων, ὧν ἐπιδέδειξαι, καὶ τῶν αἰωνίων, ἀγαθῶν εὗρες ἀπόλαυσιν.

Ῥωσθεὶς δυνάμει θείᾳ καὶ χάριτι, διαφανὴς τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης διδάσκαλος, εὐσεβείας θαύμασι κοσμούμενος, πάντας ὑποστηρίζων, πάντας ἰώμενος, τοὺς προσερχομένους, σοὶ πιστῶς θεομακάριστε. Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ ἐπράχθη τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὑπερφυῆ Παρθένε Θεοτόκε μυστήρια· τοῦ Θεοῦ γὰρ γέγονας λοχεύτρια, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις, καὶ διατρέφουσα, τὸν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς ὑμνολογούμενον. Ὁ Εἱρμός.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ »Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν »μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ »μακαρίζομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐκ Περσικῆς ὁρμώμενος, χώρας τῆς πυρσολάτρου, τῇ τοῦ Χριστοῦ προσέδραμες, ἐκ παιδὸς θείᾳ πίστει, Δομέτιε θεοκῆρυξ· ὅθεν Πάτερ ἐν ὕμνοις, ὡς ἀσκητὴν τιμῶμέν σε, καὶ ὡς μάρτυρα θεῖον, καὶ τῶν φρικτῶν, μυστηρίων ἔνθεον ἱερέα, καὶ πρέσβυν τῶν τελούντων σου, τὴν σεβάσμιον μνήμην. Τῆς Ἑορτῆς ὅμοιον

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβὼρ τῷ ἁγίῳ· ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἠλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες· μεθ᾽ ὧν σε, Χριστὲ Σωτήρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φύσιν τὴν ἐξ Ἀδάμ, Χριστὲ ἀμεῖψαι θέλων, ἐν ὄρει νῦν ἀπαίρεις Θαβώρ, παραγυμνώσων, τοῖς μύσταις τὴν Θεότητα.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Ὤφθης τὸ πρὶν Χριστέ, Μωσεῖ τε καὶ Ἠλίᾳ, ἐν γνόφῳ καὶ θυέλλῃ, καὶ αὔρᾳ λεπτοτάτῃ· νῦν δὲ φωτὶ τῆς δόξης σου.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Σέλας τὸ τριλαμπές, ἀστράψας ἀπορρήτως, τῆς θεϊκῆς σου δόξης, Θαβὼρ ἐν ὄρει Σῶτερ, τὴν σύμπασαν ἐφαίδρυνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Νόμου καὶ προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν, ὁρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωσῆς ὁ θεόπτης, καὶ Ἠλίας ὁ ἔμπυρος ἁρματηλάτης, καὶ ἄφλεκτος οὐρανοδρόμος, ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου, Μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, τοῦ σοῦ φωτισμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα, ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Η'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Αἰμιλιανοῦ Ἐπισκόπου Κυζίκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ὑπέδειξας τὴν σὴν Θεότητα Κύριε, τοῖς σεπτοῖς Ἀποστόλοις σου, Μωσεῖ σὺν Ἠλίᾳ τε, ὡς Θεὸς τοῦ νόμου, καὶ χάριτος πέλων, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τοῦ θανάτου νῦν τῆς χειρώσεως· μεθ' ὧν σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον ἐξέλαμψας, φωτοειδὴς ὑπὲρ ἥλιον, τηλαυγῶς ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, δεικνύων τοῖς φίλοις σου, ὅτι σὺ ὑπάρχεις, ἀπαύγασμα δόξης, ὁ τὴν οὐσίαν τῶν βροτῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν φορέσας Κύριε· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον ἀγάλλονται, οἱ ἐπουράνιοι Ἄγγελοι, σὺν βροτοῖς ἑορτάζοντες, Χριστέ σου τὴν ἔλλαμψιν, τὴν φρικτὴν καὶ θείαν, τὴν ἐν Θαβωρίῳ· ἐν ᾧ παρέστησας Μωσῆν, καὶ τὸν Ἠλίαν Σωτὴρ φιλάνθρωπε, καὶ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην ὑμνοῦντάς σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Ὁ τὴν Εἰκόνα Χριστοῦ σαφῶς τιμήσας, ὅτε τὸ λεόντειον θράσος ἐμαίνετο, καὶ τοὺς λαοὺς διεκλόνησεν, ἀνακαινίζον, τοῦ Κοπρωνύμου ἄθεον αἵρεσιν, τότε τοῦτο πάνσοφε, σαφῶς διήλεγξας, σῇ παρρησίᾳ χρησάμενος, συνηθροισμένης, Ἀρχιερέων τῆς συνελεύσεως· ὅθεν ἐγνώσθης γενναιότατος, στρατιώτης Χριστοῦ παμμακάριστε, ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ οὐρανίαις μοναῖς ἐνῳκισμένος, ὅτε τὴν ἀτίθασον γνώμην καὶ ἄθεον, ὁ δυσσεβὴς ἐνεδείξατο, ὑπερορίαις, καταδικάσας τὴν σὴν στερρότητα, τότε τὸν Παράδεισον, ὅθεν πεπτώκαμεν, μόνην πατρίδα θεσπέσιε, σαφῶς γινώσκων μετ' εὐφροσύνης χαίρων ὑπέμεινας· ὅθεν δικαίως τὴν ἀκήρατον, ἠξιώθης ζωὴν κατοπτεῦσαι Χριστόν· ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πυρίνῃ γλώσσῃ πανσόφως κεχρημένος, ὅτε μιξοβάρβαρον νόμον ἐθέσπισε, μὴ προσκυνεῖσθαι κελεύοντα, τὴν σεβασμίαν, Χριστοῦ Εἰκόνα Λέων ὁ τύραννος, τότε σὺ τὸν ἔνθεον νόμον ἀντέθηκας, ὡς διαβαίνει προσκύνησις, ἡ τῆς εἰκόνος, ὥς πού τις ἔφη πρὸς τὸ ἀρχέτυπον· καὶ τῷ σῷ λόγῳ ὡς ἐμβρόντητος, ἀπεφάνθη ὁ θὴρ ὁ δυσώνυμος, πανσεβάσμιε Πάτερ θεορρῆμον ἱερώτατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ συμβόλων, Ἐγώ εἰμι, λέγων, ὁ Ὤν, σήμερον ἐπ' ὄρους Θαβώρ, μεταμορφωθεὶς ἐπὶ τῶν Μαθητῶν, ἔδειξε τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην ἀναλαβούσης οὐσίαν· καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν, κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς εὐφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἔξοδον διὰ Σταυροῦ, καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Μορφούμενος δι' οἶκτον Χριστέ, Ἀδὰμ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἐκ Παρθένου, ὤφθης δεύτερος Ἀδάμ· ἐν ὄρει δὲ Σωτήρ μου, Θαβὼρ μετεμορφώθης, παραγυμνῶν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Ἐξέστησαν ὁρῶντες τὴν σήν, τῆς χάριτος οἱ πρόκριτοι, καὶ τοῦ νόμου Μεταμόρφωσιν Χριστέ, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, μεθ' ὧν σε προσκυνοῦμεν, σὺν τῷ Πατρί σου καὶ τῷ Πνεύματι.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Λαμπρύνεται ἡ κτίσις φαιδρῶς, τῇ σῇ Μεταμορφώσει Χριστέ, ἣν τοῖς θείοις Ἀποστόλοις

ἐν Θαβώρ, Μωσεῖ τε καὶ Ἠλίᾳ, ὑπέδειξας Θεὸς ὤν, ἀῤῥήτως λάμψας ὑπὲρ ἥλιον.

Δόξα, Καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ προορώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκός, πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ Θεοπάτωρ Δαυΐδ, πόῤῥωθεν πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καὶ προφητικῶς ἀνακράζει· Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται. Ἐν τούτῳ γὰρ ἐπιβὰς τῷ ὄρει Σωτήρ, μετὰ τῶν Μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς Θεότητος, δόξαν τε καὶ λαμπρότητα· διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργὲ τοῦ παντὸς Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγήν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ μετεμορφώθης. Ἠλίας καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι· τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας· οἳ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν· Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τὴν δόξαν σου Χριστέ, τὸ ἀναλλοίωτον ἤστραψας τῆς Θεότητος. Νεφέλη δὲ φωτός, συνεκάλεσας, Ἠλίαν καὶ Μωσῆν συλλαλοῦντάς σοι· διὸ καὶ Πέτρος ἔλεγεν, οἰκτίρμον, καλόν ἐστιν ὧδε εἶναι σὺν σοί. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα εἷς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν μέγαν Αἰμιλιανὸν ἐν ᾄσμασιν ἔξοχα μέλπω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Ταῖς ὑπερκοσμίαις συνοικῶν, ταξιαρχίαις θεόφρον μακάριε, τοὺς ἐπιτελοῦντάς σου, χαρμονικῶς τὴν ποθητὴν πανήγυριν, Πάτερ ἐποπτεύων, τῆς σωτηρίας ἀξίωσον.

Ὅλως τῷ Δεσπότῃ συγκραθείς, καὶ τοῖς ἐκεῖθεν ἀστράψας πυρσεύμασι, πᾶσαν κατεφώτισας, σαῖς διδαχαῖς θεοσεβῆ πανήγυριν, ὡς ἱεροφάντωρ, φανεὶς θεόφρον θεόληπτε.

Νοῦν καθηγεμόνα τῶν παθῶν δι' ἀρετῆς Ἱεράρχα κατέστησας, οἷα δικαιότατος, διαιτητὴς τῇ τε ψυχῇ καὶ τῷ σώματι, Πάτερ διανέμων, τοῖς ἑκατέροις τὰ πρόσφορα.

Μύστης ἀκριβὴς τῶν ὑπὲρ νοῦν, τῆς Ἐκκλησίας σαφῶς προϊστάμενος, ὤφθης πανaοίδιμε, καὶ κραταιὸς τῆς ἀληθείας πρόμαχος, μύλας τῶν λεόντων, συναθλῶν καὶ φράττων τὰ στόματα.

Θεοτοκίον.

Ἕνα ἑκατέραις εὐσεβῶς, τὸν ἐκ γαστρός σου τεχθέντα γινώσκομεν, φύσεσι Πανάμωμε, Θεὸν ὁμοῦ ὑπερφυῶς καὶ ἄνθρωπον, ἔχοντα τελείως ἑκάστης τὰ ἰδιώματα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Ἱκέτην θεόφρονα Χριστοῦ, πιστοί σε προβαλλόμεθα, τὸν δι' αὐτὸν λαμπρῶς ἀριστεύσαντα, καὶ τὴν εἰκόνα τούτου τιμήσαντα, καὶ θεσμοὺς τηρήσαντα, τοῦ σεπτοῦ κηρύγματος, καὶ τὴν ἄνωθεν πίστιν φυλάξαντα.

Μαρτύρων στεῤῥότητα δεικνύς, θεόφρον ἀξιάγαστε, τὴν δυσσεβῆ ὀφρὺν ἐξεφαύλισας, τῆς Ἐκκλησίας ἐκφανεὶς πρόβολος, ἀῤῥαγὴς ἀκλόνητος, καὶ μεσίτης ἔνθεος, καρτερῶς διελέγχων τοὺς ἄφρονας.

Ἰὸν τῆς αἱρέσεως πιών, εἰς κόρον ὁ παμπόνηρος, διδακτικῷ σου λόγῳ διήλεγκται· φωτὶ γὰρ σκότος ἐξαφανίζεται, καὶ γυμνοῦται πλάσματα, πονηροῦ βουλεύματος, τῆς ἐνθέου σοφίας ταῖς λάμψεσι.

Θεοτοκίον.

Λαμπρᾷ σε φωνῇ νῦν ἐκ ψυχῆς, Κυρίως Θεομήτορα, τὴν τὸν Θεὸν τεκοῦσαν κηρύττομεν, σεσαρκωμένον ἐκ σοῦ τὸν ἄσαρκον, ἐν ἡμῖν σκηνώσαντα, οὐ τροπὴν δεξάμενον, οὐ φυρμῷ συγχυθέντα Πανάμωμε.

Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν »ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσά»μενος, περίζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν »σοι· Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου »δόξης Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείῳ Πνεύματι πεφωτισμένος, ἀνεκήρυξας ἐν παῤῥησίᾳ, ὀρθοδοξίας παμμάκαρ τὰ δόγματα καὶ βασιλέα κατήσχυνας ἄνομον, ὑπερορίαις ἀδίκως στελλόμενος· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν

ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Τὴν ὡραιότητα.

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως ἀπαύγασμα, καθὼς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Θαβώρ, ὄρει μεταμορφούμενος· οἷς συνελλαμφθείημεν, καὶ ἡμεῖς οἱ ὑμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, καὶ πίστει σοι συμφώνως βοῶντες· Δόξα Χριστὲ τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Ἴσχυσας ὀφρὺν καταβαλεῖν τοῦ ἀλάστορος, οἰκειωθεὶς δι' ἀρετῆς, παμμάκαρ Αἰμιλιανέ, τῷ πάντα ἰσχύοντι καὶ δυνατῷ ἐν τοῖς πολέμοις πανόλβιε· καὶ νῦν κραυγάζεις· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀνέτλης μακρὰς ὑπερορίας στελλόμενος, καρτερικὸς ἀναδειχθεὶς θεόφρον Αἰμιλιανὲ τὸ πρὶν προτερήμασιν, Ἀρχιερεύς, Ἱερομάρτυς δὲ ὕστερον, ἀναδειχθεὶς Θεοφόρε πανάριστε.

Νομίμως ἐφάνης ἐκ παιδὸς ἱερούμενος, ἀσκητικῶς ἐκλαμπρυνθείς, τρισμάκαρ Αἰμιλιανέ, τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, περιφραχθεὶς ἱερομύστα θεσπέσιε, Θεῷ κραυγάζων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάσης ἐπέκεινα νοούμενος κτίσεως, τῆς ὑπὲρ νοῦν ζωαρχικῆς, θεοπλαστίας ἐπὶ γῆς ἐκτελῶν μυστήριον, παρθενικαῖς ἠγλαϊσμένην λαμπρότησι, τὴν σὴν γαστέρα κατῴκησεν Ἄχραντε.

Ὠδὴ ε'. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Νοήσας προγνώσει, τῇ θείᾳ Χριστός, τῆς μεγάλης ψυχῆς σου τὴν πρόθεσιν, μεγάλοις προτερήμασιν, ἐκόσμησε σαφῶς στολαῖς ἱερωσύνης, αὐτὴν καταγλαΐσας, καὶ μαρτύρων ἐν ἄθλοις, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ἑλκύσας τὴν χάριν, τοῦ Πνεύματος πρίν, ποταμοὺς διδαγμάτων ἀνέβλυσας, παμμάκαρ ἱερώτατε, τῇ ποίμνῃ τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν καὶ τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ τιμᾶν μαθόντες, τῶν Ἁγίων τε πάντων, τοὺς θεομάχους καταισχύνομεν.

Νεκρώσας σαρκός σου, τὸ φρόνημα πρίν, ἐν ἀσκήσεως πόνοις πανόλβιε, τῇ αἴγλῃ τῇ τοῦ Πνεύματος ἐζώωσας τὸν νοῦν· ὅθεν δι' ἀμφοτέρων, ἐκλάμψας ἱεράρχα, Θεῷ εὐηρέστησας, ἱερομάρτυς ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἁγία, Παρθένε ἁγνή, τῶν Ἁγίων τὸν Ἅγιον τέτοκας, τὸν πάντας ἁγιάζοντα, Χριστὸν τὸν λυτρωτήν· διό σε Βασιλίδα, καὶ Δέσποιναν τοῦ κόσμου, ὡς τεκοῦσαν τὸν Κτίστην, τῶν ποιημάτων μεγαλύνομεν.

Ὠδὴ ς'. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Στῆσαι βουληθείς, νομὴν τῆς αἱρέσεως, προθύμως χωρεῖς πρὸς τοὺς κινδύνους σοφέ, καὶ διήλεγξας παρρησίᾳ μεγάλῃ χρησάμενος, τὴν γνώμην τοῦ κρατοῦντος σὺ τὴν ἄθεον, πρῶτος τοῦ λαλεῖν ἀρξάμενος, ἠθροισμένης Συνόδου θεόφρονος.

Μόνου τοῦ Χριστοῦ, θερμῶς ὀρεγόμενος, καὶ τούτου τυχεῖν θείας ἐλλάμψεως, ἐφιέμενος, Ἱεράρχα Κυρίου θεόληπτε, μαρτύρων ἐνεδείξω τὴν στερρότητα, λάμψας τὸ πρώην δι' ἀσκήσεως, καὶ διπλοῦς τοὺς στεφάνους κομίζῃ σαφῶς.

Ἄνω σου τὸν νοῦν, Θεῷ συγγινόμενον, καὶ θείαις αὐγαῖς, μάκαρ λαμπόμενον, ἔχων Ὅσιε, κούφως βίου διέπλεις τὴν θάλασσαν· καὶ ὅρμοις οὐρανίοις νῦν καθώρμισαι, αὔραις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κυβερνώμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Σῶσαι τῶν βροτῶν, τὴν φύσιν ὡς εὔσπλαγχνος, φθαρεῖσαν Ἁγνή, φθόνῳ τοῦ ὄφεως, ὁ ὑπέρθεος, εὐδοκήσας τὴν μήτραν σου ᾤκησε, καὶ σὰρξ ἀναλλοιώτως ἐχρημάτισε, μόνην καθαρὰν εὑράμενος, Θεοτόκε Παρθένε πανάχραντε.

Ὁ Εἱρμός.

«Σπλάγχνων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θὴρ οἷον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ῥεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον».

Συναξάριον.

Τῇ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αἰμιλιανοῦ, Ἐπισκόπου Κυζίκου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ψυχῆς πολὺν θεὶς Αἰμιλιανὸς λόγον.
Τῆς σαρκὸς ἠλόγησεν ἄχρι καὶ τέλους.
Ὀγδόῃ Αἰμιλιανοῦ ὀστέα δέξατ' ἄρουρα.

Οὗτος διὰ τὰς ἁγίας καὶ τιμίας Εἰκόνας, πολλὰς ὑπομείνας κακώσεις, καὶ πικρὰς ἐξορίας ὑπὸ τοῦ θηριωνύμου καὶ ἀσεβοῦς Λέοντος, τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας δεξάμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μύρωνος, Ἐπισκόπου Κρήτης, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Μύρων ὁ θεῖος ἀρετῆς μύρου πνέων,
Εὐωδίας πρόσεισιν ὀσμὴ Κυρίῳ.

Οὗτος γεννᾶται ἐν Αὐρακίᾳ πόλει τῇ κατὰ τὴν Κρήτην, πλησίον Κνωσοῦ, τῇ κατὰ Θεὸν εὐσεβείᾳ τὸ γένος κοσμῶν. Ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ βίου γυναιξὶ συζευχθεὶς τὴν γῆν εἰργάζετο, καὶ ἐκ τῶν φυομέ-

νων καρπῶν ἐπήρκει τοῖς ἐνδεέσιν· οἱ δὲ καρποὶ μᾶλλον ὅσον αὐτὸς ἐπεδίδου, τοσοῦτον ἐπεδαψίλευον. Τὸ δὲ συμπαθὲς ὑπὲρ ἄνθρωπον ἦν αὐτῷ· λέγεται γὰρ ἐν τῇ οἰκείᾳ ἅλωνι κατασχεῖν ἄνδρας δώδεκα, πλήσαντας μὲν σίτου τοὺς σάκκους αὐτῶν, τῷ δὲ ἄχθει πιεζομένους, καὶ μὴ δυναμένους τούτους μήτε ἀνελέσθαι μήθ' ὑφελέσθαι πάλιν διὰ πλεονεξίαν· ἀντὶ δὲ τοῦ πληγὰς αὐτοῖς ἐπιθεῖναι καὶ εὐθύνας εἰσπράξασθαι, συμπονῆσαι μᾶλλον πρὸς τὴν ἀνάλυσιν τούτοις, καὶ ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἀράμενον τὸν ἑκάστου σάκκον, ἐπιθεῖναι τοῖς ὤμοις αὐτῶν, παραγγείλας μηδενὶ τὸ πρᾶγμα ἐξαγγεῖλαι.

Χειροτονεῖται οὖν Πρεσβύτερος ἐν τῇ Ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ. Εἶτα μετὰ τὸ παύσασθαι τὸν διωγμόν, ἐπὶ μὲν τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς ἀνάγεται θρόνον, πολλὰς θαυμάτων δυνάμεις ἐργασάμενος· καὶ γὰρ τὸν λυμαινόμενον τὴν χώραν δράκοντα ἐξεδίωξε· καὶ τὸ ῥεῖθρον ἐπέσχε τοῦ ποταμοῦ, τοῦ οὕτω Τρίτωνος καλουμένου, μέλλων τὸν ποταμὸν διαβαίνειν πλημμυροῦντα τοῦτον κατιδών· ὃς τῇ κελεύσει τοῦ Ἁγίου πεδηθείς, εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν πορείαν ποιεῖσθαι οὐχ οἷός τε ἦν πρὶν ὑποστρέψαι τὸν Ἅγιον· καὶ γενόμενος οἴκαδε τὴν ῥάβδον αὐτοῦ ἀπέστειλε, μεθ' ἧς οἱ σταλέντες τὸ ὕδωρ διαταράξαντες ὑπέστρεψαν, τὸν ποταμὸν ἀφέντες τὴν οἰκείαν πορεύεσθαι πορείαν. Ταῦτα οὖν καὶ ἕτερα πλείονα πεποιηκώς, καὶ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς θεοφιλῶς καὶ ὁσίως ἀνύσας, ταῖς τῶν Μαρτύρων μνήμαις πανηγυρίσας λαμπρῶς, ἤδη περὶ τὰ ἑκατὸν γενόμενος ἔτη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου Ἡγουμένου Ὀρόβων.

Ὅς, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐπ' ὤμων ἀράμενος, σπηλαίοις καὶ ὄρεσι καὶ κοιλάσι διητᾶτο· διό, ὡς μύρον πολύτιμον καὶ θυμίαμα δεκτὸν προσενεχθεὶς τῷ Κυρίῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Τριαντάφυλλος ὁ ἐκ Ζαγορᾶς ἐν Κων)πόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1680 τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἀναστάσιος ὁ Βούλγαρος ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1794 βασάνοις τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Ἐλευθερίου καὶ Λεωνίδου, διὰ πυρὸς τελειωθέντων.

Στίχ. Ἀμφοῖν ἀθλητῶν, οὐ θυόντων τῇ πλάνῃ.
Ποινὴν κατακρίνουσιν οἱ πλάνοι φλόγα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δέκα ἀσκηταί, οἱ ἐξ Αἰγύπτου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Βλαστήματα θνήσκουσιν Αἰγύπτου δέκα,
Πληγαῖς ἐκείναις ἰσάριθμοι ταῖς δέκα.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε κάμινον.

Ἱεραρχῶν, εὐπρεπὲς ἀγλάϊσμα, Πάτερ ὑπῆρχες ἀληθῶς· βασιλεύσας γὰρ τῶν παθῶν, πύργος ἀκαθαίρετος, ὤφθης ἀξιάγαστε, τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόβολος, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνῶν, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Νέος Δαυΐδ, ἡμῖν ἀναδέδειξαι, καὶ ἀλλοφύλους διδαχάς, τῇ σφενδόνῃ καταβαλών, τῶν εὐστοχωτάτων σου, λόγων παναοίδιμε, καὶ διδαγμάτων τοξεύμασι, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνῶν, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ἔστης λαμπρῶς, Πάτερ ἐπὶ βήματος, δικαστικοῦ διὰ Χριστόν, καὶ τοὺς λόγους ὡς ἐκ πηγῆς, θείας ἀνεβλύστανες· πᾶσι γὰρ ἐκήρυξας, τὴν τῶν Εἰκόνων προσκύνησιν, σαφῶς εἰδὼς διαβαίνειν, αὐτὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον.

Θεοτοκίον.

Ξενοπρεπῶς, παρθενεύεις τίκτουσα, τὸν τῶν ἁπάντων Ποιητήν, τὸν ἐν θρόνῳ χερουβικῷ, ἐπαναπαυόμενον, μόνη παμμακάριστε, Παρθενομῆτορ πανύμνητε, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ὠδὴ η'. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ὕλην νοητῷ πυρὶ τὴν φρυγανώδη, τῆς αἱρέσεως ἔφλεξας ὕλην, ἐπικλήσει θείᾳ τε ὡς Ἠλίας, τοὺς ἱερεῖς, τῆς αἰσχύνης ξίφει Πνεύματος κατέσφαξας· καὶ νῦν ἀναμέλπεις εὐφραινόμενος. Εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χάριτός τε καὶ δυνάμεως ἐνθέου, πεπλησμένος ὡράθης Παμμάκαρ· σωφροσύνης κάλλει κεκοσμημένος, διαπρεπεῖ, εὐσεβείας ἀνενδότως ἀντεχόμενος· μεθ' ἧς νῦν τῷ Δεσπότῃ παριστάμενος, Εὐλογείτω ἡ κτίσις κραυγάζεις τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄνωθεν τοὺς ὑμνητάς σου ἐποπτεύοις, ἱερώτατε Πάτερ θεόφρον, εὐμαρίζων τρίβον ἡμῖν εὐθεῖαν, σαῖς προσευχαῖς, καὶ συντρίβων τῶν αἱρέσεων φρυάγματα· ἵνα γεγηθότες ἀναμέλπωμεν· Εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μῶμος ἐν τῷ κάλλει σου ὅλως οὐκ ἔστι· σὺ γὰρ μόνη πανάχραντος ὤφθης, ἐξ αἰῶνος Πάναγνε, παρθενίας μαρμαρυγαῖς, καταυγάσασα τὸν κόσμον καὶ ἁγνείας φωτί· διὸ ἀνυμνοῦντές σε κραυγάζομεν· Εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὓς ἐδέξατο »φλέγει Νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς Θεότητος Παρ»θένου ἣν ὑπέδυ νηδύν. Διὸ ἀνυμνοῦντες ἀνα»μέλψωμεν· Εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύ»ριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου.

Εὗρες τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα, ἐν οὐρανίοις θεοφόρε σκηνώμασιν, Αἰμιλιανέ, νῦν κατοικεῖν ἀξιούμενος, τῶν μαρτύρων σὺν θείοις στρατεύμασιν, ὡς θεῖος Ἱεράρχης, ἱερομάρτυς ὑπερθαύμαστος.

Λόγου καὶ σοφίας ἄριστε, κεκοσμημένος καθωράθης τοῖς δόγμασιν, Αἰμιλιανέ· διὸ Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν τιμίαν σου κάραν πανόλβιε· καὶ νῦν ἐκδυσωπεῖται, ὑπὲρ ἡμῶν σου ἱκετεύοντος.

Πύλας οὐρανίους Ὅσιε, ἀναπετάσας ὁ Δεσπότης ἐδέξατο, Αἰμιλιανέ, τὴν σὴν ψυχὴν ἀναψύξεως, καταπαύσας ἐν τόποις ὡς δίκαιος· καὶ νῦν περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Θεοτοκίον.

Ὢ τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! σὺ γὰρ Παρθένε μόνη πάναγνε Δέσποινα, πᾶσι δέδωκας, κατανοεῖν τὸ καινότατον, θαῦμα πάναγνε τῆς σῆς κυήσεως· διὸ ἀκαταπαύστως, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμός.

«Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον· ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὅτε ὁ θὴρ ἐφώρμησε, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, Λέων ὁ μιξοβάρβαρος, ὁ ἀκόρεστος Ἅδης, μὴ προσκυνεῖσθαι κελεύσας, τὰς πανσέπτους Εἰκόνας, τότε στερρῶς διήλεγξας, μάκαρ Αἰμιλιανέ, τὴν βδελυράν, θεομάχον αἵρεσιν τοῦ τυράννου, ὑφ' οὗ πικρὰς ὑπήνεγκας, ἐξορίας καὶ θλίψεις.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβὼρ τῷ ἁγίῳ· ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἠλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες, μεθ' ὧν σε, Χριστὲ Σωτήρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἔλαμψας ὦ Χριστέ, λευκὸς ὑπὲρ χιόνα, τὴν σὴν παραγυμνῶν σου, τοῖς Μαθηταῖς οὐσίαν, τῆς ἀπροσίτου δόξης σου.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Εἶξε σῶν πρὸ ποδῶν, ὑψίδρομον ἡλίου, σέλας Χριστὲ Σωτήρ μου, δεικνῦόν σε Δεσπότην καὶ ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Δεῖξαι τοῖς Μαθηταῖς, θελήσαντος σὴν δόξαν, σὺν Μωϋσῇ Ἠλίᾳ, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, ὡς εἶδον Σῶτερ ἔφριξαν. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Τὸ ἄσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καὶ ἀπρόσιτον τῆς Θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἄναρχε Χριστέ, τὴν θείαν ἠλλοιώθησαν ἔκστασιν· καὶ νεφέλῃ περιλαμφθέντες φωτεινῇ, φωνῆς ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιούσης τὸ μυστήριον τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅτι εἷς ὑπάρχεις καὶ μετὰ σάρκωσιν, Υἱός μονογενὴς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Θ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ματθία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄. καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς παναγίας ἐνδόξου Μεταμορφώσεως, τὴν ἑορτὴν ποιοῦντες, τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, Χριςὸν δοξολογοῦμεν, τὸν τὴν ἡμῶν, τῷ πυρὶ τῆς Θεότητος, ἀναμορφώσαντα φύσιν, καὶ ὡς τὸ πρίν, ἀφθαρσίᾳ καταστράψαντα.

Ἐπὶ τὸ ἅγιον ὄρος δεῦτε ἀνέλθωμεν, καὶ τὴν παμφαεστάτην, Μεταμόρφωσιν πίστει κατίδωμεν Κυρίου, τούτῳ πιστῶς, ἐκβοῶντες καὶ λέγοντες· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν μόνος ὁ σαρκωθείς, καὶ θεώσας τὸ ἀνθρώπινον.

Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, ἡ πανσεβάσμιος, καθ' ἣν μεταμορφοῦται, ὁ Χριστὸς συμπαρόντων, Μωσέως καὶ Ἠλία καὶ τῶν αὐτοῦ, Μαθητῶν ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ· φωνὴ δὲ θεία προῆλθεν· Οὗτός ἐστιν, ἀληθῶς ὁ ἐκλεκτός μου Υἱός.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ματθία μακάριε Ἐδέμ, νοητῆς ἐξέβλυσας, ὡς ποταμὸς προσκλυζόμενος, ἐνθέοις ὕδασι, καὶ τὴν γῆν ἀρδείαις, μυσικαῖς κατήρδευσας, καὶ ταύτην καρποφόρον ἀνέδειξας· διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ματθία Ἀπόστολε χορόν, θεῖον ἀνεπλήρωσας, ἐξ οὗ Ἰούδας ἐκπέπτωκε· καὶ θείαις ἀστρα-

παῖς, τῶν σοφῶν σου λόγων, σκότος ἀπεδίωξας, τῆς εἰδωλομανίας ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ματθία θεόπνευστε τροχῷ, τῷ τοῦ κόσμου ἔφαναν, αἱ ἀστραπαὶ τῶν δογμάτων σου, πάντας φωτίζουσαι, πάντας ὁδηγοῦσαι, θείαν πρὸς ἐπίγνωσιν, δοχεῖα τοῦ φωτὸς ἐργαζόμεναι, τοὺς πρὶν καθεύδοντας, ἐν νυκτὶ τῆς ματαιότητος, καὶ ἐν σκότει, πάσης ἀθεότητος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ὁ φωτί σου ἅπασαν, τὴν οἰκουμένην ἁγιάσας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης Ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοῶμέν σοι· Εὔσπλαγχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Λάμψας ὑπὲρ νοῦν, ἐκ Παρθένου Παναγίας, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἀδὰμ ὅλον φορέσας, τὴν πρὶν ἀμαυρωθεῖσαν, φύσιν πᾶσαν ἐλάμπρυνας, θείᾳ τῆς μορφῆς σου ἀλλοιώσει, μεταμορφωθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους, Θαβὼρ Δέσποτα, πρὸ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σή ἐστιν ἡ γῆ.

Ὄρος τὸ ποτέ, ὃν ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, τίμιον ἰδού, νῦν καὶ ἅγιον ὑπάρχει· ὁ πρὶν τὸν Ἰσραὴλ γάρ, ὁδηγήσας ὡς γέγραπται, στύλῳ πυριμόρφῳ καὶ νεφέλῃ, σήμερον ἐξέλαμψεν ἀρρήτως, ὑπὲρ ἥλιον, Χριστὸς ἐν τούτῳ ὡς Θεός, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Νῦν δουλοπρεπῶς, συλλαλοῦντας τῷ Δεσπότῃ, βλέπων ὁ Κηφᾶς, ἐν Θαβὼρ τοὺς δύο ἄνδρας, Καλόν ἐστιν ἐβόα, ὧδε εἶναι· ποιήσωμεν, τρεῖς σκηνάς, εἰ θέλεις ἀνὰ μέρος, σοὶ Χριστὲ Μωσεῖ τε καὶ Ἠλίᾳ, τοῖς ἱκέταις σου· ὅπερ ἐλάλει μὴ εἰδώς· θάμβει γὰρ συνείχετο.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφωθεὶς ἐν δόξῃ Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ὑποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δόξαν τῆς σῆς Θεότητος, καταύγασον καὶ ἡμᾶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καὶ ὁδήγησον ἐν τῇ τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ἀπολυτίκιον. Ἀπόστολε Ἅγιε Ματθία.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης Ἰησοῦ, καὶ νεφέλη φωτεινή, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν· ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, τῆς θεϊκῆς ὑπεράγαθε. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Τῇ ἀπροσίτῳ Ἰησοῦ, δόξῃ τοῦ θείου σου φωτός, μεταμορφούμενος τοῖς σοῖς, ἔλαμψας θείοις μαθηταῖς, τῷ Ἰωάννῃ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ· ἐξέστησας αὐτούς, τῇ θείᾳ χάριτι· φωνῆς γὰρ πατρικῆς, ἀγαπητόν σε Υἱόν, προσμαρτυρούσης ἤκουον, καὶ εἶδον, τὴν τοῦ προσώπου σου δόξαν φρικτήν. Σωτὴρ ὁ πάντας, θέλων σωθῆναι, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ὕμνοις σε μέλπω Ματθία Χριστοῦ φίλε.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὕμνοις σου τὴν φωσφόρον, μέλποντα Ματθία νῦν πανήγυριν, οὐρανόθεν μοι αἴγλην, σωτηρίας δοθῆναι ἱκέτευε.

Μέγας ἥλιος ὤφθης, φωτὶ τῷ μεγάλῳ ἀξιάγαστε, μεθ' ἡμῶν γενομένῳ, ὁμιλήσας ἀμέσως Ἀπόστολε.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότου, μάκαρ καθυπείκων τῇ σαγήνῃ σου, συλλαμβάνεις τῆς γλώττης, ἐκ βυθοῦ ἀγνωσίας τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ὅλον με διασώζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βουληθεὶς ἐκ γαστρός σου, σαρκωθῆναι ἁγνὴ Μητροπάρθενε.

Ὠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἴσχυσας σθενούμενος, ζωαρχικῷ σοφὲ νεύματι, τοῦ ἰσχυροῦ, σκῦλα διαρπάσαι, καὶ δουλῶσαι τῇ χάριτι.

Στέργων τὸν Διδάσκαλον, καθυπουργῶν αὐτοῦ νεύμασι, παντουργικοῖς πλάνης διασῴζεις, τοὺς βροτοὺς ἀξιάγαστε.

Σὲ τὸν δωδεκάριθμον, τῶν Μαθητῶν χορὸν ἅγιον, τὸ παντουργόν, Πνεῦμα συμπληροῦντα, θεορρῆμον ἐκλέγεται. Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὁρμὰς Ἄχραντε, οὐ δειλιῶ· ἔχων σε προστάτιν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι »Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ἀστραπαῖς σου τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, καταφλέξας τὴν πλάνην τὴν πονηράν, πιστοὺς κατεφώτισας, ἀνυμνεῖν τὴν ἐν σώματι, παρουσίαν μάκαρ, τοῦ πάντων δεσπόζοντος. καὶ αὐτοῦ τὸ πάθος, τὸ θεῖον ἐζήλωσας· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τελοῦμεν γηθόμενοι, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Ματθία Ἀπόστολε πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος, ἡ τοῦ Δεσπότου, ἦλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μίαν φύσιν Θεότητος, μίαν βασιλείαν καὶ κυριότητα, καταγγέλλων παμμακάριστε, τῶν ἐθνῶν ἀγέλας ἐσαγήνευσας.

Ἐπεβίβασε Κύριος, σὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ τοῦ βίου πάνσοφε, ὥσπερ ἵππον συνταράσσοντα, τῆς πολυθεΐας πικρὰ ὕδατα.

Λόγῳ θείῳ ἐνέωσας, τὰς κεχερσωμένας καρδίας πάνσοφε, κατασπείρας τὴν εὐσέβειαν, καὶ τῆς ἀληθείας τὴν ἐπίγνωσιν.

Θεοτοκίον.

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τὴν ψυχήν μου φωταγώγησον, τὴν ἐσκοτισμένην πολλοῖς πάθεσιν.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὡς πολύφορον κλῆμα, ἡ ἀληθινή σε ἐξέτεινεν ἄμπελος, γεωργοῦντα βότρυν, τὸν προχέοντα οἶνον σωτήριον· ὃν πιόντες μάκαρ, οἱ συσχεθέντες ἀγνωσίᾳ, τῆς ἀπάτης τὴν μέθην ἀπέρριψαν.

Μαθητῶν δωδεκάδος, ὤφθης συμπληρῶν τὸν χορὸν τὸν μακάριον· ἐξ οὗ ὁ προδότης, ἑαυτὸν ἀπορρίψας ἐκέρδησε, τὴν πικρὰν ἀγχόνην κατὰ Χριστοῦ ἐπάρας πτέρναν, μυστολέκτα Ματθία Ἀπόστολε.

Ἄλας θεῖον ἐβλήθης μάκαρ εἰς τὸν κόσμον Ματθία Ἀπόστολε, σηπεδόνα πλάνης, ἐκκαθαίρων νοστίμοις διδάγμασιν, ἐκδιώκων νόσους, καὶ ἀπελαύνων μαλακίας, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Τοὺς ἀμόρφους χιτῶνας καὶ τὴν παλαιὰν ἐξεδύσατο νέκρωσιν, ὁ Ἀδὰμ Παρθένε, τῷ ἀρράντῳ σου τόκῳ θεόνυμφε, καὶ στολὴν ἁγίαν, ἀληθινὴν μετημφιάσθη, μηδαμῶς ῥυπουμένην παθήμασιν.

Ὠδὴ ς'. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Θεὸς ἐγένου θετός, ἑνώσει θείᾳ θεούμενος, καὶ πρωτουργῶς ἐκ Θεοῦ, ἀκτῖνας δεξάμενος, πιστοὺς κατεφώτισας, καὶ τὴν γῆν ἀχλύος, τῶν εἰδώλων ἐξεκάθηρας.

Ἰδού σοι ὑποχωρεῖ, τῷ Μαθητῇ πᾶσα πρόρρησις, τῶν ἱερῶν Προφητῶν· αὐτόπτης ἐγένου γάρ, οὗ πάλαι προήγγειλαν, ὑπουργὸς Ματθία, μιμητής τε καὶ Ἀπόστολος. Θεοτοκίον.

Ἁγίασμα νοητόν, καὶ ἄφλεκτον ἱλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδῆ, καὶ τράπεζαν ἔμψυχον, τὸν ἄρτον βαστάσασαν, τῆς ζωῆς Παρθένε, οἱ πιστοί σε ὀνομάζομεν. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Συναξάριον.

Τῇ Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ματθία.

Στίχ. Ἐξῆλθεν ἀρθεὶς Ἰούδας ἐπὶ βρόχου,
Εἰσῆλθεν ἀρθεὶς Ματθίας ἐπὶ ξύλου.
Ἤρθη ἀμφ' ἐνάτῃ ξύλῳ ἠΰθεος Ματθίας.

Οὗτος ἦν εἷς ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα· ὃς καὶ συγκατηριθμήθη μετὰ τῶν ἕνδεκα Ἀποστόλων, ἀντὶ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου. Ἐκήρυξε δὲ τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ ἔξω Αἰθιοπίᾳ· καὶ πολλαῖς τιμωρίαις ὑπ' αὐτῶν αἰκισθείς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων δέκα μαρτύρων, τῶν διὰ τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐν τῇ Χαλκῇ πύλῃ, ἀθλησάντων. Ἰουλιανοῦ, Μαρκιανοῦ, Ἰωάννου, Ἰακώβου, Ἀλεξίου, Δημητρίου, Φωτίου, Πέτρου, Λεοντίου, καὶ Μαρίας τῆς Πατρικίας.

Στίχ. Ἐχθρὸν Θεοῦ κτείναντες ἄνδρες ἐννέα,
φίλοι γίνονται τῷ Θεῷ διὰ ξίφους.
Ἐμοῦ τραχήλου Σῶτερ αἷμα προσδέχου,
Μαρία φησίν, ὡς τὸ μύρον Μαρίας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐπὶ Λέοντος τοῦ θηριωνύμου ἐγνωρίζοντο, ὅς, ἐπειδὴ ἀπεστρέφετο τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, πυρὶ ταύτας παρεδίδου· περὶ ὧν Γερμανὸς ὁ μακάριος Πατριάρχης πολλὰς θλίψεις ὑπέστη, ἐλέγχων τὸν δυσσεβῆ καὶ παράνομον. Ὅθεν καὶ τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν τιμωμένην ἐν τῇ Χαλκῇ πύλῃ, καθελεῖν ἐπεχείρησε· καὶ δὴ κλίμακες κατασκευάζονται, καὶ εὐμήκη ξύλα ἐπιτίθενται, καὶ οἱ καθαιρέται ἐπὶ τῶν κλιμάκων ἀνελθόντες, ἔργου ἥπτοντο. Τότε δή, τότε οἱ γενναῖοι οὗτοι, μιᾶς τῶν κλιμάκων δραξάμενοι καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἑλκύσαντες, τὸν καθαιρέτην Σπαθάριον ἄνωθεν κάτω προσρήξαντες, τῷ θανάτῳ παρέπεμψαν, καὶ τὸν ἀσεβῆ βασιλέα ἀραῖς καὶ ἀναθέματι καθυπέβαλον. Ὁ δὲ βασιλεύς, ταῦτα μαθών, καὶ θυμοῦ πλησθείς, πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους τῇ τοῦ ξίφους τιμωρίᾳ παρέδωκε· τοὺς δὲ Ἁγίους ἐννέα μάρτυρας ῥάβδοις τύψας, εἱρκτῇ ἐνέβαλε, κελεύσας ἡμερήσιον αὐτοὺς λαμβάνειν ἀνὰ πεντακοσίας πληγάς· καὶ οὕτως ἐκαρτέρησαν αἰκιζόμενοι μῆνας ὀκτώ· καὶ ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἐκλείποντας, ἐκέλευσεν ἐνεχθῆναι σούβλας πεπυρακτωμένας, καὶ οὕτω κατακαῦσαι αὐτῶν τὰ πρόσωπα, εἶθ' οὕτω ξίφει ἀναιρεθῆναι, ἐν τῷ Κυνηγεσίῳ καλουμένῳ τόπῳ, σὺν τῇ Ἁγίᾳ Μαρίᾳ τῇ Πατρικίᾳ, καὶ ῥιφῆναι ἐν τῷ πελάγει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντωνίου.

Ὃς ἦν Ἀλεξανδρεύς· συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, καὶ κρεμασθείς, ξέεται. Εἶτα, εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβληθείς, μαρτυρικῷ κατεκοσμήθη στεφάνῳ, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παραθέμενος. Εὑρέθη δὲ μέσον τοῦ πυρὸς ἀβλαβής, μηδὲ μέχρι τριχὸς λυμηναμένης αὐτὸν τῆς φλογός.

Ὁ Ὅσιος ἡμῶν Ψόης εὐχόμενος τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῆς ἀχειροποιήτου καὶ σεβασμίας Εἰκόνος τῶν Καμουλιανῶν, ἥπερ εὕρεσις συνεγράφη παρὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νύσσης (*).

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Χύσιν ἐξήρανας ἀπάτης, τῇ πλημμύρᾳ σου τῶν λόγων τῆς σοφίας, καὶ χειμάρρουν τρυφῆς, ἐπότισας τοὺς πίστει, ἀναβοῶντας ἔνδοξε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥώμη Θεοῦ παντοδυνάμῳ, ἐξησθένησαν ἐχθροῦ μηχανουργίαι, πρὸ προσώπου τῆς σῆς, Ἀπόστολε πορείας, καὶ διεθρύβη ὄρη τε, καὶ βουνοὶ τῆς ἀθεΐας.

Θεοτοκίον.

Ἣν δὲ ἣν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει ᾧ μελῳδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Στόμα Θεοῦ γενόμενος, ἐκ τοῦ φάρυγγος ἥρπασας, τοῦ ἀνθρωποκτόνου, οὓς δεινῶς κατέπιε, καὶ βρῶμα εἰργάσατο, τῆς ἑαυτοῦ κακίας σοφέ, καὶ διὰ λουτροῦ, ἀναγεννήσεως τούτους, προσήγαγες Κυρίῳ, μελῳδοῦντας ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς τῆς ἀπάτης ἄξονας, τῆς κακίας τὰ ἅρματα, ἅρμα γεγονώς, Θεοῦ τοῦ Λόγου ἔνδοξε, εἰς τέλος ἐλέπτυνας, εἰδωλικοὺς προρρίζους τε, στήλας καὶ ναοὺς θείᾳ δυνάμει καθεῖλες· ναοὺς δὲ τοὺς βοῶντας, τῆς Τριάδος εἰργάσω· Λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ λογικὸς ἐπέφανεν, οὐρανὸς διηγούμενος, τοῦ μονογενοῦς, Θεοῦ δόξαν τὴν ἄρρητον, Ματθίας ὁ πάνσοφος, ἡ ἀστραπὴ τοῦ Πνεύματος, ὁ σαγηνευτής, τῶν πλανωμένων ὁ λύχνος, τῆς θείας φωταυγίας, τῶν ἀρρήτων ὁ μύστης· αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ, ὑμνήσωμεν συμφώνως.

Θεοτοκίον.

Ὑπερφυῶς συνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὸν Δημιουργόν, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γενόμενον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ Πατρὸς ἀχώριστον, Δέσποινα ἁγνή· ᾧ μελῳδεῖ πᾶσα κτίσις· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, »τῷ Δημιουργῷ καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες »εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χρι»στὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Φίλον σε ἔφη ὁ Σωτήρ, τοῖς αὐτοῦ καθυπουργοῦντα προστάγμασι, μάκαρ Ἀπόστολε, καὶ κληρονόμον τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐν τῇ μελλούσῃ φοβερᾷ, ἡμέρᾳ συγκάθεδρον, Ματθία πάνσοφε, δωδεκάδος Μαθητῶν τὸ συμπλήρωμα.

Ἱστίῳ μάκαρ τοῦ Σταυροῦ, διελθὼν τὴν ἀγριαίνουσαν θάλασσαν, τοῦ βίου ἔφθασας, πρὸς τοὺς λιμένας τῆς ἀναπαύσεως· καὶ ἀκροτάτῳ ἐφετῶν, χαίρων νῦν παρίστασαι, σὺν Ἀποστόλων χορῷ, δυσωπῶν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλάνθρωπον.

Λυχνία ὄντως χρυσαυγής, θρυαλλίδι τῇ τοῦ Πνεύματος λάμπουσα, ὤφθη ἡ γλῶσσά σου, καταπιμπρῶσα ἔκφυλα δόγματα, κατασβεννύουσα σοφέ, τὸ πῦρ τὸ ἀλλότριον, φῶς ἀπαστράπτουσα, τοῖς ἐν σκότει ἀγνωσίας καθεύδουσιν.

(*) Ὁ Νικόδημος, ἀφ' οὗ ἐξέθετο εἰς πλάτος τὴν συγγραφήν τοῦτ' ἔστι τὸ διήγημα, περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ εὑρέσεως τῆς ἀχειροποιήτου ταύτης Εἰκόνος τοῦ Σωτῆρος, ὑποσημειοῖ ἔπειτα ἐν τῷ ἑαυτοῦ Συναξαριστῇ, ὅτι ἐρευνήσας τὰ ἐκδιδόμενα συγγράμματα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, οὐχ εὗρεν ἐν αὐτοῖς τὸ ἀνωτέρω διήγημα· ἀλλ' οὐδὲ ἡ φράσις αὐτοῦ, λέγει, ὁμοιάζει τῇ φράσει τοῦ θείου Πατρός.

Θεοτοκίον.

Ἔπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε· τὰ διεστῶτα τὸ πρίν, παραδόξῳ μεσιτείᾳ σου ἥνωσας.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγ-»κατάβασιν· ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν κατῆλθε »μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γε-»νόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον »οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἰούδας ὁ παράνομος, αὐθαιρέτῳ τῇ γνώμῃ, ἀπορραγεὶς ἐκπέπτωκε, δωδεκάδος τῆς θείας, τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων· ἐκλογῇ δὲ τῇ θείᾳ, Ματθίας ὁ πανεύφημος προκριθεὶς ἀντεισήχθη, ὡς Μαθητής, ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὡς πᾶσαν, τὴν γῆν λαμπρύνας δόγμασι, τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβὼρ τῷ ἁγίῳ· ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἠλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες· μεθ' ὧν σε, Χριστὲ Σωτήρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἐν ὄρει τῷ Θαβώρ, ἡ τῆς Τριάδος δόξα, ἀναφανδὸν ἐγνώσθη, σοῦ μεταμορφωμένου, Σωτήρ μου ὑπεράγαθε.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Νεφέλη φωτεινή, φαιδρῶς ἐφαπλωθεῖσα, ἐν τῇ Μεταμορφώσει κατέπληττε τοὺς θείους, τῶν Μαθητῶν ἀκραίμονας.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Ἠλίας σὺν Μωσεῖ, παρέστησάν σοι Λόγε, ἐν τῇ Μεταμορφώσει· Πατὴρ δὲ ἐμαρτύρει, ἐξ οὐρανοῦ φθεγγόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καὶ Ἠλίας τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ι'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε νῦν τὴν κρείττονα, ἀλλοιωθέντες ἀλλοίωσιν, οὐρανόφρονες σήμερον, Χριστῷ συμμορφούμενοι, εὐσεβῶς καὶ γῆθεν, ἐφ' ὑψηλοτάτην, τῶν ἀρετῶν περιωπήν, ἀνενεχθέντες ἀγαλλιώμεθα· δι' οἶκτον γὰρ τὸν ἄμορφον, μεταμορφούμενος ἄνθρωπον, ἐν Θαβὼρ κατελάμπρυνεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὦ φιλοθεάμονες, τῶν ὑπὲρ νοῦν καὶ φιλήκοοι, μυστικῶς ἐποπτεύσωμεν, Χριστὸν ἐξαστράψαντα, θεϊκαῖς ἀκτῖσι, καὶ ἐνηχηθῶμεν, τὴν τοῦ Γεννήτορος φωνήν, ἠγαπημένον ἀνακηρύττουσαν, Υἱὸν τὸν καταυγάσαντα, τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ἐν Θαβὼρ πηγάσαντα, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἅπαν νῦν ἐγκόσμιον, καὶ ὑπερκόσμιον σύστημα, συγκινείσθω πρὸς αἴνεσιν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ νεκρῶν καὶ ζώντων, κεκυριευκότος· θεοπρεπῶς γὰρ ἑαυτῷ, μεταμορφούμενος συμπαρίστησι, τοῦ νόμου καὶ τῆς χάριτος, τοὺς πρωτοστάτας καὶ Κήρυκας, ἐν Θαβὼρ ὡς ηὐδόκησεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ἁγίου γ'. Ὅμοια.

Ἄνθρακά σοι ἔδωκε, μάρτυς πυρὸς εἰς βοήθειαν, ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, ὑφ' οὗ πυρακτούμενος, τὸ γεῶδες σκῆνος, θᾶττον ἐξεδύσω, καὶ τὴν ἀθάνατον ζωήν, καὶ βασιλείαν ἐκληρονόμησας· διό σου τὴν χαρμόσυνον, χαρμονικῶς ἑορτάζομεν, ἑορτὴν παμμακάριστε στεφηφόρε Λαυρέντιε.

Ἄνθρακας ἐμάρανας, πλάνης εἰδώλων μακάριε, ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενος· ὑφ' ὧν λεπτυνόμενος τὸ παχὺ σαρκίον, ὡς βαρὺ φορτίον, ἀπετινάξω καὶ τὸν χοῦν, τῆς τῶν προγόνων ἡμῶν νεκρώσεως· ἐντεῦθεν ἀκατάσβετος, ἄνθραξ ἡμῖν ἐχρημάτισας, καταυγάζων φαιδρότητι, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Ἄνθρακες ἀνήφθησαν, ἀπὸ Θεοῦ οἷα φαίνοντες, οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀχλὺν τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀθεΐας, κα-

ταδιώκοντες θερμῶς καὶ εὐσεβείας πυρσὸν ἀνάπτοντες· ἐν οἷς καὶ ὁ Λαυρέντιος ὁ ἀληθὴς καὶ σεβάσμιος, τοῦ Σωτῆρος διάκονος, διαπρέπει τοῖς θαύμασι. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμιμεῖτο, νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῆν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ, καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναί σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου· ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου, ἃ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἔδειξεν ἀμυδρῶς, ὁ Κύριος τὴν δόξαν, τὴν θεϊκὴν ἐν ὄρει, τῷ Θαβωρίῳ ἄρτι, τοῖς μύσταις οἷς ἠθέλησε.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Δεῦτε τοῖς Μαθηταῖς, συνδράμωμεν οἱ πάντες, τῶν ἀρετῶν εἰς ὕψος ὡς ἂν ἀξιωθῶμεν, σὺν τούτοις καὶ τῆς χάριτος.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, καθάρωμεν καρδίας, ὡς ἂν εὐθέτως ἔλθῃ, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἡ δόξα, τῆς τρισηλίου χάριτος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτῖσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς· ἔνθεν φιλανθρωπίᾳ, ἐκεῖθεν ἐξουσίᾳ, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα, ἧς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μετεμορφώθης Ἰησοῦ, ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῇ δόξῃ σου κατεκάλυψεν· ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἄναρχε Λόγε Χριστὲ ὁ Θεός. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τὴν δόξαν σου Χριστέ, τὸ ἀναλλοίωτον ἤστραψας τῆς Θεότητος· νεφέλῃ δὲ φωτὸς συνεκάλεσας, Ἠλίαν καὶ Μωσῆν συλλαλοῦντάς σοι· διὸ καὶ Πέτρος ἔλεγεν· οἰκτίρμον, καλόν ἐστιν ὧδε εἶναι σὺν σοί. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα εἷς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Λαυρέντιον κράτιστον ὑμνῶ προφρόνως.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Λειμῶνι τῆς τρυφῆς, ὡς Χριστοῦ στρατιώτης, ἐπαξίως ἐντρυφῶν, καὶ ταῖς ἀγγελικαῖς συγχορεύων Δυνάμεσιν, ἔλλαμψίν μοι φωτοφόρον, δωρηθῆναι δυσώπησον ἀνυμνοῦντί σε μάκαρ Λαυρέντιε.

Ἀγῶνας ὑποδύς, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, νικηφόρος ἀθλητής, στερρότητι ψυχῆς, ἀνεδείχθης Λαυρέντιε, στέφανον δικαιοσύνης, εὐπρεπῶς ἐνδυσάμενος, καὶ διάδημα τὸ ἐπινίκιον.

Υἱὸς ὡς πεφυκώς, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας, παραδόξως ἐκ δυσμῶν, ὡς ἥλιος ἡμῖν, αἰσθητὸς ἀνατέταλκας, αἴγλῃ τῇ φαεινοτάτῃ, καταυγάζων τὰ πέρατα, παναοίδιμε, μάρτυς Λαυρέντιε.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθέντες τῷ σεπτῷ, τοκετῷ σου Παρθένε, τῶν τοῦ Ἅδου καὶ φθορᾶς δεσμῶν, καὶ κοσμικῆς κατακρίσεως ἄχραντε, Χαῖρε κεχαριτωμένη, εὐχαρίστως βοῶμέν σοι, ἡ σωτήριος πύλη τῆς χάριτος. Ὠδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ἔχων τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, ῥωμαλέως ἐχώρησας, καὶ νικήσας στεφανηφόρος, ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Νόμῳ τοῦ Χριστοῦ φραξάμενος, τῇ νομοθεσίᾳ, τῶν δυσσεβῶν ὡς ἀήττητος, ἀντετάξω γενναιοτάτῃ, καρτερίᾳ παμμακάριστε.

Τόνῳ θεϊκῷ νευρούμενος, τῆς πολυθείας, τὴν ἀσθένειαν ἔλυσας, τοῦ Χριστοῦ δὲ τὴν πρὸ αἰώνων, διετράνωσας Θεότητα. Θεοτοκίον.

Ἶσος τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, φύσει καὶ οὐσίᾳ, καὶ Θεότητι γέγονε, τοῖς ἀνθρώποις ἶσος ὁ Λόγος, σαρκωθεὶς ἐκ σοῦ Πανάμωμε.

Ὁ Εἱρμός.

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθε-
» νοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο

»ἐστερεώθη ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν.

Τὸν οὐράνιον πλοῦτον συναγαγών, καὶ τοῖς πένησι τοῦτον προσαγαγών, ἐσκόρπισας, ἔδωκας δεομένοις τὸν ἄρτον σου· καὶ δι' αὐτοῦ κτησάμενος, ζωὴν τὴν ἀκήρατον, ἐν τῷ Χριστοῦ μαρτυρίῳ, διέπρεψας ἔνδοξε· ὅθεν ἀριστεύσας, καὶ νομίμως ἀθλήσας, τὸν στέφανον εἴληφας, ἐκ Θεοῦ τῶν καμάτων σου, ἀθλοφόρε Λαυρέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος, ἡ τοῦ Δεσπότου, ἦλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ διάκονος τοῦ Λόγου, καὶ τῷ λόγῳ κοσμούμενος, τῷ τοῦ Λόγου πόθῳ, γνώμῃ τῆς ψυχῆς σφαγιάζεται· καὶ σὺν τῷ Λόγῳ δικαίως βασιλεύει νῦν, εὐφροσύνης καὶ δόξης αὐτοῦ ἐμφορούμενος.

Νυσταγμὸν τῆς ἀσεβείας, εὐσεβῶς οὐκ ἐνύσταξας, ἐγρηγόρσει θείᾳ, τῆς μαρτυρικῆς σου ἐνστάσεως, ἀπὸ βλεφάρων τὸν ὕπνον τὸν εἰς θάνατον, ἀπωσάμενος, μάρτυς Χριστοῦ ἱερώτατε.

Κατὰ τῆς τῶν πλανωμένων, δυσσεβοῦς ὑπολήψεως, ἀληθείας ὅπλοις, καὶ θεοσεβείας φραξάμενος, ταύτης εἰς τέλος καθεῖλες τὸ μνημόσυνον, διὰ πίστεως, καὶ γνωμικῆς διαθέσεως.

Θεοτοκίον.

Ῥύπον πάντα τῆς προτέρας, ἀποθέμενοι βρώσεως, τῆς ζωῆς τὸν ἄρτον, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σιτιζόμεθα, τὸν ἐκ τῆς γῆς τῆς Παρθένου ἀνατείλαντα· ὃν ὡς πρόξενον, τῶν ἀγαθῶν μεγαλύνομεν.

Ὠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ἀκλινεῖ τῷ βλέμματι, ταῖς θείαις καλλοναῖς, ἐνορῶν πάντων τῶν τερπνῶν, τῶν ἐν γῇ Λαυρέντιε καταπεφρόνηκας, καὶ δεινῶν τοῦ σώματος, ἀλγηδόνων ἀξιάγαστε.

Τὸν Χριστὸν διάκονον, γενόμενον ἡμῖν, δωρεῶν τῶν ἐκ τοῦ Πατρός, ἐπιγνοὺς διάκονος τούτου γεγένησαι, πρὸς αὐτὸν δι' αἵματος, ἐκδημήσας παμμακάριστε.

Ἱερὸν ἀνάθημα, καὶ κόσμος εὐπρεπής, τῷ Χριστῷ μάκαρ προσαχθείς, τὴν σκηνὴν ἐφαίδρυνας τὴν ἐπουράνιον· ἔνθα νῦν γενόμενος, ἀπολαύεις τῆς ἐλλάμψεως. Θεοτοκίον.

Συμφυὴς καὶ σύμμορφος, ὑπάρχων τῷ Πατρὶ ὁ Υἱὸς ὁ μονογενής, τοῖς ἀνθρώποις γέγονε θέλων ὁμόφυλος, σαρκωθεὶς ὁ Ὕψιστος, ἐκ γαστρός σου Μητροπάρθενε.

Ὠδὴ ς'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Τὸ ἄϋλον πῦρ σε κατοπτῆσαν, τῷ Βασιλεῖ τῶν ὅλων, κατεσκεύασεν ἥδιστον βρῶμα. τῷ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν στέργοντι καὶ πεινῶντι παναοίδιμε.

Ὅλῳ τῷ φωτὶ προσομιλήσας, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος, ὡς Διάκονος ταύτης ὑπάρχων, φωτοειδής, ἀθλοφόρε γέγονας, καταυγάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Νευρούμενος θείᾳ δυναστείᾳ, ταῖς τοῦ πυρὸς ἐσχάραις, ἐπικείμενος ἔφερες μάρτυς, πόθῳ Χριστοῦ, τὴν ψυχὴν πυρούμενος, καὶ τῇ δρόσῳ τῇ τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Ὑπῆρξας Θεοῦ Παρθενομῆτορ, χωρητικὸν δοχεῖον, θρόνος ἔμψυχος, ἅγιον ὄρος, καὶ κιβωτός, καὶ σκηνὴ θεότευκτος, καὶ λυχνία χρυσαυγίζουσα. Ὁ Εἱρμός.

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κα-
»τεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἁμαρτημά-
»των· ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωήν
»μου πολυέλεε».

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πυρὶ θεϊκῷ, φλεχθεὶς τὴν καρδίαν σου, τὸ πῦρ τῶν παθῶν, εἰς τέλος ἀπετέφρωσας, ἀθλητῶν ἑδραίωμα, θεοφόρε μάρτυς Λαυρέντιε, καὶ ἀθλῶν ἐβόας πιστῶς· Οὐδείς με χωρίσει τῆς ἀγάπης Χριστοῦ. Ὁ Οἶκος.

Τὸν διαλάμψαντα ὡς φωστῆρα ἀπλανῆ ἐν τῷ κόσμῳ, συνελθόντες πιστοί, ἐν ᾠδαῖς ᾀσμάτων τιμήσωμεν, Λαυρέντιον τὸν ἀθλοφόρον, καὶ μύστην τῶν ἀπορρήτων· ὅπως ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ῥυσθῶμεν πταισμάτων δεινῶν· τοῦ νοῦ δὲ πᾶσαν κηλῖδα καθαρθέντες, κατίδωμεν Χριστόν, τὸν τοῦτον ὑπερδοξάσαντα, κραταιῶς ἐναθλοῦντα καὶ λέγοντα· Οὐδείς με χωρίσει τῆς ἀγάπης Χριστοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ Ι'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων, Λαυρεντίου Ἀρχιδιακόνου, Ξύστου Πάπα Ῥώμης, καὶ Ἱππολύτου.

Στίχ. Τὸν Λαυρέντιον λαύρακα Χριστοῦ λέγω,
Ἐπ' ἐσχάρας ἄνθραξιν ἐξωπτημένον.

Στίχ. Τέλους ἀθλητῶν καὶ κλέους τυχεῖν θέλων,
Ἤθλησας ἆθλον, Ξύστε τὸν διὰ ξίφους.
Τὸν Ἱππόλυτον ἱπποδέσμιον βλέπω,
Ἐναντίον πάσχοντα τῇ κλήσει πάθος.
Ὤπτησαν δεκάτῃ Λαυρέντιον ἠΰτε ἰχθύν.

Οὗτοι κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου γεγόνασι· καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Ξύστος ἐξ Ἀθηνῶν ὑπῆρχεν, ἐν αἷς καὶ τὸν τῆς φιλοσοφίας λόγον ἐξήσκησε. Παραγενόμενος δὲ ἐν Ῥώμῃ, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, μετὰ τὸ μαρτυρῆσαι τὸν Ἅγιον Στέφανον. Ὠδίνοντος δὲ ἤδη τοῦ κατὰ τὸν Χριστιανῶν διωγμοῦ, κελεύει ὁ Ἅγιος Ξύστος Λαυρεντίῳ τῷ Ἀρχιδιακόνῳ αὐτοῦ διοικῆται τὰ σκεύη τῆς Ἐκκλησίας· ὁ δέ, ταῦτα πωλήσας, διένειμε πτωχοῖς. Τοῦ δὲ Δεκίου ὑποστρέψαντος ἐκ Περσίδος, προσήχθη αὐτῷ ὁ Ἅγιος Ξύστος ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι μὴ πεισθείς, ἀλλὰ παρρησίᾳ αὐτὸν Θεὸν καὶ Δημιουργὸν τοῦ παντὸς καθομολογήσας, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἐτμήθη.

Εἰσαχθεὶς δὲ Λαυρέντιος ὁ Ἀρχιδιάκονος, καὶ τὰ ἱερὰ χρήματα ἀπαιτούμενος αἰτήσας ἁμάξας καὶ λαβὼν τοὺς χωλοὺς καὶ ἀναπήρους, οἷς διένειμε τὰ χρήματα, καὶ ταῖς ἁμάξαις ἐπιστιβάσας, ἤγαγε πρὸς τὸν βασιλέα· οὓς ἰδών, καὶ ὀργισθεὶς κελεύει τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον τυφθῆναι σφοδρῶς, εἶτα βληθῆναι ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐν ᾗ γενόμενος, ἰᾶτο πάντας, ὅσοι πρὸς αὐτὸν ἐφοίτων, ᾧ ἂν ἕκαστος κατείχετο νοσήματι. Ἅπερ ὁ τριβοῦνος Καλλίνικος βλέπων, ὁ καὶ τῇ εἱρκτῇ ἐπιστατῶν, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ καὶ ἐβαπτίσθη. Μετὰ τοῦτο δὲ παρίσταται ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος τῷ βασιλεῖ· καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐπὶ ἐσχάρας ἁπλοῦται, κάτωθεν ὑφαπτομένου πυρός· καὶ ἐν αὐτῇ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα, καὶ κηδείας τῆς ὀφειλομένης παρὰ τοῦ Ἱππολύτου τυγχάνει.

Τοῦτο γνοὺς ὁ βασιλεύς, καὶ μεταπεμψάμενος αὐτόν, ἐκέλευσε κινάραις (ἁλύσεσιν, ὀξυτάτους ἐχούσαις ὀδόντας) σιδηραῖς μαστιγωθῆναι, εἶτα ἵπποις προσδεθῆναι ἀγρίοις· ὑφ' ὧν ἐπὶ πολὺ συρόμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Λέγεται δέ, ὅτι τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, μετὰ τὸ παθεῖν τὸν Ἅγιον Ἱππόλυτον, Δέκιος καὶ Οὐαλλεριανός, καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων αὐτῶν τοῦ ἀφικέσθαι πρὸς τὸ θέατρον, ἐξέπνευσαν, κράξαντος τοῦ Δεκίου ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· *Ὦ Ἱππόλυτε, ὡς αἰχμάλωτον οὕτω δεδεμένον, ἀπάγεις με;* Ἔκραξε δὲ καὶ ὁ Οὐαλλεριανός. *Πυρίναις με κατήναις* (Λατιν. κατένα =*ἅλυσις) οὕτως ἕλκεις;* Τοῦτο δὲ δῆλον γέγονε καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ πάντες ἐστερεώθησαν τῇ πίστει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Ἥρων ὁ φιλόσοφος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Μυσταγωγῆσαι προκριθείς, καὶ διακονῆσαι τῷ Λόγῳ, σκεῦος ἐδείχθης ἱερόν, οὐρανίου ναοῦ καὶ ἀνάθημα, μελῳδῶν τῷ ποιήσαντι· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ, περιτειχιζόμενος μάρτυς, τοῖς τοῦ θανάτου καὶ φθορᾶς, νομοθέταις τὸν νοῦν οὐχ ὑπέκλινας, ἀναμέλπων Λαυρέντιε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὥς τις ἀνάλγητος σαφῶς, σῶμα περικείμενος μάρτυς, γενναιοτάτῳ λογισμῷ, τοῦ παμφάγου πυρὸς κατετόλμησας, ἀνακράζων πανόλβιε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Πύλη ἐδείχθης νοητή, τῆς ἀνατολῆς τῆς ἐξ ὕψους, ἐπιφανείσης ἐπὶ γῆς, τοῖς ἀνθρώποις ἐκ σοῦ Θεονύμφευτε, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, τοῦ Θεοῦ τοῦ τῶν Πατέρων εὐλογημένου.

Ὠδὴ η΄. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ῥωμαλέῳ φρονήματι γέγονας, τῆς ἀστέκτου φλογὸς εὐτονώτερος, καὶ ὡς ἐν ἄλλῳ σώματι, πυρακτούμενος μάκαρ, Πάντα τὰ ἔργα, Εὐλογεῖτε ἐβόας τὸν Κύριον.

Ὁ τοὺς Παῖδας τοὺς τρεῖς ἐκμιμούμενος, καὶ πυρὸς κατασβέσας τοὺς ἄνθρακας, δρόσῳ τῆς θείας χάριτος, ἀνακράζει καὶ μέλπει· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Φωτισμὸς ὁ Χριστός σοι γενόμενος, τὴν αὐτοῦ σε ἰσχὺν περιέζωσε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνήγαγεν, εὐσεβῶς μελῳδοῦντα· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ῥίζης τοῦ Ἰεσσαὶ ῥάβδος πέφυκας, καὶ Χριστὸν τὸν Θεόν μου καὶ Κύριον· ὑπερφυῶς ἐξήνθησας, τῆς Θεότητος ἄνθος· Πάντα τὰ ἔργα, διὰ τοῦτο ὑμνοῦμέν σε Δέσποινα. Ὁ Εἱρμός.

« Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμε, τοὺς ἐν
» μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς
» ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα,
» εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ὠδὴ θ΄. Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ὁλόκληρον θῦμα καὶ δεκτὸν θυμίαμα, τῷ Δεσπότῃ προσενήνεξαι, ὥσπερ χρυσίον ἐν καμίνῳ, πυρὶ δοκιμασθεὶς τῆς ἀθλήσεως, καὶ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας γενόμενος, τῶν πρωτοτόκων ἀξιάγαστε.

Νεύσει ἀκλινεῖ πρὸς τὸν Θεὸν θεούμενος, καὶ ἑνώσει τῇ ἀμείνονι, λόγῳ καὶ θείᾳ θεωρίᾳ, φωτὶ τῷ ἀκροτάτῳ Λαυρέντιε, κραθῆναί σοι τηλαυγῶς ἐξεγένετο· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ὡς ἥλιος μάκαρ ἐκ δυσμῶν ἀνέτειλας, θαῦμα καὶ μέγα παράδοξον, πᾶσαν φωτίζων Ἐκκλησίαν, ταῖς σαῖς μαρμαρυγαῖς ἀξιάγαστε, καὶ θάλπων πάντας τῇ ζέσει τῆς πίστεως· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν. Θεοτοκίον.

Σύμβολα Πανάμωμε τῆς σῆς γεννήσεως, οἱ Προφῆται προεκήρυξαν, πόρρωθεν ταῦτα μυηθέντες, ἐκ θείας ἐπιπνοίας τοῦ Πνεύματος, καὶ κόσμῳ διαπρυσίως ἐκήρυξαν· ὧν τὰς ἐκβάσεις νῦν θαυμάζομεν. Ὁ Εἱρμός.

« Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεο-
» τόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ
» τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγα-
» λύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀγγελικαῖς Δυνάμεσι, καὶ μαρτύρων χορείαις, μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, συγχορεύων τῷ θρό-

νῳ τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, καὶ λαμπραῖς ταῖς ἐκεῖθεν, αὐγαῖς περιχεόμενος, αἴτει φῶς καὶ εἰρήνην, τοῖς εὐσεβῶς ἐκτελοῦσι μνήμην σου τὴν φωσφόρον, καὶ σὲ φαιδρῶς δοξάζουσιν, ὦ Λαυρέντιε μάκαρ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, Μαθητῶν τοὺς προκρίτους, λαβὼν μετεμορφώθης νῦν, ἐν Θαβὼρ τῷ ἁγίῳ· ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἠλίας, παρειστήκεισαν τρόμῳ, δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα, συλλαλοῦντες, μεθ' ὧν σε, Χριστὲ Σωτήρ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φωνή σοι πατρική, οὐρανόθεν ἠκούσθη. Οὗτός ἐστι βοῶσα, Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου· αὐτοῦ πάντες ἀκούετε.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Ἀνέλθωμεν πιστοί, νοητῶς ἐν τῷ ὄρει, τῆς θεωρίας ὅπως, τὴν δόξαν τοῦ Σωτῆρος, Θεοῦ ἡμῶν κατίδωμεν.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Γράφων ὁ Ψαλμῳδός, Θαβὼρ Χριστὲ Σωτήρ μου, καὶ Ἑρμὼν ἀνεβόα, ἐν τῷ ὀνόματί σου, σαφῶς ἀγάλλονται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Παντάναξ Βασιλεῦ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, Παρθένου παντανάσσης, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΑ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὔπλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Μορφούμενος δι' οἶκτον Χριστέ, Ἀδὰμ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἐκ Παρθένου, ὤφθης δεύτερος Ἀδάμ· ἐν ὄρει δὲ Σωτήρ μου, Θαβὼρ μετεμορφώθης, παραγυμνῶν σου τὴν Θεότητα.

Ἐξέστησαν ὁρῶντες τὴν σήν, τῆς χάριτος οἱ πρόκριτοι, καὶ τοῦ νόμου, Μεταμόρφωσιν Χριστέ, ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ· μεθ' ὧν σε προσκυνοῦμεν, σὺν τῷ Πατρί σου καὶ τῷ Πνεύματι.

Λαμπρύνεται ἡ κτίσις φαιδρῶς, τῇ σῇ Μεταμορφώσει Χριστέ· ἣν τοῖς θείοις, Ἀποστόλοις ἐν Θαβώρ, Μωσεῖ τε καὶ Ἠλίᾳ, ὑπέδειξας Θεὸς ὤν, ἀρρήτως λάμψας ὑπὲρ ἥλιον.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Εὖπλε πανασίδιμε ἐχθροῦ, δυσμενοῦς κατέβαλες, τὰς μηχανὰς ἀνδρειότατα, στερρᾷ ἀθλήσει σου, προσπαλαίσας τοῦτον, καὶ Χριστῷ τῷ Κτίστῃ σου, θυσία καθαρὰ καὶ εὐπρόσδεκτος, καθιερώθης νῦν, τῷ τῶν ὅλων βασιλεύοντι, δι' αἰῶνος συναγαλλιώμενος.

Εὖπλε πανασίδιμε Σταυρῷ, τοῦ Χριστοῦ φραξάμενος, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, πρὸς τὸν ἀντίπαλον, ἑκουσίᾳ γνώμῃ, καρτερῶς ἐχώρησας· καὶ τοῦτον προφανῶς τροπωσάμενος, συμβασιλεύεις νῦν, τῷ τῶν ὅλων βασιλεύοντι, δι' αἰῶνος συναγαλλιώμενος.

Εὖπλε πανασίδιμε Χριστόν, ἀρωγὸν κτησάμενος, τῶν ὑλικῶν κατεφρόνησας, καὶ σῶμα δι' αὐτόν, τῷ διώκτῃ μάρτυς, παραδοὺς εἰς μάστιγας, ἀντέστης ἐναθλῶν μέχρις αἵματος· διὸ στεφάνῳ σε, τῷ τῆς νίκης κατεκόσμησεν, ὁ Δεσπότης καὶ Σωτὴρ καὶ Κύριος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ὄρος τὸ ποτὲ ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, νῦν τίμιον καὶ ἅγιόν ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε· πρὸ αἰώνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφανέρωσεν ἡ φρικτή σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ· οἵτινες τὴν ἀκτῖνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτώνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆν κατεβαρύνοντο· οἱ καὶ τῇ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν, συλλαλοῦντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι. Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐμαρτύρει λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε, ὅς τις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φύσιν τὴν ἐξ Ἀδάμ, Χριστὲ ἀμεῖψαι θέλων, ἐν ὄρει νῦν ἀπαίρεις, Θαβὼρ παραγυμνώσων, τοῖς Μύσταις τὴν Θεότητα.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Σέλας τὸ τριλαμπές, ἀστράψαν ἀπορρήτως, τῆς θεϊκῆς σου δόξης, Θαβὼρ ἐν ὄρει Σῶτερ, τὴν σύμπασαν ἐφαίδρυνε.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Ἄφνης οἱ Μαθηταί, τὸ ἔξαλλον ἰδόντες, τὸ τῆς στολῆς καὶ πάσης, διαρτίας σου Λόγε, πρηνεῖς εἰς γῆν κατέπιπτον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν μεταμορφωθεὶς ὁ Σωτήρ, τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας, δηλῶν, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιωθήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας ἐδείκνυον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει· καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός· ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρός, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ τὸν Ἅδην σκυλεύσοντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος ἡ τοῦ Δεσπότου, ἦλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ὁ ὁμότιμος Λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνεστράφη τοῖς ἐν γῇ καθάπερ γέγραπται· καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ Θαβώρ, σὺν προκρίτοις Μαθηταῖς, ἐνδόξως μετεμορφώθη· διὸ ὑμνοῦμεν αὐτοῦ τὴν θείαν, καὶ παναγίαν συγκατάβασιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν κλεινὸν Εὔπλον εὐσεβῶς ἐπαινέσω. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Τῷ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ, εὐπλοήσας εἰσῆλθες, εἰς λιμένα τῆς ζωῆς, ἐν ᾧ περιχαρῶς, αὐγαζόμενος ἔνδοξε, κόπασόν μου τῆς καρδίας, πολυτάραχον κλύδωνα, γαληνῶς τοῦ δοξάζειν τὴν μνήμην σου.

Ὁλόφωτος ἀστήρ, ἀρετῶν δαδουχίαις, καταυγάζων τοὺς πιστούς, ἀνέτειλας σοφέ, τῷ σεπτῷ στερεώματι, Εὔπλε τῷ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸν ζόφον ἀπήλασας, τῶν δαιμόνων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Νευρούμενος σοφέ, θεϊκῇ δυναστείᾳ, θαρσαλέῳ λογισμῷ, Θεὸν τὸν ἐκ Θεοῦ, γεννηθέντα ἐκήρυξας, σταύρωσιν ἐθελουσίως, ὑπομείναντα ἔνδοξε, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον λύσαντα.

Κινείσθω πρὸς τὴν σήν, εὐφημίαν πᾶν στόμα ὅτι στόματος ἐχθροῦ, ἐνθέοις διδαχαῖς, θεοφόρε ἐξήρπασας, πάντας τοὺς εὐπειθεστάτους, δεξαμένους τοὺς λόγους σου, ἀθλοφόρε Χριστοῦ γενναιότατε.

Λαμπρύνας σου Χριστός, τὴν νηδὺν τὴν φωσφόρον, τῇ καθόδῳ τῇ φρικτῇ, ὡς ἥλιος Ἁγνή, τοῖς ἐν κόσμῳ ἀνέτειλε, λύων τῆς πολυθείας, τὴν ἀχλὺν τὴν καχέσπερον, καὶ φωτίζων τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ὠδὴ γ΄. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Ἑαυτὸν ἐξέδωκας, ὥσπερ ἀμνὸς ἑκουσίως, σφαγιασθῆναι θέλων, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ διὰ σέ, ἐθελοντὶ πτωχεύσαντος καὶ σφαγέντος, Εὔπλε παμμακάριστε.

Ἱερεῖον ἄμωμον, εὐωδεστάτη θυσία, καὶ προσφορὰ τελεία, προσανηνέχθης τῷ Θεῷ, περιχαρῶς μακάριε, ἀναμέλπων· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Νόμοις κρατυνόμενος, Εὐαγγελίου θεόφρον, μέσον ἀνδρῶν ἀνόμων, ἐπέστης κράζων ἐμφανῶς· Τοῖς μὴ ζητοῦσι πάρειμι, διελέγξαι τούτων τὴν δυσσέβειαν. Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ σου, κατασκηνώσας οὐδόλως, τῆς παρθενίας κλεῖθρα, τῆς σῆς ἐσάλευσεν Ἁγνή· ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, στηριχθῆναι, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Ὁ Εἱρμός.

«Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, »καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε συναγωγή· »τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ »Κύριε».

Κάθισμα, Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς νόμους τοῦ Χριστοῦ, ἐν χερσὶ περιφέρων, ἐπέστης ἐκβοῶν, τοῖς ἐχθροῖς ἐν σταδίῳ· Αὐτόκλητος πάρειμι, ἐναθλήσων στερρότατα· ὅθεν κλίνας σου, περιχαρῶς τὸν αὐχένα, ὑποδέδεξαι, τὴν ἐκτομὴν τὴν τοῦ ξίφους, τελέσας τὸν δρόμον σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τῇ ἀπροσίτῳ Ἰησοῦ, δόξῃ τοῦ θείου σου φωτός, μεταμορφούμενος τοῖς σοῖς, ἔλαμψας θείοις Μαθηταῖς, τῷ Ἰωάννῃ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ· ἐξέστησας αὐτούς, τῇ θείᾳ χάριτι· φωνῆς γὰρ πατρικῆς, ἀγαπητόν σε Υἱόν, προσμαρτυρούσης ἤκουον καὶ εἶδον, τὴν τοῦ προσώπου σου δόξαν φρικτήν· Σωτὴρ ὁ πάντας, θέλων σωθῆναι, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ δ'. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Ναὸς ἔμψυχος Τριάδος τῆς παναγίας, ὡς ἀληθῶς ἐδείχθης, καὶ ναοὺς τῶν εἰδώλων, Εὔπλε κατηδάφισας, τῷ ὅπλῳ τῆς πίστεως.

Ἐνηδόμενος τῷ κάλλει τῷ θείῳ Εὔπλε, τῶν αἰκισμῶν καὶ πόνων, τῶν ἀπείρων βασάνων, μάκαρ κατεφρόνησας, καὶ χαίρων ἐνήθλησας.

Ὑψηλόφρονα καρδίαν τοῦ παλαμναίου, ταπεινωθεὶς θεόφρον, ἐταπείνωσας μάρτυς, καὶ πρὸς τὸν ὑψώσαντα, βροτοὺς ἀνελήλυθας.

Πυρακτούμενος τῷ φίλτρῳ τῷ τοῦ Δεσπότου, πᾶσαν τὴν πλάνην μάρτυς, ἐνεπύρισας ὄντως καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον, προθύμως ἐχώρησας.

Θεοτοκίον.

Λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ σου, σὲ τὴν τεκοῦσαν Κόρη, τὸν πλουτίσαντα πάντας, θείαις ἐπιγνώσεσι, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ὁλικῶς ταῖς νεύσεσι, ταῖς θείαις λαμπρυνθείς, καὶ ἀνδρείᾳ ὀχυρωθείς, ὥσπερ λέων ἄριστε, σὺ πρὸς τὸ στάδιον, πεποιθὼς εἰσέδραμες, τὴν δυσσέβειαν τροπούμενος.

Νέμει σοι τὴν ἄλυπον, ζωὴν ὁ λυτρωτής, δι' αὐτὸν θάνατον πικρόν, ἀθλοφόρε ἔνδοξε, καθυπομείναντι, καὶ χοροῖς συνάπτει σε, τῶν μαρτύρων ἀριστεύσαντα.

Ἔκλινας αὐχένα σου, προθύμῳ λογισμῷ, καὶ τὴν κάραν ἀφαιρεθείς, τῷ Χριστῷ τρανότερον, καὶ καθαρώτερον, συνεδέθης Ὅσιε, ἀπολαύων τῆς θεώσεως. Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα πέφηνας, Ἀγγέλων ἀληθῶς, τῶν Ἀγγέλων τὸν ποιητήν, ὑπὲρ νοῦν κυήσασα, τὸν δοξάσαντα τοὺς Ἁγίους μάρτυρας, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὠδὴ ς'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Στάζόμενος αἵματι παρέστης, τῷ σῷ ἀγωνοθέτῃ, γενναιότατα Εὔπλε θεόφρον, καὶ παρ' αὐτοῦ, τοὺς στεφάνους εἴληφας, τοὺς τῆς νίκης ἀγαλλόμενος.

Ἔστης πρὸ τοῦ βήματος ἀνδρείως, τοὺς τοῦ Δεσπότου νόμους, ταῖς ἀγκάλαις σου Εὔπλε κατέχων, καὶ προφανῶς, τοὺς ἀνόμους Ὅσιε, διαλέγχων προθυμότατα.

Βασάνων πληθὺν μὴ δειλιάσας, μὴ φοβηθεὶς τὸ ξίφος, τὴν ἀλήθειαν σὺ πρὸ βημάτων δικαστικῶν, εὐσεβῶς ἐκήρυξας, καὶ τὴν πλάνην ἐθανάτωσας. Θεοτοκίον.

Ὢ θαῦμα παράδοξον· πῶς τίκτεις, πεῖραν ἀνδρὸς μὴ γνοῦσα; πῶς θηλάζεις δὲ Παρθενομῆτορ, τὸν χορηγόν, ἀληθῶς τοῦ γάλακτος, καὶ τροφέα πάσης κτίσεως; Ὁ Εἱρμός.

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὔπλου τοῦ Διακόνου.

Στίχ. Ἐκ τῆς ϛολῆς μὲν σεπτὸς Εὔπλος Λευΐτης,
Ἐκ τῆς τομῆς δὲ στερρὸς ὄντως ὁπλίτης.
Πλήγῃ ἑνδεκάτῃ ξίφει Εὖπλος κοπήεντι.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐκ πόλεως Κατάνης τῆς Σικελῶν Ἐπαρχίας. Διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα Καλβιασιανόν, καὶ τὸν Χριστὸν μὴ ἀρνησάμενος, πρῶτον μὲν δεσμεῖται τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας πρὸς τοῖς γόνασιν, ἔπειτα κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου ὀρθοῦ. καὶ χερσὶ σιδηραῖς ξέεται, ὅτε καὶ θείας φωνῆς ἐλθούσης ἀνέθορε. Μετὰ δὲ ταῦτα σφύραις σιδηραῖς τὰς κνήμας αὐτοῦ θλάττεται· καὶ ἐν τῇ εἱρκτῇ ἀπορριφείς, εὐχῇ μόνῃ πηγὴν ὕδατος ἀναδοθῆναι πεποίηκεν ἐν τῇ φυλακῇ. Εἶτα πάλιν ἐκβληθείς, σιδηροῖς ὄνυξι πεπυρακτωμένοις τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ κατετρώθη, καὶ τέλος τῇ τοῦ ξίφους τιμωρίᾳ κατεδικάσθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἐγκαινίων τοῦ σεβασμίου καὶ περικαλλοῦς οἴκου καὶ θείου Ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ἐλεούσης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, διήγησις περὶ τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Τιβερίου τοῦ βασιλέως, θαῦμα μέγα καὶ παράδοξον γέγονε. Γυνὴ γάρ τις τοὔνομα Μαρία, συγκλητικὴ φιλόχριστος, τὴν ἀξίαν πατρικία, χήρα οὖσα περιέπεσε πάθει χαλεπῷ καὶ ἀνιάτῳ καὶ ἀποκαμοῦσα ἀπὸ πάσης ἀνθρωπίνης βοηθείας, ἀνέθετο ἑαυτὴν τῷ Θεῷ καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἔννοιαν τοίνυν ἀγαθὴν ὑποθεμένη ἑαυτῇ, ἀποστέλλει πρὸς τοὺς Λειτουργοὺς τῆς ἁγίας Δεσποτικῆς καὶ ἀχειροποιήτου Εἰκόνος, ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὴν ἀξιοῦσα. Τῶν δέ, παραγενομένων, προσέπεσε τοῖς ποσὶν αὐτῶν, λέγουσα· Δέομαι ὑμῶν, κύριοί μου· ἐπειδὴ ὁ Θεός, διὰ τὰς ἁμαρτίας μου συνεχώρησέ με μαστίζεσθαι ὑπὸ χαλεπῆς νόσου καὶ ὀλεθρίας, βούλομαι ἡ ταλαίπωρος καὶ ἀναξία, δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων ὑμῶν, δέξασθαι τὸν Δεσποτικὸν καὶ ἅγιον Χαρακτῆρα εἰς τὸν πανευτελῆ μου οἶκον ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα, καὶ ἴσως δι' αὐτοῦ ποιήσει ἔλεος μετ' ἐμοῦ. Οἱ δέ, τήν τε διαγωγὴν καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς κατάστασιν ἐπιστάμενοι, ἤγαγον τὸν ἅγιον Χαρακτῆρα· καὶ τῆς ἁγίας ἀνοιχθείσης θήκης, προσεκύνησεν ἡ γυνὴ καὶ ἠσπάσατο· καὶ λαβοῦσα βαμβάκινον μίτον (πανίον) ἰσόμετρον τῆς ἁγίας Εἰκόνος τέθεικεν ἐπάνω αὐτῆς. Εἶτα βαλοῦσα αὐτὴν εἰς καθαρὸν σκρίνιον (θήκην) ἠσφαλίσατο δι' αὐτῆς καὶ ἀποτιθεῖσα ἐν τῷ εὐκτηρίῳ αὐτῆς ἐφωταγώγει λαμπρῶς, ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα λειτουργοῦσα.

Πληρωθεισῶν δὲ τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἤρξαντο αἱ ὀδύναι τῆς γυναικὸς γίνεσθαι σφοδραὶ καὶ ἀφόρητοι, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτὴν μηδὲ τῆς κλίνης ἀναστῆναι. Προσκαλεσαμένη δὲ μίαν τῶν παιδισκῶν, ἣν οἶδε καθαρωτέραν, φησὶ πρὸς αὐτήν· Δέξαι τὴν θήκην τῆς ἁγίας Εἰκόνος, ὅπως προσκυνήσω, καὶ εὕρω μικρὰν ἀνάπαυσιν τῆς συνεχούσης με σφοδρᾶς ὀδύνης. Ἡ δέ, πορευθεῖσα εἰς τὸν εὐκτήριον, εἶδε θαῦμα μέγα καὶ φοβερὸν καὶ παράδοξον. Φλὸξ γὰρ πυρὸς εἰς πλησμονὴν γεννηθεῖσα ἐκ τῆς ἁγίας θήκης ἐκείνης ἀνήρχετο μέχρι τοῦ στέγους καὶ καθάπτουσα τὸ ὅλον Θυσιαστήριον, κατήρχετο μέχρι δαπέδου, μηδὲν τὸν σύνολον τὸ Θυσιαστήριον βλάπτουσα· καὶ ἐκπλαγεῖσα ἡ παῖς, ἔπεσε χαμαί. Δραμοῦσα δὲ ἑτέρα ἀπήγγειλε, τῇ κυρίᾳ αὐτῆς· Ἡ δέ, κατάφοβος γενομένη, κατῆλθε τοῦ κλινιδίου· καὶ βίᾳ πρὸς τὸν εὐκτήριον ἀπελθοῦσα, καὶ τὴν φλόγα κατιδοῦσα, τό, *Κύριε ἐλέησον*, ἀνεβόησεν. Εἶτα μετεκαλέσατο τοὺς Λειτουργοὺς μετὰ σπουδῆς· συνηκολούθησε δὲ αὐτοῖς καὶ ὄχλος πολύς, καὶ πάντες ἰδόντες τὸ παράδοξον, κατεπλάγησαν. Ἀνερχομένης δὲ τῆς φλογὸς καὶ κατερχομένης ὥσπερ ὀθόνης πλοίου, ὑπὸ ἀνέμου σφοδροῦ ῥιπιζομένου, ἔκραζον πάντες τό, ***Κύριε ἐλέησον*** ἐπὶ ὥρας πολλάς. Γενομένης δὲ ἱερατικῆς εὐχῆς, κατέπεσεν ἡ φλόξ· καὶ ἀνοίξαντες τὴν θήκην, εὗρον τὴν ἁγίαν Δεσποτικὴν καὶ ἀχειροποίητον Εἰκόνα ἀσινῆ καὶ ἀλώβητον. Λαβόντες δὲ καὶ τὸ βαμβάκινον τμῆμα, ὃ ἐπέθηκεν ἡ πατρικία, εὗρον ἐν αὐτῷ ἕτερον Χαρακτῆρα Δεσποτικὸν ἀχειροποίητον, ὢ τοῦ θαύματος! ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ. Δοξάσαντες δὲ τὸν Θεὸν ἐπὶ τούτῳ πάντες, καὶ ἀσπασάμενοι αὐτόν, ἔθηκαν ἐπὶ τὸ ἄλγος τῆς γυναικός· καὶ εὐθέως αἱ ὀδύναι ἀπηλάθησαν, ἡ δὲ νόσος ἐδραπέτευσε, καὶ ἡ γυνὴ ἰάθη· καὶ τελείως εἰς ἑαυτὴν ἐλθοῦσα, ἀνέστη δοξάζουσα τὸν Θεόν, σὺν πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσι μετὰ τῶν Πρεσβυτέρων.

Μετὰ δὲ χρόνους τινάς, ἡ τιμιωτάτη ἐκείνη. ἐπεὶ προέγνω τὴν ἐκ τοῦ βίου τούτου ἑαυτῆς μετάθεσιν, ὡς σκεῦος ἐκλογῆς οὖσα, ἐφρόντισεν ἀναθεῖναι τὸν ἅγιον Χαρακτῆρα τοῦτον τῇ ἐν τῇ Μελιτινῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Ἀναλήψεως· καὶ ὡς ἐξ ἀποστολῆς τινος, φθάσαντος ἐκεῖσε Δομετιανοῦ, ἀρχιεπισκόπου Μελιτινῆς, ἐξαδέλφου τοῦ βασιλέως Μαυρικίου, μετὰ τῶν πρώτων τῆς αὐτῆς πόλεως. ἐπέγνω τοῦτο ἡ πατρικία, καὶ ἐνεχείρισε τὸν ἅγιον Χαρακτῆρα τῷ ἀρχιεπισκόπῳ, εἰποῦσα τὸν σκοπὸν αὐτῆς, δι' ὃν ἀπεκομίσθη ἐν Μελιτινῇ.

Οὐκ ἄξιον δὲ παραδραμεῖν καὶ τὸ δεύτερον θαῦμα. Τῆς γὰρ ἐπιδρομῆς τῶν Περσῶν ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως γενομένης, φόβῳ βαλλόμεναι αἱ τοῦ Μοναστηρίου μονάζουσαι, μήποτε καὶ αὐταὶ συλληφθῶσι, κατέλαβον τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐξ εὐγενῶν οὖσαι ἔλαβον παρὰ τοῦ Πατριάρχου Σεργίου Μοναστήριον. Ὃς καὶ μαθὼν περὶ τῆς ἁγίας ταύτης καὶ ἀχειροποιήτου Εἰκόνος, καὶ μὴ βουλομένων τῶν μοναζουσῶν, ἀφείλετο ταύτην. Ἀλλ' ἐπανέστησαν αὐτῷ θλίψεις ἀλλεπάλληλοι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· βασιλέων ἀγανακτήσεις κατ' αὐτοῦ, ταραχαὶ τῆς Ἐκκλησίας διάφοροι, καὶ ἐν τῷ αὐτὸν διαπορεῖσθαι περὶ τούτων, ὁρᾷ ἐν νυκτὶ φοβερόν τινα ἄνδρα, ἑστῶτα καὶ λέγοντα αὐτῷ· Ἀπόδος ὃν ἔλαβες ἐν τάχει τοῦ Μοναστηρίου ἀδίκως. Ἀναστὰς δὲ διελογίζετο καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς περὶ αὐτὸν ἐπυνθάνετο· Τίνες εἰσὶν αὗται αἱ θλίψεις, καὶ δι' ἃς αἰτίας ὑπομένω ταῦτα; μᾶλλον δέ, ὅτι καὶ εἶδον ἐν νυκτὶ φοβερόν τινα ἄνδρα, ἑστῶτα καὶ λέγοντά μοι· Ἀπόδος ἐν τάχει ὃ ἔλαβες τοῦ Μοναστηρίου ἀδίκως· τίνος τί ἐλάβομεν ἀγνοῶ. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· Δέσποτα, μηδὲν τοιοῦτον λογίζου· οὐδὲ γὰρ ἠδίκησας ποτέ τινα ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν δαιμόνων ἐνεργείας εἰσὶ καὶ αἱ θλίψεις καὶ αἱ φαντασίαι. Εἶτα πάλιν καταλαμβάνει ἡ νύξ· καὶ ἐπιστὰς ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος, λέγει αὐτῷ μετὰ αὐστηρίας· Ἀπόδος ἐν τάχει ὃ ἔλαβες ἀπὸ τῶν μοναστριῶν τῆς Ἀναλήψεως· καὶ οὐκ οἶδας ὅτι ξέναι εἰσὶ καὶ ἀπαρηγόρητοι, ὡς ἀπ' ἀλλοτρίας γῆς ἐλθοῦσαι; Ἔξυπνος δὲ γενόμενος λέγει πρὸς τὸν κουβουκλήσιον (κατακοιμιστὴν) αὐτοῦ· Ἀδελφέ, ὡς ἔλαβες τὸν Δεσποτικὸν Χαρακτῆρα ἀπὸ τῶν μοναζουσῶν, πῶς τοῦτο ἐλογίσαντο; Ὁ δέ· Βαρέως, Δέσποτα, κατὰ πολύ· καί, εἰ ἠδύναντο, ἠμύναντο ἂν ἡμᾶς. Τότε συνῆκεν ὁ Πατριάρχης ἑαυτοῦ καταγνούς· καὶ μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ σπουδῆς ἀπέστειλε τὸν ἅγιον Χαρακτῆρα ἐν τῇ Μονῇ τῶν μοναστριῶν, κατὰ τὴν κθ'. Νοεμβρίου. Κατέπαυσαν δὲ καὶ οἱ πειρασμοί, καὶ αἱ θλίψεις τοῦ Πατριάρχου, καὶ αἱ μονάστριαι ἠγαλλιάσαντο, ἀπολαβοῦσαι τὴν μηδέποτε λήγουσαν χαρὰν ἐκ τοῦ θείου Χαρακτῆρος.

Ὁ ὅσιος Νήφων ὁ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Διονυσίου κατὰ τὸν Ἄθω ἀσκήσας, καὶ Πατριάρχης Κων)πόλεως γενόμενος κατὰ τὸ 1460 ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Νεοφύτου, Ζήνωνος, Δαΐου, Μάρκου, Μακαρίου καὶ Δαϊανοῦ, διὰ πυρὸς τελειωθέντων.

Ὁ ὅσιος Πασσαρίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Στάξαν σου ἐν γῇ τὸ αἷμα, ἀπέσβεσε τὴν πυράν, τῆς πλάνης πανόλβιε, τὴν δὲ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, πλουσιωτάτως ἤρδευσε, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσάν σε.

Ἔχων φρόνημα γενναῖον, καὶ ἄσειστον λογισμόν, τὴν πλάνην κατέσεισας, καὶ προϊσταμένους τοῦ ψεύδους, ταῖς ἀψευδέσιν ἤλεγξας, διδαχαῖς Εὔπλε πάνσοφε.

Πύλη σοι τοῦ Παραδείσου, Εὔπλε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἠνοίχθη μάκαρ, κεκαλλωπισμένον ἰδοῦσα τῷ θείῳ πάθει καὶ τῷ νικητικῷ διαδήματι.

Ἄνθρακι κεκαθαρμένος, θείῳ μάρτυς τὴν ψυχήν, ἄνθρακας κατέσβεσας, τῆς πολυθεΐας κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ἵνα σου τὴν θείαν μήτραν, κάμινος ἡ Περσική, τυπώσῃ Πανάμωμε, σῴζει Νεανίας ἀφλέκτους ἀναβοῶντας· Κύριε ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Νοσημάτων παντοίων καθάρσιον, καὶ πνευμάτων δεινῶν ἐλατήριον, τὸ σὸν ὑπάρχει Λείψανον· ὃ κυκλοῦντες βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐπὶ σοὶ τῶν πιστῶν δῆμος γέγηθε, πρὸς Χριστόν σε μεσίτην κτησάμενος, καὶ πρεσβευτὴν θερμότατον, καὶ προστάτην παμμάκαρ Εὔπλε Λευΐτα, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Συνελθόντες ἀρύσασθε ἄνθρωποι, νοσημάτων κατάλληλον ἴαμα, ἐκ τῆς σοροῦ τοῦ μάρτυρος, καὶ βοήσατε πίστει· Πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ὡραιώθης Ἁγνὴ παναμώμητε ὑπὲρ πᾶσαν Ἀγγέλων εὐπρέπειαν, τὸν Ποιητὴν κυήσασα, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων, ᾧ μελῳδοῦμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμός.

«Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν
» μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς
» ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα,
» εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ὠδὴ θ'. Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰδεῖν ἠξιώθης ἀληθῶς πανόλβιε, τὰ μακρόθεν σοι ποθούμενα· ἔστης ἐφέσεως ὡς φθάσας, αὐτὸ τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον, τοῦ πόθου σου σαφῶς τὸ συμπέρασμα, Εὔπλε Λευΐτα ἀξιάγαστε.

Ὡς σκῆπτρον κατέχων τὸν Σταυρὸν μακάριε, τῇ χειρί σου, τὴν πορφύραν δέ, ἣν ἐξ αἱμάτων ἱερῶν σου, ἐφοίνιξας λαμπρῶς, περικείμενος

Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ νῦν παρίστασαι, Εὔπλε μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Σήμερον Κατάνη ἡ σεπτὴ μητρόπολις, πολιοῦχον ταύτης ἄριστον, σὲ κεκτημένη ἑορτάζει, τὴν θείαν ἐκτελοῦσά σου ἄθλησιν, σὺν πάσαις ἐπαρχίαις καὶ πόλεσιν· ἣν περιέποις σαῖς δεήσεσιν.

Ἥλιος ὁλόφωτος σαφῶς γεγένησαι, καὶ πρὸς φέγγος κατεσκήνωσας, Μάρτυς τὸ θεῖον τῇ μεθέξει, θεούμενος τῇ θείᾳ μακάριε· καὶ νῦν φωταγωγεῖς τοὺς ὑμνοῦντάς σου, τὴν φωτοφόρον μάκαρ ἄθλησιν. Θεοτοκίον.

Φωτὸς τοῦ ἐν σοὶ μαρμαρυγαῖς Θεόνυμφε, τὴν ψυχήν μου φωταγώγησον· κείμενον βόθρῳ ἀπωλείας, ἀνάστησον, ἐχθροὺς καταισχύνουσα, τοὺς θλίβοντας ἀεὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ πρὸς τὰ πάθη συνωθοῦντάς με.

Ὁ Εἱρμός.

«Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, »τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐ»λογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Διόλου ἀνακείμενος, Θεῷ τῷ παντοκράτορι καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπόμενος ἀθλοφόρε, τῶν ἐκτελούντων μέμνησο, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, καὶ σὲ τιμώντων Ἅγιε, ὡς τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, Διάκονον μάρτυς Εὔπλε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἴδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χαίρετε ἡ τριάς, τῶν θείων Ἀποστόλων, ἣ τῆς Τριάδος εἶδες, τὸν κατ᾽ οὐσίαν ἕνα, εἰς ὄρος τὸ Θαβώριον.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Εὐγέ σοι τῷ Θαβώρ, τῷ πρὶν ζοφωδεστάτῳ· φωτὸς γὰρ ἠξιώθης, οὐκ αἰσθητοῦ ἡλίου, τῆς ἄνω δὲ λαμπρότητος.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Φωτὶ μὲν τῷ τοῦ σοῦ, προσώπου ἐλλαμφθέντες, οἱ Μαθηταί σου Σῶτερ, μὴ φέροντες τὴν αἴγλην, εἰς γῆν ἄφνω κατέπιπτον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Εἶδον ἐν τῷ Θαβώρ, Μωσῆς τε καὶ Ἠλίας, τὸν ἐκ Παρθένου Κόρης, Θεὸν σεσαρκωμένον, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φωτίου καὶ Ἀνικήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Πῦρ οὐκ ἐπτοήθητε, οὐ κατατέμνοντα ὄργανα, οὐ θυμὸν ἀλογώτατον, ἀφρόνως δικάζοντος, οὐχ ὁρμὰς λεόντων, οὐ βράσεις λεβήτων, οὐ τῶν μελῶν τὰς ἐκκοπάς, οὐδὲ θανάτου πικρὰν ἀπόφασιν, ὑμᾶς ἀθανατίζουσαν, καὶ πρὸς Θεὸν τὸν ἀθάνατον, εὐκλεῶς παραπέμπουσαν, ἀθληταὶ γενναιότατοι.

Τὸ μακαριώτατον, καὶ κατὰ πάντα σεβάσμιον, καὶ ἀξίοις ποθούμενον, τέλος ἀπειλήφατε, καὶ τὰς δι᾽ αἰῶνος, γενναῖοι ἐλπίδας ἀναβλύζετε ἡμῖν, κρουνοὺς θαυμάτων φλογμὸν ἐξαίροντας, παθῶν ψυχῆς καὶ σώματος, τῶν εὐσεβῶς τὴν ἐτήσιον, ἑορτὴν ὑμῶν πάντοτε, ἐκτελούντων πανεύφημοι.

Φώτιος ὁ ἔνδοξος, καὶ ὁ θεόφρων Ἀνίκητος, ἡ δυὰς ἡ πανάριστος, Τριάδος λαμπρότησι, καθηγλαϊσμένοι, καὶ πεποικιλμένοι, ταῖς τῶν στιγμάτων καλλοναῖς, μετὰ Ἀγγέλων ἀεὶ ἀγάλλονται· τοῖς πίστει δὲ τὴν ἔνδοξον, καὶ ἱερὰν αὐτῶν ἄθλησιν, ἑορτάζουσι νέμουσι, φωτισμόν τε καὶ ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Μαξίμου γ΄.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τὸν δι᾽ οἶκτον γενόμενον, ὡς εὐδόκησεν ἄνθρωπον, ἐν δυσὶ θελήσεσιν ἐνεργείαις τε, κατανοούμενον Ὅσιε, ἐκήρυξας Μάξιμε, ἀποφράττων μιαρῶν, τὰ ἀπύλωτα στόματα, μονοθέλητον, μονενέργητον, τοῦτον δοξαζόντων, ἐπηρείᾳ διαβόλου, τοῦ τὴν κακίαν τεκτήναντος.

Ταῖς νευραῖς τῶν δογμάτων σου, Πύρρον Πάτερ ἀπέπνιξας, ληρῳδοῦντα Μάξιμε τὸν κακόφρονα· καὶ διωγμοὺς ἐκαρτέρησας, καὶ θλίψεις ἀοίδι-

με, μαστιζόμενος σφοδρῶς, καὶ τὴν γλῶτταν τεμνόμενος, καὶ τὴν πάντοτε, πρὸς Θεὸν αἰρομένην θείαν χεῖρα, δι' ἧς γράφων διετέλεις, τὰ ὑψηλότατα δόγματα.

Ὀξυγράφου ὡς κάλαμος, τεθηγμένη τῷ Πνεύματι, ἡ ἁγία γέγονε μάκαρ γλῶσσά σου, καλλιγραφοῦσα ἐν πνεύματι, πλαξὶ καρδιῶν ἡμῶν, νόμον θείων ἀρετῶν, καὶ δογμάτων ἀκρίβειαν, καὶ τὴν σάρκωσιν, τοῦ ἐν δύο οὐσίαις τοῖς ἀνθρώποις, καὶ μιᾷ τῇ ὑποστάσει, ἐμφανισθῆναι θελήσαντος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητήν σε τιμῶμεν, Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθεῖαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὁσίων συμμέτοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός, τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν γνόφον τὸν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως, διεδέξατο νεφέλη· ἐν ᾗ Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιωθέντες, Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὄρει ἐν τῷ Θαβώρ, προσέλθωμεν προθύμως. θεάσασθαι τὴν δόξαν, τοῦ πάντων βασιλέως, Χριστοῦ τοῦ λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Ὤφθης σὺν Μωϋσῇ, Ἠλίᾳ τε Σωτήρ μου, καὶ Μαθητῶν προκρίτοις, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, ἀστράψας ὑπὲρ ἥλιον.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Ἤκουον πατρικῆς, φωνῆς προσβεβαιούσης, τὴν δόξαν σου Σωτήρ μου, οἱ Μαθηταὶ καὶ φόβῳ, πρηνεῖς εἰς γῆν κατέπιπτον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Τοῦ Ὁσίου.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων, ἔτρεψας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῆς Θεότητός σου Χριστέ, ἀμυδρὰν αὐγὴν παραγυμνώσας, τοῖς συναναβᾶσί σοι ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς ὑπερκοσμίου σου δόξης ἐποίησας κοινωνούς· ὅθεν ἐνθεαστικῶς ἐκραύγαζον· Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς, σὲ τὸν μεταμορφωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, ἀνυμνοῦμεν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὀρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε, καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Μάξιμε σοφέ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας. Λύρα τοῦ Πνεύματος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγήν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ μετεμορφώθης. Ἠλίας καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι· τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας· οἱ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφούμενος Σωτήρ, τοῖς προκρίτοις Μαθηταῖς, δείξας τὴν δόξαν σου Χριστέ, τὸ ἀναλλοίωτον ἤστραψας τῆς Θεότητος· νεφέλη δὲ φωτὸς συνεκάλεσας, Ἠλίαν καὶ Μωσῆν συλλαλοῦντάς σοι· διὸ καὶ Πέτρος ἔλεγεν· οἰκτίρμον, καλόν ἐστιν ὧδε εἶναι σὺν σοί. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, καὶ οἱ δύο ἑπόμενοι τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τερπνὴν ἐπαινῶ μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον.

Τοῖς πόνοις, τοῖς τῆς σαρκὸς πανεύφημοι, ἐγκαρτερήσαντες, εὐσθενεστάτῃ πίστει λογισμοῦ, πρὸς τὴν ἄπονον χαίροντες, ζωὴν μετεβιβάσθητε, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντες.

Ἐνθέοις, ὀχυρωθεὶς Ἀνίκητε, ὅπλοις τῆς πίστεως, πρὸς συμπλοκὴν ἀσάρκων δυσμενῶν, ῥωμαλέως ἐχώρησας, καὶ τὰ αὐτῶν στρατεύματα, θείᾳ δυνάμει ἐξηφάνισας.

Ῥητόρων ἀδολεσχίαν ἔνδοξε, καὶ νοῦν ἀδόκιμον, Ἑλληνιστῶν φρονήσει θεϊκῇ, λαμπρυνόμενος ᾔσχυνας· καὶ σεαυτὸν Ἀνίκητε, ὅλον πρὸς ἄθλησιν ἐκδέδωκας.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, καὶ πρὸ τόκου Ἄχραντε, καὶ μετὰ γέννησιν, ὡς ἀληθῶς ἐδείχθης· τὸν Θεὸν ὑπὲρ λόγον γὰρ ἔτεκες, τὸν τοὺς Ἁγίους μάρτυρας, ἐνηθληκότας στεφανώσαντα.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)·

Ὁ παμμέγιστος Μάξιμος δοξάζεται.

Ἰωάννου Μοναχοῦ (*)

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὅλην μοι τὴν θεόπνουν, ἐκ τῆς μελιρρύτου καὶ ἡδείας σου, ἐναπόσταξον γλώττης, θεῖε Μάξιμε χάριν τοῦ Πνεύματος.

Πῦρ καιόμενον ὤφθης, κατὰ τῶν αἱρέσεων μακάριε· ὡς καλάμην γὰρ ταύτας, κατηνάλωσας ζήλῳ τοῦ Πνεύματος.

Ἄλογον προετέθη, ἐκ δυσσεβεστάτης προαιρέσεως, μονοθέλητον δόγμα· τοῖς δὲ λόγοις σου Πάτερ διήλεγκται. Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν ἀΐδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ὑμνοῦμέν σε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Νικήσας μετὰ Χριστοῦ, τὰς παρατάξεις τοῦ ἐχθροῦ στέφανον, νικητικὸν ἔλαβες, μάρτυς ἀθλοφόρε Ἀνίκητε.

Ἠλόγησαν τῆς σαρκός, ὡς φθειρομένης οἱ Χριστοῦ μάρτυρες, καὶ χαλεπὰ βάσανα, γνώμῃ ῥωμαλέᾳ ὑπήνεγκαν.

Ναμάτων ζωοποιῶν, πεπληρωμένοι θολερὰ ῥεύματα, πλάνης σοφοὶ μάρτυρες, ῥεύμασιν αἱμάτων ἐπαύσατε. Θεοτοκίον.

Ἐνῴκησεν ἐπὶ σοί, ὁ κατοικῶν τοὺς οὐρανοὺς Κύριος, καὶ ἐξ ἡμῶν ἅπασαν, πλάνην Θεοτόκε ἐξῴκισεν.

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανόνα τοῦ Ὁσίου Μαξίμου, εἰς Ἦχον πλ. δ', καὶ αὐτόν, ἀνώνυμον ὅμως, καὶ ἄνευ Ἀκροστιχίδος.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Μέγιστος ὁ Μάξιμος, τῆς εὐσεβοῦς Χριστοῦ πίστεως, παναληθής, κῆρύξ τε καὶ μάρτυς, ἀνεδείχθη δι' αἵματος.

Μάξιμε μακάριε, σὺ δι' ἀσκήσεως γέγονας, θεοπρεπές, τῆς φιλοσοφίας, καὶ σοφὸν ἐνδιαίτημα.

Ἔβλυσεν ἡ γλῶσσά σου, ποταμηδὸν Χριστοῦ δόγματα, πανευσεβῆ, Μάξιμε παμμάκαρ, τῆς σοφίας ὁ τρόφιμος. Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖχος ἡμῶν, Χριστιανοὶ σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Πανύμνητε. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι »Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς· εἶτα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Φῶς τὸ τριλαμπές, οἰκῆσαν ἐν τῇ ψυχῇ σου, σκεῦος ἐκλεκτόν, ἀνέδειξέ σε παμμάκαρ· σαφηνίζεις καὶ γὰρ τὰ θεῖα τοῖς πέρασι, δυσεφίκτων νοημάτων τε τὴν δήλωσιν μακάριε, τὴν Τριάδα πᾶσι Μάξιμε, ἀνακηρύττων τρανῶς, ὑπερούσιον ἄναρχον. Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἱερέων ἡ κρηπίς, ἡ βάσις τῶν δογμάτων, ἡ σάλπιγξ τῆς σοφίας, μαρτύρων ἡ ἀκρότης, καὶ τῶν πιστῶν ὁ στηριγμός, κόσμῳ προανίσχει Μάξιμος ὁ θαυμαστός, διὰ τῆς θείας αὐτοῦ μνήμης σήμερον. Τούτου οὖν πρὸς τὴν λάμψιν ἀνάστητε πάντες, τὴν παρρησίαν καὶ τὸν ζῆλον εὐφημοῦντες, ὃν ἔδειξεν ὑπὲρ εὐσεβείας, δι' ἣν ἀληθῶς ὡς ποιμὴν ὑπὲρ ποίμνης παρετάξατο στερρῶς κατὰ τῶν λύκων· οὓς καταβαλὼν βραβείοις νίκης ἐστέφθη, τὴν Τριάδα πᾶσιν ἀνακηρύττων τρανῶς, ὑπερούσιον ἄναρχον.

Εἶτα Κάθισμα τῶν Ἁγίων, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καταβαλόντες τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐπάρσεις, τῇ καρτερίᾳ τῶν δεινῶν ἀθλοφόροι, τὸν οὐρανὸν ᾠκήσατε γηθόμενοι, Φώτιε ἀοίδιμε, καὶ Ἀνίκητε μάκαρ· ὅθεν μακαρίζεσθε, εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες Χριστῷ, τῶν ἐκτελούντων ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου, Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Τὰ κατορθώματα τῆς πολιτείας σου, πάντων φωτίζουσι τὰ διαβήματα, Μάξιμε Πάτερ ἀλη-

θῶς, τῶν πίστει μιμουμένων σε· ὅθεν τοὺς ἐκ πόθου σε, μακαρίζοντας πάντοτε, σῶζε ταῖς πρεσβείαις σου, ἀπὸ πάσης στενώσεως, Χριστὸν τὸν ἀγαθὸν ἱκετεύων, μάκαρ ἀξιοθαύμαστε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Τῆς θείας δόξης σου, ὄντως ἀπαύγασμα, καθὼς ἠδύναντο, ἔδειξας Λόγε Θεοῦ, τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Θαβώρ, ὄρει μεταμορφούμενος· οἷς συνελλαμφθείημεν, καὶ ἡμεῖς οἱ ὑμνοῦντές σε, μόνε ἀναλλοίωτε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, καὶ πίστει σοι συμφώνως βοῶντες· Δόξα Χριστὲ τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Πυρακτούμενοι ἀγάπῃ Θεοῦ προθύμως, φλόγα πυρὸς ὑπήλθετε, μένοντες τῇ δρόσῳ ἄφλεκτοι τοῦ Πνεύματος, ἀήττητοι μάρτυρες, θεῖοι πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπηρνήσαντο τὸ σῶμα ποικιλοτρόπως, οἱ ἀθληταὶ ξεόμενοι· ὅλῳ τῷ νοΐ γάρ, τῷ Θεῷ ἠτένιζον, τῷ τούτοις παρέχοντι, τὴν ὑπομονὴν διὰ πίστεως.

Ἰσχυρότατοι ὡς πύργοι τῆς εὐσεβείας, τείχη ἐχθροῦ καθείλετε, καὶ πόλεως θείας, μάρτυρες κραυγάζοντες, πολῖται γεγόνατε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νυσταγμὸν οὐκ ἐνυστάξατε δυσσεβείας, ἀλλ' ἐγρηγόρσει μάρτυρες θεία, τοὺς ὑπνοῦντας, πάντοτε εἰς θάνατον, πρὸς φῶς ἐξεγείρετε, τῆς θεογνωσίας ἐν χάριτι. Θεοτοκίον.

Ὡς ὡραία ἀπεκύησας τὸν ὡραῖον, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, τὸν ὡραιοτάτους, δείξαντα τοὺς μάρτυρας, στερρῶς ἐναθλήσαντας, καὶ τὴν ἀθεΐαν μειώσαντας.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γηγενεῖς σε γεραίρουσι, καὶ τῶν οὐρανίων τάξεις θαυμάζουσι· τῇ φιλίᾳ τῆς σοφίας γάρ, ἀνεδείχθης Πάτερ ὥσπερ ἄσαρκος.

Ἰταμὸς μὲν ὁ τύραννος, ἀλλ' ἡ καρτερία σου ἀκατάπληκτος· ὅθεν σὺ μὲν μεμακάρισαι, ἐκεῖνος δὲ Πάτερ ἐξωστράκισται.

Συναθλοῦσί σοι Μάξιμε, ἡ τῶν μαθητῶν δυὰς ἡ πανόλβιος, σοὶ τῶν ἄθλων κοινωνήσαντες· διὸ καὶ ἐπάθλων ἴσων ἔτυχον.

Τῇ ῥοῇ σου τοῦ αἵματος, καταρδευομένη ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἐξανθεῖ πατροπαράδοτον, τοῦ θείου σου σπόρου δόγμα Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τὸν ζωοποιὸν ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωήν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Μυρίοις αἰκισμοῖς, νεκρωθὲν τὸ σαρκίον σου Ἀνίκητε τὴν ἀγήρω, καὶ ἀθάνατον δόξαν, παμμάκαρ προεξένησεν.

Ἀνάλωτος πυρί, κατακαίοντι γέγονας, ὦ Φώτιε θείου φέγγους, κοινωνὲ καὶ ἡμέρας, ἀδύτου τέκνον γνήσιον.

Ῥεόντων τὴν φοράν, παντελῶς ἀπεκρούσαντο, ποθήσαντες τῶν μενόντων, τὸ τερπνὸν ὁλοψύχως, οἱ μάρτυρες οἱ ἔνδοξοι. Θεοτοκίον.

Τίς δύναται τὸ σόν, ἑρμηνεῦσαι μυστήριον, ὦ Δέσποινα Θεοτόκε; ὑπὲρ νοῦν γὰρ καὶ λόγον, Θεὸν ἀφράστως τέτοκας.

Τοῦ Ὁσίου. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ὁ γνῶσιν τῶν γηΐνων ἀθροίσας, καὶ οὐρανίων, ἐνδίκως φιλόσοφος, κατονομάζεται Μάξιμος.

Σοφίας τῆς ἀμείνω τῷ ἔρωτι, τοῦ Χριστοῦ σου, μιμητὴς πανάριστος, ὤφθης ἀοίδιμε Μάξιμε.

Μανίᾳ ὑπερόριος γέγονας, τοῦ τυράννου, εὗρες δὲ μακάριε, τὸν Ἰησοῦν παραμύθιον.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον κλύδωνα, τῶν παθῶν μου, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν κυβερνήτην καὶ Κύριον.

Ὠδὴ ς΄. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ὑψώθης, ἀνηλεῶς ἐν ξύλῳ ξεόμενος, τὸ τῆς νεκρώσεως πάχος, ἀπορρίπτων, θείαν καταστολήν τε, οὐρανόθεν, ἐνδυόμενος μάρτυς Ἀνίκητε.

Ῥήξαντες τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀπάτης οἱ Ἅγιοι, ἐν τῷ δεσμεῖσθαι εὐτόνως, τῆς ὑπομονῆς τε καὶ καρτερίας, θείοις βρόχοις, τὸν προστάτην τοῦ σκότους ἀπέπνιξαν.

Ὤφθητε, ὡς μεγάλοι φωστῆρες φωτίζοντες, μαρμαρυγαῖς ἰαμάτων, καὶ ἀκτῖσι θείων ἀγωνισμάτων, πᾶσαν κτίσιν, ἀθλοφόροι Χριστοῦ γενναιότατοι. Θεοτοκίον.

Νομίμων, ἀπεκύησας δίχα Πανάμωμε, τὸν ἀληθῆ νομοθέτην· ὃν δυσώπει νόμῳ τῆς ἁμαρτίας, τὴν ψυχήν μου, τροπουμένην οἰκτῖραι καὶ σῶσαί με. Τοῦ Ὁσίου. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἀνένδοτον προσφέρων τῷ Θεῷ, θεοφόρε δέησιν, ψυχῆς τε καὶ σώματος, τῶν παθῶν καὶ τῆς φθορᾶς ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ξηραίνεται αἱρέσεως πηγή, βορβορώδους ἅπασα, ἀοίδιμε Μάξιμε, φραττομένη τῇ ἡδύτητι τῆς γλώττης σου.

Ἱλάσθητί μοι μόνε ἀγαθέ, καὶ πηγὴν τῆς χάριτος Χριστὲ τῇ καρδίᾳ μου, ταῖς λιταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου ἀνάβλυσον. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁ Εἱρμός.

«Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλ-»λόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστὲ »ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Κοντάκιον τῶν Ἁγίων, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοὺς θείους πιστοί, ὁπλίτας εὐφημήσωμεν· τὸ ζεῦγος Χριστοῦ, τῆς δόξης ἐγκωμιάσωμεν· καὶ στερροὺς ὡς κήρυκας, εὐσεβείας ἅπαντες φίλαθλοι, καὶ Θεοῦ ὄντως ἐραστάς, ἐν ὕμνοις ᾀσμάτων καταστέψωμεν. Ὁ οἶκος.

Γῆ καὶ σποδός, σαπρία τε καὶ σκώληξ, δι' αἰσχρῶν καὶ βεβήλων, ἔργων καὶ λογισμῶν ὑπάρχων, μόνε φιλάνθρωπε σὲ ἱκετεύω, καὶ σοὶ προσπίπτω, ἐκκαθᾶραι με τῷ σπόγγῳ τῶν οἰκτιρμῶν σου, Χριστέ, τοῦ ῥύπου, ὃν ἐν ἔργοις καὶ λόγοις συνήθροισα· φωτίσαι δὲ τὸ ζοφῶδες τοῦ νοός μου τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς χάριτος, ἵνα ἀξίως τὴν ἔνστασιν τῶν μαρτύρων Σωτήρ μου ἐξείποιμι, ἐν ὕμνοις ᾀσμάτων καταστέφων αὐτούς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φωτίου καὶ Ἀνικήτου.

Στίχ. Πῦρ Ἀνίκητον συμφλέγει τῷ Φωτίῳ,
Οὓς φωτὸς οἶκος ὡς ἀνικήτους φέρει.

Πῦρ κατὰ δωδεκάτην κτάνε Φώτιον ἠδ'' Ἀνίκητον.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ βασιλέως· ἦν δὲ ὁ Ἅγιος Φώτιος ἀδελφιδοῦς τοῦ Ἁγίου Ἀνικήτου. Τοῦ οὖν Διοκλητιανοῦ ἐν Νικομηδείᾳ δημηγορήσαντος κατὰ τῶν Χριστιανῶν, παρούσης τῆς Συγκλήτου Βουλῆς, καὶ πλήθη βασανιστηρίων μέσον προθέντος, καὶ παντοίως διαλωβήσασθαι τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀπειλήσαντος, καὶ ἐξορίσειν ἐκ τῶν πανταχόθεν ἄκρων τοὺς Χριστιανοὺς φρυαξαμένου, καὶ πολλὰ βλασφημήσαντος κατὰ τῆς δόξης τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ διεξελθόντος, παρὼν ὁ Ἅγιος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀνίκητος, οὐ κατεπλάγη τὰς ἀπειλὰς τοῦ τυράννου, ἀλλὰ παρρησίᾳ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὡμολόγησε, στηλιτεύσας τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, καὶ προσθεὶς ὅτι κωφοὶ καὶ ἀναίσθητοί εἰσιν οἱ σέβοντες αὐτά.

Διὰ ταῦτα τύπτεται βουνεύροις ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς ἀμυχάς τινας ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ γενέσθαι, δι' ὧν αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ καθωρᾶτο. Εἶτα λέων ἀφίεται ἐπ' αὐτόν· ὃν ἰδὼν ὁ Ἅγιος, μετὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς μανιώδους φορᾶς δεινὸν καὶ καταπληκτικὸν βρυξάμενον, ἐφοβήθη. Ὁ δὲ λέων, προσεγγίσας αὐτῷ, παντὸς προβάτου κατεφάνη πραΰτερος, καὶ οἷον συμπαθήσας τῷ Ἁγίῳ, τὸν ἐπιχυθέντα αὐτοῦ διὰ τὸν φόβον τῷ προσώπῳ ἱδρῶτα, τῷ δεξιῷ ποδὶ ὥσπερ σπόγγῳ ἀπέματτε. Τότε οὖν τοῦ Μάρτυρος εὐχαριστίας τῷ Θεῷ ἀναπέμψαντος, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς εὐχῆς σεισμὸς γέγονε· καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλέους ξόανον καταπεσόν, εἰς κόνιν ἐχώρησε, καὶ μέρος τῆς πόλεως κατενεχθὲν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπώλεσε.

Προστάξαντος δὲ τοῦ βασιλέως ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι, ἐπεὶ ὁ τὴν πληγὴν ἐπενεγκὼν δήμιος ἀνενέργητος ἔμεινε, τῆς χειρὸς αὐτοῦ μετὰ τῆς σπάθης κατενεχθῆναι μὴ δυναμένης, μεταβαλὼν ὁ τύραννος τὴν ἀπόφασιν, δεσμεῖ τὸν Ἅγιον ἐν τροχῷ, πυρᾶς ἐπιστρωθείσης κάτωθεν· ἔνθα, διατεμνόμενος τὰ μέλη καὶ διακαιόμενος ηὔξατο, καὶ ἐλύθη τὰ δεσμά, καὶ ὁ τροχὸς ἔστη, καὶ τὸ πῦρ ἐσβέσθη. Τότε δὲ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ Φώτιος, προσδραμών, περιεπτύξατο αὐτόν, πατέρα καὶ σωτῆρα θεῖον ἀποκαλούμενος.

Δεσμεῖται οὖν ἅμα τῷ Ἁγίῳ κλοιοῖς σιδηροῖς, καὶ εἱρκτῇ ἀμφότεροι τίθενται. Εἶτα ἐξαχθέντες, ξέονται, καὶ πυρὶ φλέγονται, καὶ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐν τῷ θεάτρῳ λίθοις βάλλονται. Ἀβλαβεῖς δὲ ἐν τοσούτοις διαφυλαχθέντες δεινοῖς, ξύλοις προσδεθέντες τοὺς πόδας, ὑπὸ ἵππων ἀγρίων σύρεσθαι προσετάχθησαν. Καὶ αὖθις μαστιχθέντες σφοδρῶς, καὶ ἅλατι σὺν ὄξει τοὺς ἐκ τῶν πληγῶν μώλωπας ἀναξονθέντες, ἀνεπιμέλητοι ἐπὶ τρισὶ χρόνοις ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ μένειν κατεδικάσθησαν.

Μετὰ δὲ τὸ ταριχευθῆναι ἐπὶ τοσοῦτον αὐτούς, ἐκκαύσας ὁ τύραννος τὸ λεγόμενον *Λουτρὸν Ἀντωνίνου* ἐπὶ ἡμέραις τρισὶν ἐν αὐτῷ τούτους κατέκλεισε. Τοῦ δέ, τῶν κευθμώνων διὰ προσευχῆς τῶν Ἁγίων διαρραγέντων καὶ τοῦ στερεώματος διαλυθέντος, πλῆθος ὕδατος ἀνεδόθη, ὡς εἶναι αὐτοὺς οὐκ εἰς διακεκαυμένον καὶ πυρφόρον, ἀλλ' εἰς δροσοβόλον χωρίον. Ἐπὶ τούτοις ἐπιτεχνᾶται κάμινον ὁ Διοκλητιανὸς χωνοειδῆ, κίοσιν ἐπιστηριζομένην. Ἔνθα βληθέντες πέρας τῆς ἀθλήσεως, καὶ τοὺς τῆς νίκης στεφάνους ἐδέξαντο. Λέγεται δέ, ὡς ὑποβληθέντας τῇ καμίνῳ, ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ἐμπνέειν· καὶ ἀνελκυσθέντα τὰ σώματα διὰ σιδηρῶν ὀργάνων, ἀσινῆ φανῆναι, μηδὲ μέχρι τριχὸς αὐτοὺς τῆς φλογὸς λυμηναμένης.

Οἱ ὅσιοι Κάστωρ καὶ Παλάμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Οἱ ἅγιοι δώδεκα στρατιῶται μάρτυρες, οἱ ἐκ Κρήτης ὁρμώμενοι, ξίφει τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Παμφίλου καὶ Καπίτωνος, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Οἱ κείμενοι γῇ, καὶ λύθρῳ πεφυρμένοι,
Ξίφος μετῆλθον, Πάμφιλος καὶ Καπίτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ὁσίων Σεργίου καὶ Στεφάνου, ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντων.

Στίχ. Ἴσων ἱδρώτων, Σεργίῳ καὶ Στεφάνῳ,
Ἴσοι στέφανοι· καὶ γὰρ οὕτω τὸ πρέπον.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ξένον ἀγῶνα, διηνυκότες ξένοι ὤφθητε ὄντως, φρονημάτων ἔνδοξοι τῆς σαρκός· τῶν Ἀγγέλων συμπολῖται δέ, κληρονόμοι τε τοῦ Χριστοῦ, μεγαλώνυμοι μάρτυρες.

Ὑπομονῇ τε, καὶ καρτερίᾳ ἐνικήσατε, πάντων δυσμενῶν ἀθέων ἐπιβουλάς· καὶ φαιδροὶ πόνοις γενόμενοι, πρὸς φέγγος ἄδυτον, μετεβιβάσθητε, παναοίδιμοι.

Ναὸς Τριάδος, τῆς ὑπερθέου γενόμενοι, στήλας καὶ ναοὺς ἠδάφισαν ἀνδρικῶς, τῶν ἀθέων οἱ πανεύφημοι, καὶ πρὸς οὐράνιον, λαὸν μετεβιβάσθησαν ἀγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ὡς πλατυτέρα, τῶν οὐρανῶν Ἁγνὴ ὑποδέδεξαι, Λόγον μηδαμοῦ χωρούμενον ὑπὲρ νοῦν, στενωτάτην τοὺς ὁδεύοντας, ὁδὸν πανάμωμε, πρὸς πλατυσμὸν εἰσάγοντα θείας ζωῆς.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μίαν φύσιν Τριάδος, μίαν θέλησιν ἔφης, μίαν ἐνέργειαν· Θεοῦ δὲ σαρκωθέντος, δύο φύσεις, θελήσεις, ἐνεργείας ἐκήρυξας, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ θελήματα δύο, διαιρούμενα γνώμης ἐναντιότητι, ποιότητι δὲ μᾶλλον ἀνεκήρυξας Πάτερ, φυσικῇ διαφέροντα, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Στήλην ὀρθοδοξίας, τοὺς ἐνθέους σου λόγους Πάτερ κατέχοντες, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, καὶ θελήσεσι σέβομεν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸν τὸν σαρκωθέντα.

Δύο Πάτερ εἰδότες, ἐνεργείας τοῦ οἴκτω σεσαρκωμένου Θεοῦ, δισσὰς αὐτεξουσίους, θελήσεις διδαχθέντες, ὑπὸ σοῦ ἀναμέλπομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ η΄. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ῥωμαλέον φρόνημα, σοφοὶ ἐπιδεικνύμενοι, θηρῶν ὁρμήματα, οὐκ ἐπτοήθητε βράσματα, τῶν λεβήτων οὐκ ἐπτήξατε, οὐ τῶν μελῶν τὰς ἐκτομάς, οὐ βασάνων ποινάς, ἐκβοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἰᾶσθε τὰ πάθη τῶν πιστῶν, ἐξεικονίσαντες πάθος μακάριον, ὑμῶν τοῖς πάθεσιν Ἅγιοι, καὶ καθαίρετε νοσήματα, καὶ φυγαδεύετε δεινὰ βοῶντες πνεύματα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δυὰς ἀθλητῶν περικαλλής, Τριάδα ἄκτιστον καθωμολόγησε, καὶ μυριόλεκτον ὤλεσε, πολεμίων ὄντως φάλαγγα, καὶ μυριάσι νοηταῖς συνήφθη μέλπουσα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Παρθένε ἡ Θεόν, τὸν ὑπεράγιον, ἀποκυήσασα, τὸν στεφανώσαντα χάριτι, τοὺς Ἁγίους τούτους μάρτυρας, σῶσον ἁγίασον ἡμᾶς, προθύμως μέλποντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ὁσίου. Νικηταὶ τυράννου.

Ὁλικῶς ποθήσας, τὸν ὑπερποθήσαντα γένος ἀνθρώπων, τὸν σταυρόν σου ἦρας, καὶ αὐτῷ μακάριε συνεσταυρώθης· Εὐλογεῖτε κράζων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ξενωθεὶς ἁπάσης, ἡδονῆς μακάριε θανατηφόρου, σεαυτὸν εἰργάσω, ὅλον ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον θεῖον, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπηνοῦς τυράννου, δυσσεβοῦς ὠμότητα οὐ κατεπλάγης, ἀλλ' ὡς πύργος ἔστης, ἀκλινὴς ἀκλόνητος ὀρθοδοξίας· Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωηφόρον αἴγλην, ἐκ μιᾶς Θεότητος τρισυποστάτου, δεδεγμένος ὤφθης, τοῖς ἐν σκότει ἥλιος καὶ πλανωμένοις, Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀδὰμ Παρθένε, τοῦ παραπεσόντος μὲν ὤφθης θυγάτηρ· τοῦ Θεοῦ δὲ μήτηρ, τοῦ ἀνακαινίσαντός μου τὴν οὐσίαν· ὃν ὑμνοῦμεν πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῇ χάριτί σου »γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀν»τεχόμενοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ »ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας »τοὺς αἰῶνας».

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ θ΄. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἰδοὺ ἡ φαιδρὰ καὶ φωσφόρος, καὶ πλήρης χάριτος ἡμέρα, ἔλαμψε Φωτίου τοῦ θείου, καὶ Ἀνικήτου πάντας φωτίζουσα, τοὺς ἐν αὐτῇ γεραίροντας, τὰ φωταυγῆ τούτων παθήματα.

Ὤφθητε ὡς ἄνθρακες πᾶσαν, ὕλην κακίας ἐμπιπρῶντες, ὤφθητε ὡς τίμιοι ἄρνες, ἐθελουσίως κατασφαττόμενοι, καὶ τῷ Ἀμνῷ τῷ αἴροντι τὰς ἁμαρτίας προσαγόμενοι.

Στίγματι ὑμῶν Ἀθλοφόροι, καὶ τὰ παθήματα καὶ πόνους, καὶ τὴν ὑπὲρ νοῦν καρτερίαν, καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὴν τελείωσιν, πανευκλεῶς δοξάζοντες, σήμερον πάντες εὐφραινόμεθα.

Ἤνθησαν κοιλάσιν ὁσίων, μαρτυρικαῖς καθάπερ ῥόδα, οἱ περικαλλεῖς Ἀθλοφόροι, καὶ τὰς καρδίας εὐωδιάζουσι, τῶν εὐσεβῶν ἐν πνεύματι, δυσώδη πλάνην ἐκμειώσαντες.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἡμᾶς ἡ τεκοῦσα, φῶς τὸ ἀπρόσιτον Παρθένε· ἔμπλησον ἡμᾶς εὐφροσύνης, καὶ θυμηδίας καὶ θείας γνώσεως, τοὺς καθαρᾷ καρδίᾳ σε, εὐσεβοφρόνως μακαρίζοντας.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἔτι σου ὡς Ἄβελ, τὸ αἷμα καὶ εἰς αἰῶνας, τὰ θεόπνευστα δόγματα, φωνῇ διαπρυσίῳ, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία κηρύττει, Μάξιμε παμμάκαρ καὶ παμμέγιστε.

Τέτμηται ἡ χείρ σου· γράφει δὲ θείῳ δακτύλῳ, ὡς καλάμῳ καὶ μέλανι, τετμημένῃ τῇ γλώσσῃ, τῷ σῷ αἵματι τῷ ὁσίῳ παμμάκαρ, πίστιν ἐν καρδίαις τὴν ὀρθόδοξον.

Ἄδεται ἐν κόσμῳ, ἡ ἔνθεος παρρησία, καὶ τὸ πῦρ τὸ ἐγκάρδιον, τῆς ἐνθέου ἀγάπης· δι' ἣν Ὅσιε τὴν τοῦ αἵματος χύσιν, Μάξιμε ὑπέστης προθυμότατα.

Ἵστασο πρὸ βήματος, θείου μετὰ μαρτύρων, οἷς τοῦ ξύλου τῆς πίστεως, ἐκοινώνησας Πάτερ, καὶ ἡμᾶς οἰκειῶν τῷ Δεσπότῃ, καὶ σοῦ μιμητὰς ἀπεργαζόμενος, Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Θεοτόκε, τὰ ὅπλα ἡμῶν καὶ τεῖχος, σὺ εἶ ἡ ἀντίληψις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· σὲ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινοῦμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ ἐν » πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθέ»νου εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσι»γήτοις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ὁσίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὰ βάθη τῶν κριμάτων σου, ἠρεύνηται τῷ Πνεύματι· τὰ δὲ τοῦ Πνεύματος Σῶτερ, ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει, Μάξιμος ἐξηρεύνησεν, ὡς ἔνδικος φιλόσοφος, θελήσεις ἐνεργείας τε, ἀνακηρύττων σου δύο· διὸ λαμπρῶς νῦν τιμᾶται.

Τῶν Μαρτύρων. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Φῶς ἡ Φωτίου τοῖς ὄχλοις, ἐγένετο μαρτυρία, τοῦ Ἀνικήτου νικῶντος, ἐν ταῖς βασάνοις τὴν πλάνην, Χριστοῦ τὰς δύο γεννήσεις, θεολογούντων· οὓς εὐφημήσωμεν ἅμα. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἴδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Παρῆλθεν ἡ σκιά, ἐλήλυθεν ἡ χάρις, ἐν τῷ Θαβὼρ τῷ ὄρει, Μωσῆς ἐβόα Σῶτερ, ἰδών σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Σοί εἰσιν οἱ οὐρανοί.

Ἠλίας καὶ Μωσῆς, ἐν τῷ Θαβὼρ τῷ ὄρει, τὴν ἔξοδον ἐλάλουν, ἣν ἔμελλες πληρώσειν, ὑπὲρ ἡμῶν Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Θαβὼρ καὶ Ἑρμών.

Τῆς θείας σου μορφῆς, οἱ τρεῖς τῶν Μαθητῶν σου, ὁρᾶν μὴ δυνηθέντες, τὴν ἀστραπὴν ἐν φόβῳ, Σωτὴρ εἰς γῆν κατέπιπτον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ὕψωσον εὐσεβῶν, βασιλέων τὸ κέρας, παμβασιλεῦ οἰκτίρμον, καὶ νίκας δίδου Σῶτερ, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΓ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς.

1. Κατὰ τὴν ΙΓ΄. τοῦ μηνὸς ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται ἀπαραλλάκτως ὡς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς, ἐξαιρουμένων ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Ἀναγνωσμάτων, καὶ ἐν τῷ Ὄρθρῳ τῆς Λιτῆς, τοῦ Πολυελέου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου· ἐν δὲ τῇ Λειτουργίᾳ, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τὰ τῆς ἡμέρας.

2. Εἰ τύχοι ἡ ἀπόδοσις ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τῆς Ἑορτῆς Ἰδιόμελα ς΄. Δόξα τῆς Ἑορτῆς, Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τῆς ἑορτῆς δίς, καὶ Ἀπόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ, εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα καὶ τὰ τῆς ἑορτῆς ἀντὶ τῶν Θεοτοκίων, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ οἱ δύο τῆς ἑορτῆς· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς, τὸ Κάθισμα τῆς ἑορτῆς ἅπαξ, ἀφ' ς΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Σταυρὸν χαράξας καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, καὶ ψάλλεται καὶ ἡ Θ΄ τῆς ἑορτῆς, Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς δίς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τῆς ἑορτῆς δ΄. Δόξα Παρέλαβεν ὁ Χριστός, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

4. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς· εἰς τὸ β΄ Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τὸ Εἰσοδικὸν Ὅτι παρὰ σοὶ πηγή... μετὰ τοῦ Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς Ἑορτῆς καὶ τὸ Κοντάκιον, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ὁ τόκος σου ἄφθορος, Κοινωνικὸν τῆς ἑορτῆς, Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Ἀπόλυσις καὶ Ἀπόδοσις.

Συναξάριον.

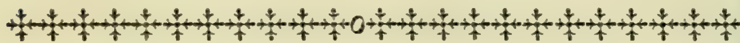
Τῇ ΙΓ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς μεταθέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Κινοῦσί σου Μάξιμε πιστοὶ τὴν κόνιν,
Δηλοῦντες, ὡς ζῇς ἐξαμείβων καὶ τόπους.

Μαξίμου ἀμφὶ τρίτην νεκρὸν δεκάτην μεταθῆκαν(*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ἀοιδίμου καὶ παμμακαρίστου Βασιλίσσης, καὶ κτιτορίσσης τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Σωτῆρος Χριστοῦ, Εἰρήνης, τῆς διὰ τοῦ Ἁγίου καὶ Ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθείσης Ξένης Μοναχῆς.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Τῇ ΙΔ'. — Τὰ Προεόρτια τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τοῦ Προφήτου Μιχαίου.

1. Ἐὰν τύχωσι τὰ Προεόρτια ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ὁ προεόρτιος Ἑσπερινὸς (καὶ μετ' αὐτόν, ἐννοεῖται, ἡ τελευταία Παράκλησις) καὶ τὸ πρωῒ ὁ Ὄρθρος μετὰ τῆς Λειτουργίας ψάλλονται κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου διάταξιν.

2. Ἐὰν τύχωσιν ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, Ἀναστάσιμα ς' καὶ Προεόρτια δ', Δόξα Τὴν πάνσεπτόν σου κοίμησιν, Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον, Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ Προεόρτιον ἅπαξ καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ προφήτου Μιχαίου ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

3. Τῇ Κυριακῇ, εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ προεόρτιον Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δὶς καὶ τὸ Προεόρτιον ἅπαξ, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα, καὶ ἀντὶ τῶν Θεοτοκίων τῆς Ὀκτωήχου τὰ Προεόρτια, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ Προεόρτιος μετὰ Στίχου Ὑπεραγία Θεοτόκε· ἀπὸ γ' Ὠδῆς, τὸ προεόρτιον Κάθισμα ἅπαξ, ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου... τὸ τέλος ταύτης τὴν Κοίμησιν, καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα Στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια, τὸ Ἀναστάσιμον καὶ τὸ Προεόρτιον Σοῦ τῆς σεπτῆς Κοιμήσεως ἅπαξ. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα δ' καὶ Προεόρτια δ' Δῆμος τῶν μαθητῶν, Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

4. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ' καὶ ἐκ τῆς ς' Ὠδῆς τοῦ Προεορτίου Κανόνος δ'. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ Προεόρτιον τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΔ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Μιχαίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Προεορτίων γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἐν κυμβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς ἀλαλάξωμεν, ἑορτὴν ἐξόδιον προεξάρχοντες, καὶ ἐπιτύμβια ᾄσματα, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν· ἡ γὰρ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, κιβωτός τε ἡ πάγχρυσος, ἑτοιμάζεται, νῦν ἐκ γῆς πρὸς τὰ ἄνω μεταβῆναι, πρὸς παλίνζωον καὶ θείαν, μεθισταμένη λαμπρότητα.

Ἀποστόλων ὁ θίασος, παραδόξως ἀθροίσθητε, ἐκ περάτων σήμερον· ἡ γὰρ ἔμψυχος, πόλις τοῦ πάντων δεσπόζοντος, ἀπαίρειν ἐπείγεται, πρὸς τὰ κρείττω εὐκλεῶς, συγχορεύειν βασίλεια, τῷ Υἱῷ αὐτῆς· ἧς τῇ θείᾳ κηδείᾳ ὁμοφρόνως, σὺν ταῖς ἄνω στρατηγίαις, ὕμνον ἐξόδιον ᾄσατε.

Ἱερέων ὁ σύλλογος, βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντες, σὺν παρθένων τάγμασι νῦν προφθάσατε, ἅπας λαός τε συνδράμετε, ᾠδὴν ἐπιτάφιον, ἀναπέμποντες ὁμοῦ· ἡ γὰρ πάντων δεσπόζουσα, μέλλει αὔριον τὴν ψυχὴν παραθέσθαι εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ Υἱοῦ μεθισταμένη, πρὸς αἰωνίαν κατοίκησιν.

Καὶ τοῦ Προφήτου γ'.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ὄρος προηγόρευσας, τὸ ἐμφανὲς καὶ περίοπτον, τοῦ Σωτῆρος τὸ κήρυγμα, ἐπ' ἄκρων φανήσεσθαι, τῶν ὀρέων μάκαρ, τὴν ὑψηλοτάτην, θεογνωσίαν προδηλῶν· ἐφ' ἣν τὰ ἔθνη πίστει συντρέχοντα, προθύμως καταφεύγουσι, καὶ τὴν ᾠδὴν ἐκδιδάσκονται, τοῦ Κυρίου καὶ σῴζονται, σωτηρίαν αἰώνιον.

Ἄρχων ἐξελεύσεται, καὶ ποιμανεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, Βηθλεὲμ ἐξορμώμενος, προέφης θεσπέσιε, Προφητῶν Μιχαία, γλώσσῃ θεοπνεύστῳ, οὗ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν, τῶν τοῦ αἰῶνός εἰσιν αἱ ἔξοδοι· τανῦν δέ σου τὴν πρόρρησιν, ἐκβεβηκυῖαν θεώμενοι, διὰ σοῦ τὸν λαλήσαντα, θεοφρόνως δοξάζομεν.

Θρόνῳ παριστάμενος, Θεοῦ Προφῆτα σεβάσμιε, καὶ χαρᾶς ἀξιούμενος, καὶ δόξαν θεώμενος, καὶ τρυφῆς ἐνθέου, θείως ἀπολαύων, καὶ χαρμονῆς πνευματικῆς, καὶ εὐφροσύνης ἀναπιμπλάμενος, τοὺς

(*) Ὅρα τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου τούτου τῇ κα'. Ἰανουαρίου.

πίστει νῦν τὴν μνήμην σου, ἐπιτελοῦντας ἐπόπτευε, πειρασμῶν ἐκλυτρούμενος, ταῖς ἀπαύστοις πρεσβείαις σου. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἁγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἁπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ, δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε. Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὢ θαύματος καινοῦ! ὢ τεραστίου ξένου! πῶς νέκρωσιν ὑπέστη, ἡ ζωηφόρος Κόρη, καὶ τάφῳ νῦν καλύπτεται;

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Πᾶσα τῶν γηγενῶν, ἡ φύσις χορευέτω· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ τοῦ Ἀδὰμ θυγάτηρ, πρὸς οὐρανὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν.

Λάβε μοι κατὰ νοῦν, τὴν κλίνην τῆς Παρθένου, χοροῖς τῶν Ἀποστόλων, εὐκόσμως κυκλουμένην, ᾄδουσι τὸν ἐξόδιον. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δι' ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς ἀϊδίου οὐσίας δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχήν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Προεόρτιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Λαοὶ προσκιρτήσατε, χεῖρας κροτοῦντες πιστῶς, καὶ πόθῳ ἀθροίσθητε, σήμερον χαίροντες, καὶ φαιδρῶς ἀλαλάζοντες, πάντες ἐν εὐφροσύνῃ· τοῦ Θεοῦ γὰρ ἡ Μήτηρ, μέλλει τῶν ἐπιγείων, πρὸς τὰ ἄνω ἀπαίρειν, ἐνδόξως ἣν ἐν ὕμνοις ἀεί, ὡς Θεοτόκον δοξάζομεν. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου·

Ἦχος δ'. Τὴν ὡραιότητα.

Εἰς τὰ οὐράνια, μετὰ τὴν κοίμησιν, ἀνῆλθες, Πάναγνε, ψυχῇ καὶ σώματι, τοῦ σοῦ Υἱοῦ θεοπρεπῶς, ἄνωθεν καταβάντος· τὸν δὲ ἐφορμήσαντα, ἀνατρέψαι σὸν φέρετρον, ἀνοσιουργότροπον, θεία δίκη ἐπάταξε. Διὸ σὺν τῷ ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι, Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη. (*)

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Σὲ χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχήν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν· ὅθεν νῦν σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον· καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Προεόρτιος Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Προφήτου.

Κανὼν Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Αἰνῶ γεγηθὼς τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα.

Ἰωσήφ (**).

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν » αὐτοῦ ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ᾠδὴν ἐπινίκιον » ὅτι δεδόξασται ».

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐν χώρᾳ ζώντων μεταστήσαντι, τὴν αὐτοῦ κατὰ σάρκα, Παναγίαν Μητέρα τὴν ἄχραντον.

Ἵνα τὸ κάλλος βλέπῃς, καὶ καταπολαύῃς, ὡραιότητος, τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε, πρὸς αὐτὸν μεταστᾶσα ἀνέδραμες.

Νέκρωσιν πῶς ὑπέστης, ἡ τὸν νεκρωτὴν Ἅδου κυήσασα, καὶ νεκροῖς τοῖς ἀνθρώποις, διὰ σοῦ τὴν ζωὴν χαρισάμενον;

Ὤφθης καθαρωτέρα, πάντων τὸν καθαίροντα κυήσασα, ἁμαρτίας Παρθένε· διὰ τοῦτό σε πίστει δοξάζομεν.

Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ὡς χρησμολέκτην τὸν Μιχαίαν αἰνέσω.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας

Ὡς ἔσοπτρον ὄντως εἰλικρινές, Θεοῦ καὶ τῶν θείων, χρηματίζων τῷ Πλαστουργῷ, παρί-

(*) Τὸν ὕμνον τοῦτον ἄλλως ἔχοντα ἐν ταῖς προηγουμέναις ἐκδόσεσι, καὶ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Β. Κουτλουμουσιανοῦ διορθωθέντα ἐν ὑποσημειώσει, ἡμεῖς συνετάξαμεν σύμφωνον τῇ ἱερᾷ παραδόσει, καὶ ἁρμονικὸν τῷ ῥυθμῷ. Ὁ δὲ βουλόμενος, παραβαλέτω τούτους καὶ κρινάτω. *Ὁ Δ.*

(**) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανόνα Προεόρτιον, πρὸς τό, *Ἵππον καὶ ἀναβάτην*, φέροντα Ἀκροστιχίδα· *Τῆς Θεοτόκου Κοίμησιν ἐξᾴδω λέγων*. Ἔστιν ὅμως ἀνώνυμος, καὶ κακόζηλος ὅλος, ὡς καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ ἀκροστιχίς.

στασαι μάκαρ ὃν δυσώπει, κινδύνων σῶσαι τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε.

Συνέσεως πλήρης πνευματικῆς, ὑπάρχων Μιχαία, καὶ Σοφίας πατρὸς Θεοῦ, τὴν τῶν ἐσομένων ἐμυήθης, ὡς καθαρὸς γνῶσιν πανάριστε.

Χρησμοὺς ἐκτιθέμενος εὐσεβῶς, τὸν Κύριον ἔφης, οὐρανόθεν ἐπὶ τῆς γῆς, φανῆναι παμμάκαρ διαγράφων, τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ φανέρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενος ὤφθη ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς πρὶν αἰχμαλώτους, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, σαρκὸς ἐν προσλήψει Θεομῆτορ, ὁ πρὸ αἰώνων γνωριζόμενος.

Προεόρτιος. Ὠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Γῆ καὶ τὰ οὐράνια, τῇ Μεταστάσει σου χαίρουσι, Μήτηρ Θεοῦ, διὰ σοῦ τυχόντα, παραδόξου ἑνώσεως.

Ἔχαιρον οὐράνιοι, ὑποδεχόμενοι Ἄγγελοι, σὲ ἀπὸ γῆς, ἀναφερομένην, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Γέγονε παράδοξος, ὥσπερ ἡ κύησις Ἄχραντε, σοῦ ἀληθῶς, οὕτω καὶ ἡ θεία, καὶ σεπτή σου Μετάστασις.

Ἤρθης πρὸς σκηνώματα, τὰ ἐπουράνια πάναγνε, οὖσα Θεοῦ, ἄχραντε Παρθένε, καθαρώτατον τέμενος.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός. Εἱρμός.

Ἡ σὴ γλῶσσα κάλαμος, τοῦ θείου Πνεύματος γέγονε, δι' ἧς ἡμῖν, τὴν τῶν ἐσομένων ἐφανέρωσας ἔκβασιν.

Σὺ τὸν προαιώνιον, σάρκα γενόμενον ἔδειξας, ἐν Βηθλεέμ, ἄρχοντα τῶν ὅλων καὶ Σωτῆρα ἡγούμενον.

Μύστης ἀκριβέστατος, τὸν ὑπὲρ νοῦν ἡμῖν γέγονας, προφητικοῖς, ἔνδοξε Προφῆτα, φωτισμοῖς αὐγαζόμενος. Θεοτοκίον.

Ὄρος ἐμφανέστατον, σὺ ἐχρημάτισας Πάναγνε, οὗ ἐπιβάς, Κύριος ἐφάνη· ἐφ' ὃν νῦν καταφεύγομεν. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι »Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Σὲ δοχεῖον εὑροῦσα ἁγνὸν καὶ ἄμωμον, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ τὰ μέλλοντα σαφῶς, ὡς ἐνεστῶτα εἰπεῖν, τὴν σὴν διήγειρε ψυχήν, Προφῆτα κῆρυξ τοῦ Χριστοῦ· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων, σοῦ ἐπαξίως μνήμην τὴν ἔνδοξον.

Δόξα καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Τὰ προεόρτια τῆς Μεταστάσεως, πανηγυρίζοντες τῆς Θεομήτορος, ἀγαλλιώμενοι φαιδρῶς, πρὸς αὐτὴν ἀνακράξωμεν· Χαῖρε ἡ ἀπαίρουσα, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια· χαῖρε ἡ τὰ πέρατα, τῇ Κοιμήσει ζωώσασα· διὸ νῦν μεταβαίνουσα μέμνησο, τοῦ κόσμου ἡ Κεχαριτωμένη.

Προεόρτιος. Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Θάμβος εἶχε καὶ ἔκστασις, τοὺς τοῦ Λόγου μύστας ὁρῶντας Ἄχραντε, σὲ νεκρὰν οὖσαν καὶ ἄφωνον, τῆς ζωῆς Μητέρα χρηματίζουσαν.

Ὢ κηδείας! ὢ χάριτος! ὢ τῆς ὑπὲρ λόγον τότε ὑμνήσεως! ἣν προσῆγον οἱ θεόφρονες, σὲ περιεστῶτες Παμμακάριστε.

Σὺ χωρίον εὐρύχωρον, γέγονας τοῦ Λόγου· ὅθεν μετῆρέ σε, πρὸς εὐρύχωρον καὶ ἅγιον, Θεοτόκε λῆξιν καὶ αἰώνιον.

Τὴν ἁγίαν σου Κοίμησιν, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι μακαρίζουσι· πάντων πέλεις γὰρ Βασίλισσα, Βασιλέα πάντων ἡ κυήσασα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός.

Λαμπηδόσι τῆς ἄνωθεν, θείας ἐπινοίας καταυγαζόμενος, τὰ ἐσόμενα ἐμήνυσας, ὡς παρόντα βλέπων ἀξιάγαστε.

Ἐκ Σιὼν ἐξελήλυθε, νόμος ὡς προέφης θεομακάριστε, καὶ διέδραμε τὰ πέρατα, τοῦ Χριστοῦ ὁ λόγος κηρυττόμενος.

Κυριεύει ἐπέφανεν, οἴκου Ἰακὼβ τῶν ὅλων ὁ Κύριος, καὶ ἐν δόξῃ τοῦ ὀνόματος, ὡς ποιμὴν ποιμαίνει τὸν λαὸν αὐτοῦ. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀδὰμ ἡ ἀπόγονος, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καὶ Κτίστου πεπίστευται· σάρκα τοῦτον γὰρ γενόμενον, ἐξ αὐτῆς ἀφράστως ἀπεκύησεν.

Προεόρτιος. Ὠδὴ ε'. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ὁ τάφος κηρύττει Πανάμωμε, τὴν ταφήν σου, καὶ τὴν μετὰ σώματος, πρὸς οὐρανοὺς νῦν Μετάστασιν.

Ὑμνήσατε παρθένοι δοξάσατε, νεανίσκοι, πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες, τῆς Θεοτόκου τὴν Κοίμησιν.

Θανοῦσα ἀθανάτους μετέβης, πρὸς κατοικίας ἐχθρὸν θανατώσασα, τῷ τοκετῷ σου Πανάμωμε.

Ἐκύκλουν θεολήπτων ἀνδρῶν σε, χοροστασίαι, ἐξοδίοις ῥήμασιν, ὑμνολογοῦντές σε Δέσποινα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός.

Ἠγάπησας ὀπίσω πορεύεσθαι, τοῦ Κυρίου ἕτοιμος γενόμενος, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ πάνσοφε.

Νενόηκας τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι, σωτηρίαν, ἅπασι τοῖς ἔθνεσιν, ἐξ Ἰουδαίων θεσπέσιε.

Τὴν χάριν θεωρῶν πρεκήρυξας, θεοφάντορ ἐφ' ἣν καταφεύξονται, ἐθνῶν ἀγέλαι σῳζόμεναι.

Θεοτοκίον.

Ὁ τόπος τοῦ Κυρίου σὺ πέφηνας, Θεομῆτορ, ἐξ οὗ ἐκπεπόρευται, τὸν κόσμον πλάνης ῥυσάμενος.

Προεόρτιος. Ὠδὴ ϛ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὁ οἶκος τὸν τοῦ παντὸς συνοχέα, ὁ χωρήσας μεταβαίνει οἰκῆσαι, πρὸς οὐρανούς, οὐρανὸς δεδειγμένος, Χριστοῦ καὶ θρόνος, καὶ μέγα παλάτιον, ἡ πάναγνος περιστερά· ἧς τὴν θείαν ὑμνήσωμεν Κοίμησιν.

Ὑπόπτεροι ἐν νεφέλαις ἀρθέντες, ἀετοὶ ὡς ὑψιπέται τοῦ Λόγου, Γεθσημανῇ, συνελθόντες Παρθένε, σὲ ἐπεφώνουν ἀπαίρειν τὴν μέλλουσαν, πανύμνητε πρὸς οὐρανόν, οὓς ὡς τέκνα Υἱοῦ σου ηὐλόγησας.

Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα πέλει, κοσμικῶν ἀπὸ κοιλάδων; τίς αὕτη, ἡ προπομπή, καὶ προπόρευσις ξένη; τί τὸ ὁρώμενον μέγα μυστήριον; Ἡ πάντων ἐστὶ Βασιλίς, καὶ Κυρία καὶ δόξα καὶ καύχημα.

Ἠλάλαζεν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, καὶ δακρύων ἐπληρώθη ἡνίκα, σοῦ τὴν ψυχήν, τὴν ἁγίαν λιποῦσαν, τὸ θεοδόχον τεθέαται σκήνωμα· καὶ ὕμνησε θεοπρεπῶς, σοῦ τὴν θείαν Πανάμωμε Κοίμησιν. Τοῦ Προφήτου. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Νόμων ἀντεχόμενος Θεοῦ, διήλεγξας ἅπαντας, τοὺς παραβαίνοντας, τὴν τοῦ νόμου φυλακὴν παναοίδιμε.

Μιχαία τὸ θεῖον καὶ σεπτόν, τοῦ Πνεύματος ὄργανον, ταῖς ἱκεσίαις σου, ἐκ κινδύνων τοὺς πιστοὺς διαφύλαξον. Θεοτοκίον.

Ἰούδα τὸν οἶκον ἐμφανῆ, Παρθένε πεποίηκας, τὸν ἀνατείλαντα, ἐξ ἁγίας σου γαστρὸς φανερώσασα. Ὁ Εἱρμός.

«Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστὲ ὁ »Θεὸς ἡμῶν».

Κοντάκιον Προεόρτιον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου ἡ οἰκουμένη, τῷ ἀΰλῳ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Νῦν εὐφραινέσθω οὐρανός, σκιρτάτω πᾶσα κτίσις· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος ἀπὸ τῆς γῆς ἀπαίρει, καὶ πρὸς Παράδεισον μολεῖ· πᾶσι σωτηρία ἐπεφάνη ἐκ Θεοῦ, πρεσβεύουσα καὶ σκέπουσα. Διὸ καὶ Ἀποστόλων ἐπέδραμε πᾶσα ἡ χορεία, ἐκ περάτων ἀθροισθεῖσα· νεφέλαι γὰρ ἐφάνησαν ἄφνω ἁρπάσασαι αὐτούς· ἐπέστησαν ἅμα τῇ Μητρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ ἀνεβόων· Χαῖρε θησαυρὲ τοῦ Μάννα τῆς διαθήκης· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Μιχαίου.

Στίχ. Ἐκ γῆς μὲν ἤρθην, εἰ δὲ καὶ πόλον φθάσω,
Χάριν Μιχαίας, εἴσομαί σοι τῷ ξύλῳ.
Μιχαίας δεκάτῃ ξύλῳ ἤρθη ἠδὲ τετάρτῃ.

Οὗτος ἦν υἱὸς Ἰωράμ. γεννηθεὶς ἐν Μωραθῇ, ἐκ φυλῆς Ἐφραΐμ, καὶ προεφήτευσεν ἔτη πδ'. Προέλαβε δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ ἔτη χϛ'. καὶ πολλὰ ποιήσας Ἀχαὰβ τῷ βασιλεῖ Ἰούδα, ὑπὸ Ἰωρὰμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀναιρεῖται κρεμασθείς, ὅτι ἤλεγχεν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἀσεβείαις αὐτοῦ, καὶ τῶν πατέρων αὐτοῦ· καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν Μωραθῇ, ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ μόνος σύνεγγυς τοῦ πολυανδρίου Ἐνακείμ· καὶ ἔστιν ὁ τάφος αὐτοῦ γινωσκόμενος (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκέλλου, Ἐπισκόπου Ἀπαμείας.

Στίχ. Κνίσσαις νοηταῖς τὸν Θεὸν καθηδύνας,
Καὶ σαρκὸς αὐτὸν ἡδύνεις κνίσσῃ Πάτερ.

Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς Κυπρίων ὁρμώμενος νήσου· ἐν ᾗ, κοσμικὴν πράξας ἀρχὴν καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῆς πιστευθείς, πάντας ἐξέπληξεν, εὐσεβείᾳ καὶ ἀκριβείᾳ περὶ τὰ πράγματα χρώμενος. Εἰς δὲ τὴν Ἱεραρχικὴν τάξιν μεταβάς, καὶ Ἀπαμείας τῆς κατὰ Συρίαν Ἐπίσκοπος καταστάς, πρός τε τὰ ἄλλα δικαίως ἐπολιτεύσατο καὶ ὁσίως, καὶ δὴ καὶ θερμὸς τῆς κατὰ Χριστὸν πίστεως γέγονε ζηλωτής, Ἐκκλησίας τε εἰς δόξαν Θεοῦ συνιστῶν, καὶ ναοὺς εἰδωλικοὺς καθαιρῶν. Ὧν ἕνα μὴ συγχωροῦντος αὐτῷ τοῦ ἐν αὐτῷ δαίμονος κατακαῆναι, ἢ μηχαναῖς τισι καταβληθῆναι, ὃς ἐλέγετο τοῦ Διός, λαβὼν ὕδωρ ὁ Ἅγιος, καὶ εὐλογήσας, καὶ τοῖς στοιβασθεῖσι ξύλοις ἐπιρράνας, ἀναφθῆναι καὶ κατακαῆναι πεποίηκε. Συσχεθεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ εἰς πῦρ βληθείς, τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἠνέγκατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς εἰς τὸ παλάτιον ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Στίχ. Λόγους ἀνάψας, ἀντὶ φαιδρῶν λαμπάδων,
Σταυρὸν προπέμπω τῶν ἀνακτόρων ἔσω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Οὐρσικίου.

(*) Ὅρα ἐν τῷ Μ. Ὡρολογίῳ τίς ἦν, καὶ πότε ἤκμασεν ὁ Μιχαίας οὗτος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Σιβεντοῦ, τοῦ τῶν ἄνω Ἰλλυριῶν, στρατιώτης τὴν τάξιν, καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ Τριβούνου ἀξίαν ἤδη προκόψας. Διαβάλλεται οὖν πρὸς τὸν βασιλέα Μαξιμιανόν, ὃς Ἀριστείδῃ τῷ ἐπάρχῳ τὸν Ἅγιον ἐξετασθησόμενον δέδωκε· παρ' οὗ βουνεύροις κατὰ τῶν νώτων καὶ τῶν πλευρῶν σφοδρῶς αἰκίζεται· εἶτα, λίνοις ἐλαίῳ διαβρόχοις περιειλισθεὶς τὰς χεῖρας, καὶ θείῳ καὶ ῥητίνῃ ἐπιπασθεὶς ὑφάπτεται. Ἔνθα τοῦ Ἁγίου δίκαια πάσχειν τὰς χεῖρας αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι τὸν τύραννον ἀπολλύμενον κάκιστα διεσώσατο· ἐπεὶ παρά τινος Τερτυλιανοῦ ἐμέμφθη ὁ τύραννος, ὡς ἀγνώμων περὶ τὸν εὐεργέτην γενόμενος, ὕδωρ τε ἐπιχέαι κατὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἁγίου, καὶ τὴν φλόγα σβέσαι προσέταξεν. Ὀλβιανὸς δέ τις οὕτω καλούμενος, Ἕλλην, ὀργισθείς, σὺν ταράχῳ ὑπὸ τοῦ Πραιτωρίου ἐξῆλθεν· ὃς οἴκαδε γενόμενος ὑπὸ σκορπίου πληγείς, σὺν ὀδύνῃ κακῶς τὴν ψυχὴν ἀπέρρηξεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Οὐρσίκιος δέχεται τὴν ἀπόφασιν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, Οὐάλεντος, τοῦ διαβαλόντος αὐτόν, σπασαμένου τὸ ξίφος, καὶ τρίτον ἐνέγκαντος κατ' αὐτοῦ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Προεόρτιος. Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόμους τῆς φύσεως λαθοῦσα, τῇ κυήσει σου τῷ ἀνθρωπίνῳ νόμῳ, θνήσκεις μόνη Ἁγνή, ζωώσασα τοὺς πάλαι, νενεκρωμένους ἄχραντε ζωηφόρῳ τοκετῷ σου.

Μένει κενὸς ὁ θεῖος τάφος, σοῦ τοῦ σώματος, τῆς χάριτος δὲ πλήρης· ποταμοὺς γὰρ ἡμῖν, πηγάζει ἰαμάτων, καὶ ἀποπαύει ῥεύματα, Παναγία Θεοτόκε.

Ἤρθη τὸ σῶμα μὲν τοῦ τάφου, παραμένει δὲ ἡμῖν εὐλογία, σοῦ Παρθένε ἁγνή, τυφλοὺς φωταγωγοῦσα, καὶ σοῦ τὸ εὐσυμπάθητον, ὑπερφαίνουσα πλουσίως.

Τόμε καινὲ ἐν ᾧ ὁ Λόγος, ἀναγέγραπται συνόδῳ ξενωτάτῃ, βίβλῳ πάντας ζωῆς, ἱκέτευε γραφῆναι, τοὺς τὴν σεπτήν σου Κοίμησιν, καὶ παράδοξον ὑμνοῦντας.

Τοῦ Προφήτου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Χρησιμώτατος ὤφθης, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων καὶ δραστικώτατος, τὸ θράσος τῶν κρατούντων, ἐλέγχων καὶ διδάσκων, καὶ βοῶν ἀξιάγαστε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπαστράπτων ἀκτῖσι, πολιτείας ἐνθέου καὶ καθαρότητος, προφήτης ἀνεδείχθης, τῆς θείας ἐμφανείας, ἀναμέλπων μακάριε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἰσουργὸς τῷ τεκόντι, ἰσοδύναμος Λόγος καὶ συναΐδιος, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, Πατρὸς τῇ εὐδοκίᾳ, πλαστουργεῖται ὡς ἄνθρωπος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Προεόρτιος. Ὠδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ἐκ τῶν περάτων ἐλθόντες, οἱ περάτων φωτοειδέστατοι στῦλοι, πρὸς τὴν Σιὼν παρεγένοντο, πέρας βίου λαβοῦσαν, κηδεῦσαί σε Ἄχραντε.

Ῥητορευόντων οὐ σθένει πᾶσα γλῶσσα, οὐδὲ Ἀγγέλων ἀξίως, ἀνευφημῆσαί σε τάγματα· ἀσυγκρίτως γὰρ πάντων, ὑπέρκεισαι Δέσποινα.

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις, αἱ νεφέλαι ἐν τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, δικαιοσύνην ῥανάτωσαν, τῆς Παρθένου τιμῶσαι, τὴν θείαν Μετάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ὁ θρόνος Κυρίου, ὑπερέχων τὰ Χερουβὶμ καὶ τοὺς θρόνους, γῆθεν ὑψοῦται τεθήσεσθαι, εἰς βασίλεια θεῖα, ἡ μόνη πανάμωμος.

Τοῦ Προφήτου. Μουσικῶν ὀργάνων.

Ἀπ' ἀρχῆς ὑπάρχων ἐξ αἰῶνος, τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος ἐπεφάνη, λυτρούμενος τοὺς ἐξ Ἀδάμ, Μιχαίας, ὡς προέφη, τὸν Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νοερῶς μυούμενος ἐβόας· θελητὴς ἐλέους ὁ Δεσπότης, ὡς εὔσπλαγχνος μετανοῶν, ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις, τῶν πίστει μελῳδούντων, καὶ ὑπερυψούντων αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀστραπῆς ὡς φέγγος ἀπεφάνθης τοῦ Θεοῦ τὴν αἴγλην δεδεγμένος, ὡς ἔσοπτρον διαφανὲς γενόμενος Μιχαία, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰσχυρὰν παράκλησιν Παρθένε, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα κεκτημένοι, κρατοῦμεν ἀποστολικῶς, σεπτῆς ὁμολογίας, ὡς Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

« Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν
» ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεη-
» ρᾷ, τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύ-
» μνουν, καὶ ἐδοξολόγουν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Προεόρτιος. Ὠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ὡς πάντων φαιδροτέρα, τῶν ἐπουρανίων, τοὺς ὑμνητὰς τῆς φαιδρᾶς σου Κοιμήσεως, τῶν σῶν χαρίτων τῷ φέγγει (*) φαίδρυνον φώτισον.

Σκιρτήσατε καρδίαι, πάντων εὐσεβούντων, ἐν τῇ Κοιμήσει τῆς μόνης Θεόπαιδος, τῇ ἀκοιμήτῳ πρεσβείᾳ ταύτης σῳζόμεναι.

Ἡ γῆ πανηγυρίζει Ἄγγελοι σκιρτῶσιν, ἀγαλλιῶνται δὲ πάντες οἱ Δίκαιοι, ἐν τῇ Κοιμήσει σου Κόρη ὑμνολογοῦντές σε.

(*) Ἡ τοῦ 1887 νεωτέρα ἔκδοσις, ἔχει *τῶν σῶν χαίρ..ν τῷ φέγγει*, ὅπερ προφανῶς ἁμάρτημα τυπογραφικόν, ἀντὶ τοῦ *χαρίτων* Τοῦτο δὲ ἡμεῖς εἰκαστικῶς διωρθώσαμεν. *Ὁ Δ.*

Φιλάγαθε Παρθένε, ῥᾶνον ἐπὶ πάντας, τὰ ἀγαθά σου ἐλέη, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ἡ τὸν πανάγαθον Λόγον ἀποκυήσασα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός.

Νοῒ τῷ ἀκηράτῳ, καὶ καθαρωτάτῳ, μαρμαρυγαῖς εὐσεβείας, λαμπόμενος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύων ἀεὶ παρίστασαι.

Ἐπέστη ἡ φωσφόρος, μνήμη σου Προφῆτα, προφητικῶν χαρισμάτων ἀνάπλεως, καὶ ποταμοὺς μετανοίας ἀναπηγάζουσα.

Σωτῆρα τὸν τοῦ κόσμου, παραγεγονότα, κατὰ τὴν σὴν προφητείαν θεώμενος, τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐφροσύνης μάκαρ ἀπόλαυε. Θεοτοκίον.

Ὡς πάντων ὑπερτέρα, καὶ καθαρωτέρα, τὸν μολυσμὸν τῆς ψυχῆς μου καθάρισον, ἡ τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα τὸν ὑπεράγαθον.

Ὁ Εἱρμός.

«Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ » σεσωσμένοι Παρθένε ἁγνή, σὺν ἀσωμάτοις » χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες».

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Προσφόρως ἐξελεύσεται, ἄρχων τε καὶ ἡγούμενος, ὃς ποιμανεῖ ἐν εἰρήνῃ, λαὸν αὐτοῦ σὺ προέφης, Θεοῦ προφῆτα Μιχαία, Βηθλεὲμ ἐξορμώμενος, οὗ ἀληθῶς αἱ ἔξοδοι, ἐξ ἡμερῶν τοῦ αἰῶνος δι' οὗ ἐσώθημεν πάντες. Προεόρτιον ὅμοιον.

Σοῦ τῆς σεπτῆς Κοιμήσεως, τὴν μνήμην τὴν ὑπέρλαμπρον, πανηγυρίζοντες πόθῳ ἐξᾴδομεν Θεοτόκε· σὺ δὲ ὡς Μήτηρ ἄχραντε, πρὸς τὸν Υἱὸν ἀπαίρουσα, ἐν δόξῃ σου καὶ Κύριον, Χριστιανῶν ὑπερεύχου, τῶν πίστει σε ἀνυμνούντων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Προεορτίων.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Ἤθροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, τὰς ἁγίας σου χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱόν σου ἆρον, τὸν φιλόψυχον πλάστην, οἰκτιρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ ΙΕ'.— Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

1. Εν τῷ Μ. Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α' Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὰ Προσόμοια Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος εἰς ς', Δόξα, Καὶ νῦν Θεαρχίῳ νεύματι, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ γ' Ἰδιόμελα, Δόξα Καὶ νῦν Ὅτε ἐξεδήμησας, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ γ' καὶ Ἀπόλυσις.

2. Τὸ πρωῒ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ἡ Λιτή, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ γ', εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου, τὰ Καθίσματα ἐκ β', οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Ἀναστᾶσα Μαριάμ, εἶτα ὁ Ν' ψαλμὸς χύμα, Δόξα Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Καὶ νῦν τὸ αὐτό, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ὅτε ἡ μετάστασις· οἱ κανόνες ἀμφότεροι μετὰ τοῦ Στίχου Ὑπεραγία Θεοτόκε· ἀπὸ γ' Ὠδῆς, ἡ Ὑπακοή, ἀφ' ς' τὸ Κοντάκιον, ὁ Οἶκος καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, εἶτα ψάλλεται ἡ θ' Ὠδὴ μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων· εἰς μὲν τὸν α' Κανόνα τὸ Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον, εἰς δὲ τὸν β' τὸ Ἄγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω, καὶ ἡ Καταβασία Αἱ γενεαὶ πᾶσαι... Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, τὸ Ἐξαποστειλάριον τρίς. Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ γ' Προσόμοια εἰς δ', Δόξα καὶ νῦν Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἐν τῇ γεννήσει.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ. **Ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.**	Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου
Ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. **Ἐγεννήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών.**	Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου. . .

Ἀντίφωνον Β'

Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ. **Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.** **Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.**	Σῶσον ἡμᾶς . . . ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός. . .

Δόξα. καὶ νῦν. Ὁ Μονογενὴς κτλ.

Ἀντίφωνον Γ'

Ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου. Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας. . . .

Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἐν τῇ Γεννήσει, καὶ τὸ Κοντάκιον Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον, ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.. Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι· Κοινωνικὸν Ποτήριον, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ' καὶ τῆς ἑορτῆς τὰ Προσόμοια εἰς ς', Δόξα καὶ νῦν Θεαρχίῳ νεύματι. Εἴσοδος Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα καὶ νῦν Ὅτε ἐξεδήμησας, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς δὶς καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, ἡ Λιτὴ καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἐν τῇ Γεννήσει, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου. Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν Καθίσματα Ἀναστάσιμα β' καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς Ἀναβόησον Δαυῒδ· εἰς τὴν β' αὖθις Ἀναστάσιμα β' καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς Ὁ πάντιμος χορός. τὸ δὲ γ' Κάθισμα τῆς ἑορτῆς ἐκ δευτέρου, ἡ Αἴτησις, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἑορτῆς Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, τὸ Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Ἀναστᾶσα Μαριάμ, τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ καὶ ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα, Δόξα Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Καὶ νῦν τὸ αὐτό, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ὅτε ἡ μετάστασις. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ οἱ δύο τῆς ἑορτῆς ἀπὸ γ' Ὠδῆς, τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου καὶ ἡ Ὑπακοὴ Μακαρίζομέν σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ χῦμα ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ εἶτα ψάλλεται ἡ θ' τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς δίς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς ἑορτῆς δ'. Δόξα Τῇ ἀθανάτῳ σου κοιμήσει. Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη, καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς, εἰς τὸ β' Ἀντίφωνον Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν. Μετὰ τὴν Εἴσοδον Δεῦτε προσκυνήσωμεν... ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς. καὶ Κοντάκιον Τὴν ἐν πρεσβείαις Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Αἱ γενεαὶ πᾶσαι... Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι· Κοινωνικὸν Ποτήριον, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΕ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χείλεσι, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον; τὴν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καὶ ἁγιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερουβὶμ καὶ πάντων τῶν Ἀγγέλων· τὸν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσάλευτον, τὸν οἶκον ἐν ᾧ κατῴκησεν ὁ Ὕψιστος· τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· τοῦ Θεοῦ ἁγίασμα, τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Τίνα τὰ φοβερὰ ᾄσματα, ἃ προσῆξάν σοι τότε Παρθένε; κύκλῳ τῆς σῆς κλίνης ἱστάμενοι, πάντες οἱ τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, καὶ θαμβητικῶς ἀναβοῶντες· Ἀπαίρει, τοῦ Βασιλέως τὸ παλάτιον· ὑψοῦται, ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος· πύλαι ἐπάρθητε ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθῃ χαρᾷ, τῷ κόσμῳ ἀπαύστως, αἰτουμένη τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ᾄσματα; νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία; τῇ γὰρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου, ἅπαντα τὸν κόσμον ἡγίασας, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια μετέβης, τὸ κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τούτῳ, οἷά περ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, Ἀγγελικῶν σε ταγμάτων, δορυφορησάντων ἁγνή, καὶ ψυχῶν Δικαίων· μεθ' ὧν αἴτησαι ἡμῖν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δι' ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς ἀϊδίου οὐσίας δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχήν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Ἤθροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, τὰς ἁγίας σου χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱόν σου ἆρον, τὸν φιλόψυχον πλάστην,

οἰκτιρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον. Ἐν τῇ Γεννήσει.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Στιχολογοῦμεν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ, τὴν α'. στάσιν.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'. Αὐτόμελον.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλῖμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται. Εὐφραίνου Γεθσημανῆ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος. Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριὴλ κεκτημένοι ταξίαρχον· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων ἁγνή! τοῦ Ὑψίστου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γῆθεν πρὸς οὐρανόν, μετέστης σήμερον. Ἡ δόξα σου εὐπρεπής, θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάρισι· Παρθένοι σὺν τῇ Μητρί, τοῦ Βασιλέως πρὸς ὕψος ἐπάρθητε. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι Θρόνοι, Ἀρχαὶ Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβίμ, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ. Ἀγάλλονται γηγενεῖς, ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμούμενοι. Προσπίπτουσι βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις καὶ μέλπουσι. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι.

Ἦχος πλ. α'. Καταλαβόντες τὸ πανάχραντον, καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξόχως ἠσπάζοντο.

Ἦχος β'. Αἱ δὲ ὑπέρταται τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, σὺν τῷ οἰκείῳ Δεσπότῃ παραγενόμεναι.

Ἦχος πλ. β'. Τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραιφνέστατον σῶμα προπέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι· ὑπερκοσμίως δὲ προῴχοντο, καὶ ἀοράτως ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχίαις· Ἰδοὺ ἡ παντάνασσα θεόπαις παραγέγονεν.

Ἦχος γ'. Ἄρατε πύλας, καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀενάου φωτὸς Μητέρα.

Ἦχος βαρύς. Διὰ ταύτης γὰρ ἡ παγγενὴς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν· ᾗ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καὶ ταύτῃ ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον.

Ἦχος δ'. Ταύτης γὰρ τὸ ὑπερβάλλον, ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν.

Ἦχος πλ. δ'. Διὸ ἄχραντε Θεοτόκε, ἀεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ, καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα.

Ἦχος α' Εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. κη'. 10)

Ἐξῆλθεν Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὅρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρράν, καὶ ἀπήντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλῖμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς· καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίβα, καὶ Βορρᾶν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολάς· καὶ ἀνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ, διαφυλάττων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἐὰν πορευθῇς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μή σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἢ οἶκος Θεοῦ· καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. μγ'. 27, καὶ μδ'. 1)

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὁλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου

ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθη δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλὰμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. θ΄. 1)

Ἡ Σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπήρεισε στύλους ἑπτά. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστιν ἄφρων ἐκκλινάτω πρός με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἔλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακούς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε· Δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλὴ Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεταί σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α΄.

Ἔπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διόπερ πάντοθεν, θείᾳ δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιὼν κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ· ἣν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος β΄. Ἀνατολίου.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δι' ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς ἀϊδίου οὐσίας δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχήν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἰωάννου.

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός· ἡ Θεῷ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἑνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυχήν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται· ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπὶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ΄. Γερμανοῦ.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος μακαρίσωμεν· ἐν χερσὶ γὰρ τοῦ Υἱοῦ τὴν ψυχὴν τὴν ἄμωμον ἐναπέθετο· ὅθεν τῇ Ἁγίᾳ Κοιμήσει αὐτῆς, ὁ κόσμος ἀνεζωοποιήθη, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Ἀποστόλων ἑορτάζων φαιδρῶς.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄. Θεοφάνους.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα· δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ᾄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδοῦσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· Συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάθη Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἄσατε λαοὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ᾄσατε· σήμερον γὰρ τὴν ὁλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας, τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἄνευ σπορᾶς, παρατίθησιν· ᾧ καὶ πρεσβεύει

ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον Ἰδιόμελα, Ἦχος δ'.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἁγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προῆλθε, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, κράζοντες καὶ λέγοντες· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί. Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν. Αὐτοῦ ταῖς ἁγίαις χερσί, τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἁγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἁπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ, δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεόν, τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν.

Δαυϊτικὴν ᾠδὴν σήμερον λαοί, ᾄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἀπενεχθήσονται φησί, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει. Ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται· ἣν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καὶ λέγομεν· Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεοτόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν Θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις, ὑμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον· καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον πανύμνητε. Ὕπερθεν δὲ αἱ πανάγιαι, καὶ πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυφυῖαι ἀλλήλαις ἔλεγον· Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητήν, δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην σου ἑορτάζοντες, ἐκβοῶμέν σοι Πανύμνητε· Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον, καὶ σῷσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας. Ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωήν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς· καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀνεβόησον Δαυΐδ, τίς ἡ παροῦσα Ἑορτή; Ἣν ἀνύμνησα φησίν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον, μετέστησεν αὐτὴν πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονάς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἄνευ σπορᾶς γεννηθείς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες, καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα πρὸς τὰ ἄνω βασίλεια·

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ πάντιμος χορός, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες· ἣν πίστει ἑορτάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ἐν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος· ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν (*), συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἁγνεύουσα; πῶς δὲ ἡ μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἀντὶ τοῦ διπλοῦν ἔχει φρικτῶς.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.
Πᾶσα πνοή. Μετὰ δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ν΄.
Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα Πεντηκοστάριον Στιχηρὸν Ἰδιόμελον.
Ἦχος πλ. β΄. Βύζαντος.

Ὅτε ἡ Μετάστασις τοῦ ἀχράντου σου σκήνους ηὐτρεπίζετο, τότε οἱ Ἀπόστολοι, περικυκλοῦντες τὴν κλίνην τρόμῳ ἑώρων σε· καὶ οἱ μὲν ἀτενίζοντες τῷ σκήνει, θάμβει συνείχοντο· ὁ δὲ Πέτρος σὺν δάκρυσιν ἐβόα σοι· Ὦ Παρθένε, ὁρῶ σε τρανῶς ἡπλωμένην ὑπτίαν, τὴν ζωὴν τῶν ἁπάντων, καὶ καταπλήττομαι, ἐν ᾗ ἐσκήνωσε τῆς μελλούσης ζωῆς ἡ ἀπόλαυσις. Ἀλλ' ὦ ἄχραντε, ἱκέτευε ἐκτενῶς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, τοῦ σῴζεσθαι τὴν πόλιν σου ἄτρωτον.

Εἶτα ψάλλονται οἱ δύο Κανόνες· ὁ α΄. μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς η΄. καὶ ὁ δ΄. εἰς ς΄. ὕστερον δὲ πάλιν οἱ Εἱρμοί.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Πανηγυριζέτωσαν οἱ θεόφρονες.

Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ.
Ὠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἱρμός.

«Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεής Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστούς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ τῶν χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ σῷ ᾄδοντας μονογενεῖ ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται».

Ἀμφεπονεῖτο ἀΰλων τάξις, οὐρανοβάμων ἐν Σιὼν τὸ θεῖον σῶμά σου· ἄφνω δὲ συρρεύσασα, τῶν Ἀποστόλων ἡ πληθύς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοὶ παρέστησαν ἄρδην· μεθ' ὧν ἄχραντε, σοῦ τὴν σεπτήν, Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἦρω, κατὰ τῆς φύσεως Ἁγνή, Θεὸν κυήσασα ὅμως μιμουμένη δέ, τὸν ποιητήν σου καὶ Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις, διὸ θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρῃ διαιωνίζουσα.

Κανὼν δεύτερος.
Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.
Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων· καὶ ᾄσω γηθόμενος, ταύτης τὴν κοίμησιν».

Παρθένοι νεάνιδες, σὺν Μαριὰμ τῇ Προφήτιδι, ᾠδὴν τὴν ἐξόδιον νῦν ἀλαλάξατε· ἡ Παρθένος γάρ, καὶ μόνη Θεοτόκος, πρὸς λῆξιν οὐράνιον διαβιβάζεται.

Ἀξίως ὡς ἔμψυχον, σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξαντο, οὐράνια Πάναγνε, θεῖα σκηνώματα· καὶ παρέστηκας, φαιδρῶς ὡραϊσμένη, ὡς νύμφη πανάμωμος, τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἡ δημιουργική, καὶ συνεκτικὴ τῶν ἁπάντων, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινῆ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος».

Γυναῖκά σε θνητήν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μητέρα, Θεοῦ εἰδότες Πανάμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι, πεφρικυίαις ἥπτοντο χερσί, δόξῃ ἀπαστράπτουσαν, ὡς θεοδόχον σκῆνος θεώμενοι.

Ὑπέφθασε χερσί, ταῖς ὑβριστικαῖς τοῦ αὐθάδους, τομὴν ἡ δίκη ἐπάξασα, τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, τὸ σέβας τῇ ἐμψύχῳ κιβωτῷ, δόξῃ τῆς Θεότητος, ἐν ᾗ ὁ Λόγος σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἱρμός.

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Θνητῆς ἐξ ὀσφύος προαχθεῖσα, τῇ φύσει κατάλληλον Ἁγνή, τὴν ἔξοδον διήνυσας· τεκοῦσα δὲ τὴν ὄντως ζωήν, πρὸς τὴν ζωὴν μεθέστηκας, τὴν θείαν καὶ ἐνυπόστατον.

Δῆμος θεολόγων ἐκ περάτων, ἐξ ὕψους Ἀγγέλων δὲ πληθύς, πρὸς τὴν Σιὼν ἠπείγοντο, παντοδυνάμῳ νεύματι, ἀξιοχρέως Δέσποινα, τῇ σῇ ταφῇ λειτουργήσοντες.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α΄.

Μακαρίζομέν σε πᾶσαι αἱ γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, χωρηθῆναι εὐδόκησε. Μακάριοι ἐσμὲν καὶ ἡμεῖς προστασίαν σε ἔχοντες· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις κρατύνονται. Διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ῥήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξε-

»λεύσεσθαι· καὶ φωνεῖ σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει· »Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Ἴδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε· τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἅγιον, καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ, τῶν ἐπουρανίων βουνῶν, ἐφύπερθεν αἴρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος, ἐν ἐπουρανίῳ καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκιζόμενος.

Ζωῆς ἀϊδίου καὶ κρείττονος, ὁ θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Ἁγνή, ἐκ τῆς ἐπικήρου πρὸς θείαν ὄντως καὶ ἄρρευστον, μεθιστῶν σε ἄχραντε, ἐν ἀγαλλιάσει, τὸν Υἱόν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.

Ἐπήρθησαν πύλαι οὐράνιαι, καὶ Ἄγγελοι ἀνύμνησαν, καὶ ὑπεδέξατο Χριστός, τὸ τῆς παρθενίας αὐτοῦ, μητρῷον κειμήλιον. Χερουβὶμ ὑπεῖξέ σοι, ἐν ἀγαλλιάσει· Σεραφὶμ δὲ δοξάζει σε χαίροντα.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τὴν ἐκ τῆς » Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ »Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δό»ξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν οὐρανόν, τοῦ παμβασιλέως τὸν ἔμψυχον, τοὺς κενεῶνας, ὑπερχόμενον τῆς γῆς. Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου! Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐν τῇ Μεταστάσει σου Μῆτερ Θεοῦ τὸ εὐρυχωρότατον σῶμά σου, καὶ θεοδόχον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον.

Εἰ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπός, δι' ὃν οὐρανὸς ἐχρημάτισε, ταφὴν ὑπέστη, ἑκουσίως ὡς θνητός, πῶς τὴν ταφὴν ἀρνήσεται, ἡ ἀπειρογάμως κυήσασα;

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν » σου Χριστὲ διηγήσομαι· ἐξ ἀϊδίου γὰρ δό»ξης συναΐδιον, καὶ ἐνυπόστατον λάμψας ἀπαύ»γασμα, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, τοῖς ἐν σκότει »καὶ σκιᾷ, σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος».

Ὡς ἐπὶ νεφέλης Παρθένε, τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος ὀχούμενος πρὸς τὴν Σιὼν ἐκ περάτων λειτουργῆσαί σοι, τῇ νεφέλῃ τῇ κούφῃ ἠθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ ὕψιστος Θεός, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλῶσσαι, τῶν θεολόγων ἀνδρῶν εὐηχέστερον, τῇ Θεοτόκῳ ἐβόων τὸν ἐξόδιον, ἐνηχούμεναι ὕμνον τῷ Πνεύματι· Χαίροις ἀκήρατε πηγή, τῆς τοῦ Θεοῦ ζωαρχικῆς, καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· » σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, γῆθεν μετέ»στης πρὸς αἰωνίους μονάς, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον »ζωήν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύ»ουσα».

Κροτείτωσαν σάλπιγγες, τῶν θεολόγων σήμερον· γλῶσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων, νῦν εὐφημείτω· περιηχείτω ἀήρ, ἀπείρῳ λαμπόμενος φωτί· Ἄγγελοι ὑμνείτωσαν, τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν.

Τὸ σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις σοι, ὅλος ἐξιστάμενος Παρθένε, ἔκδημος ὅλως, ἱερωμένος Θεῷ, τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ ὤν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἄλιον ποντογενές, κητῷον ἐντόσθιον πῦρ, » τῆς τριημέρου ταφῆς σού τι προεικόνισμα, »οὗ Ἰωνᾶς ὑποφήτης ἀναδέδεικται· σεσωσμένος »γὰρ ὡς καὶ προυπέποτο, ἀσινὴς ἐβόα· Θύσω σοι »μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε».

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Ἄναξ ὁ πάντων Θεός· ἐν γὰρ τῷ τίκτειν Παρθένον ὥσπερ ἐφύλαξεν, οὕτως ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διετήρησεν, ἀδιάφθορον, καὶ συνεδόξασε, θείᾳ μεταστάσει, γέρα σοι ὥσπερ Υἱὸς Μητρὶ χαριζόμενος.

Ὄντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, αὔλου πυρός, θυμιατήριον θείου χρύσεον ἄνθρακος, ἐν τοῖς Ἁγίων Ἁγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον ῥάβδον τε πλάκα θεόγραφον, κιβωτὸν ἁγίαν, τράπεζαν ἄρτου ζωῆς, Παρθένε ὁ τόκος σου.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες » ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε »τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, »Θεὸν δοξάζοντες».

Ἐκ σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε, τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας μὴ λύσασα· πῶς οὖν τὸ ἄχραντον, ζωαρχικόν τε σου σκήνωμα, τῆς τοῦ θανάτου πείρας, γέγονε μέτοχον;

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς ἀϊδίου τετύχηκας· διὰ θανάτου γάρ, πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἡ τὴν ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ὁ Οἶκος.

Τείχισόν μου τὰς φρένας Σωτήρ μου· τὸ γὰρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνῆσαι τολμῶ, τὴν ἄχραντον Μητέρα σου· ἐν πύργῳ ῥημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοιῶν ὀχύρωσόν με· σὺ γὰρ βοᾷς τῶν αἰτούντων πιστῶς τὰς αἰτήσεις πληροῦν. Σὺ οὖν μοι δώρησαι γλῶτταν, προφοράν, καὶ λογισμὸν ἀκαταίσχυντον· πᾶσα γὰρ δόσις ἐλλάμψεως παρὰ σοῦ καταπέμπεται φωταγωγέ, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς πανσέπτου μεταστάσεως τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχ. Οὐ θαῦμα θνήσκειν κοσμοσώτειραν Κόρην,
Τοῦ κοσμοπλάστου σαρκικῶς τεθνηκότος.
Ζῇ ἀεὶ Θεομήτωρ, κἂν δεκάτῃ θάνε πέμπτῃ.

Ὅτε πρὸς ἑαυτὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν προσλαβεῖν εὐδόκησε τὴν ἰδίαν Μητέρα, τότε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, δι' Ἀγγέλου αὐτῇ τὴν ἀπὸ γῆς μετάστασιν γνωρίζων, Καιρός, φησί, τὴν ἐμὴν προσλαβέσθαι Μητέρα πρὸς ἐμαυτόν. Μηδὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ θορυβηθῇς, ἀλλὰ μετ' εὐφροσύνης δέξαι τὸν λόγον, καὶ γὰρ πρὸς ἀθάνατον ἔρχῃ ζωήν. Καὶ δὴ τῷ πόθῳ τῆς πρὸς τὸν Υἱὸν μεταστάσεως, ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἄνεισι προσευξομένη μετὰ σπουδῆς (εἰώθει γὰρ συνεχῶς ἐν αὐτῷ ἀνιοῦσα προσεύχεσθαι)· ἐφ' ᾧ καί τι παράδοξον τηνικαῦτα συμβαίνει γενέσθαι· κλίνουσι γὰρ ἐξ ἑαυτῶν τὰ παρὰ τὸ ὄρος φυτά, καὶ ὥσπερ ἔμψυχα δοῦλα τὸ προσῆκον σέβας τῇ Δεσποίνῃ ἀποπληροῦσι. Μετὰ δὲ τὴν εὐχὴν ὑποστρέφει πρὸς τὴν οἰκίαν, καὶ εὐθέως ἐσείσθη ἅπασα. Αὐτὴ δὲ πολλὰ φῶτα ποιησαμένη, καὶ εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, συγκαλεῖ τοὺς αὐτῆς συγγενεῖς τε καὶ γείτονας· σαροῖ πᾶσαν τὴν οἰκίαν, ἑτοιμάζει τὴν κλίνην, καὶ πάντα τὰ πρὸς ταφὴν ἐπιτήδεια. Δῆλα ποιεῖ τὰ περὶ τοῦ Ἀγγέλου πρὸς αὐτὴν λαληθέντα, περὶ τῆς εἰς οὐρανοὺς αὐτῆς μεταστάσεως, καὶ εἰς πίστιν τῶν λεγομένων, τὸ δοθὲν αὐτῇ βραβεῖον ὑποδεικνύει· τὸ δὲ ἦν φοίνικος κλάδος. Αἱ δὲ μετακληθεῖσαι γυναῖκες τούτων ἀκούσασαι, θρήνοις ἑαυτὰς σὺν δάκρυσιν ἔλουον, καὶ μετ' οἰμωγῆς ὠλοφύροντο. Ὅμως τοῦ κόπτεσθαι παυσάμεναι, μὴ ἀπορφανισθῆναι ταύτης ἱκέτευον. Ἡ δὲ οὐ μόνον αὐτάς, ἀλλὰ καὶ πάντα τὸν κόσμον, μεταστᾶσα περισκέπειν καὶ ἐφορᾶν διεβεβαιοῦτο καὶ τὸ πολὺ τῆς λύπης ἀφῄρει τοῖς παραμυθητικοῖς ῥήμασιν, οἷς πρὸς τοὺς περιεστῶτας ἐλάλει. Εἶτα περὶ τῶν αὐτῆς δύο χιτώνων διατάττεται, ὥστε τὰς δύο πενιχρὰς χήρας ἀνὰ χιτῶνα λαβεῖν, αἵτινες συνήθεις αὐτῇ ἦταν καὶ γνώριμοι, καὶ τὰ πρὸς διατροφὴν παρ' αὐτῆς ἐκομίζοντο.

Ταῦτα οὕτω διεξιούσης αὐτῆς, καὶ διαταττομένης, γίνεται ἄφνω βροντῆς βιαίας ἦχος, καὶ πλείστων ἐπιστασία νεφελῶν, ἀπὸ τῶν τοῦ κόσμου περάτων, τοὺς Χριστοῦ Μαθητὰς ἀθρόον τῇ οἰκίᾳ τῆς Θεομήτορος φερομένων· ἐν οἷς ἦσαν καὶ οἱ θεόσοφοι Ἱεράρχαι, Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἱερόθεός τε ὁμοῦ, καὶ Τιμόθεος. Οἵ, ἐπεὶ ἔμαθον τὴν αἰτίαν τῆς αὐτῶν ἀθρόας παρουσίας, τοιαῦτα πρὸς αὐτὴν διεξίασι λέγοντες· Σέ, Δέσποινα, μένουσαν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς αὐτὸν τὸν Δεσπότην ἡμῶν καὶ διδάσκαλον βλέποντες, παρεμυθούμεθα· νῦν δὲ πῶς οἴσομεν τὸ πάθος; Ἐπεὶ δὲ τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου βουλῇ μεθίστασαι πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, χαίρομεν τοῖς ἐπὶ σοὶ οἰκονομουμένοις. Ταῦτα λέγοντες τοῖς δάκρυσιν ἑαυτοὺς ἔβρεχον. Ἡ δὲ πρὸς αὐτούς· Μή, φίλοι Μαθηταὶ τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, μὴ πένθος ἐργάσησθε τὴν ἐμὴν χαράν· ἀλλὰ τὸ ἐμὸν σῶμα, καθὼς ἐγὼ σχηματίσω τῇ κλίνῃ, κηδεύσατε.

Τούτων οὕτω πληρωθέντων, φθάνει καὶ Παῦλος ὁ θεσπέσιος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὃς καὶ πεσὼν πρὸς τοὺς πόδας τῆς Θεομήτορος, προσεκύνησε· καὶ ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, διὰ πολλῶν ἐγκωμιάζει αὐτήν· Χαῖρε, λέγων, Μήτηρ τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ ἐμοῦ κηρύγματος ἡ ὑπόθεσις. Εἰ γὰρ καὶ τὸν Χριστὸν μὴ τεθέαμαι, ἀλλὰ σὲ βλέπων, ἐκεῖνον ἐδόκουν θεωρεῖν. Εἶτα συντάσσεται πᾶσιν ἡ Παρθένος. Ἀναπίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης. Σχηματίζει τὸ πανάχραντον αὐτῆς, ὡς ἠβουλήθη, σῶμα. Ὑπὲρ συστάσεως κόσμου, καὶ εἰρηνικῆς διαγωγῆς δεήσεις ποιεῖται. Εὐλογίας τῆς δι' αὐτῆς πληροῖ καὶ αὐτούς· καὶ οὕτως εἰς χεῖρας τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Θεοῦ τὸ πνεῦμα ἀφίησιν.

Ἐπὶ τούτοις ἄρχεται τῶν ἐξοδίων ὕμνων ὁ Πέτρος· αἴρουσιν οἱ λοιποὶ τῶν Ἀποστόλων τὸ κλινίδιον, καὶ οἱ μὲν προάγουσι μετὰ λαμπάδων καὶ ὑμνῳδιῶν, οἱ δὲ ἐφέπονται, τὸ Θεοδόχον σῶμα πρὸς τὸ μνῆμα προπέμποντες. Τότε δὴ τότε καὶ Ἄγγελοι ὑμνοῦντες ἠκούοντο, καὶ φωναὶ τῶν ὑπερκοσμίων τάξεων τὸν ἀέρα ἐπλήρουν. Ἐφ' οἷς οἱ τῶν Ἰουδαίων ἄρχοντες, τινὰς τοῦ ὄχλου ἀνερεθίσαντες, πείθουσι πειρᾶσαι τὴν κλίνην περιτρέψαι εἰς γῆν, ἐφ' ἣν τὸ ζωαρχικὸν ἐτέθη σῶμα, καὶ τοῦτο καταβαλεῖν. Ἀλλ' ἤδη τοὺς τολμητὰς ἡ δίκη φθάσασα, ὀμμάτων τυφλώσει πάντας κολάζει. Ἕνα δὲ αὐτῶν καὶ χειρῶν ἀποστερεῖ ἀμφοτέρων, μανικώτερον ὁρμήσαντα, καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου σκίμποδος ἐναψάμενον· ὃς παρὰ τὴν κλίνην τὰς αὐθάδεις χεῖρας, κοπείσας τῷ ξίφει τῆς δίκης, ἀπῃωρημένας ἀφείς, ἔμεινεν ἐλεεινὸν θέαμα, ἕως οὗ πιστεύσας ἐξ ὅλης ψυχῆς, καὶ θεραπείας τυχών, ἀποκατέστη ὡς τὸ πρότερον ὑγιής. Οὕτω καὶ τοῖς τυφλωθεῖσι, πιστεύσασι, μέρος τι τοῦ παλλίου τῆς κλίνης ἐπιτεθέν, τὴν ἴασιν ἐδωρήσατο. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι καταλαβόντες τὸ χωρίον Γεθσημανῆ, κατέθηκαν ἐν τῷ μνήματι τὸ ζωαρχικὸν σῶμα, καὶ τρεῖς ἡμέρας προσμένουσιν ἐν αὐτῷ τῶν γινομένων ἀπαύστως Ἀγγελικῶν φωνῶν ὑπακούοντες.

Ἐπεὶ δέ, κατὰ θείαν οἰκονομίαν, εἷς τῶν Ἀποστόλων, ἀπολειφθεὶς τῆς κηδείας τοῦ ζωαρχικοῦ σώματος, καὶ τρίτῃ παραγεγονὼς ἡμέρᾳ, ἠθύμει σφόδρα καὶ συνεχεῖτο, διὰ τὸ μὴ τῶν αὐτῶν καὶ αὐτὸν ἀξιωθῆναι, ὧν ἠξιώθησαν πάντες οἱ συναπόστολοι, κοινῇ ψήφῳ, ἕνεκα τοῦ ἀπολειφθέντος Ἀποστόλου, τὸν τάφον ἤνοιξαν, οὕτω δόξαν αὐτοῖς πᾶσιν, εἰς τὸ προσκυνῆσαι καὶ αὐτὸν τὸ πανάμωμον ἐκεῖνο σκῆνος, καὶ ἰδόντες ἐξέστησαν. Εὗρον γὰρ αὐτὸν κενὸν τοῦ Ἁγίου σώματος, μόνην δὲ τὴν σινδόνα φέροντα, παραμύθιον μείνασαν τοῖς λυπεῖσθαι μέλλουσι, καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, καὶ τῆς μεταθέσεως ἀψευδὲς μαρτύριον. Καὶ γὰρ μέχρι τοῦ νῦν ὁ ἐν πέτρᾳ διαγλυφεὶς τάφος οὕτως ὁρᾶται καὶ προσκυνεῖται, σώματος μένων κενός, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ἧς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρως ἀντιταττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε· τῷ θυμῷ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν ὁσίων τριφθόγγῳ λύρᾳ ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ φλογός· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θείῳ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριψεν· ἀλλ' ὁ τούτου Δεσπότης, τὴν τεκοῦσαν ἀσινῆ, τοῖς οὐρανίοις φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσῳκίσατο. Σὺν αὐτῇ σκιρτῶντες βοῶμεν Χριστῷ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν κυμβάλοις χείλεσιν ἁγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἁγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμῳ κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ θεόφρων ἤθροισται λαός· τῆς γὰρ δόξης Θεοῦ τὸ σκήνωμα, ἐκ Σιὼν μεθίσταται πρὸς οὐράνιον δόμον, ἔνθα ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοώντων Χριστῷ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ » τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως » πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ » τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Νεανίσκοι καὶ παρθένοι τῆς Παρθένου τε καὶ Θεομήτορος, τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες, καὶ βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελῳδήσατε· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σαλπισάτωσαν τῇ σάλπιγγι τοῦ Πνεύματος, ὄρη οὐράνια· ἀγαλλιάσθωσαν νῦν, βουνοὶ καὶ σκιρτάτωσαν θεῖοι Ἀπόστολοι· ἡ Βασίλισσα, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται, σὺν αὐτῷ ἀεὶ κρατοῦσα.

Ἡ πανίερος Μετάστασις τῆς θείας σου, καὶ ἀκηράτου Μητρός, τὰ ὑπερκόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἤθροισε, τάγματα, συνεφραίνεσθαι, τοῖς ἐπὶ γῆς σοι μέλπουσιν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Φλόγα δροσίζουσαν ὁσίους, δυσσεβεῖς δὲ κα» ταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, » ἔδειξε Παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο » τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου, καὶ ζωὴν βλυ» στάνουσαν τοῖς μέλπουσι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον » ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ῥήμασιν εἴχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ ἁγιάσματος, πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν θεολόγων ἐν τῇ Σιών· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις σκηνὴ κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζῶντος; Μὴ διαλίπῃς ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστει μέλποντας· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας ἐκδημοῦσα ἡ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἠγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα· Οὓς μοι ἐκτήσω, εἰς αἰῶνας φύλαττε βοῶντάς σοι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς » Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος » νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, » ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, » καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τὴν μνήμην σου ἄχραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε, καὶ Ἐξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ· ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδύϊ σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερον, πνεῦμά σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς ὀφειλέτης Υἱός· διὸ σὲ τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὢ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων, τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ οἰκήσασα ἔδειξε Παράδεισον· ᾧ παρεστῶτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'.

Μεγαλυνάριον, ὅπερ στιχολογεῖται ἐν ἑκάστῳ τροπαρίῳ τῆς παρούσης Ὠδῆς.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἱρμός.

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρ» θένε ἄχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ » ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον » Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σῴζοις ἀεί, » Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου».

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιὼν σκοπούμεναι, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχὴν χειριζόμενον· τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούσῃ, υἱοπρεπῶς προσεφώνει· Δεῦρο Σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον Σῶμά σου, μετὰ δέους ὁρῶντες, καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι· Εἰς οὐρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα, σῴζοις ἀεί, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Κανὼν δεύτερος.

Μεγαλυνάριον στιχολογούμενον καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἀνωτέρω.

Ἄγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἅπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμ» παδουχούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀΰλων » Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς » Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, » Θεοτόκε ἁγνὴ ἀειπάρθενε».

Δεῦτε ἐν Σιών, τῷ θείῳ καὶ πίονι, ὄρει τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τὴν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι· πρὸς γὰρ τὴν λίαν κρείττονα, καὶ θειοτέραν σκηνήν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἁγίων Χριστὸς μετατίθησι.

Δεῦτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομήτορος, καὶ περιπτυξώμεθα, καρδίας χείλη ὄμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες· καὶ ἀρυσώμεθα, ἰαμάτων, ἄφθονα χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀενάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ᾠδὴν τὴν ἐξόδιον, Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ· καὶ τῇ φωτοφόρῳ σου, καὶ θείᾳ ἐπισκίασον χάριτι· τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἄφεσιν τοῖς μέλπουσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ἐξαποστειλάριον, Ἦχος γ΄. ἐκ τρίτου.

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄. δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα· πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται, ᾠδήν σοι ἐξόδιον, προσφωνοῦσα τῇ Μητρί, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, ἀπειρόγαμε, Παναγία Παρθένε, ἡ τὸ γένος, τῶν ἀνθρώπων ῥυσαμένη, προγονικῆς ἀποφάσεως.

Ἐκ περάτων συνέδραμον, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, θεαρχίῳ νεύματι τοῦ κηδεῦσαί σε· καὶ ἀπὸ γῆς αἰρομένην σε, πρὸς ὕψος θεώμενοι, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, ἐν χαρᾷ ἀνεβόων σοι· Χαῖρε ὄχημα, τῆς Θεότητος ὅλης, χαῖρε μόνη τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω, τῷ τοκετῷ συνάψασα.

Τὴν ζωὴν ἡ κυήσασα, πρὸς ζωὴν μεταβέβηκας, τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου τὴν ἀθάνατον, δορυφορούντων Ἀγγέλων σοι, Ἀρχῶν καὶ Δυνάμεων, Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ ἁπάσης τῆς κτίσεως, δεχομένου τε, ἀκηράτοις παλάμαις τοῦ Υἱοῦ σου, τὴν ἀμώμητον ψυχήν σου, Παρθενομῆτορ Θεόνυμφε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπαζον· καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι· οἳ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, μελῳδοῦντες ἀνεβόων· Χαῖρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δοξολογία μεγάλη.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἑορτῆς Ὠδὴ γ΄. καὶ ϛ΄.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπὲ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄.

Στίχ. α΄. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β΄. Ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκȣ, κτλ.

Στίχ. γ΄. Ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκȣ, κτλ.

Στίχ. δ΄. Ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκȣ, κτλ.
Δόξα καὶ νῦν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκȣ, κτλ.

Ἀντίφωνον Β΄.

Στίχ. α΄. Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.
Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β΄. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.
Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, κτλ.

Στίχ. γ΄. Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.
Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, κτλ.

Στίχ. δ΄. Ἡγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὕψιστος.
Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, κτλ.
Δόξα, καὶ νῦν.
Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ΄.

Στίχ. α΄. Ἑτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδία μου.
Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Στίχ. β΄. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;
Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Στίχ. γ΄. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Ἐν τῇ γεννήσει, κτλ.

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Ἀπολυτίκιον· Ἐν τῇ Γεννήσει,

Κοντάκιον· Τὴν ἐν πρεσβείαις,

Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως· Αἱ γενεαὶ πᾶσαι,

Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου,

Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Τῇ ΙϚ΄.—Ἡ ἐξ Ἐδέσσης ἀνακομιδὴ τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνος, ἤτοι τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου, καὶ τοῦ Ἁγίου Διομήδους.

1. Τῇ ΙΕ΄ τοῦ μηνὸς ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τὰ γ΄ Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου, καὶ γ΄ τῆς ἑορτῆς (τὰ τοῦ μικροῦ Ἑσπερινοῦ), Δόξα Καὶ νῦν Δεῦτε τὴν παγκόσμιον κοίμησιν. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ τῆς σειρᾶς Δῆμος τῶν μαθητῶν, Δόξα, καὶ νῦν μεθέορτον, Ἀπολυτίκια Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου, Ἐν τῇ Γεννήσει, καὶ Ἀπόλυσις.

2. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸ Μεσονυκτικόν, ὁ Ν΄ ψαλμός, ὁ Ἑξάψαλμος καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου διάταξιν, ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ τοῦ ἁγίου Μανδηλίου, αἱ Καταβασίαι Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, Τὴν τιμιωτέραν, τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς σειρᾶς δίς. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ γ΄ Προσόμοια τοῦ ἁγίου Μανδηλίου Ποίοις οἱ γηγενεῖς ὄμμασιν, εἰς δ΄. Δόξα Καὶ νῦν, Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν), Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί, Τροπάρια ἐκ τῆς γ΄ καὶ ϛ΄ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ ἁγίου Μανδηλίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου, Ἐν τῇ Γεννήσει, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Τὴν ἐν πρεσβείαις, ὁ Ἀπόστολος (ζήτει Σαββάτῳ πρὸ τῶν Φώτων) καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ΄, τοῦ ἁγίου Μανδηλίου γ΄ καὶ γ΄ τῆς ἑορτῆς (τὰ τοῦ μικροῦ Ἑσπερινοῦ), Δόξα φιλεόρτων τὸ σύστημα (ζήτει εἰς τὴν Λιτὴν τῆς ἑορτῆς). Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν Ἄσατε λαοί (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν), τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου, Ἐν τῇ γεννήσει, καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος. Εἰς τὴν α΄ Στιχολογίαν δύο ἀναστάσιμα Καθίσματα, καὶ μεθέορτον Καθορῶσαι ἀληθῶς (ζήτει εἰς τὴν ΙϚ΄), εἰς τὴν β΄ Στιχολογίαν αὖθις δύο Ἀναστάσιμα, καὶ τὸ ἕτερον μεθέορτον Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς· εἶτα τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου, καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, καὶ ὁ τοῦ ἁγίου Μανδηλίου μετὰ Στίχου Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς Κάθισμα Ἐδέσσης βασιλεὺς καὶ τῆς ἑορτῆς Ὁ πάντιμος χορός· ἀφ' ϛ΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, αἱ Καταβασίαι Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου, εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς Τῶν Ἀποστόλων ὁ Δῆμος ἅπαξ. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ μεθέορτα δ΄ Ὕμνοις σου τὸ σεπτόν (ζήτει τῇ ΙϚ΄). Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου, Ἐν τῇ Γεννήσει, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, Κοντάκιον Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον· Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

Κυριακῇ μετὰ τὴν ἑορτήν.

7. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ ϛ΄ καὶ μεθέορτα δ΄, Δόξα Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν), Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν Ἄσατε λαοί (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν), τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ καὶ Ἀπόλυσις.

8. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν· εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον Ἐν τῇ Γεννήσει, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δίς, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα καὶ ἀνὰ ἓν μεθέορτον ἀντὶ Θεοτοκίων, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου, καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τῆς ἑορτῆς Παρθένοι νεάνιδες, ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς Κάθισμα Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς (ζήτει τῇ ΙΖ΄)· ἀφ' ϛ΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα, καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ μεθέορτα δ΄, Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη, καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

9. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ΄ καὶ δ ἐκ τῆς ϛ΄ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον Τὴν ἐν πρεσβείαις, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙϚ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἐξ Ἐδέσσης ἀνακομιδῆς τῆς ἀχειροποιήτου Εἰκόνος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤτοι τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας Εἰκόνος τρία.

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις οἱ γηγενεῖς ὄμμασιν, ἐποψόμεθά σου τὴν εἰκόνα; ἣν τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύ-

ματα, βλέπειν ἀδεῶς οὐ δεδύνηνται, θεϊκῷ φωτὶ ἀστραπτομένην· ἀπαίρει γὰρ ἀπὸ γῆς ἀπίστων σήμερον, καὶ πόλιν πρὸς Βασιλίδα καὶ λαὸν εὐσεβῆ, ἐπιδημεῖ θείᾳ νεύσει· ἧς περ τῇ εἰσόδῳ, ἐπευφραίνονται Βασιλεῖς προσπίπτοντες ταύτῃ, μετὰ φόβου Χριστὲ καὶ πίστεως.

Ποίαις οἱ χοϊκοὶ ψαύσομεν, τῆς εἰκόνος σου Λόγε παλάμαις; οἱ ῥερυπωμένοι τοῖς πταίσμασι, τοῦ ἀναμαρτήτου Θεοῦ ἡμῶν; οἱ ἐν μολυσμοῖς, τοῦ ἀπροσίτου; Καλύπτει τὰ Χερουβὶμ τὰς ὄψεις τρέμοντα· οὐ φέρει τὰ Σεραφὶμ ὁρᾷν τὴν δόξαν σου· φόβῳ δουλεύει σοι κτίσις. Μὴ οὖν κατακρίνῃς ἀναξίως σου τὴν μορφήν, Χριστὲ τὴν φρικτήν, ἀσπαζομένους ἡμᾶς ἐκ πίστεως.

Πάλιν Δεσποτικῆς πάρεστι, πανηγύρεως θεία ἡμέρα· ὁ γὰρ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, νῦν ἡμᾶς σαφῶς ἐπεσκέψατο, διὰ τῆς σεπτῆς αὐτοῦ εἰκόνος· ὁ ἄνω τοῖς Χερουβὶμ ὢν ἀθεώρητος, ὁρᾶται διὰ γραφῆς οἷς περ ὡμοίωται, Πατρὸς ἀχράντῳ δακτύλῳ, μορφωθεὶς ἀρρήτως, καθ' ὁμοίωσιν τὴν αὐτοῦ· ἣν πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνοῦντες ἁγιαζόμεθα. Καὶ τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος δʹ. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἰατρεύειν παθήματα, φυγαδεύειν νοσήματα, ἀπελαύνειν πνεύματα πονηρότατα, τῇ συνεργίᾳ, τοῦ Πνεύματος, παμμάκαρ ἠξίωσαι, ἀφανίσας ἀνδρικῶς, τὰ ἐκείνων σεβάσματα, ταῖς ἐνστάσεσι, τῆς ἀθλήσεως μάρτυς στεφηφόρε, συμπολῖτα τῶν Ἀγγέλων, τῶν ἀθλοφόρων ὁμόσκηνε.

Τὸν ἀγῶνα ἠγώνισαι καὶ τὸν δρόμον ἐτέλεσας, καὶ τὴν πίστιν ἔνδοξε συνετήρησας, καὶ πρὸς Θεὸν προσεχώρησας, βραβεῖον τὰ θαύματα, παρ' αὐτοῦ ἀπολαβών, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, τὸν ἀμάραντον, ὡς ἀήττητος μάρτυς, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Ἐν ὁδῷ μαρτυρίου σου, ὡς ἐν πλούτῳ τερπόμενος, Διομήδης Κύριε τῇ βουλήσει σου, αὐτοῦ τὸ πνεῦμα εἰς χεῖράς σου, Χριστὲ παραδέδωκεν, ἐκτμηθεὶς τὴν κεφαλήν, μετὰ τέλος μακάριον, καὶ γενόμενος, ὁδηγὸς ἀληθείας τοῖς ἀθέοις, πυρωθεῖσι παραδόξως, καὶ διὰ πίστεως βλέψασι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. βʹ.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἑορτάσωμεν· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα. Χαίροις ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορόν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα. Χαίροις ἡ ἐλπὶς καὶ προστασία ἡμῶν. Σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος βʹ. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἤθροισται ἐκ περάτων, Γεθσημανῆ χωρίῳ, Μῆτερ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ὢ τῶν ὑπερφυῶν, Ἁγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ὡς Μήτηρ, πρὸς τοῦτον Θεοτόκε, λαμπρῶς νῦν ἐξεδήμησας.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν.

Κλῖμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος τῆς Παρθένου. καὶ Θεοτόκου πέλει, ἀνάγουσα τοὺς πίστει αὐτὴν ἀεὶ δοξάζοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ὅτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας Εἰκόνος. Ἦχος βʹ.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ηὐδόκησας σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἐν τῇ Γεννήσει.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν αʹ. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δʹ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν σήν, ἄχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλήν, τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, στῖφος Μαθητῶν συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τὸ τίμιον, εἰς τὸν Παράδεισον σῶμά σου, Χριστὸν ὑμνοῦσαι, τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν βʹ. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος, ἐκ σοῦ, παραθεμένη τὴν ψυχήν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός (*), πρὸς τὴν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Νʹ. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, τῆς Ἁγίας Εἰκόνος, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας Εἰκόνος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σῆς ἐκσφράγισμα Σῶτερ ὄψεως σέβω.

Γερμανοῦ Πατριάρχου. (**).

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. βʹ. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Σωματικῶς μορφωθῆναι τὸ καθ' ἡμᾶς, ὁ τὸ πρὶν ἀσώματος, εὐδοκίᾳ πατρικῇ μὴ ἀπαννηνάμενος μορφῆς, ἐχαρίσατο ἡμῖν θεῖον ἐκτύπωμα.

Ἡ ἀπαράλλακτος φύσις ὁ τοῦ Πατρός, ὅρος ἀκριβέστατος, τὴν βροτείαν ὑπελθών, σάρκα ἰδιώματα ἐν γῇ, καταλέλοιπεν ἡμῖν εἰς οὐρανοὺς ἀνελθών.

Σαλευομένην ἀπάτῃ τοῦ δυσμενοῦς, τὴν κληρονομίαν σου, ἐδικαίωσας Χριστέ, τοῖς σεπτοῖς σου πάθεσιν αὐτήν, ἑδραιώσας, καὶ μορφῆς τῷ ἐκτυπώματι. Θεοτοκίον.

Ἐκ τῶν ἁγνῶν σου λαγόνων ὑπερφυῶς, σάρκα δανεισάμενος, ὁ τὸ εἶναι παρασχὼν πᾶσι Παναμώμητε βροτοῖς, καθωράθη, οὐκ ἐκστὰς οὗ ἦν τὸ πρότερον. Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος δʹ. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Φωτὶ αὐγαζόμενος, τῷ τρισηλίῳ διάλυσον, τὸν ζόφον μακάριε τῆς ἀγνωσίας μου, τὴν φωσφόρον σου, ὅπως ὑμνήσω μνήμην, καὶ τὰ κατορθώματα, τῆς πολιτείας σου.

Παθῶν ἀνεπίδεκτον, τὸν λογισμὸν ἐργασάμενος, δοχεῖον ἀοίδιμε, ὤφθης τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀνέβλυσας, ἰάσεων πελάγη, πᾶσαν κατακλύζοντα, νόσων ἐπήρειαν.

Ζωῆς ἐφιέμενος, ἀτελευτήτου ποτήριον, θανάτου πανεύφημε, πιεῖν κατέσπευσας, καὶ ἐπέτυχες, ὡς οἶδεν ὁ καλῶν σε, πρὸς στέφος ἀμάραντον, μάρτυς ἀήττητε.

Θεοτοκίον.

Ἡ πόλις ἡ ἔμψυχος, τοῦ Βασιλέως πανύμνητε, ἡ ξένην καὶ γέννησιν, καὶ θείαν κοίμησιν, ἐπιδείξασα, τὴν πόλιν σου ἐκ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως, δεῖξον ἀλώβητον.

Τῆς Ἁγ. Εἰκ. Ὠδὴ γʹ. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Καταστολῇ τῶν ἀρετῶν, περιέδησας Σῶτερ, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κινήσας βασιλικήν, καρδίαν συνασπισμόν, ἐκζητῆσαί σου τὸ ἀφομοίωμα.

Συλῆσαι θέλων τὰ καλά, καὶ τῷ χρόνῳ μειῶσαι, ὁ τοῦ φθόνου γεννήτωρ, χερσὶ βεβήλοις αὐτά, παρέδωκεν ἀναιδῶς· ἀλλ' ἠλέγχθη, μάτην λογιζόμενος.

Φαιδρῶς ἠγάλλετο ποτέ, ὁ Δαυῒδ προχορεύων, κιβωτοῦ τῆς ἁγίας· καὶ νῦν ὁ σκῆπτρα λαχών, ἰθύνειν βασιλικά, πλέον χαίρει, θείῳ ἐκτυπώματι.

Θεοτοκίον.

Ῥιζόθεν πᾶσαν ἐκτεμεῖν, τοῦ προπάτορος θέλων, ὁ Υἱός σου Παρθένε, φυεῖσαν παρακοήν, ἐκ τῆς γαστρός σου ἁγνή, προσλαμβάνει, ὅλον τὸ ἀνθρώπινον.

Τοῦ Ἁγίου. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἀρρήτῳ καὶ θείᾳ χειρουργίᾳ, καθαίρων τὰ πάθη τῶν βροτῶν, πρὸς τοῦ Θεοῦ δεδώρησαι, πιστοῖς ἄριστος, καὶ πρεσβευτὴς θερμότατος, τῶν σὲ τιμώντων πανόλβιε.

Ὁδὸν μαρτυρίου σου δραμοῦμαι, καὶ σοῦ ἐκμιμήσομαι στερρῶς, τὸ πάθος τὸ ἑκούσιον, ὁ μάρτυς ἀνεκραύγαζεν, ἐπὶ σφαγὴν ἑλκόμενος, πρὸς σὲ τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ ἔνδοξος μάρτυς Διομήδης, ἡμᾶς συγκαλέσας μυστικῶς, πρὸς εὐωχίαν σήμερον, προτίθεται τοὺς ἄθλους αὐτοῦ· ὡς καρυκείαν ἄϋλον δεῦτε πιστοὶ ἀπολαύσατε.

Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σου ταύτην ἀπὸ πάσης, σεισμοῦ καταπτώσεως Ἁγνή, ὡς σοὶ θεοχαρίτωτε, ἀνακειμένην λύτρωσαι, καὶ ἐν εἰρήνῃ φύλαττε, καὶ ὁμονοίᾳ τὴν ποίμνην σου.

Ὁ Εἱρμός.

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ » ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, »πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, »στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει «ὡς πλαστουργοῦ σου καὶ Θεοῦ» εὐοδοῦται ὅμως ἡ ἔννοια καὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

(**) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον Κανόνα τῆς Ἁγίας Εἰκόνος, πρὸς τό, ***Κύματι θαλάσσης***· ἀνώνυμον ὅμως, καὶ οὐ τοσοῦτον γλαφυρόν.

Κάθισμα τῆς Ἁγίας Εἰκόνος.
Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐδέσσης βασιλεύς, Βασιλέα τῶν ὅλων, οὐ σκῆπτρα καὶ στρατόν, ἀλλὰ πλήθη θαυμάτων, τῷ λόγῳ προφέροντα, ἐπιγνούς σε ἱκέτευε, τὸν Θεάνθρωπον, τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ἐκμαγεῖον δέ, ὡς σοῦ ὁρῶν ἀνεβόα· Θεός μου σὺ καὶ Κύριος.

Δόξα Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ἰαμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, κομισάμενος μάρτυς ὤφθης σοφέ, κοινὸν ἐργαστήριον, τῶν νοσούντων μακάριε, ὑπὸ Πνεύματος θείου, παρέχων ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πίστει, τῇ θείᾳ ἐντεύξει σου· ὅθεν παραδόξως, καὶ δαιμόνων τὰ πλήθη, ἐλαύνεις ἑκάστοτε, ἰατρὲ ἀξιάγαστε, ἀθλοφόρε Διόμηδες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθορᾶς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν ἄϋλον· ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομῆτορ Πανάμωμε· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ, καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν θείαν σου Κοίμησιν.

Τῆς Ἁγ. Εἰκόνος. Ὠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ἀπανιστάμενον, τῆς πρὸς ἀνίσχοντα, καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν τὸ ἱερόν, Σῶτερ ἐκμαγεῖόν σου, νῦν ὁ θεόφρων Βασιλεύς, πλησιάσαν ὑποδέχεται.

Γλυκὺ μὲν ἥλιος, αὐγάζων ὄμμασι· γλυκυτέρα δὲ ὄψις ἡ σὴ Χριστέ, τοῦ ἀφομοιώματος, ὅτι ὁ μὲν τὰ αἰσθητά, αὕτη δὲ τὰ νοητὰ φωταυγεῖ.

Ἰσχὺς ἐξέλιπεν, Ἰσμαηλίτιδος, δεξιᾶς· τῷ γὰρ ὅπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, πᾶσαν τὴν περίβολον, ὁ κραταιόφρων Βασιλεύς, τὴν αὐτῆς εἰς γῆν κατέβαλεν. Θεοτοκίον.

Συντηρηθῆναί σου, τὴν πόλιν Ἄχραντε, ἀσινῆ ἐξ ἐφόδου βαρβαρικῆς, πρέσβευε δεόμεθα· ἴδε γὰρ οἷα κατ' αὐτῆς, οἱ ἀλάστορες τεκταίνουσιν.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν ἀνεξιχνίαστον

Λόγον θείας γνώσεως ὡς ποταμόν, φέρων ἐν καρδίᾳ κατέκλυσε, πλάνης χειμάρρους, καὶ εἰδώλων τὴν ἰσχύν, ὁλοτελῶς ἐδύθισε, μάρτυς Διομήδης ὁ ἔνδοξος.

Ἔλαμψεν ὡς ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς, αἴγλῃ ἀρετῶν, τῶν θαυμάτων τε, περιουσίᾳ καὶ ἐφώτισε πιστῶν, τὰ εὐσεβῆ συστήματα, μάρτυς Διομήδης ὁ πάνσοφος.

Τὸ μακαριώτατον τέλος εὑρών, καὶ τῆς ποθουμένης σου ἔκπαλαι, δόξης ἀρρήτου, ἐν χαρᾷ ἐπιτυχών, τῶν σὲ τιμώντων μέμνησο, μάρτυς ἀθλοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ξένη σου ἡ γέννησις ὡς ἡ σεπτή, Κοίμησις ἐδείχθη Πανάμωμε, εὐλογημένη, ἣν ἡ ποίμνη σου τιμᾷ, βαρβαρικὰς ἐκφεύγουσα, βλάβας τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου.

Τῆς Ἁγ. Εἰκ. Ὠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Μικρά σοι πόλις ὑποδοχήν, πρῴην κατηυτρέπιζε Χριστέ, ἣν ἡ Θαδδαίου ἐπέλευσις, νόσων ἀπαλλάττει, καὶ τῆς χειρός σου γραφή, καὶ θεῖον ἀπεικόνισμα τοῦ προσώπου σου.

Αἱ τῶν χαρίτων σου δωρεαί, ὑπερεπληθύνθησαν Χριστέ· ἃ γὰρ τὸ πρῴην ἡ Ἔδεσσα, ἐγκολπωσαμένη ἐνεκαυχήσατο, ἡ Νέα δεχομένη Ῥώμη ἀγάλλεται. Θεοτοκίον.

Στῆσον Παρθένε τῶν δυσμενῶν, τὰς ἐπαναστάσεις τὰς πυκνάς· λῦσον αὐτῶν τὰ βουλεύματα, τῇ κληρονομίᾳ τῇ σῇ βοήθησον· ὁρᾷς γὰρ ἀπειρήκαμεν ταῖς κακώσεσιν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἄνευ ὤφθης αἵματος, μάρτυς ἀξιοθαύμαστος, ἄνευ ἀλγηδόνων στεφανίτης· ἄνευ μωλώπων νικητὴς ἄριστος, στῖφος δυσμενῶν καταβαλών, σοῦ τοῖς ἀγωνίσμασι, γενναιόφρον Διόμηδες.

Φῶς σοι ἀνατέταλκεν, ὄντι δικαίῳ ἄσβεστον, τούτου τε ἡ σύζυγος θεόφρον, σοὶ εὐφροσύνη ἐπηκολούθησεν, ὡς εὐθεῖαν ἔχοντι ψυχήν, πᾶσι καθυπείκουσαν, τοῦ Σωτῆρος προστάγμασιν.

Φωτὸς ὑστεροῦνται μέν, τοῦ σώματος οἱ τύραννοι, σοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τὸ τέλος ἀποτεμόντες· ἀλλὰ ψυχῆς τηλαυγῶς, κόρας διανοίγονται Χριστῷ, πίστει προσερχόμενοι, ὦ παμμάκαρ Διόμηδες. Θεοτοκίον.

Προπύργιον ἔχουσα, ἡ Βασιλὶς τῶν πόλεων, σὲ τὴν Βασιλίδα καὶ Κυρίαν, τρέπει βαρβάρων τὰς θηριώδεις ὁρμάς· ῥύεται παντοίων πειρασμῶν· αὔξει καὶ κρατύνεται, Θεομῆτορ πανάμωμε.

Τῆς Ἁγ. Εἰκόνος. Ὠδὴ ϛʹ. Συνεσχέθη.

Ὡραιώθης, κάλλει παρὰ πάντας, Σῶτερ τοὺς υἱοὺς τῶν βροτῶν· κἂν γὰρ οὐκ εἶδος εἶχες, οὐδὲ κάλλος ἐν καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ τῳόντι πάντα κατεφώτιζες, καὶ δηλοῖ σου τῆς μορφῆς ἡ θέα· ἧς τὸ ὁμοίωμα, ῥάκει ἐκτυπωθέν, ὥσπερ θησαυρὸς ἡμῖν δεδώρηται.

Τῆς ἰσχύος, προσαφαιρεθεῖσα, τῶν Ἀγαρηνῶν ἡ πληθύς, ὥσπερ ἐξ ἀλλοφύλων, κιβωτόν, Ἰσραηλίτη νέῳ, τὸ τοῦ προσώπου νῦν προσέτι δέδωκεν, ἐκμαγεῖόν σου Χριστὲ καὶ δόξαν, ἣν προσεκτήσατο· οὐδὲ γὰρ θεμιτόν, Ἅγια κυσὶ προσεπιρρίπτεσθαι. Θεοτοκίον.

Ἐκ χειρός σου, Σῶτερ τῆς ἰσχύος νῦν ὑπεξέλιπον ἐγώ, ἀλλὰ τὰς μάστιγάς σου, ἀποστήσας ἀπ' ἐμοῦ, πρεσβείαις, τῆς ἀπειράνδρως Λόγε κυησάσης σε, μὴ τῷ κλύδωνι τῆς ἁμαρτίας καταποντίζεσθαι, καὶ δεινῶν ναυτιᾶν, μόνε λυτρωτὰ ἐγκαταλίπῃς με.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν θείαν ταύτην.

Τῶν σῶν ἀγώνων τοῖς ῥεύμασιν ἐβύθισα ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, καὶ τῶν θαυμάτων σου, τῇ ἀναβλύσει ἐκπλύνεις παθῶν πολυειδεῖς κηλῖδας, ἀξιοθαύμαστε.

Ταῖς θείαις αὔραις κινούμενος, τῇ ἄνωθεν ῥοπῇ κυβερνώμενος, πρὸς γαληνότατον, ὅρμον εὐθέτως κατήντησας, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, μάρτυς πανεύφημε.

Παθῶν πιστοὶ ἐκκαθαίρονται, ἀρρήτῳ χειρουργίᾳ σου ἔνδοξε, καὶ ἀπελαύνεται φάλαγξ δαιμόνων τῇ θείᾳ σου, ἐπιστασίᾳ μάκαρ ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῶν δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα, τῇ πεποιθήσει σου, ἐπιδρομὰς οὐ πτοούμεθα, τῶν δυσμενῶν βαρβάρων, οἱ ἀνυμνοῦντές σε. Ὁ Εἱρμός.

»Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες
» ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε
» τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα,
» Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Συναξάριον.

Τῇ Ιϛʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Διομήδους.

Στίχ. Ἤθλησε καὶ ζῶν, καὶ θανὼν Διομήδης,
Προαιρέσει ζῶν, καὶ νεκρὸς τομῇ κάρας.
Ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ νέκυς, ἐτμήθη Διομήδους.

Οὗτος ἦν ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, φὺς μὲν ἐκ γένους ἐπισήμου καὶ ἀγαθοῦ· ἀγαθώτερος δὲ τοὺς τρόπους γενόμενος, μετήρχετο τὴν ἰατρικὴν τέχνην, θεραπεύων παρ' οἷς γένοιτο τὰς μὲν ψυχὰς αὐτῶν θεοσεβείᾳ, τῇ δὲ τέχνῃ τὰ σώματα Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καταλείψας τὴν Ταρσόν, παραγίνεται ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας· κἀκεῖ, διὰ τῆς θεοσεβείας ἅμα καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν μέθοδον παντοίως εὐεργετῶν τοὺς προσιόντας αὐτῷ, διεβλήθη πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ οἱ πρὸς τὸ συλλαβέσθαι αὐτὸν παραγενόμενοι εὗρον αὐτὸν πρὸς Κύριον μεταθέμενον, ἀποτεμόντες αὐτοῦ τὴν κεφαλήν, ἀπήγαγον αὐτὴν πρὸς τὸν βασιλέα· ἣν θεασάμενος, ἐκέλευσεν αὖθις ἀπενεχθῆναι καὶ προστεθῆναι τῷ σώματι. Ἀπενεχθείσης δὲ αὐτῆς, καὶ συναρμοσθείσης τῷ σώματι, λέγεται παραυτίκα τοὺς ἀγαγόντας αὐτὴν στρατιώτας ἀπολαβεῖν τῶν οἰκείων ὀφθαλμῶν τὴν ἐνέργειαν, ἣν ἀπέβαλον ἐν τῷ τεμεῖν τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Χαιρήμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Λήξει βίου σου χαῖρε, Χαιρήμων μάκαρ·
Ἀρχὴν γὰρ εἶδες τῆς ἀμοιβῆς τῶν πόνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων τριακοντατριῶν μαρτύρων τῶν ἐκ Παλαιστίνης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Στερρὸς στρατός τε καὶ συνασπισμὸς μέγας,
Ξίφει πεσών, στράτευμα δαιμόνων τρέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροτεύκτου Μορφῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς Ἐδεσσηνῶν πόλεως εἰς ταύτην τὴν θεοφύλακτον καὶ Βασιλίδα τῶν πόλεων ἀνακομισθείσης.

Στίχ. Ἐν σινδόνι ζῶν ἐξεμάξω σὴν θέαν,
Ὁ νεκρὸς εἰσδὺς ἔσχατον τὴν σινδόνα.

Εἰς τὸ Κεράμιον.

Ἀχειρότευκτον χειρότευκτος σὸν τύπον,
Φέρει κέραμος, παντοτεῦκτα Χριστέ μου.

Τοῦ Κυρίου καὶ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι πολλὰ θαύματα ποιοῦντος, καθὼς ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις ἀναγέγραπται, καὶ τῆς φήμης πανταχόσε διατρεχούσης, ἤκουσε ταῦτα καὶ Αὔγαρος ὁ Τοπάρχης Ἐδέσσης, καὶ ἐπιθυμῶν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἰδεῖν αὐταῖς ὄψεσιν, οὐκ ἠδύνατο, διὰ τὸ ἀνιάτοις αὐτὸν νοσήμασι περιπεσεῖν. Λέπρα γὰρ μέλαινα κατὰ παντὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐξανθήσασα, ἐδαπάνα τοῦτον καὶ κατήσθιε· καὶ σὺν αὐτῇ ἀρθριτικὴ χρονία καὶ πονηρὰ τοῦτον ἐπολιόρκει· καὶ ἡ μὲν ἀμορφίας αὐτῷ αἰτία καὶ ταλαιπωρίας ἐγένετο, ἡ δὲ ὀδυνῶν, δριμειῶν καὶ ἀλγηδόνος πρόξενος ἦν· διὰ ταῦτα ἀπρόσιτός τε καὶ ἀθέατος ἦν πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις.

Κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας τοῦ ἁγίου πάθους τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιστολὴν γράψας, ἀπέστειλεν αὐτὴν διά τινος Ἀνανίου, ἐντειλάμενος αὐτῷ, τήν τε ἡλικίαν καὶ τρίχα καὶ πρόσωπον, καὶ ἁπλῶς τὸν σωματικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα μετὰ πάσης ἀκριβείας ἱστορῆσαι, καὶ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὴν τοιαύτην τοῦ Χριστοῦ μορφήν· ἠπίστατο γὰρ τὴν ζωγραφικὴν ἄκρως ὁ Ἀνανίας.

Ἡ δὲ Ἐπιστολὴ ἐπὶ λέξεων περιεῖχε τάδε (*).

Αὔγαρος ὁ Τοπάρχης πόλεως Ἐδέσσης, Ἰησοῦ Σωτῆρι ἀγαθῷ ἰατρῷ ἀναφανέντι ἐν Ἱεροσολύμοις, Χαίρειν!

Ἤκουσταί μοι τὰ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν ἰαμάτων, τῶν ἄνευ φαρμάκων ὑπὸ σοῦ γινομέ-

(*) Τὰς ἐφεξῆς δύο Ἐπιστολὰς ἀναφέρει αὐτολεξεὶ σχεδὸν Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐν τῷ ιγʹ κεφαλαίῳ τοῦ Αʹ. Βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἱστορίας.

νων· ὡς γὰρ λόγος, τυφλοὺς ἀναβλέπειν ποιεῖς· χωλοὺς περιπατεῖν κατασκευάζεις· λεπροὺς καθαρίζεις· καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ δαίμονας ἐλαύνεις· καὶ τοὺς ἐν μακρονοσίᾳ βασανιζομένους θεραπεύεις· καὶ νεκροὺς ἐγείρεις· καὶ ταῦτα πάντα ἀκούσας περὶ σοῦ, κατὰ νοῦν ἐθέμην τὸ ἕτερον τῶν δύο, ἢ ὅτι Θεοῦ Υἱὸς εἶ, ποιῶν ταῦτα, ἢ Θεός· Διὰ τοῦτο τοίνυν γράψας ἐδεήθην σου σκυλῆναι, καὶ ἐλθεῖν πρός με, ἵνα καὶ τὸ πάθος, ὃ ἔχω θεραπεύσῃς, καὶ μετ᾽ ἐμοῦ ἐνταῦθα συνέσῃ· καὶ γὰρ ἤκουσα, ὅτι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καταγογγύζουσί σου, καὶ βούλονται κακῶσαί σε. Πόλις δὲ σμικροτάτη μοι ἐστὶ καὶ σεμνή, ἥτις ἀρκέσει ἀμφοτέροις ἡμῖν τοῦ κατοικεῖν ἐν εἰρήνῃ.

Ὁ δὲ Ἀνανίας, ἀπελθὼν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ δοὺς τῷ Κυρίῳ τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἐπιμελῶς εἰς αὐτὸν ἀτενίζων· καὶ μὴ δυνάμενος μηδὲ πλησίον αὐτοῦ γενέσθαι, διὰ τὸ συρρεῦσαν πλῆθος, ἐπί τινα πέτραν μικρὸν τῆς γῆς ἀνεστηκυῖαν ἀναβάς, ἐκαθέσθη, καὶ εὐθὺς ἐκίνει μὲν τοὺς ὀφθαλμούς, τῷ δὲ χάρτῃ τὴν χεῖρα προσήρειδε, καὶ τὰ τοῦ φαινομένου μετέγραφεν ὁμοιώματα, καὶ οὐδαμῶς ἠδύνατο τὴν μορφὴν αὐτοῦ καταλαβεῖν, διὰ τὸ ἑτέρᾳ, καὶ ἑτέρᾳ ὄψει φαίνεσθαι, καὶ παρηλλαγμένῃ θεωρίᾳ. Ὁ δὲ Κύριος, ἅτε κρυφίων γνώστης καὶ καρδιῶν ἐξεταστής, τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ γνούς, τὸ λάθρᾳ γινόμενον φανεροῖ. Ἤτησε γὰρ νίψασθαι, καὶ τούτου γενομένου, ἐπεδόθη αὐτῷ ῥάκος τετράδιπλον, καὶ ἀπεμάξατο νιψάμενος τὴν ἄχραντον αὐτοῦ καὶ θείαν ἐν αὐτῷ ὄψιν. Ὅθεν ἐντυπωθείσης αὐτοῦ τῆς θείας μορφῆς καὶ προσόψεως, ὢ τοῦ θαύματος! ἐν τῷ ῥάκει, ἀπέδωκε τῷ Ἀνανίᾳ «Ἀπελθὼν ἀπόδος αὐτὸ τῷ ἀποστείλαντί σε» εἰπών, γράψας καὶ ἐπιστολὴν ἔχουσαν οὕτω·

Μακάριος εἶ, Αὔγαρε, πιστεύσας ἐν ἐμοὶ καὶ μὴ ἑωρακώς· γέγραπται γὰρ περὶ ἐμοῦ, τοὺς ἑωρακότας μὴ πιστεύειν ἐν ἐμοί, ἵνα οἱ μὴ ἑωρακότες με αὐτοὶ πιστεύσωσι καὶ ζήσωνται. Περὶ δὲ οὗ ἔγραψάς με ἐλθεῖν πρός σέ, δέον ἐστὶ πάντα δι᾽ ἃ ἀπεστάλην, πληρῶσαί με· καὶ μετὰ τὸ πληρῶσαι, ἀναληφθῆναι πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με Πατέρα. Καὶ ἐπειδὰν ἀναληφθῶ, ἀποστελῶ σοι ἕνα τῶν Μαθητῶν μου, ὀνόματι Θαδδαῖον, ὅστις καὶ τὸ πάθος σου θεραπεύσει, καὶ ζωὴν αἰώνιον σοί τε καὶ τοῖς σὺν σοί, καὶ εἰρήνην παρέξει, καὶ ποιήσει τῇ πόλει σου τὸ ἱκανόν, πρὸς τὸ μηδένα τῶν ἐχθρῶν κατισχῦσαι αὐτῆς.

Ἐπέθετο δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ σφραγῖδας ἑπτά, γράμμασι Ἑβραϊκοῖς σημανθείσας· αἵτινες μεθερμηνευόμεναι τοῦτο δηλοῦσι· Θεοῦ θέα θεῖον θαῦμα.

Ὁ δὲ Αὔγαρος δεξάμενος περιχαρῶς τὸν Ἀνανίαν, καὶ πεσών, καὶ προσκυνήσας τὴν Ἁγίαν καὶ ἄχραντον Εἰκόνα τοῦ Κυρίου πίστει καὶ πόθῳ πολλῷ, ἰάθη παραχρῆμα ἀπὸ τῆς νόσου, ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ μόνον τῆς λέπρας ὑπολειφθείσης. Μετὰ δὲ τὸ σωτήριον πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς αὐτοῦ ἄνοδον, καταλαβὼν ὁ Ἀπόστολος Θαδδαῖος τὴν Ἔδεσσαν, προσήγαγε τῇ κολυμβήθρᾳ τὸν Αὔγαρον· καὶ τοῦτον καὶ πάντας τοὺς ὑπ᾽ αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βαπτίσαντος, ἐξῆλθε τοῦ ὕδατος ὁ Αὔγαρος καθαρισθεὶς καὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου λειψάνου τῆς λέπρας.

Ἐντεῦθεν παντοίως τιμῶν καὶ σεβόμενος τὸ τοιοῦτον θεῖον ὁμοίωμα τῆς τοῦ Κυρίου μορφῆς, καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσιν ὁμοίως τιμᾶσθαι βουλόμενος, τοῖς αὐτοῦ καλοῖς καὶ τοῦτο προσέθηκεν. Ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς Ἐδέσσης πολιστῶν τῶν ἐπισήμων τινὸς Ἕλληνος ἄγαλμα πρὸ τῆς δημοσίας πύλης τῆς πόλεως ἀναστηλώσαντος (ὃ πάντα τὸν ἐντὸς τοῦ ἄστεως γενέσθαι βουλόμενον ἀνάγκη ἦν προσκυνῆσαι, καὶ εὐχὰς ἀποδοῦναι, καὶ οὕτως εἰσελθεῖν τῇ πόλει), τοῦτο τὸ ἀκάθαρτον ἄγαλμα ὁ Αὔγαρος καθελών, καὶ τελείῳ ἀφανισμῷ παραδούς, εἰς τὸν ἐκείνου τόπον τὴν ἀχειροποίητον ταύτην Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἐπὶ σανίδος κολλήσας καὶ καλλωπίσας ἀνεστήλωσεν, ἐπιγράψας ἐν αὐτῇ ταῦτα· Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ εἰς σὲ ἐλπίζων, οὐκ ἀποτυγχάνει ποτέ. Καὶ λοιπόν, ἐθέσπισε πάντα τὸν διὰ τῆς πύλης ἐκείνης εἰσερχόμενον, τὸ προσῆκον σέβας καὶ τὴν προσκύνησιν τῇ θαυματουργῷ καὶ τιμίᾳ τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνι ἀπονέμειν, καὶ οὕτως εἰς τὴν πόλιν εἰσέρχεσθαι· καὶ διετηρήθη τὸ τοιοῦτον εὐσεβὲς τοῦ ἀνδρὸς θέσπισμα, μέχρι τέλους τῆς ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ τε τοῦ Αὐγάρου παροικίας, καὶ τῆς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ βιοτῆς. Ὁ δὲ τούτου ἔγγονος, τῆς πατρικῆς ἀρχῆς διάδοχος γεγονώς, ἀπελάκτισε τὴν εὐσέβειαν, καὶ πρὸς τὰ εἴδωλα ηὐτομόλησε, καὶ ἐβουλήθη πάλιν ἀναστηλῶσαι δαιμονικὴν στήλην, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα καθελεῖν.

Τοῦτο γνοὺς ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, τὴν ἐνδεχομένην ἔθετο πρόνοιαν. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ τόπος ὑπῆρχε κυλινδροειδής, θρυαλλίδα πρὸ τῆς θείας Εἰκόνος ἀνάψας, καὶ κέραμον ἐπιθείς, εἶτα ἔξωθεν τιτάνῳ καὶ πλίνθοις ἀποφράξας τὸ ἐμβαδόν, εἰς ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν τὸ τεῖχος ἀπηύθυνε, καὶ ἐν τῷ μὴ ὁρᾶσθαι, ἀπέστη τῆς ἐγχειρήσεως ὁ δυσσεβής. Ἔρρει δὲ διὰ μέσου χρόνος πολὺς καὶ τῆς ἐξ ἀνθρώπων μνήμης ἀπερρύη τὸ θεῖον ἀπεικόνισμα ὅπῃ κέκρυπται.

Ὁ δὲ τῶν Περσῶν Βασιλεὺς Χοσρόης, τὰς τῆς Ἀσίας πόλεις πορθήσας, κατέλαβε καὶ τὴν Ἔδεσσαν, καὶ πᾶσαν μηχανὴν κατ᾽ αὐτῆς κινήσας, εἰς φόβον καὶ ἀγωνίαν τοὺς τῆς πόλεως ἐνέβαλεν. Οἳ πρὸς τὸν Θεὸν καταφυγόντες, καὶ μετὰ δακρύων αὐτὸν παρακαλέσαντες, ταχεῖαν εὕραντο τὴν σωτηρίαν. Διὰ γὰρ μιᾶς τῶν νυκτῶν φαίνεταί τις γυνὴ ἐνδοξοτάτη τῷ Ἐπισκόπῳ Εὐλαβίῳ «Τὴν ἐπάνω, λέγουσα, τῆσδε τῆς πύλης τῆς πόλεως κατακεκρυμμένην (τὸν τόπον σημάνασα) θείαν μορφὴν τοῦ Σωτῆρος, ἀχειροποίητον λαβών, πάντα αἰσίως πράξεις».

Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τὸν τόπον καταλαβών, καὶ τοῦτον ἀνορύξας, ὢ τοῦ θαύματος! εὗρε τὴν θείαν Εἰκόνα ἀδιαλώβητον, καὶ τὴν θρυαλλίδα ἐν τοσούτῳ χρόνῳ μὴ ἀποσβεσθεῖσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πρὸς φυλακὴν ἐπιτεθέντι πρὸ τοῦ λύχνου κεράμῳ ἕτερον ὁμοίωμα, ἀπαραλλάκτως τῷ πρωτοτύπῳ ἐκτυπωθέν· καὶ τούτου τοῖς πᾶσι δειχθέντος, ἀφάτου χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰ πάντα ἐπληρώθησαν. Τοῦτο λαβὼν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ λιτανεύσας, καὶ εὐχαριστήσας κατέλαβε τὸν τόπον, καθ᾽ ὃν οἱ Πέρσαι διώρυττον· ἀπὸ γὰρ τοῦ τῶν χαλκωμάτων ἤχου κατάφωροι καθεστήκασιν. Ὡς δὲ ἀλλήλων ἐγγὺς ἐγένοντο, ἀπὸ τῆς λυχνίας ἐκείνης ἔλαιον ἀποστάξας εἰς τὸ εὐτρεπισμένον πῦρ, πάντας ἄρδην ἀπώλεσεν.

Ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀναφθείσης πυρᾶς κατὰ τὸν ἔνδον τόπον, ἣν ἡ ἄπειρος ὕλη ὑπέτρεφε τῶν συχνῶν κατακοπέντων δένδρων, ὡς πλησίον ἐγένετο ὁ Ἐπίσκοπος μετὰ καὶ τοῦ θείου Ἐκτυπώματος, ἐξαίφνης βίαιος ἄνεμος ἐγερθείς, κατὰ τῶν ἀναφλεγόντων τὴν πυρκαϊὰν τὴν φλόγα ὑπέστρεφε, καὶ ἐδίωκε τούτους καὶ ἐνεπύριζε· καὶ λοιπὸν πλεῖον ὧν ἤλπισαν δρᾶσαι παθόντες οἱ Πέρσαι, ὑπεχώρησαν ἄπρακτοι.

Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν βασιλεύουσαν τῶν πόλεων πάντα συνερρύη τὰ κάλλιστα, ἦν δὲ θεῖον βούλημα καὶ τὴν ἱερὰν ταύτην καὶ ἄχραντον Εἰκόνα μετὰ τῶν ἄλλων ἀποθησαυρισθῆναι καλῶν, ὁ τῆς Ῥωμαίων κυριεύων ἀρχῆς Ῥωμανός, σπούδασμα ποιεῖται καὶ ταύτῃ καταπλουτίσαι τὴν βασιλεύουσαν. Καὶ δὴ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀποστείλας πρὸς τὴν Ἔδεσσαν, καὶ αἰτήσας τὸ θεανδρικὸν Ἐκτύπωμα, καὶ ἀνατιθεὶς ἀργύρου χιλιάδας δύο πρὸς μυριάδι μιᾷ, καὶ διακοσίους Σαρακηνούς, οὓς ἔτυχε τότε κατέχων, καὶ τῇ ἐφέσει τοῦ τοιούτου καλοῦ πρὸς πάντα ὑπείξας, καὶ ἀσφαλισά-

μενος τοῦ μὴ πολεμίως τὰ τῶν Ῥωμαίων στρατεύματα κατὰ τῶν ὁρίων ἐκείνων ἐπέρχεσθαι, ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως τὰ αἰτηθέντα πάντα ἐκπληρώσας.

Ἐπεὶ δὲ συνεχώρησε γενέσθαι, καὶ παρεχώρησεν ὁ Ἀυηρᾶς, λαβόντες οἱ Ἐπίσκοποι, ὅ τε τῆς Σαμοσάτων, καὶ ὁ τῆς Ἐδέσσης, καὶ ἕτεροί τινες τῶν εὐλαβῶν τὸ ἅγιον ἐκεῖνο Ἀπεικόνισμα καὶ τὸ χριστόγραφον Ἐπιστολίδιον, εἴχοντο τῆς ὁδοῦ, καὶ πάλιν ἄπειρα ἐτελεῖτο θαύματα. Ὡς δὲ κατήντησαν ἐπὶ τῷ τῶν ὀπτημάτων θέματι, καὶ τῷ τῆς Θεοτόκου ναῷ τοῦ Εὐσεβίου λεγομένῳ, πολλοὶ προσελθόντες μετὰ πίστεως, ἀπὸ ποικίλων νόσων ἰάθησαν. Ἔνθα καί τις προσῆλθεν ὑπὸ δαίμονος ἐνοχλούμενος, καὶ τάδε οἱονεὶ ἀπεφοίβαζεν. Ἀπόλαβε, λέγων, Κωνσταντινούπολις, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ χαράν, καὶ σύ, Πορφυρογέννητε, τὴν βασιλείαν σου· καὶ παραυτίκα ἰάθη ὁ ἄνθρωπος.

Τῇ δὲ πεντεκαιδεκάτῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός, κατὰ τὸ ἑξακισχιλιοστὸν τετρακοσιοστὸν πεντηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, κατέλαβον τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου οἱ τὸ ἅγιον διακομιζόμενοι Ἀπεικόνισμα, ὃ καὶ σεβασμίως καὶ περιχαρῶς ἀπεδέχθη καὶ προσεκυνήθη παρὰ τῶν βασιλέων, καὶ τῶν ἐν τέλει, καὶ τῶν λοιπῶν. Τῇ δὲ ἐπαύριον, μετὰ τὸν ἀσπασμὸν καὶ τὴν προσκύνησιν, ἀράμενοι τὴν τοῦ Χριστοῦ Εἰκόνα ἐπὶ τῶν ὤμων ὅ τε Ἀρχιερεὺς Θεοφύλακτος καὶ οἱ νεάζοντες βασιλεῖς (ὁ γὰρ γέρων δι' ἀσθένειαν ἀπολέλειπτο), ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Γερουσίας ἅπαντες, καὶ μετὰ παντὸς τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, τὴν προσήκουσαν δορυφορίαν παρέπεμπον μέχρι τῆς χρυσῆς πόρτης. Εἶτα ἐκεῖθεν πάλιν ἀναλαβόμενοι ὁμοίως μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων καὶ ἀπείρων λαμπάδων καὶ φώτων, κατέλαβον τὸν περιώνυμον καὶ μέγιστον τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας ναόν. Κἀκεῖσε τὴν ἁρμόζουσαν τάξιν πεποιηκότες ἀνῆλθον εἰς τὰ βασίλεια, καὶ εἰσελθόντες ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῷ ἐπιλεγομένῳ τοῦ Φάρου, ἐκεῖσε κατέθεντο τὸ τίμιον καὶ ἅγιον Ἐκτύπωμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν πιστῶν, εἰς φυλακὴν βασιλέων, εἰς ἀσφάλειαν ὅλης τῆς πόλεως, καὶ τῆς τῶν Χριστιανῶν καταστάσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀνάμνησιν ποιοῦμεν τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ μεγίστης καὶ ἀνυπερβλήτου φιλανθρωπίας, ἣν ἐδείξατο τότε ἀποστρέψας μετ' αἰσχύνης τοὺς ἀθέους Ἀγαρηνούς, μεσιτείᾳ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου τοῦ καὶ Κόνωνος, ἀνῆλθε πλῆθος Σαρακηνῶν διὰ πλοίων τὸν ἀριθμὸν χιλίων ἐννεακοσίων κατὰ τῆς μεγίστης ταύτης Κωνσταντινουπόλεως, πολιορκῆσαι αὐτήν· καὶ δὴ τοῦ βασιλέως προθεμένου δοῦναι αὐτοῖς πάντα, αὐτοὶ καὶ φύλακας τῇ πόλει ἐγκαταστῆσαι ἀπῄτουν. Ὅθεν εἰς ἀπορίαν τῶν πραγμάτων ὄντων τῇ Θεοτόκῳ προσέπιπτον, ἱκετεύοντες ἐπαμῦναι καὶ βοηθῆσαι τῇ πόλει αὐτῆς, καὶ διασῶσαι αὐτὴν κινδυνεύουσαν. Ἀκούει τούτων ἡ Θεομήτωρ καὶ πρῶτον μὲν τῷ ψιλῷ ὀνόματι. Σοφίαν τὴν τοῦ Θεοῦ μεγάλην ἐκκλησίαν καλέσαντα, καὶ τὴν πόλιν. Κωνσταντίαν, Ἀγαρηνόν, εἰς βόθρον σὺν τῷ ἵππῳ κατακρημνίσασα, τῷ θανάτῳ παρέπεμψεν. Ἔπειτα δὲ τὸν ἐφ' ὑψηλοῦ ἀνελθόντα κηρῦξαι τὴν μιαρὰν αὐτῶν προσευχήν, τῷ ὀλέθρῳ παρέδωκε, κατακρημνισθέντα ἐκεῖθεν. Καὶ τοῖς Βουλγάροις συμβαλέσθαι ᾠκονόμησε, καὶ δισμυρίους Σαρακηνοὺς κατασφαγῆναι, καὶ τὰ πλοῖα αὐτῶν, ἄλλα ἀλλαχοῦ διασκεδάσασα, ἀφανισμῷ τελείῳ παρέδωκε, καὶ εἰς τοσαύτην ἀνάγκην λιμοῦ περιέστησεν, ὡς σαρκῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἑρπετῶν καὶ μυῶν, καὶ τῆς ἰδίας κόπρου, μεταλαβεῖν. Σουλιμᾶν δὲ τὸν πρῶτον αὐτῶν καὶ αἰδεσθῆναι τὴν ἄχραντον Εἰκόνα αὐτῆς πεποίηκε, καὶ πεζὸν ἐν τῇ πόλει εἰσελθεῖν παρεσκεύασε, καὶ τῆς προπετείας καὶ αὐθαδείας ἑαυτοῦ καταγνῶναι. Διὰ λιμοῦ γὰρ καὶ λοιμοῦ καὶ ναυαγίων πλήθη πολλὰ τῶν μιαρῶν Ἀγαρηνῶν καταπεσεῖν ποιήσασα, τὴν ἑαυτῆς πόλιν κραταιᾷ παλάμῃ διεσώσατο

Ὁ ἅγιος νέος ὁσιομάρτυς Νικόδημος ὁ ἐκ Μετεώρων ὁ κατὰ τὸ 1551 μαρτυρήσας, ξίφει τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Σταμάτιος ὁ ἐκ Βόλου, ἐν Κωνπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1680 ξίφει τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἐν τῷ ναῷ τῆς ζωοδόχου Πηγῆς ἐξάντλησις τοῦ ἁγιάσματος, καὶ αὖθις ἀνάδοσις.

Στίχ. Πηγὴ κενοῦται θαυματουργῶν ὑδάτων,
Πληρουμένη δέ, θαυματουργεῖ καὶ πλέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη γίνεται τῆς καὶ μετὰ οἰκτιρμῶν ἐπενεχθείσης ἡμῖν ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνης φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, οὗ παρ' ἐλπίδα ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλάνθρωπος Θεός.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγ. Εἰκ. Ὠδὴ ζʹ. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ῥήματι μὲν πᾶσαν νόσον, Λόγε Θεοῦ ἐφυγάδευσας, ἐπὶ γῆς ἐνδημῶν· ἀλλὰ θώκους πρὸς πατρικοὺς ἀνερχόμενος, διὰ τοῦ Ἐκτυπώματος, θεραπεύεις τὰς νόσους ἡμῶν.

Ὁ κτίσας λόγῳ τὰ πάντα, καὶ μορφωθεὶς τὸ ἀλλότριον, τῆς ἰδίας μορφῆς, καταλέλοιπεν ἡμῖν ἰδιώματα· ἅπερ ὑποδεχόμενοι, ἐν χαρᾷ εὐφραινόμεθα.

Ψυχῆς ἐξ ὅλης ζητήσας, τῆς σῆς ἰδέας ἐκσφράγισμα, ὁ πιστὸς Βασιλεὺς ὡς ἐζήτησεν, οὕτως ἔτυχε Κύριε, κατάλληλον εὑράμενος, θείου πόθου τὸ πλήρωμα. Θεοτοκίον.

Ἐλύθη τῆς καταδίκης, τῆς παλαιᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῇ κυήσει τῇ σῇ· σὲ γὰρ μόνην πλατυτέραν εὑράμενος, τῶν οὐρανῶν Πανάμωμε, ὁ Θεὸς κατεσκήνωσεν.

Τοῦ Ἁγίου. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἡ τμηθεῖσα, κεφαλή σου φῶς ἀπήστραψε, τοῖς ματαιόφροσιν· ἣν ὥσπερ ζῶσαν ἰδών, ἠδέσθη ὁ τύραννος, νενεκρωμένος τὸν νοῦν, οὐ συνῆκε δέ, ἀναβοᾶν πανένδοξε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπεδύσω, τῆς νεκρώσεως ἀοίδιμε, χιτῶνα δύσμορφον· ἀθανασίας στολήν, ὡραίαν ἐν χάριτι· ὅθεν ἐνδέδυσαι τῷ Δεσπότῃ σου, ἀναβοῶν γηθόμενος· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ πυρί, τῆς καρτερίας ἀπετέφρωσας, ὑλώδη πλάνην ἐχθρῶν, θεολαμπὴς δὲ ἀστήρ, ἐφάνης ἰάσεων, μάρτυς ἀστράπτων βολάς, τοῖς κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Ἡ Βασίλισσα, τοῦ κόσμου ἡ κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ῥῦσαι φθορᾶς καὶ σεισμοῦ, ἐθνῶν ἐπηρείας τε, τὴν βασιλεύουσαν πόλιν ψάλλουσαν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Τῆς Ἁγ. Εἰκ. Ὠδὴ ηʹ. Νόμων πατρῴων.

Ὥσπερ ἐν ὄψει σὲ τὸν Κύριον, ἐλπίζων ἐνδημῆσαι πᾶς ὁ τῆς πόλεως λαὸς ἔκκριτος ὑπάντησιν, θαυμαστήν σοι ποιεῖται Ἀρχιερέων θεῖον ἐπαγόμενος χορόν· ὧν ἐπ᾽ ὤμων ὀχούμενος, καὶ πρὸς κληρονομίαν, εἰσβαλὼν τὴν οἰκείαν οἰκτίρμον, ἐν τῷ τῆς Μητρός σου, κατέπαυσας τεμένει.

Στόματα παίδων τῶν ἀκάκων σε, πρὸς τὴν προφητοκτόνον πόλιν ὁδεύοντα, ὑμνολόγουν· ἀλλ᾽ ἡ ἄνομος, συναγωγὴ Ἑβραίων, φονῶσαν χεῖρα, ὥπλιζε λυττῶσα κατὰ σοῦ· νῦν δὲ ἡ πόλις ἡ ἔννομος, πανδημεὶ προχυθεῖσα, ὡς οἷά σε τὸν Κτίστην ὁρῶσα, χαίρει δεχομένη τύπον τῆς μορφῆς σȣ.

Θεοτοκίον.

Σάρκα φορέσαι προελόμενος, τῆς τοῦ Πατρὸς μεγάλης βουλῆς ὁ Ἄγγελος, ἐν νηδύϊ σου Πανάχραντε, ἐτελεσιȣργήθη· καὶ σὲ Μητέρα κάτω, ἀπεγράψατο σεμνή· καὶ φθαρεῖσαν ἐκαίνισε τὴν βροτείαν οὐσίαν· ὃν πάντες εὐλογοῦμεν ὡς Κτίστην, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πόδες οἱ σεπτοί σου Ἀθλοφόρε, πρὸς τρίβους τοῦ μαρτυρίου κατευθύνθησαν, ἐμπεριπατοῦσι δέ, νῦν ἐπαγαλλόμενοι, ἐν χώρᾳ ζώντων πάνσοφε, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς· διὸ καὶ συνελθόντες τιμῶμεν, ἀνυμνολογοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπλάκη σοι στέφος· ἀφθαρσίας, στερρῶς ἀγωνισαμένῳ καὶ νικήσαντι, ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, μάρτυς ἀξιάγαστε· καὶ ἀθλητῶν ὁμήγυρις σὲ ὑπεδέξατο, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θαυμάτων ἐκπέμπεις λαμπηδόνας, τὴν θείαν ἐνδεδυμένος μάρτυς δύναμιν, παύεις ἀρρωστήματα, λύεις τε νοσήματα, ἀποδιώκεις πνεύματα, τῆς πονηρίας βοῶν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πολλαῖς προσβολαῖς ἁμαρτημάτων, κλονούμενοι σοῦ πρὸς τὴν ἀκλόνητον, σκέπην καταφεύγομεν. Στήριξον τοὺς δούλους σου, κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, καὶ ἐκ σεισμοῦ καὶ λιμοῦ, ἐθνῶν ἐπιδρομῆς τε παρθένε, ῥῦσαί σου τὴν πόλιν, ὡς σοὶ ἀνακειμένην.

Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς «Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμε»νος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπα»σαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ »ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς Ἁγ. Εἰκόνος. Ὠδὴ θʹ. Ξενίας δεσποτικῆς.

Ἐξέμηνε κατὰ σοῦ, λαὸς ἀσύνετος Σῶτερ, καὶ ἀντ᾽ εὐεργεσίας, σοὶ τὰ ἀνήκεστα, τολμηρῶς ἐπανετείνετο· ἀλλ᾽ ἡμεῖς οἱ μακρὰν ἀπωσθέντες, τοῖς σοῖς παθήμασι Σῶτερ υἱοθετήθημεν.

Βοήθειαν κατ᾽ ἐχθρῶν, τοῖς εὐσεβέσι παράσχȣ, καὶ πιστοῖς βασιλεῦσιν, ὅτι τὰ σύμβολα τῆς σαρκός σου, ὥσπερ ἄμαχον φρούριον, Δέσποτα κεκτημένοι, δι᾽ αὐτῶν ἀφορῶσι τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡράθη τοῖς ἐπὶ γῆς, σωματοφόρος ὁ Λόγος, διπλοῦς κατὰ τὴν φύσιν ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ἀντιδόσει τῆς Θεότητος ὑποστάσει μιᾷ ἀφύρτως, ἑνωθεὶς τῷ φυράματι, ὃν δοξάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἅπας γηγενής.

Εὗρες ἀμοιβήν, καμάτων τὴν ἄνω σοι, ἑτοιμασθεῖσαν τρυφήν· ἔνθα αὐλιζόμενος, ὡραϊσμένος μαρτυρικαῖς καλλοναῖς, κατατρυφᾷς τοῦ Κτίστου σου, τῆς ὡραιότητος, ἱκετεύων, δοῦναι τοῖς τιμῶσί σε, ἱλασμὸν καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Στήλη ἀρετῶν, καὶ πίστεως ἔρεισμα, καὶ στῦλος ἄσειστος, πύργος τε ἀκλόνητος, ἐδείχθης μάρτυς τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ ποταμὸς ἰάσεως, ἀναβλυστάνων κρουνούς, ἰατρεῖον, ἄμισθον τοῖς πόθῳ σου, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην Διόμηδες.

Ἔδυς ἀπὸ γῆς, εἰδώλων τὴν ἄθεον, ἐξαφανίσας ἀχλύν· καὶ πρὸς τὴν ἀνέσπερον, αὐγὴν μετῆλθες τῆς ἀρχιφώτου ζωῆς· ἧς τὰς ἐμφάσεις ἔνδοξε, πρῴην ἐκέκτησο, ταῖς ἐκεῖθεν, λάμψεσι λαμπόμενος, καὶ χαρᾶς ἀϊδίου πληρούμενος.

Θεοτοκίον.

Πόλις τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ἣν κατῴκησεν, ἡ ὄντως ἄσειστος, λύτρωσαι τὴν πόλιν σου, σεισμοῦ Παρθένε τῆς καταπτώσεως, βαρβαρικῆς ἁλώσεως, πυρὸς μαχαίρας ἐχθρῶν, ἀπὸ πάσης, πάναγνε κακώσεως, τῇ θερμῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἅπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμ»παδουχούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀΰλων »Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς »Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, »Θεοτόκε ἁγνὴ ἀειπάρθενε».

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου.
Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐνθέως ἐπορφύρωσας, μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῖς τῶν αἱμάτων σου ῥείθροις· ἀπάτην δὲ κατέσβεσας, εἰδωλικὴν ψυχόλεθρον, Διόμηδες πανόλβιε· καὶ νῦν πρεσβεύων μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὕμνοις σου τὸ σεπτόν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, ἐβόων θιασῶται, Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξόδια βοῶντες, ἐπὶ τῇ Μεταστάσει, τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν.

Γῆ μὲν τῇ σῇ ταφῇ, εὐλόγηται Παρθένε· ἀὴρ δὲ τῇ ἀνόδῳ ἡγίασται τῇ ξένῃ, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ἔπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διό περ πάντοθεν, θείᾳ δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιὼν κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἣν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΖ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μύρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τῆς Ἑορτῆς, καὶ τρία τοῦ Ἁγίου.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χείλεσι, μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον, τὴν τιμιωτέραν τῆς κτίσεως, καὶ ἁγιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερουβὶμ καὶ πάντων τῶν Ἀγγέλων· τὸν θρόνον, τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσάλευτον· τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατῴκησεν ὁ Ὕψιστος· τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· τοῦ Θεοῦ ἁγίασμα· τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτῆς, πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ᾄσματα, νῦν προσάξομέν σοι Παναγία; τῇ γὰρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου, ἅπαντα τὸν κόσμον ἡγίασας, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια μετέβης, τὸ κάλλος, κατανοεῖν τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τούτῳ, οἷά περ Μήτηρ συναγάλλεσθαι, ἀγγελικῶν σοι ταγμάτων, δορυφορησάντων ἁγνή, καὶ ψυχῶν Δικαίων· μεθ' ὧν αἴτησαι ἡμῖν, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τίνα τὰ φοβερὰ ᾄσματα, ἃ προσῇξάν σοι τότε Παρθένε; κύκλῳ τῆς σῆς κλίνης ἱστάμενοι, πάντες οἱ τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, καὶ θαμβητικῶς ἀναβοῶντες· Ἀπαίρει τοῦ Βασιλέως τὸ παλάτιον· ὑψοῦται ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος. Πύλαι ἐπάρθητε, ὅπως, τοῦ Θεοῦ ἡ πύλη, ἐν πολλῇ εἰσέλθῃ χαρᾷ, ἀπαύστως τῷ κόσμῳ, αἰτουμένη τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτε, ἀθεΐας ἡ πυρά, πᾶσαν κατενέμετο χώραν μακαριώτατε, τότε ἐξαπτόμενος ζέσει τοῦ Πνεύματος, τὸν ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐκήρυξας Λόγον, σάρκα ἐνδυσάμενον δι' ἀγαθότητα· ὅθεν καὶ πυρὸς βασάνων, ἤνεγκας δεινὰς τιμωρίας, σθένει δυναμούμενος τοῦ Πνεύματος.

Ὅτε, ὁ δυσώνυμος ἐχθρός, ἔσπευδε θωπείαις συλῆσαι, τὴν σὴν διάνοιαν, τότε γενναιότητι (*) καλλωπιζόμενος, ἀντετάξω στερρότατα, καὶ ἤνεγκας πόνους, ἄπονον πρὸς λῆξίν σε διαβιβάζοντας, μάρτυς ἀξιάγαστε Μύρων, τῆς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας, καὶ τῆς δι' αἰῶνος ἀπολαύσεως.

Ὅτε, τοῖς βουνεύροις ὁ ἐχθρός, ἔτυπτε ξεσμοῖς ἀνενδότως, ἐκδαπανώμενον, μάρτυς τὸ σαρκίον σου τὸ ἱερώτατον, πρὸς Χριστὸν ἐνητένιζες, τὸν ἀγωνοθέτην, χεῖρά σοι προτείνοντα θείας δυνά-

(*) Αἱ ἄλλαι ἐκδόσεις εἶχον ἀνδρειότητι, ὅπερ ἀδόκιμον. Διὸ ἀντικατεστήσαμεν αὐτὸ διὰ τοῦ γενναιότητι. Ὁ Δ.

μεως· ὅθεν ἐκτελέσας τὸν δρόμον, ἔτυχες μεγίστων ἐπάθλων, Μύρων ἀθλοφόρε γενναιότατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Η τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δι᾽ ὑπερβάλλουσαν καθαρότητα, τῆς ἀϊδίου οὐσίας δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχήν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἠθροίσθη ἐκ περάτων, σὺν τοῖς σεπτοῖς Ἀγγέλοις, Μήτηρ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, σήμερον σὺν Ἀγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδρὰν ἐν τῇ Κοιμήσει, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ· μένει δὲ ἀδιάφθορον. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Η πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός, ἡ Θεῷ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἑνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυχήν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται· ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπὶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὡραιότητα.

Ἀπὸ τοῦ σκήνους σου τὴν νοεράν σου ψυχήν· ἀπὸ τοῦ τάφου δέ, τὴν καθαράν σου σκηνήν, παραλαβὼν ὁ σὸς Υἱός, μετέστησε Θεοτόκε, εἰς τὰ ἐπουράνια, ἀποδοὺς τὰ ἐπίχειρα, τοῖς ἀποτολμήσασι, περιτρέψαι σὸν σκίμποδα· ὃν τοὺς ἐν πίστει ἀσπαζομένους, σῷζε πανάχραντε πρεσβείαις σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Σὲ χερσὶ τοῦ δι᾽ ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχήν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον· καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν, Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄδω Μύρων σου τὴν μυρίπνοον χάριν. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Αἶνον Θεῷ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύοντες, τοῦ ἀθλοφόρου Μύρωνος, ᾄσωμεν ἅπαντες, ἐνισχύσαντι τοῦτον, τὸ κράτος διολέσαι, τοῦ πολεμήτορος.

Δῶρον σαυτόν, τῷ εὐεργέτῃ προσήγαγες, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, καὶ καλλιέργημα, καὶ εὐώδη θυσίαν, νομίμως ἐναθλήσας, μάρτυς πολύαθλε.

Ὡς νουνεχής, ὡς καθαρὸς ναὸς ἔνδοξε, τοῦ ἐκ Παρθένου λάμψαντος, τὸν ἐφορμήσαντα, συνταράξαι τὴν θείαν, ἀγέλην ψυχοφθόρον λύκον ἐδίωξας. Θεοτοκίον.

Μόνη Θεόν, ἀπειρογάμως ἐκύησας· ὃν ἀθλοφόροι μάρτυρες, ὁμολογήσαντες, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, κατήργησαν τὴν πλάνην, ἄχραντε Δέσποινα.

Ὠδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ὑψώσας σου τὸν ἔρωτα τῆς καρδίας, πρὸς Κύριον Σταυρῷ τὸν ἀνυψωθέντα, ὑψώθης ἐπὶ ξύλου ὦ ἀθλοφόρε, καταξεόμενος, προθύμως μέλπων τε· Ὡς οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ῥημάτων σου τὰ βέλη ἠκονημένα, κατέπηξας τυράννου ἐν τῇ καρδίᾳ, γενναῖε στρατιῶτα τοῦ Βασιλέως, Χριστοῦ πανεύφημε, καὶ ψάλλων ἔλεγες· Ὡς οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἡμέρα ἐπανατείλας, διέλυσας τὸν ζόφον τῆς ἀγνωσίας, ἐφώτισας τοὺς ψάλλοντας καθ᾽ ἑκάστην, Μύρων πολύαθλε· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν ἀθεΐᾳ τὴν πᾶσαν κτίσιν, Θεὸν κυοφορήσασα ἰατῆρα, Παρθένε ἐθεράπευσας παραδόξως, εὐχαριστοῦντές σοι, διὸ κραυγάζομεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄμωμος, πλήν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ᾽ ἐχθρούς μου· ηὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ

»ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δί-»καιος πλήν σου Κύριε».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μυριπνόοις ᾄσμασι, καὶ ὑμνῳδίαις συνελθόντες στέψωμεν, τὸν ἱερόαθλον πιστοί, Μύρωνα πάντες τὸν ἔνδοξον, ῥῶσιν διδοῦντα, παντοίων κακώσεων.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Τὴν σεπτὴν Μετάστασιν, σοῦ Παναγία, ἑορτὴν στησάμενοι, σὲ ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, Θεογεννῆτορ πανύμνητε· μὴ οὖν παρίδης τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Ὠδὴ δ΄. Ὕμνῶ σε· ἀκοὴν γὰρ Κύριε.

Σωτῆρα, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τὸν ἐκλάμψαντα ἐκ Παρθένου, ὁμολογῶν ἔνδοξε, σταδίου μέσον τῶν τυράννων ὀφρύν, καρτερίᾳ ἐταπείνωσας, καὶ τὴν πολυθεΐαν ἐξηφάνισας.

Οὐδόλως, ὑπενδοὺς ξεόμενος, καὶ τυπτόμενος γενναιόφρον, Ἀγγέλους κατέπληξας, ὁρῶντάς σου τὴν καρτερίαν, δι' ἧς δυσμενεῖς ἀσάρκους ὤλεσας, καὶ νικηφόρος μάρτυς ἐχρημάτισας.

Ὑπάρχων, θείας δρόσου ἔμπλεως, ὑπεισῆλθες γενναιοφρόνως, τὴν τοῦ πυρὸς κάμινον, ὁρώμενος ἐν ταύτῃ Μύρων, σοφὲ σὺν Ἀγγέλοις ἀγαλλόμενος, καὶ μηδαμῶς παμμάκαρ φλογιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα καὶ φρικτὸν Μυστήριον, τῆς λοχείας σου καταπλήττει, πᾶσαν Ἁγνὴ ἔννοιαν· ὅτι Θεὸς ἐνανθρωπῆσαι ἐκ σοῦ ἀγαθότητι εὐδόκησεν, εἰς σωτηρίαν κόσμου καὶ ἀνάπλασιν.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ φωτισμός.

Ἡ θεαυγής, καὶ φωσφόρος σου μνήμη τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δυνάμει εἰς πάντα κόσμον, ἐφαπλουμένη, φωτισμὸν εὐσεβείας, καταυγάζει τοὺς ταύτην σέβοντας, καὶ τὰς ἀριστείας τὰς σὰς καταγγέλλοντας.

Νεανικῶς, τὰς πικρὰς τιμωρίας ὄντως ὑπέστης, ἄσαρκος καθάπερ γενναῖε μάρτυς· ἀφαιρεθεὶς γὰρ τὴν δορὰν ἐκαρτέρεις, ὥσπερ ἄλλου πάσχοντος ἔνδοξε, σθένει ἀοράτῳ σαφῶς δυναμούμενος.

Μύρον οἱ σοί, ἐναπέσταξαν πόνοι μάρτυς εὐώδες πᾶσαν, δυσωδίαν ἀποδιῶκον, τῆς ἀθεΐας· τὴν Χριστοῦ δὲ Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, εὐωδιάζον ἀεί, πίστει σε καὶ πόθῳ σαφῶς μακαρίζουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἀρρήτῳ Λόγῳ, Πάναγνε δυσώπει εὐλογημένη, ὅπως ῥυσθῶμεν ὁρωμένων καὶ πάντων ἀοράτων, ἐχθρῶν πανάμωμε, οἱ σὲ Θεοτόκον ἁγνὴ καταγγέλλοντες.

Ὠδὴ ς΄. Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους.

Ῥανίσι σου αἱμάτων ἱερῶν κατεπόντισας, δαιμόνων φάλαγγας, στρατιῶτα γενναιότατε, καὶ στεφανηφορῶν, πρὸς Θεὸν ἀνέδραμες, νικηφόρος γενόμενος ἄριστος.

Ἰδόντες σου, τὸ πρόσωπον λαμπρυνθὲν οἱ τύραννοι, θείαις λαμπρότησιν, Ἀθλοφόρε κατεπλάγησαν· μὴ γνόντες δὲ Θεόν, σκότος προσελάβοντο, αἰωνίᾳ κολάσει πεμπόμενοι.

Προστάξεσιν, ὠμοτάτου τυράννου ὑπέφερες, δορᾶς τὴν ἀφαίρεσιν, ὑπὲρ φύσιν ἀξιάγαστε, δεικνὺς τὴν πρὸς Θεόν, καθαράν σου ἔφεσιν, καὶ διόλου παμμάκαρ ἀνάνευσιν. Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, καινίζονται Παρθένε τῆς φύσεως· ὑπὲρ γὰρ φύσιν σύ, τὸν τῇ φύσει ἀκατάληπτον, Θεὸν Ἐμμανουήλ, παραδόξως τέτοκας, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν ἀναγέννησιν. Ὁ Εἱρμός.

«Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε· Σύ »με ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἅδου δέομαι· ἵνα »ὡς λυτρωτῇ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως ἀληθείας τε πνεύ-»ματι θύσω σοι».

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐκ βρέφους Χριστόν, ποθήσας παναοίδιμε, καὶ τούτου τηρῶν, τὰ θεῖα παραγγέλματα, πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, ὁλοκλήρως Μύρων καὶ κατέπαυσας, σὺν Ἀγγέλοις δοξάζων αὐτόν, αἰτούμενος πᾶσι θείαν ἄφεσιν. Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐκ κοιλίας ἡγιασμένον ἀνυμνήσωμεν πάντες, ὡς εὐῶδες Χριστοῦ μύρον παναληθέστατον· ὄντως γὰρ τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει θερμῇ, τὰς ἰάσεις παρέχει τῶν νοσημάτων· τῇ γὰρ ἀγάπῃ τοῦ Κτίστου πυρούμενος, συμπάσχει τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ λυτροῦται δεινῶν ὁ πανόλβιος· μυρίζων πάντας τῇ χάριτι, τῇ δοθείσῃ αὐτῷ ἐκ τοῦ Πνεύματος, αἰτούμενος πᾶσι θείαν ἄφεσιν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Μύρωνος.

Στίχ. Τί μοι κεφαλῆς ἡ τομή, Μύρων λέγει,
Πρὸς τὸ στέφειν μέλλον με πάντιμον στέφος;
Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ Μύρωνα τάμε ξίφος ὀξύ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀντιπάτρου ἄρχοντος Ἀχαΐας, Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας, τὸν τρόπον χρηστός, ἐκ γένους ἐντίμου, πλούτῳ κομῶν, πρός τε Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φιλούμενος. Κατὰ γοῦν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστοῦ γενεθλίων, τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰσιόντος, ἐφ᾽ ᾧ τοὺς Χριστιανοὺς συλλαβεῖν καὶ τιμωρήσασθαι, ὁ Ἅγιος Μύρων, ζήλου πλησθείς, ἐξύβρισεν εἰς αὐτόν. Διὸ καὶ κρεμασθεὶς ξέεται, καί, ἐκκαυθείσης καμίνου, ὡς διαχεῖσθαι τὴν φλόγα ἐπὶ πολύ, ἐν αὐτῇ ἐβλήθη. Ἀλλ᾽ ἡ μὲν κάμινος, τὸν Ἅγιον δεξαμένη, διεφύλαξεν αὐτὸν ἀβλαβῆ· τὸ δὲ πῦρ ἐξελθόν, κατέκαυσεν ἄνδρας τῶν παρεστώτων ἑκατὸν πεντήκοντα. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἀναγκασθεὶς ἐπιθῦσαι, καὶ μὴ ὑπείξας, λωροτομεῖται ἀπὸ τῶν ὤμων ἕως τῶν ποδῶν. Ἐξ ὧν ἀναλαβὼν ἕνα λῶρον ὁ μακάριος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀνθυπάτου ἠκόντισε· καὶ πρὸς τούτοις ἀναξέεται τὰς ἐκδαρείσας σάρκας, καὶ μετὰ τοῦτο ἀφίεται θηρίοις. Ὃν ἐξ αὐτῶν σῶον καὶ ἀπήμαντον διατηρηθέντα ἰδὼν ὁ Ἀντίπατρος, καὶ αἰσχύνης πλησθείς, ἀνεῖλεν ἑαυτὸν οἰκείαις χερσίν. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἐκεῖθεν ἐν Κυζίκῳ ἀχθείς, καὶ παρὰ τοῦ ἀνθυπάτου τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν λαβών, τὸν αὐχένα ἐτμήθη, καὶ οὕτω τὸν στέφανον τῆς μαρτυρίας ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Στράτωνος, Φιλίππου, Εὐτυχιανοῦ, καὶ Κυπριανοῦ.

Στίχ. Ἔθεντό με βδέλυγμα, φησὶν ὁ Στράτων,
Ἄνδρες βδελυκτοί, καὶ πυρὶ κτείνουσί με.
Φιλῶν Θεόν, Φίλιππε, καὶ ψυχῆς πλέον,
Κατακριθεὶς πῦρ, οὐ φιλόψυχος γίνῃ.
Εὐτυχιανὸς εἰς κάμινον ἡμμένην,
Ὡς ἵππος εἰς πεδίον ἦν, τὸ τοῦ λόγου.
Πῦρ Κυπριανὸς καρτερήσας καμίνου,
Ἐξώτερον πῦρ, ὃ Γραφὴ λέγει, φύγε.

Οὗτοι, ἐν Νικομηδείᾳ διατρίβοντες, ἐπίτηδες ἀνίεσαν εἰς τὸ θέατρον, ὥς τε τὸν θεατριζόμενον λαὸν κατηχεῖν, καὶ τῆς εἰδωλολατρείας ἀφιστᾶν, καὶ τῇ Χριστοῦ πίστει προσάγειν. Καί ποτε κενὸν ἀνθρώπων τὸ θέατρον ἰδὼν ὁ ἄρχων, καὶ τὴν αἰτίαν μαθών, ὅτι ὑπὸ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων οἱ ὄχλοι διδάσκονται, καὶ τὰς ἐν θεάμασι κατέλιπον ἡδονάς, καὶ καινόν τινα μετέρχονται βίον, τῶν πατρῴων καταφρονήσαντες ἠθῶν, σὺν τάχει τοὺς Ἁγίους παραστῆναι ἐκέλευσε. Καὶ δὴ παραστάντες καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν αὐτοί τε ἔχειν ὁμολογήσαντες, καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκειν ἐπιστρέφειν εἰς αὐτήν, ἀχθέντες εἰς τὸ θέατρον, θηρίοις ἐκδίδονται. Διαφυλαχθέντες δὲ ἐξ αὐτῶν ἀβλαβεῖς καὶ τρόποις διαφόροις δοκιμασθέντες κολάσεων, τὸ τελευταῖον ἐμβληθέντες εἰς πῦρ, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ ἠγωνίσαντο στάδιον, καὶ νικήσαντες τὸν στέφανον ἔλαβον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Οἱ ὑπῆρχον ἀδελφοὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως τὴν Πτολεμαΐδα οἰκοῦντες. Εἰς ἣν ὁ βασιλεὺς παραγενόμενος, τὸν Παῦλον παρεστήσατο τηνικαῦτα ὑπαναγινώσκοντα τῷ λαῷ τὰς θεοπνεύστους Γραφάς. Τὸν Χριστὸν δὲ ὁμολογήσας καὶ τὰ εἴδωλα κραταιῶς ἐνυβρίσας, κρεμασθεὶς ξέεται· ὃν ἰδοῦσα ἡ ἀδελφὴ Ἰουλιανή, κατεβόα τοῦ τυράννου. Συλλαμβάνεται οὖν καὶ αὐτή, καὶ κρεμασθεῖσα ξέεται· καὶ ἐν λέβητι ἔνθα πίσσα ἦν βράζουσα, ἀμφότεροι βάλλονται· καὶ ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πεπυρωμένης ἁπλοῦνται, καὶ τοὺς νώτους ἄνωθεν τύπτονται. Ἔνθα Κοδρᾶτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δήμιοι, τῶν Ἁγίων φεισάμενοι, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται· καὶ ἐν εἱρκτῇ τίθενται οἱ Ἅγιοι σιδηροῖς διαληφθέντες δεσμοῖς· οὗς ἐλθὼν Ἄγγελος, τῶν δεσμῶν ἀνίησιν, ἄρτον δὲ αὐτοῖς εἰς βρῶσιν παρέθηκεν. Εἶτα εἰς ἐξέτασιν ἄγονται καὶ τύπτονται, ἔνθα Στρατόνικος, τὴν Ἁγίαν Ἰουλιανὴν μαστιζομένην οἰκτίρας, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Οἱ δὲ διαμείναντες ἀβλαβεῖς, ὁ μὲν Ἅγιος Παῦλος, πάλῳ προσδεθεὶς σιδηρῷ, μολυβδίοις τὰς σιαγόνας τύπτεται, καὶ ἑκατέρωθεν ὑπὸ τεσσάρων ῥάβδοις πεπυρωμέναις περιπείρεται, ἡ δὲ Ἁγία Ἰουλιανή, εἰς πορνεῖον ἐκδοθεῖσα, καὶ Ἀγγέλου ἐπιστασίᾳ ἐκ φθορᾶς διαφυλαχθεῖσα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Παύλου βόθρῳ πυρὸς ἐμβάλλεται. Ἐκεῖθεν δὲ παραδόξως ἀναχθέντες, λαμπάσι πυρὸς ὅλον τὸ σῶμα καταφλέγονται, καὶ τελευταῖον τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Θύρσου, Λευκίου, Κορωνάτου καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν· καὶ ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν τοῖς Ἁρματίου.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Εἰκόνος χρυσῆς.

Ὁ νοῦς σου φαιδρός, πυρακτούμενος σοφὲ τῷ θείῳ πόθῳ, ἠγαλλιᾶτο καὶ εὐφραίνετο, μέσον φλογὸς ἱσταμένου σου, ὥσπερ τῶν τριῶν ποτε Παίδων, μεθ᾽ ὧν πιστῶς ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁρῶντες φλογός, συνεστῶτάς σοι σοφὲ μέσον Ἀγγέλους, μορφῇ ἀρρήτῳ ἐξαστράπτοντας, οἱ θεωροὶ κατεπλήττοντο· καὶ πρὸς ὑμνῳδίαν τραπέντες, τῷ Δεσπότῃ ἐκραύγαζον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοῒ καθαρῷ, συνεστὼς τοῖς νοεροῖς ὕμνοις Ἀγγέλοις, μέσον καμίνου ἀγαλλόμενος, τὸν ὑπεράγαθον Κύριον, ὥσπερ χαλινοῦντα τὴν φλόγα, καὶ μελῳδοῦντά σε σῴζοντα, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Χωρίον Θεοῦ, καὶ παλάτιον τερπνὸν καὶ θεῖος θρόνος, ἐν ᾧ καθίσας ἡτοιμάσατο, πᾶσι καθέδραν οὐράνιον, ὤφθης Παναγία Παρθένε· διὰ τοῦτό σοι κράζομεν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ὠδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἀκαταγώνιστον εὑρών, ὁ παράφρων δικαστὴς σὲ γενναιόφρον, ἐν τῷ λωροτομεῖσθαι, μέχρις ὀστέων αὐτῶν, προσάγει ὄνυξι σπαράττων σε, πληγὰς ἀφορήτους, πληγωθεὶς ἀνιάτως.

Ῥῆμα Θεοῦ ἐξ οὐρανοῦ, εἰς ἐπήκοον παντὸς τοῦ πλήθους μάρτυς, προσηνέχθη σοι Μύρων, πρὸς τὰς ἐκεῖσε καλοῦν, ἀρρήτους καταπαύσεις ἔνδοξε, καὶ τὰς τῶν Ἀγγέλων, τερπνὰς χοροστασίας.

Ἵστασο ὥσπερ Δανιήλ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θηρῶν εὐλαβουμένων, τὸ μακάριον πάθος, καὶ τῶν ἀγώνων τῶν σῶν, παμμάκαρ τὸ ἄπειρον μέγεθος, ζώσῃ τε φωνῇ σου, ἀντιλαμβανομένων.

Θεοτοκίον.

Νυγεὶς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ψυχὴν ὁλοτελῶς ἐτραυματίσθην, καὶ ἀνίατα πάσχω, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἀρρήτως τεκοῦσα Πανάμωμε, ἴασαί με σῶσον, ἐλπὶς ἀπηλπισμένων.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς
» Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς
» δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς
» Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἵνα τὴν μέλλουσαν δόξαν καὶ τὸ ἄφραστον κάλλος, Χριστοῦ τοῦ ἀθλοθέτου κατιδεῖν, ἀξιωθῇς γενναιότατε, ὑποκλίνεις αὐχένα, καὶ δέχῃ τὴν τοῦ ξίφους ἐκτομήν, καὶ χαρᾶς τῶν μαρτύρων, πληροῖς τὰς θείας φάλαγγας.

Ὥσπερ ἡδύπνοον μύρον, ἀξιάγαστε Μύρων, μυρίζουσα καρδίας τῶν πιστῶν, ἡ ἀξιάγαστος μνήμη σου, τοῖς ποθοῦσιν ἐπέστη· ἐν ᾗ πανηγυρίζοντας ἡμᾶς, εὐωδίας ἐνθέου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις πλήρωσον.

Σοῦ Ἀχαΐα καυχᾶται, τοῖς σπαργάνοις, καὶ ἄθλοις, γενναῖε τοῦ Κυρίου Ἀθλητά· πλέον δὲ τέρπεται Κύζικος, τὸ πολύαθλον σῶμα, κατέχουσα ὡς ὄλβον ἀληθῆ, καὶ πηγὴν ἰαμάτων, καὶ νόσων καθαρτήριον.

Ἡ τῶν Ἁγίων ἁπάντων, ἐκλεκτὴ ἐν ὑψίστοις, μητρόπολις Σιὼν ἡ νοητή, τῶν πρωτοτόκων ὡς γέγραπται, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, ὡς μάρτυρα ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, δυσωποῦντά σε ἔχει, μαρτύρων ἀκροθίνιον. Θεοτοκίον.

Φωνὴν βοῶμέν σοι πάντες, τοῦ Ἀγγέλου Παρθένε, παλάτιον καὶ θρόνε τοῦ Θεοῦ· Χαῖρε, δι' ἧς ἠξιώθημεν, οὐρανῶν βασιλείας, οἱ πάλαι ἀπωσθέντες τῇ φθορᾷ, καὶ τὸ κάλλος τὸ πρῶτον, ἀφρόνως ἀπολέσαντες. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ, » ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει »φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἁγίας Παρθένου, »ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμο»φρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μυρίπνοον ὡς ῥόδον σε, ἡ Ἐκκλησία κέκτηται, Μύρων πολύαθλε μάρτυς· τοῦ γὰρ Χριστοῦ εὐωδία, ἐδείχθης παναοίδιμε, ὑπὲρ οὗ χαίρων ἤθλησας, παρ' οὗ καὶ δόξης ἔτυχες, πρὸς ὃν ἀεὶ μνημονεύεις, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μετὰ βροντῆς ἐν νεφέλαις, τοὺς Ἀποστόλους ὁ Σωτήρ, πρὸς τὴν τεκοῦσαν ἐκπέμπει, πόθῳ κηδεύσοντας αὐτήν· κατέρχεται δὲ καὶ οὗτος, δορυφορούντων Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Νύμφην σε τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄνω βασιλεία, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, προσδέχεται Παρθένε, πρὸς σὸν Υἱὸν χωρήσασαν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Δόξα ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ γῆς εὐφροσύνη· ἡ γὰρ τοῦ Κτίστου Μήτηρ, χερσὶ ταῖς τοῦ Δεσπότου, ψυχὴν νῦν παρατίθησι.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'. Λέοντος Δεσπότου.

Πιστούμενος Ἰησοῦς, ὁ Υἱός σου Θεοτόκε καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὰς δύο φύσεις αὐτοῦ, ὡς μὲν ἄνθρωπος θνήσκει, ὡς δὲ Θεὸς ἐξανίσταται. Καὶ σὲ Θεομῆτορ, νόμῳ φύσεως θανεῖν εὐδόκησεν, ἵνα μὴ τοῖς ἀπίστοις, φαντασία νομισθῇ ἡ οἰκονομία. Μετέβης δὲ πρὸς οὐρανοὺς ἡ ἐπουράνιος νύμφη, ὡς ἐκ παστοῦ τοῦ σκήνους σου, γῆθεν ἀπάρασα. Ἡγιάσθη ὁ αἰθὴρ ἐν τῇ ἀνόδῳ σου, ὡς ἐφωτίσθη ἡ γῆ ἐν τῷ τόκῳ σου. Προπέμπουσιν Ἀπόστολοι, καὶ Ἄγγελοι ὑποδέχονται. Ὅθεν κηδεύσαντες τὸ πανάχραντον σῶμά σου, καὶ ἐπιτάφιον ὕμνον ἐξᾴδοντες, μετάρσιον ἔβλεπον, καὶ φόβῳ ἔλεγον· Αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου· αὐτὸς γὰρ ἐν μέσῳ σου, καὶ οὐ σαλευθήσῃ. Ἀλλ' ὦ πολυύμνητε Κόρη, μὴ διαλίπῃς ἡμᾶς ἐποπτεύουσα· ἡμεῖς γὰρ λαός σου, καὶ πρόβατα νομῆς σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα, αἰτούμενοι διὰ σοῦ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ γίνεται ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΗ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φλώρου καὶ Λαύρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Οὐχ ἅρμα πυρίμορφον, τῶν ἀπὸ γῆς σε μετέστησεν, ὡς Ἠλίαν τὸν δίκαιον, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, ἐν χερσὶν οἰκείαις, τὴν παναγίαν σου ψυχήν, ὡς ὑπεράμωμον προσλαβόμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσε· καὶ παραδόξως σε Ἄχραντε, μεταστήσας ἐτίμησεν, ἐν χαρᾷ ὑπὲρ ἔννοιαν.

Δεῦτε ὦ φιλέορτοι, τῆς Θεομήτορος σήμερον, τὴν ἁγίαν Μετάστασιν, φαιδρῶς ἑορτάσωμεν· ἐν χερσὶ γὰρ ὄντως, τοῦ ἐξ ἀκηράτου, Πατρὸς ἐκλάμψαντος τὸ πρίν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς νηδύος αὐτῆς, τὴν θείαν καὶ πανάχραντον, ψυχὴν παρέθετο χαίρουσα, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Θαῦμα φρικωδέστατον, ἡ ἐν γαστρὶ τὸν ἀχώρητον, Βασιλέα βαστάσασα, τάφῳ κατατίθεται· καὶ Ἀγγέλων δῆμοι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, φόβῳ κηδεύουσιν αὐτῆς, τὸ θεοδόχον Σῶμα καὶ τίμιον· καὶ τοῦτο δὲ μετάρσιον, εἰς οὐρανοὺς ἀνεβίβασεν, Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς αὐτῆς, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων, ὅμοια.

Λίθοι τελειότατοι, τῷ μαρτυρίῳ τεμνόμενοι, καὶ ποιναῖς λαξευόμενοι, οἱ Ἅγιοι ὤφθησαν, οἰκοδομηθέντες, εἰς ναὸν Κυρίου, καὶ τῶν εἰδώλων τοὺς βωμούς, καὶ τὰ τεμένη κατεδαφίσαντας. Αὐτοὺς οὖν μακαρίσωμεν, ὡς Παραδείσου οἰκήτορας, ὡς ναοῦ ἀναθήματα, οὐρανίου ὑπάρχοντας.

Χάριν ἀπαντλήσατε, καὶ φωτισμὸν ἀπαρύσασθε, εὐφροσύνην καὶ ἔλεος, λειψάνοις προσψαύοντες, ἱερῶν μαρτύρων, Φλώρου τε καὶ Λαύρου, ἐξ ὧν πηγάζει δαψιλῶς, τῶν ἰαμάτων θεία ἐνέργεια· καὶ τούτους μακαρίζοντες, ὡς τοῦ Κυρίου θεράποντας, ἐκτενῶς ἐκβοήσωμεν· ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Λάκκῳ συγκλειόμενοι, καὶ ὑπὸ γῆν καλυπτόμενοι, ἀπηνείᾳ δικάζοντος, θείαις εἰσηγήσεσι, καὶ ἀποκαλύψει, Πνεύματος Ἁγίου, ἐφανερώθητε ἡμῖν, ὥσπερ ἀστέρες ἐναπαστράπτοντες, σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ ἰαμάτων χαρίσματα, Ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι, τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἁγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προῆλθε, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, κράζοντες καὶ λέγοντες· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί. Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν. Αὐτοῦ ταῖς ἁγίαις χερσί, τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε Ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· ἰδοὺ γάρ, ἡ τοῦ Ὑψίστου Μήτηρ, ἡ πάναγνος Παρθένος, θανοῦσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ἤθροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Ὕμνον αἱ οὐρανῶν, ἐξάρξατε Δυνάμεις, σὺν τοῖς ἐκ τῶν περάτων, τοῦ Λόγου μύσταις ἅμα, τῇ μόνῃ Θεομήτορι.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Δαυϊτικὴν ᾠδὴν σήμερον λαοί, ᾄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἀπενεχθήσονται φησί, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται. Ἣν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καὶ λέγομεν· Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεοτόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου ἡ οἰκουμένη, τῷ ἀΰλῳ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα. Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Κελεύσει τοῦ Κτίστου σου, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, νεφέλη συνήθροισας τοὺς Ἀποστόλους τὴν σήν, ἰδέσθαι Μετάστασιν· ὅθεν καὶ μετὰ δόξης, καὶ πολλῆς εὐφροσύνης, ἐκήδευσαν ἀνυμνοῦντες, τὸ πανάχραντον σῶμα, τῆς σῆς μακαριότητος, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τερπνὴν ἀνυμνῶ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς φωταυγέσιν ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, περιλαμπόμενοι, τὰ ζοφερὰ νέφη, τῆς ψυχῆς μου λύσατε, τὴν φωτοφόρον Ἅγιοι, καὶ σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, ὅπως ὑμνήσω γηθόμενος, μάρτυρες Χριστοῦ γενναιότατοι.

Ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ἀμώμου πίστεως, οἰκοδομήσαντες, δι' ἀρετῶν θείων, ἑαυτοὺς μακάριοι,

περικαλλὴς ἐδείχθητε, καὶ τερπνότατος οἶκος, ἐν ᾧ Πατὴρ κατεσκήνωσε, καὶ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Ῥιζοτομοῦντες τὴν τῆς πλάνης ἄκανθαν, οἱ μεγαλώνυμοι, τῷ τμητικῷ λόγῳ, τῆς ἐνθέου πίστεως, καρδίας κατενέωσαν, χερσωθείσας ἀπάτῃ, καὶ καρποφόρους ἀνέδειξαν, πίστιν βλαστανούσας ἀμώμητον. Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἐβλάστησας, ῥίζα ἀπότιστε, τὸν φυτουργὸν πάντων, ἄνθρωπον γενόμενον, καὶ πάθη ὑπομείναντα· ὃν ποθοῦντες οἱ θεῖοι, πιστῶς ἐνήθλησαν μάρτυρες, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ὠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Νόμον θεῖον πληροῦντες, πανευκλεεῖς μάρτυρες, πένησι πλουσίως, τὸν ἄρτον ἐχορηγήσατε, καὶ πρὸς εὐσέβειαν, καθωδηγήσατε θείαν, σωτηρίας πρόξενοι, τούτοις γενόμενοι.

Ἡ δυὰς ἡ φωσφόρος, τῶν Ἀθλητῶν λάμψασα, ταῖς τῶν θαυμασίων ἀκτῖσι σκότος ἀπήλασε, πλάνης πολύθεον, καὶ πλανωμένους πρὸς φέγγος, τῆς ἐνθέου πίστεως, πάντας ὡδήγησε.

Νηπιάζοντα δῆμον, πανευσεβῶς μάρτυρες, θείαις ὑποθήκαις, πρὸς τρίβον ἐνθέου γνώσεως, καθωδηγήσατε, καὶ τοὺς βωμοὺς τῶν δαιμόνων, προσευχῇ μακάριοι, κατηδαφίσατε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Κόρη, δι᾽ ἧς ἡμῖν ἔλαμψε, Λόγος ὁ ἐπέκεινα πάσης, ἀρχῆς νοούμενος, σῷζε τὴν πόλιν σου, καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, πάσης περιστάσεως θεοχαρίτωτε. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς »Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν »τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν »πιστῶν τὸ στήριγμα μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Τοὺς σοφοὺς ἀριστέας καὶ ἀθλητάς, ἐν ᾠδαῖς κατὰ χρέος πάντες πιστοί, Φλῶρον εὐφημήσωμεν, καὶ τὸν πάνσοφον Λαῦρον· τὸν γὰρ Χριστὸν ἐκήρυξαν, Θεὸν προαιώνιον, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, ἀθλήσει κατήργησαν· ὅθεν τοὺς τυράννους, καταισχύναντες πίστει, τῆς δόξης ἐπέτυχον, τῆς ἀφθάρτου τῇ χάριτι. Διὰ τοῦτο βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς ὅμοιον.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθορᾶς, τὴν νέαν ἀμφιένυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ, καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν ἄϋλον· ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομῆτορ Πανάμωμε. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν θείαν σου Κοίμησιν.

Ὠδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Νεανικῶς, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενοι, οἱ γενναῖοι, τοῦτον κατηδάφισαν, τῷ τοῦ Σταυροῦ, ὅπλῳ κραταιῶς· καὶ τοὺς συντριβέντας, τῇ ἁμαρτίᾳ ἐτέλεσαν, ναοὺς Κυρίου ζῶντας, εὐσεβῶς μελῳδοῦντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».

Ὑπὸ Χριστοῦ, λίθου τμηθέντος, ὡς γέγραπται, ἀπὸ ὄρους Κόρης τῆς θεόπαιδος, δυναμωθέντες πανευκλεῶς, Ἅγιοι, εἰδώλων τὴν συντριβὴν ἀπειργάσασθε, καὶ ἤρθητε πρὸς ὕψος, ἐμφανὲς σωτηρίου, καὶ Ἀγγέλοις σαφῶς ὡμοιώθητε.

Μίαν αὐγήν, τῆς τρισηλίου Θεότητος, τοῖς ἀθέοις, χαίρουσα κατήγγειλε, δυὰς σεπτή, ἡ τῶν ἀθλητῶν, Φλῶρός τε καὶ Λαῦρος· καὶ μαρτυρίου ποτήριον, ἐξέπιε προθύμως, τῷ Χριστῷ μελῳδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ Θεοῦ, ὑποκλιθέντες ὑπέκλιναν, ἀνομοῦντας, τοῦτον μόνον σέβεσθαι, τῇ ὑπανοίξει τῶν ὀφθαλμῶν, τὰς τῆς διανοίας, αὐτῶν ὁράσεις φωτίσαντες, οἱ μάρτυρες οἱ θεῖοι, οἱ φωστῆρες οἱ δύο, οἱ τὰ πέρατα κόσμου φωτίζοντες.

Θεοτοκίον.

Ὡς καθαράν, τῶν γονέων ἐξελέξατο, Θεοτόκε, σὲ τὴν ἀειπάρθενον, ὁ πλαστουργὸς πάντων καὶ Θεός, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, παλάτιον ἀπειργάσατο, ἀμόλυντον, ὁ μόνος Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ ἐκ σοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἐπέφανε.

Ὠδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Μερισμὸν οὐχ ὑπέστη, θεία ξυνωρὶς τῶν μαρτύρων αὐτάδελφος· τῇ γὰρ ἀμερίστῳ, καὶ Ἁγίᾳ Τριάδι πιστεύσασα, ἐν μιᾷ ἐλπίδι, τοὺς μερισμῷ πλάνης ἀτόπου, συσχεθέντας συνῆψεν ἐν χάριτι.

Ἀληθείας σπαρτίῳ, τῷ λαξευτηρίῳ τε τῆς θείας γνώσεως, τὰς λιθώδεις φρένας, εὐσε-

ἕως ἀθλοφόροι λαξεύοντες, ναοὺς τῆς Τριάδος, πανευσεβῶς ἐνθέῳ σθένει, ἀπειργάσασθε λάμψει τοῦ Πνεύματος.

Ῥιζοτόμοι κακίας, πάσης ἀνεδείχθητε μάρτυρες ἔνδοξοι· φυτουργοὶ δὲ πάσης, εὐσεβείας καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, τὸν ἐκφύντα κλάδον, τοῦ Ἰεσσαὶ ἐκ ῥίζης θείας, ἐν ἀβάτοις καρδίαις φυτεύσαντες. Θεοτοκίον.

Τὸ πρὸ πάντων αἰώνων, Κόρη ἀποκείμενον μέγα μυστήριον, ὅπερ οὐκ ἐγνώσθη, γενεαῖς προλαβούσαις πανάμωμε, διὰ σοῦ ἐφάνη, Λόγος Πατρὸς ὁ πρὸ αἰώνων σαρκωθεὶς καὶ γενόμενος ἄνθρωπος.

Ὠδὴ ς'. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὑπομονῇ ἀκλινεῖ, τοὺς ἀνομοῦντας τροπούμενοι, οἱ ἔννομοι Ἀθληταί, Χριστοῦ ἀξιέπαινον, τέλος ἀπηνέγκαντο, μὴ καταχωσθέντες, ἀσεβείας ματαιότητι.

Ῥομφαία τοῦ δυνατοῦ, ἀναδεικνύμενοι Πνεύματος, ἐτρώσατε δυσμενεῖς, ἀσάρκους μακάριοι, καὶ πάθος μακάριον, τοῦ πλευρὰν τρωθέντος, εὐσεβῶς ἐξεικονίσατε.

Ὡς δύο περικαλλεῖς, μαστοὶ ἀείδιμοι ὤφθητε, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, οὐ γάλα προχέοντες, ἀλλὰ χάριν ἄφθονον, καὶ σωτηριώδη ἰαμάτων ἀναβλύζοντες. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχήν, τῇ ἁμαρτίᾳ θεράπευσον, τὸν ἰατρὸν τῶν ψυχῶν, κυήσασα Πάναγνε· ὃν οἱ θεῖοι μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἰατροὶ παθῶν ἐδείχθησαν.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέσ»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Φλώρου καὶ Λαύρου.

Στίχ. Δίψει τελευτῆς τῆς ὑπὲρ Θεοῦ Λόγου,
Χωροῦσι Φλῶρος καὶ Λαῦρος πρὸς τὸ φρέαρ.
Φλώρῳ ἅμ' ὀγδοάτῃ δεκάτῃ φρέαρ εἰσέδυ Λαῦρος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἀδελφοὶ ὑπῆρχον δίδυμοι, λιθοξόοι τὴν τέχνην, ἣν ἐπαιδεύθησαν ὑπὸ Πρόκλου καὶ Μαξίμου. Μετὰ δὲ τὴν τῶν διδασκάλων ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίαν, καταλιπόντες τὰς ἐν Βυζαντίῳ διατριβάς, παρεγένοντο ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, ἐν χώρᾳ τῆς Δαρδανίας, ἐν πόλει Οὐλπιανῶν. Ἔνθα παρὰ Λουκίωνι τῷ ἡγεμόνι μέταλλά τινα διερευνῶντες, τὴν οἰκείαν τέχνην εἰργάζοντο. Εἶτα παρ' αὐτοῦ ἀποστέλλονται πρὸς Λικίνιον τὸν υἱὸν Ἐλπιδίας τῆς βασιλίσσης· οἷς ὁ Λικίνιος παρέσχετο χρήματα, καὶ τὴν διὰ χειρῶν προμήθειαν, καὶ ἐκέλευσεν αὐτοῖς ἀνεγεῖραι τοῖς εἰδώλοις ναόν, τυπώσας αὐτὸν καὶ διαγράψας ἐν σχήματι. Οἱ δὲ Ἅγιοι τὰ μὲν χρήματα τοῖς ἐνδεέσι διενείμαντο, καὶ νυκτὸς τῇ πρὸς Θεὸν ἐσχόλαζον προσευχῇ. Μεθ' ἡμέραν δὲ τῶν ἔργων ἁπτόμενοι, θᾶττον τὸν ναὸν ἐκαλλιέργουν καὶ ἐξεπόνουν.

Ὡς δὲ δι' ὀλίγων ἡμερῶν συνετελέσθη, καὶ τὸν ἀπαρτισμὸν ἔλαβεν, Ἀγγέλου συναντιλαμβανομένου, καὶ τοὺς Ἁγίους συνεπισχύοντος, εὐθὺς Μερέντιος ὁ ἱερεὺς ἐπίστευσεν εἰς Χριστόν, ἤδη προπιστεύσαντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίου, διὰ τὸ ἀνοιχθῆναι τὸν τυφλὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν παρὰ τῶν Ἁγίων· καὶ τοὺς πτωχοὺς συναγαγόντες οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες, οἷς παρέσχον τὰ χρήματα, σχοινίοις τοὺς τραχήλους τῶν ξοάνων διέλαβον, καὶ πρὸς γῆν ταῦτα καθείλκυσαν. Εἶτα, ἀνάψαντες φῶτα πολλά, τὸν ναὸν καθιέρωσαν ἐπιλέγοντες· *Δόξα σοι Χριστὲ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα, μαρτύρων ἀγαλλίαμα, ὧν τὸ κήρυγμα, Τριὰς ἡ ὁμοούσιος.* Προηγεῖτο δὲ ὁ τύπος τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Τοῦτο δὲ γνοὺς ὁ Λικίνιος, καὶ κελεύσας ἐξαφθῆναι κάμινον, προσέταξε τοὺς πτωχοὺς ἐμβληθῆναι· ἐν ᾗ ῥιφθέντες, τὰ ἑαυτῶν παρέδωκαν πνεύματα. Οἱ δὲ Ἅγιοι Φλῶρος καὶ Λαῦρος, ἐν ἄξονι ἁμάξης προσδεθέντες, ἐτύφθησαν. Εἶτα ἐξαπεστάλησαν Λύκωνι· οὓς ὁ Λύκων δεξάμενος, ἐν βαθεῖ συνέκλεισε φρέατι. Ἐν ᾧ κατελθόντες, καὶ δεήσεις τῷ Θεῷ ὑπέρ τε τῶν μνησθησομένων αὐτῶν, καὶ τῆς κοσμικῆς εὐσταθείας, καὶ τοῦ παύσασθαι τὸν διωγμόν, προσενεγκόντες, τὰς ἑαυτῶν ἀφῆκαν ψυχάς. Χρόνοις δὲ ὕστερον ἀνηνέχθησαν τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα, καὶ ἐν γλωσσοκόμοις κατετέθησαν ἐντίμως, μύρα καὶ πηγὰς ἰάσεων τοῖς προσπελάζουσι βρύοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἁγία τῶν πενήτων πληθύς, ἡ τὰ εἴδωλα συντρίψασα, πυρὶ ἐτελειώθη.

Στίχ. Πένητες ἄνδρες πλοῦτον εὗρον ἀθρόον,
Τὸ σύντροφον δός, εἰς τὸ πῦρ λελοιπότες·

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Ἕρμου, Σεραπίωνος, καὶ Πολυαίνου.

Στίχ. Ἕρμῳ βιαίως ἐν πέτραις συρομένῳ,
Ὑπῆρξε πέτρα προσφυγὴ λαγῷ πόλος.
Τὸν ἐκ πέτρας πάνδεινον ἑλκυσμὸν φέρει,
Καὶ Σεραπίων, ὁ πλέον στερρὸς πέτρας.
Ὁ Πολύαινος αἷμα χεῖ συρεὶς πέτραις
Ὑπὲρ Χριστοῦ, χέαντος ἐκ πέτρας ὕδωρ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ Ῥώμης· καὶ διαβληθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ὅτι τὸν Χριστὸν σέβονται, τὰ δὲ εἴδωλα βδελύσσονται, τῷ ἐπάρχῳ παρέστησαν Ῥώμης· καὶ ὁμολογήσαντες παρρησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, πρῶτον μὲν ἐν σκοτεινῇ καὶ δυσώδει καθείργνυνται φυλακῇ. Εἶτα, ἐξαχθέντες ἐκεῖθεν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις μὴ καταδεξάμενοι, διὰ στενωτάτων καὶ δυσπορεύτων καὶ πετρωδῶν τόπων σύρονται, καὶ ἐν τῷ σύρεσθαι τῷ Θεῷ τὰς ψυχὰς παρέθεντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἰουλιανῆς, πλησίον τοῦ Στροβύλου· καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Λέοντος, ὃς ἤθλησε παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον Μύρων τῆς Λυκίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ τέσσαρες Ἀσκηταὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀδελφότης τέθνηκεν ἀνδρῶν τεσσάρων,
Τὰ κῶλα θέντες εἰς ἐρημίαν μίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν, Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου καὶ Γεωργίου.

Στίχ. Ὁ Γεώργιος· «Ὡς κελεύεις Χριστέ μου»,
Ἔφασκε θνήσκων «ἔρχομαι κληθεὶς ἄνω».
Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,
Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. ᾨδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ξυλίνους λιθίνους τε, θεοὺς ἀθέων καταστρεψάμενοι, στήλας θεογνωσίας, Λαῦρος καὶ Φλῶρος οἱ μεγαλώνυμοι, τοῖς μελῳδοῦσιν ἑαυτοὺς ἀνέστησαν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὑπάρχοντες ἔμπλεοι, πυρὸς τοῦ θείου μάρτυρες Πνεύματος, τοὺς καμίνῳ βληθῆναι, ὁσίους ἄνδρας, κατακριθέντας δεινῶς, ταῖς ἐπομβρίαις τῶν θείων εὐχῶν ὑμῶν, διετηρήσατε ἀσινεῖς ἔνδοξοι μάρτυρες.

Νοσοῦσι τὴν ἴασιν, ἀδικουμένοις τὴν ἀπολύτρωσιν, κινδυνεύουσι πᾶσι, τὴν σωτηρίαν ἀεὶ παρέχουσι, Φλῶρος καὶ Λαῦρος βοῶντες οἱ μάρτυρες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ῥόδον κοιλάδωνσε, τοῦ βίου Κόρη Θεὸς ἐκλέγεται, καὶ ἐν σοὶ κατοικήσας, σαρκὶ προῆλθεν εὐωδιάζων ἡμᾶς, θεογνωσίας πνοαῖς παναμώμητε, τοὺς Θεοτόκον ἀεὶ ὁμολογοῦντάς σε.

ᾨδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ῥήματι ζῶντι τρέφοντες, τὰς ψυχὰς Παναοίδιμοι, τὰς λιμῷ τακείσας, σωτηρίου βρώσεως, πενήτων προμήθεια, καὶ ὀρφανῶν ἐδέχθητε, πᾶσιν ἐπαρκοῦντες καὶ Χριστὸν μελῳδοῦντες· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερωτάτην ἔχοντες, καὶ ζωὴν καὶ τελείωσιν, χρόνον ἐπὶ μήκιστον, σοφοὶ κρυπτόμενοι, ἐκ γῆς ἀνεδόθητε, ὑπὲρ αὐγὰς ἡλίου ἡμῖν, λάμψαντες ἀκτῖνας, παραδόξων θαυμάτων, τοῖς πίστει μελῳδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δύο φωστῆρες ὤφθητε, νοητῷ στερεώματι, τῷ τῆς Ἐκκλησίας, ἱερῶς ἐμπρέψαντες, καὶ πᾶσαν φωτίζετε, περιφανῶς τὴν κτίσιν ἀεί, θαυματοποιΐαις, ἀθλοφόροι βοῶντες· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιωτέρα πέφυκας, τῶν Ἀγγέλων κυήσασα, Κόρη παναγία, τῶν Ἁγίων Ἅγιον, δι' οἶκτον γενόμενον, ὅπερ ἐσμὲν ἀφύρτως βροτόν, σῶσαι τοὺς αὐτὸν ἀναβοῶντας ἀπαύστως· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰ»δών, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ »Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ»ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

ᾨδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἰδοὺ δὴ ἀνεβόα πάλαι Δαυΐδ· Τί καλὸν καὶ τερπνὸν καὶ σωτήριον, ἀλλ' ἢ σαφῶς, θείους ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό, τὸ κατοικεῖν ἐν πνεύματι, ἀγωνισαμένους περιφανῶς, καὶ νίκην ἀραμένους, κατὰ τοῦ διαβόλου· οὓς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ὡραῖοι ἀπεφάνθητε ὀφθαλμοί, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας ἐν χάριτι, καὶ ὀφθαλμούς, πάλαι πληρωθέντας σκότει δεινῷ, καὶ πρὸ θανάτου Ἅγιοι, καὶ μετὰ τὸ τέλος τὸ ἱερόν, ἠνοίξατε εἰς δόξαν τοῦ πάντων εὐεργέτου, Φλῶρε καὶ Λαῦρε ἀξιάγαστοι.

Σημείοις ἐναργέσι καὶ φοβεροῖς, ὁ Χριστὸς τὴν ταφὴν ὑμῶν Ἅγιοι, καὶ τὴν σορόν, πάλαι ὡς προέφησε φανεροῖ· ἐν ᾗ τὰ καρτερώτατα, σώματα κατέκειντο ἱερῶς, ἀκτῖνας ἰαμάτων, ἐκπέμποντα πλουσίως, καὶ εὐωδίαν ἀξιέπαινον.

Ἡ θεία καὶ φωσφόρος ὄντως δυάς, Λαῦρε Φλῶρε καλλίνικοι μάρτυρες, ἐν οὐρανοῖς, πάντοτε Τριάδι τῇ παντουργῷ, παρεστηκότες λύτρωσιν, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν δεινῶν, αἰτήσασθε τοῖς πίστει, ὑμῶν τὴν θείαν μνήμην, ἐπὶ τῆς γῆς πανηγυρίζουσι. Θεοτοκίον.

Φρικτή σου ἡ λοχεία Μῆτερ ἁγνή· οὐρανῶν γὰρ ὃν τρέμει τὰ τάγματα, Λόγον Θεοῦ, ἄνθρωπον γενόμενον ἐπὶ γῆς, ὑπερφυῶς ἐκύησας, μείνασα παρθένος ὥσπερ τὸ πρίν· διό σε Θεοτόκον, καὶ γλώσσῃ καὶ καρδίᾳ, ὁμολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς »κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς »ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγο»νεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, »Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύ»νουσιν».

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ῥωννύμεθα προσψαύοντες, τοῖς ἱεροῖς πανόλβιοι, ὑμῶν λειψάνοις ἐν πίστει, κατ' ἄμφω Λαῦρε καὶ Φλῶρε. Ἀλλ' ὦ μεγαλομάρτυρες, μνείαν

ἡμῶν πρὸς Κύριον, ποιεῖτε ᾧ παρίστασθε, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, λαμπρὰν καὶ πάμφωτον μνήμην. Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χαῖρε Γεθσημανῆ, τὸ τέμενος τὸ θεῖον, τῆς μόνης Θεοτόκου, ἐν ᾧπερ ἀνεκλίθη, ἁπάντων ἡ Βασίλισσα.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ μόνη Θεοτόκος, ὑπερευλογημένη, μεθίσταται ἐνδόξως, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ὑμνήσατε χορεῖαι· ἡ γὰρ Παρθένος Μήτηρ, μετέστη παραδόξως, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἁγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἁπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ, δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθίας καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ δισχιλίων πεντακοσίων ἐνενήκοντα τριῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄. καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ῥημάτων τοῦ σεπτοῦ Γαβριήλ, τὸ Χαῖρέ σοι βοῶμεν ἁγνή, μεμνημένοι· ἀλλ' ὦ ἄχραντε σεμνή, καὶ Μήτηρ τοῦ Κυρίου, πρὸς τοῦτον μεταστᾶσα, μνείαν ποιοῦ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἡ ἄπειρος Σοφία Θεοῦ, τὸν οἶκον ἑαυτῆς ὑπὲρ νοῦν, Θεοτόκε, ᾠκοδόμησεν ἐκ σοῦ, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· καὶ νῦν σε πρὸς ἀΰλους, σκηνὰς μετέθηκε πανύμνητε.

Ἱκέτης νῦν προσέρχομαι, σοὶ τῇ Μητρὶ τοῦ πάντων Θεοῦ, λυτρωθῆναι ἐκ παντοίων πειρασμῶν· ἀλλ' ὦ Θεογεννῆτορ, συνοῦσα τῷ Υἱῷ σου, Χριστιανῶν τὸ γένος φύλαττε.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ἀνδρείας ὑπόδειγμα δειχθείς, δῆμον παρεθάρρυνας, καθυπεισδῦναι τὸ στάδιον, τὸ τῆς ἀθλήσεως, οἷα στρατηγέτης, τούτου προηγούμενος, Ἀνδρέα ἀθλοφόρε πανόλβιε· πιστοῖς δὲ πάντοτε, ἰαμάτων βρύεις νάματα, οὐρανόθεν χάριν κομισάμενος.

Ἀνδρείας ἐπώνυμος δειχθείς, ἀνδρικῶς ἠρίστευσας, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, καὶ τοῦτον ὤλεσας, Φαραὼ ὡς ἄλλον, ῥείθροις τῶν αἱμάτων σου, βυθίσας πανστρατὶ ἀξιάγαστε· καὶ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅπλον ἀπροσμάχητον Σταυρόν, μάκαρ ἐνδυσάμενος, ὡς θυρεόν τε καὶ θώρακα, πίστιν ἐνδέδυσαι, καὶ τοῖς ἐναντίοις, ὤφθης φοβερώτατος, τροπούμενος τὰ τούτων στρατεύματα· διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις, ὑμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον· καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον πανύμνητε. Ὕπερθεν δὲ αἱ πανάγιαι, καὶ πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι κεκυφυῖαι ἀλλήλαις ἔλεγον· Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητήν· δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διόπερ καὶ ἡμεῖς, τὴν μνήμην σου ἑορτάζοντες, ἐκβοῶμέν σοι πανύμνητε· Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον,

καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· ἰδοὺ γάρ, ἡ τοῦ Ὑψίστου Μήτηρ, ἡ πάναγνος Παρθένος, θανοῦσα παραγίνεται.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ἤθροισαι ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου, τὸ σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Πόλις νέα Σιών, χαῖρε ὁ Βασιλεύς σου, ἐλήλυθεν ἐν δόξῃ, μορφῆς τοῦ Θεανθρώπου αὔλως ἣν ἐμόρφωσε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν στησώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ᾄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδοῦσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάθῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Ἀπολυτίκιον.

Οἱ μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Κυριακέ· νηστείᾳ, ἀγρυπνίᾳ, προσευχῇ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Στρατηλάτης Ἀνδρέας καὶ δισχίλιοι μάρτυρες, τρεῖς καὶ ἐννενήκοντα ἔτι μετὰ πέντε ἑκατοντάδων, ἐτρώθησαν τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἷα γενναῖοι ἀθληταί, τῶν αἱμάτων τοῖς χειμάρροις τὴν ἐκκλησίαν Χριστοῦ ἐπορφύρωσαν. Ὅθεν ἐν οὐρανοῖς πανευκλεῶς, χορεύουσιν ἀγαλλόμενοι, καὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἐκτενῶς ἀεὶ πρεσβεύουσι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν μετάστασιν τὴν σὴν ἄχραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία, ἔχοντες βουλὴν τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ, στίφος Μαθητῶν συναθροίσασαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τὸ τίμιον εἰς τὸν Παράδεισον σῶμά σου, Χριστὸν ὑμνοῦσαι τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Ἐν χερσὶ τοῦ δι᾽ ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένη τὴν ψυχήν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ἀκήρατον μετέστησεν εὐφροσύνην· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ὕμνοις κροτῶ σε, Ἀνδρέα στρατηλάτα. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον.

Ὑμνῆσαι τὴν ἱερὰν πανήγυριν, σοῦ προθεμένου μου, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς, τὴν ψυχήν μου καταύγασον, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπέλασον, τῆς ἀγνωσίας μάρτυς ἔνδοξε.

Μαρτύρων περιφανῶς λαμπρότητα μάκαρ ἐπλούτησας, ἀνδρειοφρόνως σθένει θεϊκῷ, συμπατήσας τὸν δόλιον, καὶ νικητὴς γενόμενος, μάρτυς Ἀνδρέα μεγαλώνυμε.

Νεκρώσας τὰ ἐπὶ γῆς φρονήματα, μάρτυς πολύαθλε, τῷ νεκρωθέντι Λόγῳ διὰ σέ, ἀνδρικῶς ἠκολούθησας, καὶ πρὸς ζωὴν ἀνώλεθρον, διὰ θανάτου μεταβέβηκας. Θεοτοκίον.

Ὁ σάρκα ὑπερβολῇ χρηστότητος, ἐκ σοῦ πανάμωμε, εἰς σωτηρίαν πάντων τῶν πιστῶν, ἀληθῶς ἐνδυσάμενος, Θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος, διπλοῦς ταῖς φύσεσι γνωρίζεται.

Ὠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἱστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τῶν πειρασμῶν διεκπερῶν πέλαγος, τοὺς δυσμενεῖς ἔνδοξε, ῥείθροις τῶν αἱμάτων ἐβύθισας.

Σκανδάλων τοῦ πονηροῦ, καὶ τῶν ἐκεῖθεν μηχανῶν ὕπερθεν, ὡς νικητὴς ἄριστος, μάρτυς χρηματίσας δεδόξασαι.

Κοσμούμενος εὐπρεπεῖ, στεφάνῳ μάρτυς τῷ Χριστῷ πάντοτε, σὺν ἐκλεκτοῖς μάρτυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει παρίστασαι. Θεοτοκίον.

Ῥυόμενον τοὺς βροτούς, τῆς τυραννίδος τοῦ ἐχθροῦ τέτοκας τὸν τοῦ παντὸς Κύριον, Δέσποινα Παρθένε θεόνυμφε. Ὁ Εἱρμός.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι»στὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ κα»ταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀνδρείᾳ τὴν ψυχήν, κραταιούμενος μάρτυς ἠφάνισας ἐχθροῦ, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, καὶ χαίρων ἐνήθλησας, καὶ Θεῷ εὐηρέστησας· ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζομεν ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας Ἀνδρέα πανόλβιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ὁ πάντιμος χορὸς τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε· οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἣν πίστει ἑορτάζομεν.

Ὠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὀχυρώτατον ὡς τεῖχος ἡ Ἐκκλησία σε κεκτημένη πάνσοφε, ἐχθρῶν ἐναντίαις, προσβολαῖς κραυγάζουσα, ἀκλόνητος σῴζεται· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῖς ἐνθέοις ὑποδείγμασιν, ὀχυρώσας, τὴν τῶν μαρτύρων φάλαγγα, οἷα στρατηγέτης, σώματος ὡς φθείρεσθαι, μακάριε μέλλοντος, φείδεσθαι μηδόλως, παρέπεισας.

Ὡς ῥομφαίαν ὁπλισάμενος, τὴν ἀνδρείαν καὶ ὥσπερ ξίφος δίστομον, Ἀνδρέα παμμάκαρ, τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ἐχθροὺς ἐξηφάνισας, οἷα στρατηγὸς γενναιότατος.

Σὲ τὸν πρόμαχον τῆς πίστεως εὐφημοῦμεν, ὡς ἀθλητὴν ἀήττητον, καὶ ἐπουρανίου, μέτοχον λαμπρότητος, καὶ κρήνην πηγάζουσαν, νάματα θαυμάτων τοῖς χρῄζουσιν.

Θεοτοκίον.

Εὐφημοῦμέν σε τὸ καύχημα τῶν μαρτύρων, καὶ τῶν πιστῶν διάσωσμα, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, γλῶσσαι παναμώμητε· Θεὸν γὰρ ἐκύησας, μείνασα Παρθένος ἀμόλυντος.

Ὠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ἀνδρείας ἀληθοῦς, χρηματίσας ἐπώνυμος, ἐδίωξας τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ εἰς τέλος Ἀνδρέα, παμμάκαρ ἐξηφάνισας.

Νάματα τοῖς πιστοῖς, ἰαμάτων ἑκάστοτε, πανεύφημε ἀναβλύζεις, τὴν σωτήριον χάριν, πλουτήσας τὴν τοῦ Πνεύματος.

Διέδραμεν εἰς γῆν, ἐπὶ πᾶσαν θεόπνευστε τὸ κλέος σου τῶν θαυμάτων, καὶ σεπτῆς μαρτυρίας, τὸ φέγγος θείᾳ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαῖαι τοῦ ἐχθροῦ, νῦν εἰς τέλος ἐξέλιπον, τεκούσης σου Θεοτόκε, τὸν τῇ λόγχῃ τρωθέντα, καὶ κόσμον ἀναπλάσαντα.

Ὠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Ἔθραυσας τοῦ πονηροῦ τὰ κέντρα τοῖς πόνοις σου, καὶ πρὸς τὴν ἄπονον δόξαν, μετετέθης χαίρων μάρτυς Ἀνδρέα, στρατηλάτα, μαρτυρικῆς τιμίας τε φάλαγγος.

Αἵμασι βραχυτάτοις ἠλλάξω λαμπρότητα, διαιωνίζουσαν μάκαρ, καὶ χαρὰν μηδέποτε τελευτῶσαν, καὶ στεφάνους, οὐρανίους καὶ φέγγος ἀνέσπερον.

Στρατός σοι πολυάριθμος μάρτυς συνήθλησε, καὶ τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἠριθμήθη μάκαρ σὺν σοὶ ἀξίως γηθοσύνως, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων παρίστασθαι. Θεοτοκίον.

Τέτοκας, ἀπορρήτως Πατρὸς τὸν συνάναρχον, ὁμοιωθέντα ἀνθρώποις, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Θεογεννῆτορ· ὃν δυσώπει, λυτρωθῆναι, κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἱρμός.

»Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ»κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκα»θαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύ»σαντι αἵματι».

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων δισχιλίων πεντακοσίων ἐνενήκοντα τριῶν.

Στίχ. Ἔστησε τμηθεὶς αἱμάτων λίμνας ὄχλος,
Σοὶ τῷ παραστήσαντι λίμνας ὑδάτων.

Ἐννεακαιδεκάτῃ τάμον Ἀνδρέου αὐχένα λαμπρόν.

Οὗτος ὑπῆρχε κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ ἀσεβεστάτου Μαξιμιανοῦ στρατευόμενος ἐν τῇ ἀνατολικῇ χώρᾳ ὑπὸ Ἀντιόχου, τῆς ὅλης τάξεως στρατηγοῦντος. Ἀποσταλεὶς δὲ παρ' αὐτοῦ μεθ' ἑτέρων στρατιωτῶν κατὰ τῆς Περσικῆς δυνάμεως, παρελθούσης ἤδη τοὺς Ῥωμαίων ὅρους, καὶ τὴν ὑποκειμένην λυμαινομένης, ἐπικαλεσάμενος τὸν Χριστόν, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πείσας ἐπικαλεῖσθαι, τοὺς Πέρσας ἐτρέψατο, καὶ καταδιώξας διέφθειρε· καὶ τῇ ἀνελπίστῳ νίκῃ τοὺς σὺν αὐτῷ πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, δι' ἧς τῶν πολεμίων περιεγένετο, ἐπεσπάσατο. Διαβληθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρὸς τὸν Ἀντίοχον, παρέστη αὐτῷ ὡς κατάδικος, καὶ αὐτὸς μὲν ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πυρωθείσης ἁπλοῦται· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ στρατιῶται ἐν τετραγώνοις ξύλοις καθηλοῦνται τὰς χεῖρας. Εἶτα ὑπὸ χιλίων ἑτέρων στρατιωτῶν, τοῦ Ἀντιόχου προστάξαντος, τῶν ὁρίων τῆς χώρας ἀπελαύνονται· οὓς κατηχήσας ὁ Ἅγιος μάρτυς, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μετήγαγε. Τοῦτο γνοὺς ὁ Ἀντίοχος, καὶ καταδιώξας, αὐτούς τε καὶ τοὺς συνόντας τῷ Ἁγίῳ στρατιώτας ἐξ ἀρχῆς, καὶ αὐτὸν τὸν πανένδοξον μάρτυρα, ξίφει ἀναιρεθῆναι προσέταξε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Τιμοθέου, Ἀγαπίου, καὶ Θέκλης.

Στίχ. Πυρεῖον ἡ κάμινος, ἐν μέσῳ φέρων
Ἄρωμα Τιμόθεον εὔοσμον μάλα.
Ἀγάπιος τὸ δῆγμα τοῦ θηρὸς φέρει,
Καὶ ψυχοδήκτης δάκνεται θὴρ καρδίαν.
Ἔμοιγε κλῆσις Θέκλα· πατρὶς Βιζύη·
Γάζης τόπος θέατρον· ἆθλον θὴρ δάκνων.

Ὁ ἔνδοξος μάρτυς Τιμόθεος εἷλκε τὸ γένος ἐκ Παλαιστίνης. Βίῳ δὲ καὶ λόγῳ κατηρτισμένος ὤν, διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας ἐγένετο. Συσχεθεὶς δέ, καὶ παραστὰς ἐν Γάζῃ τῷ ἄρχοντι Οὐρβανῷ, καὶ ἐρωτηθείς, καὶ τῆς τῶν Χριστιανῶν μερίδος ἑαυτὸν εἶναι εἰπών, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ θεολογήσας οἰκονομίαν, καὶ τὴν εἰς ἡμᾶς ἐπιδημίαν καὶ σάρκωσιν, τύπτεται σφοδρῶς, καὶ παντοίων βασάνων ἰδέαις προσομιλεῖ· καὶ μηδόλως καμφθείς, πυρὶ παραδοθεὶς τελειοῦται. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει, Ἀγάπιος καὶ Θέκλα ἡ Βιζυῆτις, βασάνοις σφοδρῶς ἐτασθέντες, καὶ ἔτι τῆς Χριστοῦ πίστεως ἀντεχόμενοι, προσριφθέντες θηρίοις, τὸν τῆς μαρτυρίας στέφανον δι' αὐτῶν ἐκομίσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Εὐτυχιανοῦ τοῦ στρατιώτου, καὶ Στρατηγίου, διὰ πυρὸς τελειωθέντων.

Ὁ ὅσιος Θεοφάνης ὁ νέος καὶ θαυματουργός, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῆς κατὰ Μακεδονίαν Ναούσης ἀσκήσας, οὗ καὶ τὸ λείψανον ἐν τῇ Ναούσῃ ἤδη ἐστίν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Εὐτυχιανὸς καίεται, κρίνας μέγα
Τὴν καῦσιν εὐτύχημα, μικρὸν τὸ πάθος.
Ὁ Στρατήγιος, Χριστὸν ὡς ὅπλον φέρων,
Κατεστρατήγει καὶ πυρᾶς διηρμένης.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ῥοαῖς αἱμάτων, πηγὴν ἐκβλύσαι πεποίηκας, πᾶσαν νοσημάτων μάρτυς ὡς ἀληθῶς ἀλγηδόνα θεραπεύουσαν, τῶν προσιόντων σοι, ἐν ἀδιστάκτῳ πίστει θεόπνευστε.

Ἅγιον δῆμον, τῷ παναγίῳ Λόγῳ, μάρτυς σοφέ, ὅλον προσηγάγου αἵματι τὴν ζωήν, τὴν ἀγήρω κληρωσάμενον· μεθ' ὧν δυσώπησον, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τῷ θείῳ λύθρῳ, τῶν σῶν αἱμάτων χλαῖναν σεαυτῷ, μάρτυς πορφυρώσας, ταύτην τε στολισθείς, τῷ ὅλων βασιλεύοντι, συμβασιλεύεις νῦν, νικητικῷ στεφάνῳ κοσμούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἡ τοὺς ἀνθρώπους, τῷ ὑπὲρ φύσιν θείῳ τόκῳ σου, Κόρη προφανῶς θεώσασα ὡς Θεόν, ἀπορρήτως σωματώσασα. εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ὠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Λεόντων ἀγρίων τὰς ὁρμάς, ἐπέσχες ἔνδοξε, στερροῖς ἀγῶσί σου, τυράννων ἄθεον φρύαγμα, θείῳ σθένει ἐταπείνωσας, καὶ νικητὴς πρὸς οὐρανοὺς βοῶν ἀνέδραμες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἁγίων λαμπρότητας ἰδεῖν, καὶ κατοικεῖν ἐν χαρᾷ, ἠξίωσαι ἀγωνισάμενος ἄριστα, καὶ τελέσας τὸν ἀγῶνά σου, τῇ διὰ ξίφους ἐκτομῇ· καὶ νῦν βοᾷς ἐν χαρᾷ· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῷ θείῳ προστρέχοντες ναῷ θείου μάρτυρος, φῶς κομιζόμεθα· τῇ θείᾳ ψαύοντες πάντοτε, τῶν λειψάνων τούτου λάρνακι, ἁγιασμοῦ παρεκτικήν, χάριν λαμβάνομεν, ἐκβοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ἁγία Παρθένε ἡ Θεόν, τὸν ὑπεράγιον, ἀρρήτως τέξασα, ὃν οἱ πανάγιοι μάρτυρες, ἐν σαδίῳ ὡμολόγησαν, ἁγιασμὸν καὶ φωτισμόν, ἡμῖν κατάπεμψον, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Ὁ Εἱρμός.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἴδε φωταυγοῦς Ἀθλοφόρου, μνήμη ἐξέλαμψε φωσφόρος, σκότος τῶν δαιμόνων μειοῦσα, πιστοὺς δὲ πάντας καταφωτίζουσα· ταύτην λαμπρῶς τελέσωμεν, τοῦτον ἀξίως μακαρίζοντες.

Ὤφθης ὥσπερ ἥλιος μέγας, μέσον Ἀνδρέα τῶν συνάθλων, τούτους πρὸς ἀνέσπερον φέγγος, τῆς οὐρανίου μάρτυς λαμπρότητος, καθοδηγῶν τῷ λόγῳ σου· μεθ' ὧν σε πίστει μακαρίζομεν.

Σὲ τὸν φρυκτωρίᾳ θαυμάτων, πᾶσαν φωτίζοντα τὴν κτίσιν, σὲ τὸν ἀκλινῆ στεφανίτην, τῆς Ἐκκλησίας στῦλον γενόμενον, καὶ τῶν πιστῶν κραταίωμα, μάρτυς Ἀνδρέα μακαρίζομεν.

Ἤνθησας λειμῶνος ἐν μέσῳ, τῶν ἀθλοφόρων ὥσπερ ῥόδον, φέρων μυστικὴν εὐωδίαν, καὶ κατευφραίνων πιστῶν τὸ πλήρωμα, καὶ τὴν δυσώδη πάνσοφε, πλάνην διώκων θείᾳ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέροντα τὰ πάντα, τοῦτον ἐκδυσώπει χειρός με, τοῦ ἀλλοτρίου ῥύσασθαι Δέσποινα, τὸν ὀρθοδόξῳ πίστει σε ἀκαταπαύστως μεγαλύνοντα.

Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου »Παρθένε, ἀκρογώνιος ἐτμήθη, Χριστὸς συν»άψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, »σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀνδρέας ὁ πανεύφημος, ςρατηλάτης καὶ μάρτυς, Σταυροῦ τῇ θείᾳ χάριτι, θράσος τυράννου εἷλε, καὶ στέφος ἤρατο δόξης· τούτῳ δὲ συνεκλάμπει, μαρτύρων δῆμος ἔνθεος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, συνασπισμὸς ἀρραγὴς ἀήττητος· ὧν τὴν μνήμην, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες τὸν Χριστὸν ἀνυμνοῦμεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μετὰ βροντῆς ἐν νεφέλαις, τοὺς Ἀποστόλους ὁ Σωτήρ, πρὸς τὴν τεκοῦσαν ἐκπέμπει, πόθῳ κηδεύσοντας αὐτήν· κατέρχεται δὲ καὶ οὗτος, δορυφορούντων Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὢ τῶν ὑπερφυῶν, ἁγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ὡς μήτηρ, πρὸς τοῦτον Θεοτόκε, λαμπρῶς νῦν ἐξεδήμησας.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Κλῖμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος τῆς πανάγνου, καὶ Θεοτόκου πέλει, ἀνάγων τοὺς ὑμνοῦντας, τὴν θείαν αὐτῆς Κοίμησιν.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Ὅτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, προσδράμωμεν προθύμως, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, κηδεῦσαι τὴν τεκοῦσαν, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Κ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Σαμουήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄. καὶ τοῦ Προφήτου γ΄.

Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ὅτε ὁ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, ἐκ τῶν πανάγνων σου αἱμάτων γενόμενος, ἐκ κόσμου σὲ μεταστῆσαι, καὶ πρὸς αὐτὸν ὡς ἁγνήν, προσλαβέσθαι ξένως ἐπευδόκησεν, αὐτοῦ ἀπεσύναξε, τοὺς ἰδίους κηδεῦσαί σε, διὰ νεφέλης, ὀπαδοὺς τούτου νεύματι, παραστήσας σοι, εἰς τιμὴν τῆς ἐξόδου σου· οἵτινες θεασάμενοι, τῆς χάριτος ἔμπλεοι, γεγενημένοι Παρθένε, σὲ ἱερῶς προσεκύνησαν, πιστῶς, ἐκβοῶντες· Χαῖρε Κόσμῳ ἡ τεκοῦσα τὸ μέγα ἔλεος.

Πόθεν τὸ ἐπιγνῶναι ὑμᾶς, τὴν ἐκ τοῦ σώματός μου ἔξοδον; ἔφησεν, ἡ πάναγνος Θεοτόκος, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· τί τὸ ξένον τοῦτο, τέκνα, θέαμα; Οἱ δέ· Ἄφνω, ἔφησαν, ἐν νεφέλαις ἐπήρθημεν, καὶ καθὼς βλέπεις τῇ σκηνῇ σου ἐπέστημεν, προσκυνῆσαί σε, ὥσπερ θρόνον πυρίμορφον, βλέψαι τε σοῦ τὴν ἔνδοξον καὶ θείαν Μετάστασιν, καὶ ταῖς παλάμαις κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σου σκήνωμα, σκηνὴ Παναγία, δι' ἧς εὕρατο ὁ κόσμος τὸ μέγα ἔλεος.

Κλίνην περιεστῶτες τὴν σήν, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ προπέμποντες, πρὸς τάφον, φύσεως, νόμῳ, σὲ Παναγία ἁγνή, ἐξοδίους ὕμνους προσεφώνουν σοι· Σεμνὴ χαῖρε, λέγοντες, τοῦ Θεοῦ τὸ παλάτιον· χαῖρε ἑτοίμη, τῶν ἀνθρώπων βοήθεια· χαῖρε ὄχημα, καθαρὸν τῆς Θεότητος. Ἄπιθι καὶ μετάβαινε, πρὸς ὄρη αἰώνια· σκήνωμα δόξης πρὸς θεῖα, νῦν κατασκήνου σκηνώματα, πιστοῖς αἰτουμένη, τὴν ἀνέκλειπτον εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δῶρον εὐαπόδεκτον, ἐκ μητρικῶν σε ἀνέθετο, ἀγκαλῶν ἡ κυήσασα, εὐχῆς γονιμώτατον,

Σαμουὴλ καρπόν σε, προσκληρωσαμένη, καὶ ἀποδοῦσα τῷ Θεῷ, τῷ εὐεργέτῃ καθάπερ ηὔξατο· διό σοι ἀνεπαύσατο, χάρις τοῦ Πνεύματος ἔνδοξε, ἀκακίᾳ συναύξοντι, καὶ φρονήσει ἐμπρέποντι.

Χρῖσμα ἱερώτατον, ὡς ἱερεὺς περικείμενος, σὺ προβλέπεις τὰ ἔμπροσθεν· καὶ προστάξει θείᾳ, χρίεις βασιλέας, καὶ τὰ ἐσόμενα δηλοῖς, κρίνων δικαίως Ἰσραηλίτην λαόν, ἀπαύστως παραβαίνοντα, καὶ τοῦ Θεοῦ μακρυνόμενον, Σαμουὴλ ἀξιάγαστε, θεοφόρε πανόλβιε.

Νῦν οὐκ αἰνίγμασιν, οὐδὲ σκιαῖς ὡς τὸ πρότερον, πρὸς δὲ πρόσωπον πρόσωπον, ὁρᾷς ὃ ἐπόθησας, τῆς σαρκὸς τὸν γνόφον, καὶ τὴν βαρύτητα, ὑπεξελθὼν καὶ οὐρανούς, περιπολεύων καὶ ἀγαλλόμενος, προφῆτα πανσεβάσμιε, τῶν προφητῶν ἰσοστάσιε, τῶν δικαίων συνόμιλε, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπαζον· καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι· οἳ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, μελῳδοῦντες ἀνεβόων· Χαῖρε κεχαριτωμένη. Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὕμνοις σου τὸ σεπτόν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, ἐβόων θιασῶται· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, στησώμεθα χορείαν, ἐξόδια βοῶντες, ἐπὶ τῇ μεταστάσει, τῆς Θεοτόκου σήμερον.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἐπάρθητε ὁρῶσαι, τὴν πύλην τοῦ Ὑψίστου, χωροῦσαν μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Γῆ μὲν τῇ σῇ ταφῇ, εὐλόγηται Παρθένε· ἀὴρ δὲ τῇ ἀνόδῳ, ἡγίασται τῇ ξένῃ, νόμῳ θανούσης φύσεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Εἰς τὰ οὐράνια, ἡ νοερά σου ψυχή, εἰς τὸν Παράδεισον, ἡ καθαρά σου σκηνή, μετατεθεῖσα ἐκ φθορᾶς, ἀγάλλεται Παναγία. Ὅθεν ἀνταπέδωκε τοῖς ἀνόμοις ὁ Κύριος· δόλον γὰρ εἰργάσαντο, τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου. Διὸ σὺν Ἀποστόλοις βοῶμεν· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν χερσὶ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐνανθρωπήσαντος ἐκ σοῦ, παραθεμένην τὴν ψυχήν, ὡς πλαστουργός σου καὶ Θεός, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον μετέστησεν· ὅθεν σε σεπτῶς μακαρίζομεν, τὴν μόνην καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες κυρίως, ὁμολογοῦντες κραυγάζομεν· Χριστὸν δυσώπει, πρὸς ὃν μετέστης, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Προφήτου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ τοῦ βλέποντος Σαμουὴλ μέλπω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Τὴν στεῖραν μου ψυχήν, ἀρετῶν εὐτεκνίαν, ἐκβλαστάνειν σαῖς εὐχαῖς, ἀξίωσον σοφέ, στειρευούσης τὸ βλάστημα, ὅπως σου ἀνευφημήσω τὴν φωσφόρον πανήγυριν, ἱεροῖς Σαμουὴλ μελῳδήμασιν.

Ὁ πάλαι τὴν νηδύν, διανοίξας τῆς Σάρρας, τὴν τῆς Ἄννης προσευχήν, πληροῖ περιφανῶς· καὶ τὴν ἄγονον γόνιμον, χάριτι ἀποτελέσας, Σαμουὴλ ὡς ἀστέρα σε, ἐξ αὐτῆς ἀνατεῖλαι εὐδόκησε.

Τῇ θείᾳ ἱερῶς, συνακμάσας παμμάκαρ, διπλοΐδι τὴν ψυχήν, ἀκτῖσι μυστικαῖς, ἐφωτίσθης τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν μύησιν, θεόφρον μυηθείς, καὶ ὡς Ἄγγελος, λειτουργήσας Θεῷ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρί, ὡς Υἱὸς πρὸ αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθείς, Υἱός σου ἀληθῶς, ἐχρημάτισεν Ἄχραντε, ἅπαντας υἱοθετήσας, τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, δουλωθέντας δεινῷ πολεμήτορι.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ὑψηλοτάτως, τῷ Θεῷ προσκολλώμενος, ἔνδοξε, ἠγαπήθης παρ' αὐτοῦ, φρονήσει θείᾳ κοσμούμενος, καὶ ἀκεραιότητι καλλωπιζόμενος.

Βίον Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς Σαμουὴλ ἐνδεικνύμενος, συλλαλοῦντας ἐμφανῶς, Ἀγγέλους ἔσχες μακάριε, καὶ τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν, μυσταγωγοῦντάς σε.

Λαμπρὸν τὸ ὄμμα, τῆς ψυχῆς ἱερῶς προσκτησάμενος, βλέπεις ὄντως τὰ μακράν, ὡς ἐνεστῶτα μακάριε, Προφήτης δεικνύμενος, τοῦ Παντοκράτορος. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ προῆλθεν, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς σωματούμενος, καὶ ἐθέωσεν ἡμᾶς, σαρκὸς προσλήψει πανάμωμε· ὅθεν ὡς Μητέρα σε, τούτου γεραίρομεν.

Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ, καυ»χώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυ»ποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γάρ ἐστιν Ἅγιος, πλὴν »σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα, Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Νόμου κρίμασιν ἐντεθραμμένος, χρῖσμα τίμιον εἰσδεδεγμένος, ὡς Ἀαρὼν ἱερωσύνῃ διέπρεψας· καὶ λαμπρυνθεὶς τὴν καρδίαν τῷ Πνεύματι, ὡς ἐνεστῶτα τὰ πόρρω διέβλεψας. Ἱερώτατε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Τὴν ὡραιότητα.

Ἐν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος· ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἁγνεύουσα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Περιβλέπτῳ πολιτείᾳ, ἱερῶς ἐγκοσμούμενος, τοῦ Θεοῦ τοὺς νόμους, τοὺς σωτηριώδεις πεπίστευσαι, τῷ Ἰσραὴλ διαγγέλλειν παραβαίνοντι, καὶ τὸν εὔσπλαγχνον, διηνεκῶς παροργίζοντι.

Ὁ Ἠλεὶ παρανομούντων, τῶν υἱῶν κατακρίνεται, καὶ δικαίᾳ ψήφῳ, θείας λειτουργίας ἀπείργεται· ὁ ἱερὸς Σαμουὴλ δὲ ὡς ὑπήκοος, τοῦ καλοῦντος, ἀπλάστῳ ψυχῇ εἰσοικίζεται.

Νομικῶν διαταγμάτων, προϊστάμενος ἄριστα, Ἀαρὼν ὡς πάλαι, τῷ Παμβασιλεῖ ἐλειτούργησας, καὶ τὰς ἐννόμους θυσίας προσενήνοχας, προτυπούσας Χριστοῦ τὴν σφαγὴν τὴν σωτήριον.

Τῇ παράφρονι λαῷ σου, Σαμουὴλ μὴ ἐμμένοντι, τοῦ Παμβασιλέως, θείαις προσαγαῖς χρίεις νεύματι, θεουργικῷ βασιλέα ὡς ᾐτήσατο, κερτομοῦντα, αὐτοῦ τὴν βουλὴν τὴν ὑπέρφρονα.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοὺς κόλπους μὴ κενώσας, τοῦ Πατρὸς ἐν τοῖς κόλποις σου, νέον ὥσπερ βρέφος, ἐπανακλιθῆναι εὐδόκησεν, ἐπ' ἀνακλήσει Παρθένε τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ᾧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ὠδὴ ε΄. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Σοφισθεὶς τῷ Πνεύματι, τῷ θείῳ ἐκ παιδός, λειτουργὸς γέγονας Θεοῦ, τῷ ἐλαίῳ ἔνδοξε τῷ τῆς χρίσεως, βασιλεῖς ἐν χάριτι, χρίων θείαις ἐπινεύσεσι.

Σοβαρῶς ἐμμένοντι, προέφης τῷ Σαούλ, ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς, Σαμουὴλ μακάριε, τὸ θεῖον βούλημα, καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν, προφανῶς τοῦ θείου Πνεύματος.

Ἀκακίᾳ πάντοτε, συζῶν τοῦ Ἰσραήλ, τὴν κακίστην μεταβολήν, προφανῶς διήλεγχες, σὺ διορθούμενος, ἱερεὺς ὡς ἔνθεος, ὡς Προφήτης ἀληθέστατος. Θεοτοκίον.

Μεθ' ἡμῶν γενόμενος, δι' οἶκτον ὁ Σωτήρ, ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, ὑπὲρ νοῦν πανάμωμε σεσωμάτωται, καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ φιλάνθρωπος γνωρίζεται.

Ὠδὴ ς΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ὁ λόγος σου, τῇ τοῦ Λόγου θεούμενος χάριτι, προεδήλου τὰ μακράν, ὡς ἐγγὺς συμβησόμενα, Σαμουὴλ Προφῆτα, ἐνδιαίτημα θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Ὑψούμενος, ὑψηλαῖς θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ὡς Προφήτης καὶ Θεοῦ, ἱερεὺς παντοκράτορος, νομικαῖς λατρείαις, καθαγνίζεις λαὸν ἀξιάγασε.

Ἠχρείωται, ὁ Σαοὺλ παραβάτης γενόμενος καὶ Θεός σοι, ἀντ' ἐκείνου Δαυῒδ τὸν πραότατον, Σαμουὴλ θεόφρον, ἐγκελεύεται χρῖσαι τῷ χρίσματι. Θεοτοκίον.

Λελύτρωται τῶν ὠδίνων, ἡ Εὔα πανάμωμε, ἀνωδίνως, σοῦ τεκούσης Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν τὰ πάθη πάντων, καὶ ὀδύνας σαφῶς θεραπεύσαντα. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, »ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· »Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνά»μεων». Συναξάριον.

Τῇ Κ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου Σαμουήλ.

Στίχ. Μύσας τελευτῇ καὶ Σαμουὴλ ὁ βλέπων,
Τὸ ζῶν ἀεὶ φῶς καὶ τελευτήσας βλέπει.
Βῆ δ᾽ ὀρόων μέλλοντα Σαμυὴλ εἰκάδι ἔνθεν.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἀρμαθαὶ Σιφὰ, ἐξ ὄρους Ἐφραίμ, ἐκ φυλῆς Λευΐ, υἱὸς Ἐλκανᾶ καὶ Ἄννης. Ὁ δὲ Ἐλκανᾶ δύο γυναῖκας ἔσχεν, ὄνομα τῇ μιᾷ Ἄννα, καὶ τῇ δευτέρᾳ Φαινάννα· καὶ ἦν τῇ μὲν Φαινάννῃ παιδία, τῇ δὲ Ἄννῃ οὐκ ἦν παιδίον. Καὶ ἀνέβη Ἐλκανᾶ προσκυνῆσαι τῷ Θεῷ μετὰ Ἄννης ἐν Σηλώμ· καὶ ἦν ἐκεῖ Ἠλεὶ καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ Ὀφνεὶ καὶ Φινεές, ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Κύριος ἀπέκλεισε τὴν μήτραν Ἄννης, καὶ ἐλύπει αὐτὴν ἡ ἀντίζηλος αὐτῆς. Ἡ δὲ προσηύξατο πρὸς Κύριον, καὶ ἐμνήσθη αὐτῆς ὁ Θεός, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Σαμουήλ, καὶ παρέθετο αὐτὸν τῷ Θεῷ· καὶ αὐξηθείς, καὶ προκόψας τῇ ἡλικίᾳ, ἦν λειτουργῶν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐγένετο εἰς Προφήτην μέγαν. Ὁ δὲ Ἠλεὶ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ὀργῇ καὶ θυμῷ Κυρίου συντριβέντες ἠφανίσθησαν, διότι παρώργιζον τὸν Θεόν. Καὶ ἐδίκασε Σαμουὴλ πάσας τὰς ἡμέρας αὐτοῦ, καὶ δόμα οὐκ ἔλαβε· καὶ χρίσας τὸν Δαυὶδ εἰς βασιλέα, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθών, καὶ πλήρης ὢν ἐτῶν, ἐτελεύτησε. Προέλαβε δὲ τὴν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη χίλια τριάκοντα πέντε, καὶ προεφήτευσεν ἔτη τεσσαράκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων τριάκοντα ἑπτὰ μαρτύρων, τῶν ἐν Βιζύῃ τῆς Θράκης μαρτυρησάντων.

Στίχ. Τρεῖς ἐνδέουσι πρὸς τὸ τοὺς κεκαυμένους,
Χάριν Τριὰς σοῦ, τετράκις τελεῖν δέκα.

Οὗτοι ὑπῆρχον. οἱ μὲν ἐκ Βυζαντίου, οἱ δὲ ἐκ Φιλιππουπόλεως. Κρατηθέντες δὲ ἐν Βιζύῃ τῆς Θράκης παρὰ Ἀπελλιανοῦ καταράτου, τοῦ τηνικαῦτα ἡγεμονεύοντος, καὶ διαφόροις βασάνοις ἐξετασθέντες, διὰ τὸ τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ ὁμολογεῖν, τελευταῖον, καμίνου ὑπὸ γῆν ἐξαφθείσης μεγίστης, ἅπαντες χεῖρας καὶ πόδας ἀκρωτηριασθέντες, ἐν αὐτῇ ἀπορρίπτονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Σεβήρου, καὶ Μέμνονος Κεντυρίωνος.

Στίχ. Ξίφει παθὼν Σεβῆρος, εὗρεν ἀξίως
Ἔπαθλα λαμπρὰ τοῦ διὰ ξίφους πάθους.
Ἔχει τὸ πῦρ σε πρὸς βραχὺν Μέμνον χρόνον·
Μένει δέ σε στέφανον εἰς ἀεὶ μένων.

Σεβῆρος ὁ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἐκ Σ δης ἦν τῆς Παμφυλίας, υἱὸς Πετρονίου τινὸς Θρᾳκὸς καὶ μητρὸς Μυγδονίας. Καταλαβὼν δὲ ἐν Φιλιππουπόλει τοὺς Ἁγίους τριακονταεπτὰ μάρτυρας, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλοῦντας, ξέεται σφοδρῶς, τὴν εὐσέβειαν παρρησιασάμενος· καὶ δακτυλίδας πυρωθείσας ἐδέξατο τοῖς δακτύλοις, καὶ ἐν τέσσαρσι ξύλοις τανυσθεὶς πρίεται. πεπυρακτωμένῳ ζωστῆρι ζωσθείς· εἶθ᾽ οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Μέμνων δὲ ὁ Κεντυρίων. ἐπὶ δύο κίοσι τανυσθείς, ἀπεδάρη τρεῖς λώρους ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν. Εἶτα ἐν καμίνῳ βληθείς, τοὺς πόδας πρότερον ἀκρωτηριασθείς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀναδησάμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας μάρτυρος Φωτεινῆς, ἔξω τῆς πόρτης τῶν Βλαχερνῶν, καὶ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Λουκίου τοῦ Βουλευτοῦ.

Στίχ. Βουλὰς ὅλας παρῆλθες τὰς Ἀχιτόφελ,
Βουλῇ μιᾷ Λούκιος ἀθλήσας ξίφει.

Ὃς ἀπὸ Κυρήνης τῆς κατὰ Λιβύην ὑπῆρχε, πρῶτος τῆς ἐν τῇ πόλει Βουλῆς, ὄγκῳ καὶ μεγέθει σώματος ὑπερέχων τῶν κατ᾽ αὐτόν, πρότερον μὲν τῇ θρησκείᾳ καὶ τῇ πλάνῃ τῶν εἰδώλων προσκείμενος, μετὰ δὲ τὸ ἀμεταπτώτως καὶ στερρῶς ἀγωνίσασθαι τὸν μέγαν ἱερομάρτυρα Θεόδωρον, τὸν τῆς πόλεως ταύτης Ἐπίσκοπον, καὶ τὸν στέφανον ἀπενέγκασθαι, κατανυγεὶς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, τὸ θεῖον δέχεται Βάπτισμα. Πείθει δὲ καὶ τὸν ἡγεμόνα Διγνιανὸν πιστεῦσαι εἰς τὸν Χριστόν, ὃν παραλαβών, κατέπλευσεν εἰς Κύπρον. Εὑρὼν δὲ ἐν αὐτῇ συλλαμβανομένους τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἀναιρουμένους, λαβὼν τὸν Διγνιανόν, τοῖς βασανισταῖς παρέδωκεν ἑαυτόν. Ἐπεὶ δὲ καθεῖλε τὸν βωμόν, τῷ ποδὶ πατάξας, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κείμενα ἀνατρέψας, προστάξαντος τοῦ τυράννου, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Ἡλιοδώρου καὶ Δοσαΐ (ἢ Δοσᾶ ἢ Σοδᾶ).

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Μέγιστόν σε ἡ τεκοῦσα, δῶρον τῷ Παμβασιλεῖ, προσάγει μακάριε, εὐχὴν ἱερὰν ἐκπληροῦσα, καὶ μελῳδοῦσα· Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἔνδον ὄντα τοῦ ναοῦ σε, καὶ κατὰ τοῦ Ἀαρών, τὴν τάξιν λατρεύοντα, τῷ ἐπουρανίῳ Δεσπότῃ, ἡ θεία χάρις ἔνδοξε, Σαμουὴλ κατελάμπρυνε.

Λόγῳ θείῳ κρίνεις μάκαρ, τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, τούτῳ τὸ δικαίωμα, πάντοτε Θεοῦ διαγγέλλων, καὶ ἀποστρέφων πᾶσαν βλάβην ἐχθρῶν προσευχῇ ἐκτενεῖ.

Πᾶσαν ὕλην ἐκκενώσας, ἔνδοξε τοῦ σοῦ νοός, ἔσοπτρον τοῦ Πνεύματος, ἐδείχθης βοῶν ἀσιγήτως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ὤφθης ἄφλεκτος τεκοῦσα, πάναγνε ὡς ἀληθῶς, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος· διὸ τὰ ὑλώδη μου πάθη, Θεοκυῆτορ φλέξον, ὡς συμπαθὴς καὶ φιλάνθρωπος.

Ὠδὴ η΄. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Κοσμηθεὶς Ἀαρὼν τῷ ἐνδύματι, τῶν Ἁγίων εἰσῆλθες εἰς Ἅγια, θυσίαις παμμακάριστε, Ἰσραὴλ ἀφαγνίζων προμηνυούσαις, τὴν σφαγὴν τοῦ Ἀμνοῦ τὴν σωτήριον.

Λογισμῷ καθαρῷ εἰσδεχόμενος, τὰς αὐγὰς Σαμουὴλ τὰς τοῦ Πνεύματος, οἷα Προφήτης ἔνθεος προμηνύεις τὰ πόρρω ὡς ἐνεστῶτα· διὰ τοῦτο πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Ἐκλεκτὸς ὁ Δαυὶδ ἐχρημάτισεν, ἐν υἱοῖς Ἰεσσαὶ ὡς ἐδήλωσας, χρίων αὐτὸν τῷ χρίσματι, Σαμουὴλ τῷ ἁγίῳ καὶ ἀνακράζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Οἱ τὴν σὴν ἐκτελοῦντες πανήγυριν, Σαμουὴλ τῶν Δικαίων συνόμιλε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τύχοιμεν, βασιλείας τῆς ἄνω ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας τῆς σῆς με ἀξίωσον, συμπαθὴς καὶ φιλάγαθε Δέσποινα, καὶ τῆς γεέννης ῥῦσαί με, καὶ τοῦ σκότους ἐκείνου τοῦ ἐξωτέρου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ γεραίρω σε.

Ὁ Εἱρμός.

«Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμε, τοὺς ἐν » μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς »ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, »εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ὠδὴ θ΄. Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἱστάμενος οἷα λειτουργός, ἐπίπροσθεν, τοῦ Δεσπότου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, μάκαρ ἀμέμπτῳ πολιτείᾳ, κοσμούμενος αὐτῷ ἐλειτούργησας, τὰς θείας ἐκφαντορίας δεχόμενος, καὶ προφητεύων ἐμφανέστατα.

Ὤφθης ἐκ νηδύος μητρικῆς, ἀοίδιμε, τοῦ Ἁγίου σκεῦος Πνεύματος· τῷ ἱερῷ συναυξηθεὶς δέ, ἐνδύματι Θεὸν ἐθεράπευσας, πρᾳότητι καρδίας πανόλβιε, καὶ διανοίας ὡραιότητι.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν, ὡς ἥλιος, Θεοφόρε ἀνατέταλκε, φέγγει πλουσίῳ χαρισμάτων, φωτίζουσα ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, ὁμίχλην τε δεινῶν ἀπελαύνουσα· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἤρθης πρὸς μονὰς φωτοειδεῖς, καὶ ἔλαμψας, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον· βλέπεις ἃ βλέπουσι Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ ἅπαντες Δίκαιοι, θεούμενος μεθέξει θεόπνευστε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν. Θεοτοκίον.

Φθορὰν μὴ γνωρίσασα ἀνδρός, τὸν ἄφθαρτον, ἐν νηδύϊ ὑποδέδεξαι, Λόγον ἡμᾶς καταφθαρθέντας, ῥυόμενον πολλοῖς παραπτώμασι, τῷ πάθει τῆς ἀφθάρτου σαρκὸς αὐτοῦ, ἄφθορε μόνη παναμώμητε. Ὁ Εἱρμός.

«Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κα»τάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, »τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐ»λογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁ Σαμουὴλ ὑμνείσθω, ὁ πρὸ συλλήψεως δοθείς, δοτὸς Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὑπὸ μητρὸς πανευκλεοῦς, καὶ βασιλεῖς χρίων οὗτος, ὡς Ἱερεὺς καὶ Προφήτης. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστολοι, ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὅτε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα μετετέθης, συνῆλθον ἐν νεφέλαις, τὸ σῶμά σου κηδεῦσαι, Παρθένε οἱ Ἀπόστολοι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ὢ τῶν ὑπερφυῶν, ἁγνή σου μυστηρίων! τοῦ Θεοῦ γὰρ ὡς Μήτηρ, πρὸς τοῦτον μεταβαίνεις, λαμπρῶς Θεομακάριστε.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Στῖφος τῶν Μαθητῶν, καὶ θείων Ἀποστόλων, ἀθροίσθητε κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμα τῆς μόνης Θεομήτορος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ α΄.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θαδδαίου καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Βάσσης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, προσομιλήσας φωτί, ἀκροτάτῳ φῶς δεύτερον, κατὰ θείαν μέθεξιν, ἀληθῶς ἐχρημάτισας· καὶ διαλύσας νύκτα πολύθεον, ψυχὰς προσῆξας τῷ Παντοκράτορι· ὅθεν γηθόμενοι, τὴν λαμπρὰν καὶ εὔσημον καὶ φωταυγῆ, μνήμην σου γεραίροντες, Χριστὸν δοξάζομεν.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, μετὰ τὴν θείαν Χριστοῦ, καὶ φωσφόρον Ἀνάστασιν, καὶ τὴν πρὸς οὐράνια, παναγίαν Ἀνάληψιν, Ἐδέσσῃ πόλει τὸ θεῖον κήρυγμα, κατεπιστεύθης· ἐν ᾗ γενόμενος, λόγοις καὶ θαύμασι, τὸν Τοπάρχην Αὔγαρον, καὶ σὺν αὐτῷ, πάντας ἐβεβαίωσας, πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Μάκαρ Θαδδαῖε Ἀπόστολε, τυφλοῖς τὸ βλέπειν τῇ σῇ, ἐπαφῇ θείᾳ δέδοται, καὶ χωλοῖς ἀρτίωσις, καὶ νοσοῦσιν ὑγίωσις, καὶ παρειμένοις αὖθις ἀνόρθωσις, καὶ ἀμυήτοις γνῶσις σωτήριος· σὺ γὰρ ἀνάπλεως, χαρισμάτων πέφυκας τοῦ παντουργοῦ, Πνεύματος πανόλβιε· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Καὶ τῆς Μάρτ. γ΄. Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἄθλησιν ποθήσασα, πολλὰς βασάνους πανεύφημε, σταθερῶς ἐκαρτέρησας· ἐντεῦθεν πρὸς ἄπονον, μετετέθης λῆξιν, καὶ ἄδυτον φέγγος, καὶ φανοτάτην χαρμονήν, καὶ δι' αἰῶνος θείαν ἀπόλαυσιν· διό σε μακαρίζομεν καὶ τὴν ἁγίαν σου σήμε-

ρον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν, ἀθλοφόρε θεόληπτε.

Μετὰ πολυώδυνα, καὶ πολυποίκιλα βάσανα, ἐν θαλάσσῃ βληθεῖσάν σε, Θεὸς διεσώσατο, ὁ Σωτὴρ τῶν ὅλων, θείᾳ δυναστείᾳ, καταπατοῦσαν τὴν ἰσχύν, τοῦ ἀλλοτρίου Βάσσα πολύαθλε· ἐντεῦθεν κατεφώτισας, τῶν εὐσεβῶν τὰ φρονήματα, ἐκτελοῦσα τεράστια, ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν.

Ὄρνις ὡς εὐκέλαδος, ἐπὶ τὸ ἄλσος φωνήσασα, τῆς ὡραίας ἀθλήσεως, τοὺς σοὺς συνεκάλεσας, νεοττοὺς ὡραίους, θήρατρα τῆς πλάνης, διαφυγοῦσα σὺν αὐτοῖς, Βάσσα θεόφρον ἀξιοθαύμαστε· μεθ' ὧν καὶ κατεσκήνωσας, πρὸς καλιὰς παμμακάριστε, οὐρανίους πρεσβεύουσα, ὑπὲρ πάντων ἑκάστοτε. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἑορτάσωμεν· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα. Χαίροις, ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορόν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα. Χαίροις ἡ ἐλπὶς καὶ προστασία ἡμῶν. Σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἤθροισται ἐκ περάτων, Γεθσημανῇ χωρίῳ, Μῆτερ Θεοῦ κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμά σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, σήμερον σὺν Ἀγγέλοις, στησώμεθα χορείαν, φαιδρὰν ἐν τῇ Κοιμήσει, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ· μένει δὲ ἀδιάφθορον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός, ἡ Θεῷ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, τῆς ἀσυγχύτου ἑνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυχήν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται, ἣν Ἀσωμάτων δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπὶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν σὴν ἑορτάζομεν, Κοίμησιν Ἄχραντε, ἐν ᾗ παραγέγονεν, ὁ διὰ σοῦ σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, μετὰ δόξης ἀφάτου, προσλαβεῖν τὸ σὸν πνεῦμα· καὶ μετέστης ἐν δόξῃ, μὴ λιποῦσα τὸν κόσμον, πρεσβείαις σου Θεοτόκε, σκέπουσα τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη δοξολογοῦσί σε· τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πιστῶς ὑμνοῦμέν σε· ὅτι μετέστης ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς, τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ, ῥυσθῆναι ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς πίστει ἀνευφημοῦντας, τὴν σὴν Παρθένε Μετάστασιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ Ἀποστόλου, καὶ ὁ τῆς Μάρτυρος.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θαδδαῖον ὑμνῶ τὸν σοφὸν θεηγόρον. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Θρόνῳ τῷ τοῦ Δεσπότου, πάνσοφε Θαδδαῖε παριστάμενος, φώτισόν μοι παράσχου, τὴν φωσφόρον σου μέλψαι πανήγυριν.

Ἄχρονον φῶς ἐν χρόνῳ, μεθ' ἡμῶν ὀφθεὶς ὁ Ὑπερούσιος, ὡς ἀκτῖνά σε μάκαρ, ἐπαφῆκε τὸν κόσμον φωτίζουσαν.

Δύναμιν περιζώσας, σὺ ὁ ἐν ἰσχύϊ ἀπροσμάχητος, τοῦ ἀλάστορος πᾶσαν, τὴν ἰσχὺν ἀφανίσαι ἐνίσχυσε. Θεοτοκίον.

Δέσποινα τῶν ἁπάντων, ὤφθης τῶν κτισμάτων, τὸν δεσπόζοντα, ἀπορρήτως τεκοῦσα, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Κανὼν τῆς Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα·

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας, Βάσσα, τιμῶ προφρόνως. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὴν σὴν εὐφημοῦντι χαρμονικῶς, πανένδοξε μνήμην, οὐρανόθεν μοι φωτισμόν, δοθῆναι δυσώπει μακαρία, καὶ ψυχοφθόρων πταισμάτων συγχώρησιν.

Οὐκ ἔφριξας δόγμα θεοστυγές, τῷ φόβῳ Κυρίου, πεφραγμένη σου τὴν ψυχήν· μαστίγων ποικίλων καὶ κινδύνων, διὸ ἀνδρείως κατετόλμησας.

Υ'πέστης βασάνους πολυειδεῖς, τρισὶ σὺν υἱέσιν Ἀθληφόρε καρτερικῶς· μεθ' ὧν ἀνεπλέξω τοὺς στεφάνους, τῆς ἀφθαρσίας, Τριάδα δοξάζουσα. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Λόγον τὸν τοῦ Πατρός, ἄνευθεν ὠδίνων, Παναγία τῶν μητρικῶν, καὶ τοῦτον ἀρρήτως ὑπὲρ λόγον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀπεκύησας.

Τοῦ Ἀποστόλου, Ὠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Αἴγλη θείας χάριτος, φωταγωγῶν λαοὺς ἔνδοξε, φῶς καθαρόν, ὤφθης τοῖς ἐν σκότει, τῶν δεινῶν ἐνυπάρχουσι.

Ἴασιν καὶ λύτρωσιν, θεουργικαῖς σοφὲ νεύσεσι, τῷ βασιλεῖ, ἤγαγες Αὐγάρῳ, πρὸς αὐτὸν ἀφικόμενος.

Οἴκους ἀπετέλεσας, τοῦ παντουργοῦ σοφὲ Πνεύματος, τοὺς γηγενεῖς, τὰ τῆς ἀπωλείας, καταστρέψας οἰκήματα. Θεοτοκίον.

Νόμου προχαράγματα, καὶ Προφητῶν φωναὶ Δέσποινα, σοῦ τὸν φρικτὸν τόκον ἀριδήλως, Θεομῆτορ ἐδήλωσαν.

Τῆς Μάρτυρος. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Ἀναφθεῖσα τῇ πίστει, καὶ τῷ θερμῷ ἔρωτι, τῆς ὑπερβαλλούσης ἀγάπης Χριστοῦ πανεύφημε, πῦρ ἀπετέφρωσας, ἐπιστασίᾳ Ἀγγέλου, καὶ λαὸν ἀγνώμονα, ἄρδην κατέφλεξας.

Γενεὰ τῶν εὐθέων, εὐλογητὴ πέφυκε, σοῦ ἐκ τῆς γαστρὸς τῶν λαμψάντων, Βάσσα πανένδοξε, συναθλησάντων σοι, καὶ ἀχλυώδη λυσάντων, παρανόμων ἔνστασιν, γνώμης στερρότητι.

Ὢ μητρὸς ὑπερβάσης, νόμους ῥευστῆς φύσεως, τῇ τῶν ὑπὲρ φύσιν ἑνώσει! Ὢ πῶς ὑπήνεγκεν, ἄδικον θάνατον, ἀλληλοτρόπως ὁρῶσα, ὧν ἐτιθηνήσατο, πίστει καὶ γάλακτι!

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με βρώσει, παρακοῆς ἔσωσας, μόνη τὴν ζωὴν τετοκυῖα τὴν ἐνυπόστατον, Κόρη πανάμωμε· ἀξιοχρέως διό σε, τὴν ἀειμακάριστον νῦν μακαρίζομεν. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς »Ἐκκλησίας δομῆτορ σύ με στερέωσον, ἐν τῇ »ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πι»στῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Προσπελάσας Ἡλίῳ τῷ νοητῷ, παρ' αὐτοῦ τὰς ἀκτῖνας τὰς μυστικάς, ἐδέξω καὶ γέγονας, ὡς ἀστὴρ φαεινότατος, καταυγάζων πάσης, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, καὶ σκεδάζων πλάνης, ὁμίχλην μακάριε· ὅθεν τὴν φωσφόρον καὶ ἁγίαν σου μνήμην, πιστῶς ἑορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Θαδδαῖε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας, ὅμοιον.

Πτερωθεῖσα τῇ πίστει τῇ θεϊκῇ, ὡς τρυγὼν σὺν τοῖς τέκνοις πρὸς καλιάς, ἀΰλους κατέπαυσας, ἱερῶς ἐναθλήσασα, ἀθληφόρε Βάσσα, Ἀγγέλων συνόμιλε, καὶ θαυμάτων ῥεῖθρα, πηγάζεις τοῖς χρῄζουσιν· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τελοῦντες τιμῶμέν σε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ἡ Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχα φθορᾶς, τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι, ἀφθαρσίαν τοῦ Πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ καὶ πάντων Βασίλισσα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε τὴν ἄϋλον· ὅθεν ἐπαξίως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεομῆτορ πανάμωμε. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν θείαν σου Κοίμησιν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὑψηλὴν τὴν διάνοιαν, ἔχων ὑπεδέξω θεῖα νοήματα, καὶ τοῦ Πνεύματος χαρίσματα, Μαθητὰ Θαδδαῖε τοῦ Παντάνακτος.

Μυστηρίων πανόλβιε θείων, ἐν μυήσει μάκαρ γενόμενος, ἀμυήτους κατεφώτισας, τὴν Τριάδα σέβειν ὁμοούσιον.

Νόμον θεῖον ἐχάραξας, μάκαρ ἐν καρδίαις, λεάνας πρότερον, ἀγνωσίας τὰ χαράγματα, καὶ τῆς δυσσεβείας τὰ ἰνδάλματα.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν Κτίστην κυήσασα, πάντων ποιητῶν ὤφθης Βασίλισσα· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν, Θεοτόκε μόνη ἀειπάρθενε.

Τῆς Μάρτυρος. Ὁ αὐτὸς Εἱρμός.

Ἀνενδοίαστον ἔχουσα, σοῦ τὸν λογισμὸν πρὸς πάλην ἐχώρησας, τοῦ δολίου πολεμήτορος, καὶ βυθῷ αἱμάτων τοῦτον ὤλεσας.

Σὲ βυθὸς κολπωσάμενος, καταδικασθεῖσαν θάνατον ἄδικον, κατηδέσθη καὶ διέσωσεν, ἀθληφόρε Βάσσα θείῳ νεύματι.

Βασιλείαν ἀσάλευτον, σὺν τοῖς εὐκλεέσιν υἱοῖς σου ἔνδοξε, ἐκληρώσω καὶ οὐράνιον, ἀληθῶς νυμφῶνα καὶ φῶς ἄδυτον. Θεοτοκίον.

Ἀλατόμητον ὄρος σε, πάλαι Ἀββακοὺμ προεῖδεν ἐν Πνεύματι, ὁ Θεὸς ἐξ οὗ ἐπέφανε, καὶ ἡμᾶς Παρθένε διεσώσατο.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὠδὴ ε'. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Τὸ τοῦ Δεσπότου θεῖον, ἐπιφερόμενος μάκαρ ὁμοίωμα, τῷ Τοπάρχῃ Αὐγάρῳ, θεῖος ἰατρὸς ἐπεδήμησας.

Ὁ ἱερὸς Θωμᾶς σε, μετὰ τὴν θείαν τοῦ Λόγου Ἀνάληψιν, κήρυκα ἀποστέλλει, πάνσοφε Θαδδαῖε τοῖς χρῄζουσι.

Νόσους δραπετευσάσας, καὶ ἰωμένας καρδίας θεώμενος, Αὔγαρος ἐπληρώθη, θείου φωτισμοῦ μεσιτείαις σου. Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Λόγον, διπλῆν ἐνέργειαν γέροντα τέτοκας, ἀπειρόγαμε Κόρη, μείνασα Παρθένος ἀμίαντος.

Τῆς Μάρτυρος. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Συνεχόμενος δίψῃ, ἔνδοξε Ἀγάπιε θεομακάριστε, τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὴν κακίαν εἰς τέλος ἐμίσησας· καὶ στεῤῥῶς ὑπέστης, τὰς ἀλγηδόνας τῶν βασάνων, καὶ δορᾶς σαρκικῆς τὴν ἀφαίρεσιν.

Στρεβλωθείς σου τὰ στέρνα, ὄνυξι ξεόμενος μάκαρ Θεόγνιε, ἐπεγνώσθης πλέον, ὡς ἐπόθεις σοφὲ καθαρώτερον, τῷ Θεῷ τῶν ὅλων· πρὸς ὃν ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ταῖς τῶν ἄθλων ἀστράπτων λαμπρότησι.

Ἀδιστάκτῳ τῇ πίστει· πάνσοφε Πιστὲ ὑπελθὼν τὸ μαρτύριον, τῶν ἀπίστων μάκαρ, ἀσυνέτους καρδίας κατέπληξας, ἐν τῷ καταθλᾶσθαι, σοῦ τὰ ὀστᾶ καὶ ἁρμονίας, διαλύσασθαι πάσας τοῦ σώματος. Θεοτοκίον.

Τῆς προμήτορος Εὔας, νῦν ἀνεκαλέσω τὴν ἧτταν κυήσασα, λυτρωτὴν τῶν ὅλων, καὶ Σωτῆρα καὶ Κτίστην καὶ Κύριον, Θεομῆτορ μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη· διὰ τοῦτό σε πίστει δοξάζομεν.

Τοῦ Ἀποστόλου Ὠδὴ ς'. Τὸν Ἰωνᾶν ἐν τῷ κήτει.

Ὁ φωτισμὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκηνώσας ἐν καρδίᾳ σου, φωστῆρα κόσμου σε Θαδδαῖε, εἰργάσατο ἀληθῆ, τὸν σκοτασμὸν τῆς ἀπάτης λύοντα.

Φέρων σαρκὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, Θαδδαῖε τὰ σωτήρια, ὡς κόσμον πάσης ἀκοσμίας, λαοὺς ἐῤῥύσω σοφὲ, καὶ πρὸς χαρὰν ἤρθης ὑπερκόσμιον.

Ὁ ὄρθρος ἡμῖν ἐφάνης τὸν ἥλιον, δικαιοσύνης ἔνδοξε δεικνύων· ἐν ᾧ φωτισθέντες, υἱοὶ φωτὸς δι' αὐτοῦ, οἱ γηγενεῖς Θαδδαῖε γεγόναμεν.

Θεοτοκίον.

Νέον ἡμῖν βρέφος ἀπεκύησας, Πατρὸς τὸν ὁμοούσιον, φθαρεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ ἀρχαῖον Ἁγνή, κάλλος αὐτὴν πάλιν ἐπανάγοντα.

Τῆς Μάρτυρος. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἱδρύματα μιαρῶν, θεῶν εἰς τέλος ἐλέπτυνας, ἑδράσασα τὴν ψυχήν, Θεοῦ πρὸς τὴν ἄφατον, ἀγάπην καὶ γέγονας, ἀθλοφόρε Βάσσα, τῶν Ἀγγέλων ὁμοδίαιτος.

Μεγάλους ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀγῶνας μάρτυς διήνυσας, μεγάλα καὶ παρ' αὐτοῦ, ἐδέξω τὰ ἔπαθλα, ἀθάνατον εὔκλειαν, καὶ παστάδα θείαν, καὶ τρυφὴν μὴ διαῤῥέουσαν.

Ὡς πάλαι τὸν Ἰωνᾶν, βυθοῦ θαλάσσης διέσωσε, Θεός σε παντουργικῇ, δυνάμει πανεύφημε, ἐν σοὶ θαυμαζόμενος, ὁ βουλαῖς Ἁγίων, καθ' ἑκάστην δοξαζόμενος. Θεοτοκίον.

Πελάγη ἁμαρτιῶν, καὶ κύματα ἀπογνώσεως, χειμάζουσί μου τὸν νοῦν· σπλαγχνίσθητι Δέσποινα, καὶ χεῖρά μοι ἔκτεινον, καὶ διάσωσόν με, τὸν Σωτῆρα ἡ κυήσασα. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ » Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἑορτὴ χαρμόσυνος, τοῦ Ἀποστόλου ἐπέστη· εὐφροσύνως σήμερον, ἐπιτελέσωμεν ταύτην· νέμει γάρ, τοῖς αὐτὸν πίστει ἀεὶ τιμῶσι, λύτρωσιν ἁμαρτημάτων, καὶ ῥῶσιν θείαν. Καὶ γὰρ ἔχει παῤῥησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν ἅπαντες εὐφημήσωμεν· τὸν αὐτόπτην τοῦ Λόγου τιμήσωμεν σήμερον· Οὗτος γὰρ τῷ κόσμῳ ἐκήρυξε τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέ-

λιον, καὶ τὰ ἔθνη σαγηνεύσας ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνήγαγε· τὴν δὲ ὁδὸν τῆς ἀληθείας ὑποδείξας, δι' αὐτῆς ἀνάγει τοὺς πιστοὺς πρὸς πατρίδα οὐράνιον· καὶ τῷ θείῳ θρόνῳ λαμπρῶς παριστάμενος, φωτισμὸν παρέχει δαψιλῶς τοῖς αὐτὸν ἐκ πόθου γεραίρουσι. Καὶ γὰρ ἔχει παῤῥησίαν, ὡς θεῖος μύστης Χριστοῦ τῆς χάριτος. Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θαδδαίου.

Στίχ. Θαδδαῖε! ποῖον ἄλλο σοι πλέξω στέφος,
Ἢ αὐτόπτην λέγειν σε, καὶ μύστην Λόγου;
Εἰκάδι πρώτῃ Θαδδαῖος βιότοιο ἀπέπτη

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐδέσσης πόλεως, Ἑβραῖος τὸ γένος ἐξησκημένος εἰς ἄκρον τὰς θείας Γραφάς· Οὗτος ἀνῆλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ προσκυνήσων ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ· καὶ ἀκούσας τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀγγελικὸν αὐτοῦ βίον ὑπερθαυμάσας, βαπτίζεται παρ' αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὸν Χριστόν, καὶ τὰ ἄπειρα θαύματα, ἃ ἐτελεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἀκούσας, ἠκολούθει αὐτῷ μέχρι τοῦ σωτηρίου Πάθους· καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν πόλιν ὑπέστρεψε· καὶ τὸν τοπάρχην Αὔγαρον βαπτίσας, καὶ τὸ περιλειφθὲν μέρος τῆς λέπρας αὐτοῦ ἰασάμενος, καὶ πολλοὺς ἄλλους διδάξας καὶ φωτίσας, καὶ Ἐκκλησίας δειμάμενος, διήρχετο τὰς πόλεις τῆς Συρίας· καὶ ἐλθὼν εἰς Βυρητόν, πόλιν τῆς Φοινίκης, κἀκεῖσε διδάξας, καὶ βαπτίσας πολλούς, ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας μάρτυρος Βάσσης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς Θεογνίου, Ἀγαπίου, καὶ Πιστοῦ.

Στίχ. Μητρὸς μιᾶς κάλλιστα παιδία τρία.
Σὺν μητρὶ Βάσσῃ πρὸς τομὴν ψυχὴ μία.
Βάσσαν σὺν τεκέεσσι τάμε ξίφος εἰκάδι πρώτῃ.

Αὕτη ἡ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐν Ἐδέσσῃ τῇ πόλει. Συνοικήσασα δὲ Οὐαλλερίῳ τινί, ἱερεῖ τῶν εἰδώλων, τρεῖς ἐξ αὐτοῦ παῖδας ἔτεκε, Θεόγνιον, Ἀγάπιον, καὶ Πιστόν, οὓς τῇ κατὰ Θεὸν ἀνέτρεφεν εὐσεβείᾳ· καὶ γὰρ αὕτη πιστὴ καὶ Χριστιανὴ ἐτύγχανεν ἐκ προγόνων. Διαβληθεῖσα οὖν παρὰ τοῦ ἰδίου ἀνδρός, παρέστη μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς τῷ Ἀνθυπάτῳ Βικαρίῳ· καὶ Χριστιανὴν ἑαυτὴν ἀναγορεύσασα, αὐτὴ μὲν καὶ οἱ δύο αὐτῆς υἱοὶ ἐβλήθησαν ἐν τῇ φυλακῇ. Ὁ δὲ Θεόγνιος, ὁ πρῶτος τῶν παίδων κρεμασθεὶς ξέεται, ἐπιθαῤῥυνούσης αὐτὸν τῆς μητρός, καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα παρακαλούσης. Εἶτα ἄγεται καὶ ὁ δεύτερος, καὶ μαστίζεται, καὶ οὕτως ἀφαιρεῖται τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέχρι τοῦ στήθους, λέγων· *Οὐδὲν ἡδὺ οὕτως, ὡς τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ.* Μετὰ δὲ τούτους, ὁ τρίτος ἀχθεὶς Πιστὸς καλούμενος, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὁμολογήσας, καὶ παντοίαις ταῖς βασάνοις δοκιμασθείς, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν σὺν τοῖς ἀδελφοῖς δέχεται· καὶ εὐθέως ἅμα τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Βάσσα, τότε μὲν ἐν τῇ φυλακῇ ἀπόσιτος ἦν· ἔνθα ὑπὸ χειρὸς Ἀγγέλου τροφὴν δεξαμένη, ἐνίσχυσεν. Εἶτα ἐξαχθεῖσα, ἀπαίροντι τῷ Βικαρίῳ ἐν Μακεδονίᾳ, ἐκελεύσθη ἀκολουθεῖν. Κἀκεῖ ἀναγκασθεῖσα θῦσαι καὶ μὴ ὑπείξασα πρῶτον μὲν ἐν ὕδατι, εἶτα ἐν πυρὶ βάλλεται, καὶ μετὰ ταῦτα λιθοβολεῖται. Διαμείνασα δὲ ἐκ πάντων ἀβλαβής, ἄγεται εἰς τὸν τῶν εἰδώλων ναόν· καὶ τὸ τοῦ Διὸς εἴδωλον κατασχοῦσα, κατέσεισεν αὐτό, καὶ εἰς τὴν γῆν κατέῤῥαξε καὶ ἐλέπτυνεν. Ἐπὶ τούτοις θηρίοις ἐκδίδοται, καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὡς ἀπὸ σταδίων τριάκοντα τῆς χέρσου ἀποῤῥίπτει· καὶ τότε μὲν ὤφθη τοῖς ὁρῶσι πόῤῥωθεν ἐπὶ θρόνου εὐπρεπῶς καθημένη, καὶ σὺν αὐτῇ τρεῖς ἄνδρες ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἐξαστράπτοντες· οἳ καὶ ἔδοξαν αὐτὴν ἅμα τῷ θρόνῳ ἐν πλοίῳ ἐπιβιβάσαι.

Μεθ' ἡμέρας δὲ ὀκτώ, ἐφάνη ἐν Ἁλωνὶ τῇ νήσῳ καθ' Ἑλλήσποντον· καὶ τοῦτο γνοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ὁ ἀνθύπατος, Φιλίππου τινὸς καταμηνύσαντος, γράφει τῷ Κονσουλαρίῳ Κυζίκου τῆς Ἑλλησποντίων Ἐπαρχίας κατασχεῖν αὐτήν· Ὁ δέ, εὑρὼν αὐτήν, μὴ πειθομένην θυσίας προσενεγκεῖν τοῖς εἰδώλοις, προσέταξεν εἰς τοὐπίσω δεθῆναι τὰς χεῖρας αὐτῆς· εἶτα θλασθῆναι τὰ μέλη, καὶ οὕτω τμηθῆναι τὴν κεφαλήν· Τούτου γενομένου, τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ ἐναπέθετο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὠδὴ ζ΄. Παῖδες θεοσεβεῖς.

Θαύματα ἐκτελῶν τῇ ἐπικλήσει, Κυρίου φανέντος ὕλῃ σώματος, ἐπεσπάσω λαούς τε, καὶ πόλεις πανεύφημε, εἰς βεβαίαν πίστιν κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἔστησας σηπεδόνα ἀθείας, νοστίμων σου λόγων θείῳ ἅλατι· καὶ ἰάσω καρδίας, τῷ βέλει τοῦ ὄφεως, πληγωθείσας μάκαρ Ἀπόστολε, Εὐλογητὸς ἐκβοῶν ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ἤρθης πρὸς ὕψος θεωρίας, πλησθεὶς ὦ Θαδδαῖε θείου Πνεύματος, καὶ σωτήριον λόγον, ἐνθέως ἐπλούτησας, καὶ λαοὺς βοᾶν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Γνώμῃ οἰκείᾳ ὀλισθαίνων, καὶ πράξεις ἀτόπους περικείμενος ἐπὶ σὲ καταφεύγω· βοήθει μοι Δέσποινα, μετανοίας τρόπους παρέχουσα, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἵνα δοξάζω σε.

Τῆς Μάρτυρος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ῥώμῃ θείᾳ τὴν φλόγα, τοῦ πυρὸς διελθοῦσα μάρτυς ἀπήμαντος, πυρὶ τῶν σῶν αἱμάτων, ὡς ὕλην τὴν ἀπάτην, ἐκβοῶσα κατέφλεξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ λεόντων πεδήσας, τὰς ὁρμὰς ἐν τῷ λάκκῳ, σώζων τὸν σὸν Δανιήλ, ἀνάλωτον δεικνύεις, θηρῶν τὴν Ἀθληφόρον, μελῳδοῦσάν σοι Δέσποτα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φανοτάταις ἀκτῖσι, τοῦ Σταυροῦ λαμπομένη Βάσσα ἡ ἔνδοξος, τὸ σκότος τῆς ἀπάτης, ἀπείραστος διέβη, καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησεν, ἀναβοῶσα· Χριστέ, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τὰς πολυπλόκους, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων σειρὰς θεόνυμφε, τὸν αἴροντα τοῦ κόσμου, Θεὸν τὴν ἁμαρτίαν, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, εὐλογημένη ἁγνή, ἀεὶ δεδοξασμένη.

Τοῦ Ἀποστόλου Ὠδὴ η΄. Νικηταὶ τυράννου.

Οὐρανὸς ἐφάνης, δόξαν διηγούμενος Θεοῦ Θαδδαῖε, καὶ ἐθνῶν ἐγένου, φωτισμὸς πρὸς πίστωσιν θείαν ἐνάγων, τοὺς θερμῶς βοῶντας· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥῶσιν ἀσθενοῦσι, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν καὶ παρειμένοις, εὐδρομίαν μάκαρ, χορηγῶν τοῦ Πνεύματος τῇ δυναστείᾳ, πόλεως Ἐδέσσης, φωστὴρ ἐχρημάτισας, τῆς ἀεὶ πιστῶς σε, Θαδδαῖε εὐφημούσης.

Ὁ περιουσίᾳ, θαυμασίων ἄπιστον ἔθνος εἰς πίστιν, ἐπινεύσει θείᾳ, μεταποιησάμενος, καὶ ἐξ εἰδώλων, πλάνης διασώσας, τοὺς αὐτῷ προστρέχοντας, πίστει κατὰ χρέος δοξάζεται Θαδδαῖος.

Θεοτοκίον.

Νόμου τὸ σκιῶδες, ἀνεπαύθη Δέσποινα, σοῦ κυησάσης, νόμου τὸν δοτῆρα, χάριτι φωτίζοντα τὴν οἰκουμένην· ὃν ἀεὶ δυσώπει, νόμῳ με ἑπόμενον, τῷ τῆς ἁμαρτίας, οἰκτεῖραι διὰ τάχους.

Τῆς Μάρτυρος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὁ τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, ἑαυτῷ περιθέμενος, σοῦ τὸ ἀσθενὲς περιφανῶς ἐπτέρωσε, καὶ σὲ ἀπειργάσατο, δυνατωτέραν μάρτυς πυρός, ὕδατος θηρῶν καὶ πριστηρίων ὀργάνων, πιστῶς ἀναβοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς ἠρίστευσαν, καὶ ἀνδρείως ἐνίκησαν, οἱ παῖδες οἱ σεπτοὶ τὴν ἐναντίων ἔνστασιν, ὁ θεῖος Θεόγνιος, ὁ ἱερὸς Ἀγάπιος ἅμα τῷ Πιστῷ, ἔργῳ καὶ λόγῳ δειχθέντι· καὶ νίκης τοὺς στεφάνους, πρὸς Θεοῦ δεδεγμένοι, αὐτὸν ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡσεὶ ἐλαία εὔκαρπος, ὡς πολύφορος ἄμπελος, κλήμασι τρισὶν εὐθυνουμένη τέθηλας· μεθ' ὧν ἐγεώργησας, ὁμολογίας βότρυας, οἶνον μαρτυρίου, ἀναβλύζοντας Βάσσα, εὐφραίνοντα καρδίας, εὐσεβῶς τῶν βοώντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺν ἀσωμάτοις τάξεσι, σὺν μαρτύρων στρατεύμασι, θρόνῳ παρεστῶτες, τοῦ Θεοῦ πανεύφημοι, καὶ δόξης καὶ χάριτος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενοι, λύσατε ἡμῶν, τῶν ἐγκλημάτων τὸν ζόφον, τῶν πίστει ἐκτελούντων, τὴν φωσφόρον καὶ θείαν, καὶ πλήρη χαρισμάτων, ὑμῶν αἰσίαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ὁ οὐρανοὺς τῷ νεύματι, καὶ τὴν γῆν τῷ βουλήματι, Λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργήσας ἄχραντε, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον, ἐκ σοῦ σαφῶς ἠνέσχετο, σάρκα ἑαυτῷ, οἰκοδομῆσαι τὴν φύσιν, ἡμῶν ἀναχωνεύων, συντριβεῖσαν ἀπάτῃ τοῦ ὄφεως Παρθένε, ὁ μόνος ἐλεήμων.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, »τῷ Δημιουργῷ καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες »εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, »εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Ἀποστόλου Ὠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰδὼν τὰς δι' αἰῶνος, θείας ἀντιδόσεις, καὶ ἐφετῶν ἀκροτάτῳ τρανότερον, μάκαρ ἐγγίζων, Θαδδαῖε, τέρπου καὶ χόρευε.

Ὡς κέδρος ὡς μεγίστη, ἔνδοξε Θαδδαῖε, ταῖς ἀρεταῖς ἀνυψώθης κυπάρισσος, εὐωδιάζων καρδίας, τῶν εὐφημούντων σε.

Συνήφθης Ἀποστόλων, μάκαρ καὶ μαρτύρων, καὶ Ἀσωμάτων χορείαις γηθόμενος· μεθ' ὧν δυσώπει σωθῆναι, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ἡ μνήμη σου πλουσίως, φέγγει χαρισμάτων, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίζουσα, ἀνευφημεῖν σε Θαδδαῖε, πάντας προτρέπεται.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, ταῖς ἁμαρτίαις ψυχήν μου ἀγάθυνον, ἡ τὸν πανάγαθον Λόγον, ἀποκυήσασα.

Τῆς Μάρτυρος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰδεῖν ἐφιεμένη ἃ ὀφθαλμός, γηγενοῦς ἀληθῶς οὐχ ἑώρακε, τὰ τῆς σαρκός, ἔφερες ἐπίπονα ἀνδρικῶς, θλάσιν μελῶν πανεύφημε, ὅρμημα θηρίων, καῦσιν πυρός, θαλάσσης τρικυμίαν, αὔλῳ φωταυγίᾳ, φαιδρυνομένη παμμακάριστε.

Ὡς ὄντως φωτοφόρος καὶ εὐπρεπής, θεοφόρε σελήνη ἀνέτειλας, θεῖον χορόν, οἷά περ ἀστέρων φωτοφανῶν, ἐπαγομένη χάριτι, σοῦ τῶν προελθόντων ἐκ τῆς γαστρός· καὶ νῦν τὴν οἰκουμένην, αὔλῳ φωταυγίᾳ, καταφαιδρύνετε μακάριοι.

Στηρίξαντες ἐν πέτρᾳ ὑπομονῆς, διανοίας τὰς βάσεις μακάριοι, τῶν πειρασμῶν, ταῖς πολυειδέσιν ἐπαγωγαῖς, ὡς ἀληθῶς ἀκλόνητοι, ὤφθητε καὶ νίκην μετὰ Χριστοῦ, ἀράμενοι σὺν τούτῳ, ἀεὶ συμβασιλεύειν, κατηξιώθητε γηθόμενοι.

Ἡ ὄντως ἀκεραία περιστερά, ἡ τρυγὼν τὸν Θεὸν ἀγαπήσασα, ἡ χελιδών, θείοις ἀναπτᾶσα σὺν νεοσσοῖς, πρὸς οὐρανοὺς ἐσκήνωσε, κράτος πρὸς τὸ θεῖον καὶ νοερόν, χειμῶνα διαδρᾶσα, καὶ θήρατρα δαιμόνων, Βάσσα ἣν πόθῳ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον τεκοῦσα, καὶ λυτρωτήν, θαυμαστὴ καὶ φιλάγαθε Δέσποινα, ἁμαρτιῶν, λύτρωσίν μοι δίδου ταῖς προσευχαῖς· καὶ τὴν ψυχήν μου πάναγνε, τὴν κεκακωμένην τοῖς λογισμοῖς

ἀγάθυνον καὶ δεῖξον, παθῶν θανατηφόρων, λελυτρωμένην παναμώμητε. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς » κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς ὤφθη τοῖς » ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, » εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγ» γέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν ».

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐδέσσης ἐχρημάτισας, φωστὴρ Θαδδαῖε πάνσοφε· ἐν ᾗ κηρύξας τὴν θείαν, οἰκονομίαν τοῦ Λόγου, καὶ τὸν Τοπάρχην Αὔγαρον, καὶ σὺν αὐτῷ δὲ ἅπαντας, φωτίσας λάτρας ἔδειξας, τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, Ἀπόστολε θεοκήρυξ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Μνήσθητι ἐκτενῶς, τῶν σὲ παρακαλούντων, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων τὴν ἱεράν σου Κοίμησιν.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Δεῦρό μοι Μαθητῶν, τὸ στίφος τῇ Παρθένῳ, ἐξόδιον τὸν ὕμνον, εἷς ἕκαστος φερέτω, τῇ ἑορτῇ ἁρμόδιον.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Στίφος τῶν Μαθητῶν, προθύμως ἐν νεφέλαις, ἀθροίσθητε κηδεῦσαι, τὸ θεοδόχον σῶμα, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Δόξα καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἐπάρθητε ὁρῶσαι, τὴν πύλην τοῦ Ὑψίστου, χωροῦσαν μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Κύριον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΒ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθονίκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου τρία.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Πρώτην ἀγαθότητα, καὶ ὑπὲρ νοῦν ὡραιότητα, ἐκζητῶν Ἀγαθόνικε, χαίρων προσεχώρησας, πρὸς τοὺς προκειμένους, γενναίους ἀγῶνας· καὶ συμπλακεὶς τῷ δυσμενεῖ, ἀνδρειοτάτως εἰς γῆν κατέρραξας, καὶ νίκης τὸ φαιδρότατον, προσανεπλέξω διάδημα, δυσωπῶν τὸν φιλάνθρωπον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Σοφίᾳ κοσμούμενος, λόγον ζωήρρυτον ἔβλυσας, ἐπιστρέφων τοὺς ἄφρονας, ἐλέγχων τὸν τύραννον, τῆς πολυθεΐας, ζάλην κατευνάζων, ἐπιστηρίζων τοὺς πιστούς, προσεπιμένειν τῇ θείᾳ χάριτι· διὸ τὰ χαλεπώτατα, ὑπενεγκὼν πειρατήρια, πρὸς τὰ ἄνω βασίλεια, στεφηφόρος ἀνέδραμες.

Αἵματι σταζόμενος, τῆς καρτερᾶς σου ἀθλήσεως, τῷ Δεσπότῃ παρέστηκας, θῦμα εὐωδέστατον, καθαρὰ θυσία, εὐπρόσδεκτον δῶρον, ἱερωτάτη προσφορά, καὶ ἱερεῖον τέλειον ἄμωμον· διὸ ταῖς ἱκεσίαις σου, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, ἐν εἰρήνῃ συντήρησον, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Λούπου τρία, ὅμοια.

Λοῦπος ὁ μακάριος, τῆς ἀθεΐας διέλυσε, τὸν κρυμὸν τὸν βαρύτατον, θέρμῃ θείου Πνεύματος· καὶ τμηθεὶς τῷ ξίφει, ἰάσεως ῥεῖθρα, ἀναπηγάζει καὶ ψυχάς, καταταχείσας δροσίζει χάριτι· αὐτὸν ἀνευφημήσωμεν, ὡς πρεσβευτὴν ἡμῶν ἄριστον, καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα, εὐσεβῶς φιλομάρτυρες.

Ἑλλήνων σεβάσματα, βυθῷ ὑδάτων παρέδωκας, καὶ ἀθέους κατέπληξας, ὁρῶντας τὰ θαύματα, τὰ τῇ σῇ παμμάκαρ, τελούμενα πίστει· μέσον ἐκείνων δὲ ἑστώς, λουτρὸν τὸ θεῖον ἐξ ὕψους δέδεξαι, Θεοῦ σε μεγαλύνοντος, ὡς γνησιώτατον μάρτυρα, καὶ γενναῖον ἀδάμαντα, καὶ Ἀγγέλων συμμέτοχον.

Πειρώμενοι τέμνειν σε, ἐχθροὶ ἀλλήλους κατέτεμνον· καὶ τοῖς βέλεσι βάλλοντες ἀλλήλους ἐτίτρωσκον, ἀθλοφόρε Λοῦππε· καὶ πρίζειν δοκοῦντες, δένδρῳ προσῆξαν τὴν πληγήν, ἐσκοτισμένοι μάκαρ ὑπάρχοντες· ἐφρούρει γάρ σε Κύριος, δι' ὃν τὸ πάσχειν προῄρησο, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε.

Δόξα, Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Φερωνύμως ἐκλήθης, τῆς ἀγαθῆς νίκης ἐπώνυμος, Ἀγαθόνικε πολύαθλε· τῷ γὰρ θείῳ ἔρωτι τρωθείς, εἰδωλικὴν ἀπάτην, καὶ τυραννικὴν πλάνην ἀπαρνησάμενος, πρὸς ζωὴν τὴν ἀμείνω

παραδόξως μεταβέβηκας· διὸ ἐν τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ὁ αὐτὸς Ἦχος. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἔπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι· Διό περ πανταχόθεν θείᾳ δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιὼν κατελάμβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ· ἣν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δῆμος τῶν Μαθητῶν, ἀθροίζεται κηδεῦσαι, Μητέρα Θεοτόκον, ἐλθόντες ἐκ περάτων, παντοδυνάμῳ νεύματι.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Νύμφη ἡ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Παρθένος, τῶν ἐκλεκτῶν ἡ δόξα, καύχημα τῶν παρθένων, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται.

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Ἤθροισται ὁ χορός, Μαθητῶν παραδόξως, ἐκ τῶν περάτων κόσμου, κηδεῦσαί σου τὸ Σῶμα, τὸ θεῖον καὶ ἀκήρατον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Φερωνύμως τὴν κλῆσιν δεξάμενος, τῶν ἀγαθῶν θησαυρῶν, ναὸν σεαυτὸν καθιέρωσας, μάρτυς Ἀγαθόνικε, τῷ τῶν ἁπάντων βασιλεῖ, καὶ ἐν βασάνοις νομίμως ἀγωνισάμενος, τοῦ δεινοῦ Βελίαρ καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ νίκης ἄρας τρόπαιον, στεφανηφόρος ἐν ὑψίστοις Θεῷ παρίστασαι· ᾧ καὶ πρεσβεύων μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν σὲ γεραιρόντων, μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Παρθενικαὶ χορεῖαι σήμερον, μυστικῶς τῇ κλίνῃ τῆς Παρθένου καὶ Μητρός, κύκλῳ παρίστανται· καὶ ψυχαὶ Δικαίων περιϊπτάμεναι, τὴν Βασιλίδα γεραίρουσιν· αἱ μέν, ὡς προῖκα τὴν παρθενίαν, ἀντὶ μύρου κομίζουσαι· αἱ δέ, τὴν ἄϋλον ὑμνῳδίαν, τὰ τῆς ἀρετῆς προσάγουσαι· πρέπει γὰρ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς Βασιλίδα, ταῖς βασιλικαῖς τῶν ἀρετῶν δορυφορεῖσθαι λαμπροφορίαις. Αἷς καὶ ἡμεῖς, βίον καθαρὸν συνεισενεγκόντες, ἐξέλθωμεν πρὸς κηδείαν, τῆς ὄντως Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, αὐτὴν συμφώνως μακαρίζοντες.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πλατυτέρα οὐρανῶν, ἀναδειχθεῖσα ἐπὶ γῆς, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργόν, νῦν εἰς αὐτὰ τὰ οὐράνια ἐκ γῆς μετέστης. Δικαίων δὲ ψυχαὶ καθορῶσαί σε, Ἀγγέλων οἱ χοροὶ κατοπτεύοντες, ὡς Βασιλίδι αἴνεσιν ἀξίως, διαπαντός σοι προσάγουσι. Διὸ πρεσβεύειν, μὴ διαλίπῃς ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα ὅμοιον.

Ἀποστόλων ὁ χορός, διεσπαρμένος ἐν τῇ γῇ, συνηθροίσθη ἐν Σιών, ἵνα προπέμψῃ ἀπὸ γῆς, τὴν Θεοτόκον πρὸς τὸν Ὕψιστον, ὅν περ ἔτεκεν. Δυνάμεις οὐρανῶν, αἱ ὑπερκόσμιαι, προέτρεχον ὁμοῦ, καὶ συνεχόρευον, πνευματικῶς κραυγάζουσαι· Εὐφραίνεσθε, οἱ οὐρανοὶ προσδεχόμενοι, Θεοῦ Μητέρα, δι' οὗ δεσπόζει ὁρατὰ καὶ ἀόρατα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Πρῶτος Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἀγαθονίκου τοὺς πόνους μέλπειν θέμις. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὠδὴν ἐπινίκιον.

Ἀγάθυνον Ἅγιε κεκακωμένην, ψυχήν μου τοῖς πάθεσιν, ἀγαθὸς γενόμενος, τοῦ ἀγαθοῦ μιμητής· καὶ λόγον δίδου τὴν σεπτήν, δοξάσαι μνήμην σου.

Γνωστὸς τῷ γινώσκοντι τὰ πάντα μάρτυς, ἐγένου θεόπνευστε, καὶ τὴν τούτου σάρκωσιν, ἐθνῶν ἐνώπιον, ἐκήρυξας τὸν τῆς σαρκός, μὴ πτήξας θάνατον.

Ἀνέστησας λόγῳ τοὺς πεπτωκότας, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, κοινωνοὺς ἀνέδειξας, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῆς αἰωνίου εὐσεβῶς, μάρτυς πολύαθλε·

Θεοτοκίον.

Θαυμάτων ἐπέκεινα τὸ μέγα θαῦμα, Σεμνὴ τῆς λοχείας σου, καθορᾶται· τίκτεις γάρ, ἐν

ὁμοιώματι σαρκὸς γενόμενον Χριστόν, δίχα τροπῆς καὶ φυρμοῦ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Λούπου, ἔχων τήνδε τὴν Ἀκροστιχίδα·

Ὑμνῶ σε Λοῦππε μάρτυς ἠγλαϊσμένε. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Ὑμνοῦντι τὴν φαιδράν, καὶ φωσφόρον σου μνήμην, Στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, γενναῖε ἀθλητά, τὴν ψυχήν μου κατάγαυσον, λάμψεσι ταῖς ἀνεσπέροις, αὐγαζόμενος πάντοτε, καὶ τῷ θείῳ φωτὶ παριστάμενος.

Μαρτύρων ὑπελθών, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, ὡμολόγησας Θεόν, ὀφθέντα ἐπὶ γῆς, καὶ τὴν φύσιν θεώσαντα, πάνσοφε τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ θεοὺς ἐξηφάνισας, τῶν Ἑλλήνων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ναμάτων ζωτικῶν, πληρωθεὶς τὴν καρδίαν, ὥσπερ θεῖος ποταμός, τὰ ῥύματα σοφέ, τῆς ἀπάτης ἐξήρανας· πίστει δὲ τὰς διανοίας, τῶν ἀνθρώπων κατήρδευσας, βλαστανούσας καρπὸν ἐπουράνιον. Θεοτοκίον.

Ὡς ὄρθρος εὐπρεπής, ἐκ λαγόνων ἀνίσχεις, Ἰησοῦν τὸν φωτισμόν, ἁπάντων καὶ Θεὸν ἀπειρόγαμε Δέσποινα, νύκτα τῆς πολυθεΐας, ἐκμειοῦντα καὶ λάμψεσιν, ἀνεσπέροις τὸν κόσμον φωτίζοντα.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὠδὴ γ΄. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ὁ ματαιόφρων ταῖς θωπείαις σε, δολερῶς συλῆσαι ἐπήλπιζεν· ἐματαιώθη δὲ αὐτοῦ, τὸ ἀλλόκοτον φρόνημα, ἡδρασμένου σου ἐν πέτρᾳ, ἀψευδοῦς μάρτυς πίστεως.

Ὑπερνηξάμενος τὸ πέλαγος, ἀλγεινῶν καὶ πόνων τοῦ σώματος, τῇ κυβερνήσει τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε, προσωρμίσθης πρὸς λιμένας, νοητοὺς ἀγαλλόμενος.

Τομαὶ στρεβλώσεις τε τοῦ σώματος, ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθωσαν σήμερον· ξίφη καὶ τήγανα καὶ πῦρ, καὶ θηρία καὶ θάνατον, οὐ πτοοῦμαι ἀνεβόας, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε. Θεοτοκίον.

Ὁ κατὰ φύσιν ἀπερίγραπτος, μορφωθεὶς ἐκ σοῦ τὸ ἡμέτερον, περιγραφὴν σωματικῶς, ὑπεδέξατο Δέσποινα, ἐν οὐσίαις καὶ θελήσεσι, διτταῖς γνωριζόμενος.

Τοῦ Ἁγίου Λούπου. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Στηριχθεὶς τοῦ Πνεύματος, τῇ ἀηττήτῳ δυνάμει, πρὸς τοὺς ἀγῶνας μάρτυς, ἐναπεδύσω ἀνδρικῶς, καὶ τὸ τῆς πλάνης φρύαγμα κατήργησας, Λοῦππε παμμακάριστε.

Ἐπιγνούς σε μάρτυρα, τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ ἀπηνὴς διώκτης, θωπείαις σου τὸν λογισμόν, ἐξαπατῆσαι ἤλπιζεν· ἐψεύσθη δὲ ὅμως ὁ παμπόνηρος.

Λύρα ὥσπερ Πνεύματι, τῷ παντουργῷ κρουομένη, ἀναφωνεῖς τυράννων, ἐνώπιον χαρμονικῶς, μέλος ἐνθέου γνώσεως, καταθέλξας πίστει τοὺς προστρέχοντας. Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ σου, κατασκηνώσας ὡς οἶδε, τῆς παρθενίας κλεῖθρα, οὐ παρεσάλευσεν Ἁγνή· ἐν ἀσαλεύτῳ πέτρᾳ δέ, τῆς πίστεως πάντας ἐστερέωσεν. Ὁ Εἱρμός.

«Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, »καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε Συνα»γωγή, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· »Ἅγιος εἶ Κύριε».

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀθλήσει λαμπρυνθείς, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, ἐξήστραψας σοφέ, ἰαμάτων ἀκτῖνας, καὶ σκότος ἐμείωσας, τῶν δαιμόνων ἐν χάριτι· ὅθεν ἅπαντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζομεν, θεομακάριστε μάρτυς, ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Δόξα, Τοῦ Ἁγίου Λούπου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸ ὀπτικόν σου τῆς ψυχῆς ἐκκαθάρας, καθυπεδέξω τὴν αὐγὴν τῆς Τριάδος, καὶ τὰς ἐν ζόφῳ πάνσοφε ἐφώτισας ψυχάς, αἴγλῃ θείων λόγων σου, Λοῦππε μάρτυς Κυρίου· ὅθεν πρὸς ἀνέσπερον, μεταβέβηκας φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως δυσωπῶν, τῶν σὲ τιμώντων καὶ πίστει ὑμνούντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος ὁ αὐτός. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβόησον Δαυΐδ, τίς ἡ παροῦσα Ἑορτή; Ἣν ἀνύμνησα φησίν, ἐν τῷ Βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον, μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονάς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς ἄνευ σπορᾶς γεννηθείς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες, καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα, πρὸς τὰ ἄνω βασίλεια.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὠδὴ δ΄. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Ὑπῆλθες τῶν μαρτύρων τὸ στάδιον σοφέ, ὅπλῳ θείας πίστεως, λαμπρῶς περιφραχθείς· περι-

πλακεὶς δέ, τῷ δυσμενεῖ κατὰ κράτος, τοῦτον νικήσας, καθυπέταξας ποσί σου, μάρτυς ἀθλητὰ Ἀγαθόνικε.

Σοφίᾳ σου τῶν λόγων, καὶ ἔργων ἱερῶν, θείαις ἐπιδείξεσιν, ἐξέπληξας ἐχθρούς, ὑπολαβόντας τὸ καρτερὸν τοῦ νοός σου, καταπαλαῖσαι, καὶ πρὸς πλάνην καθελκύσαι, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικε.

Πυρὶ ὁλοκαυτώσας ἀγάπης θεϊκῆς, σοῦ τὸν νοῦν ἀοίδιμε, τὸ πῦρ τῶν δυσσεβῶν, οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλὰ ἀνάψας ὡς ἄνθραξ, τῆς ἀθεΐας, ἐνεπύρισας τὴν ὕλην, μάρτυς ἱερὲ Ἀγαθόνικε.

Θεοτοκίον.

Ὁ νώτοις ἐπιβαίνων, Ἁγνὴ χερουβικοῖς, σαρκωθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, σοῦ ταῖς ἀγκάλαις καθέζεται ὥσπερ βρέφος, καὶ νηπιάζει, νηπιόφρονα τὸν πάλαι, σῴζων γεγονότα πρωτόπλαστον.

Τοῦ Ἁγίου Λούπου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὑπερβὰς τῆς ἀνθρωπίνης, ἀσθενείας μακάριε, τοὺς γεώδεις ὅρους, ἔφερες πληγὰς ῥαβδιζόμενος, ῥάβδον δυνάμεως φέρων τὸν σωτήριον, παναοίδιμε, Λοῦππε Σταυρὸν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Πεποιθὼς καθάπερ ὄρος, ἐπὶ Κύριον ἔμεινας, ἀθλοφόρε Λοῦππε, θείᾳ συμμαχίᾳ ἀσάλευτος· τοὺς σπαραγμοὺς τῶν μελῶν σου ὅθεν ἤνεγκας, ἀνυψούμενος, πρὸς οὐρανὸν θείῳ ἔρωτι.

Πλήρης πίστεως ὑπάρχων, καὶ σοφίας καὶ χάριτος, ἀνομούντων μέσον, Λόγον τοῦ Θεοῦ ὡμολόγησας· τῶν πεμπομένων βελῶν δὲ οὐκ ἐφρόντισας, εἰργομένων, δυνάμει Χριστοῦ προσεγγίσαι σοι.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ καθάπερ ὄμβρος, τῆς σοφίας ἡ ἄβυσσος, Ἰησοῦς κατῆλθε, μόνην καθαράν σε εὑράμενος, Θεογεννῆτορ Παρθένε καὶ κατέκλυσεν, ἀσεβείας, χειμάρρους δεινοὺς θείᾳ χάριτι.

Τοῦ Ἁγίȣ Ἀγαθονίκȣ. Ὠδὴ ε'. Τὸ φαεινὸν ἡμῖν.

Νόμοις ἀντέθηκας τοῦ ἀλάστορος, νόμον σωτήριον, ἐννομώτατος ὡς μάρτυς ἔνδοξε, τοῦ νομοδότου πάντων καὶ δεσπόζοντος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ περιβόητος καὶ περίδοξος, μάρτυς γενόμενος, Ἀγαθόνικος νῦν μακαρίζεται, σὺν οὐρανίαις πάντοτε Δυνάμεσι, φαιδρῶς ἀγαλλόμενος.

Ὑπὲρ τὸ ζῆν θανεῖν εἵλου ἔνδοξε, ὅπως τὴν μέλλουσαν, ὡς ἀΐδιον καὶ αἰωνίζουσαν, ζωὴν κερδίσῃς· ὅθεν ξίφει τέμνοντι, κλίνεις τὸν αὐχένα σου.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὰ θαυμάσια προορώμενος, θείῳ ἐν Πνεύματι, Ἡσαΐας ἀνεκραύγαζε· Ἰδοὺ ἐν μήτρᾳ ἕξεις τὸν ἀχώρητον, σαρκούμενον Ἄχραντε.

Τοῦ Ἁγίου Λούπου. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Μεληδὸν ἠπείλησαν, συγκόπτειν σὲ ἐχθροί, ἑαυτοὺς μᾶλλον δὲ σοφέ, θεϊκαῖς προστάξεσι κατατέμνοντες, ἀσινῆ καὶ ἄτρωτον, κατενόουν φυλαττόμενον.

Ἀπαιωρήσας ἔνδοξε, τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν πέτραν τὴν ἀρραγῆ, οὐδαμῶς τοῖς κύμασι μάρτυς σεσάλευσαι, τῶν πικρῶν κολάσεων, θείᾳ ῥώμῃ δυναμούμενος.

Ῥαντισμοῖς αἱμάτων σου, πυρὰν εἰδωλικήν, ἐναπέσβεσας ἀθλητά· καὶ πυρὶ τῶν ἄθλων σου πᾶσαν κατέφλεξας τὴν ἀπάτην Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ πυρακτούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἁγνὴν ἁγνεύοντι, τιμήσωμεν νοΐ, καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ· καὶ ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὠδὴ ς'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Μυριόλεκτον πληθύν, Αἰθιόπων νοητῶν, κατεπάλαισας σοφέ, ἀσθενείᾳ τῆς σαρκός, καὶ ἥνωσαι, ταῖς μυριάσι, τῶν νοερῶν λειτουργῶν.

Ἐπορεύθης ἀνδρικῶς, μαρτυρίου τὴν ὁδόν, καὶ ἐστένωσας ὁδούς, τῆς κακίας Ἀθλητά· καὶ ἔφθασας, τὰς εὐρυχώρους, σκηνώσεις τῶν οὐρανίων νοῶν.

Λαμπρυνθεὶς ὥσπερ χρυσός, τῇ χωνείᾳ τῶν δεινῶν, παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, Ἀγαθόνικε σοφέ, ἐκσφράγισμα, ἐδείχθης θείοις, ἀποτεθεὶς θησαυροῖς.

Θεοτοκίον.

Παρθενεύεις ὡς τὸ πρίν, καὶ τεκοῦσα τὸν Χριστόν, γαλουχεῖς πᾶσι τροφήν, τὸν παρέχοντα Ἁγνή· παράδοξον, σεμνὴ τὸ θαῦμα καὶ ἀκατάληπτον.

Τοῦ Ἁγίου Λούπου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ὑπέφερες, τῆς σαρκὸς τὰς βασάνους στερρότατα, βασανίζων, ἀνομούντων φρονήματα ἄθεα, καὶ πικρῶς μαστίζων, τῶν δαιμόνων πληθὺν ἀξιάγαστε.

Συνέσεισας, καὶ ὡς χοῦν τοὺς θεοὺς κατελέπτυνας, τῶν ἀθέων· σεαυτὸν δὲ ἀνέστησας

ἔμψυχον, εὐσεβείας στήλην, καὶ εἰκόνα ἀνδρείας θεόπνευστε.

Ἠγάλλετο, ἐντρυφῶν ταῖς βασάνοις, ὁ ἔνδοξος ἀθλοφόρος, προορῶν τοὺς στεφάνους ἐν πνεύματι, καὶ τὴν δι᾽ αἰῶνος, ἐσομένην τοῖς μάρτυσιν εὔκλειαν.

Θεοτοκίον.

Γεγέννηκας, ὃν Πατὴρ πρὸ αἰώνων γεγέννηκε, προανάρχως καὶ μαστοῖς, τὸν τροφέα ἐθήλασας· ὑπὲρ νοῦν τὸ θαῦμα, ὑπὲρ λόγον Ἁγνὴ τὸ μυστήριον.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμε-»ρον, ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεό-»μενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν »Δυνάμεων».

Κοντάκιον, Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Τὴν κλῆσιν ἀγαθήν, κεκτημένος θεόφρον, ἀνδρῶν τῶν πονηρῶν, ἀπεστράφης τὸ σέβας, μὴ πτήξας κολάσεων, εἶδος πᾶν Ἀγαθόνικε· ὅθεν γέγονας, τῶν ἀγαθῶν κληρονόμος, καὶ ἀπείληφας, σὺν τοῖς συνάθλοις ἀξίως, τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον καθικέτευε, Ἀγαθόνικε πάνσοφε, τοῦ ἀγαθῦναι τὴν κάκωσιν τῆς ἐμῆς καρδίας, καὶ δωρήσασθαι λόγον μοι, τοῦ ἀξίως ὑμνῆσαί σου τοὺς ἀγῶνας, οὓς ἤθλησας ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· πῶς πανταχόθεν περιεσκόπεις, οἷά περ ποιμήν, μάρτυς, καὶ τοὺς λύκους ἐκδιώκων, ἐποδήγεις σου τὴν ποίμνην πρὸς γῆν ἀληθείας, βοῶν ἐν παρρησίᾳ· Ὡς πρόβατα ἐγνώσθημεν σφαγῆς· διὸ θάνωμεν, ἵνα κομισώμεθα τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθονίκου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ζωτικοῦ, Ζήνωνος, Θεοπρεπίου, Ἀκινδύνου, καὶ Σεβηριανοῦ.

Στίχ. Ἀγαθονίκου κλῆσις ἀψευδεστάτη,
Χριστὴν βοῶσα τοῦδε νίκην ἐκ ξίφους.
Τρεῖς καρτεροῦντες μηχανήματος βίαν,
Τὰς μηχανὰς λύουσι τοῦ παμμηχάνου.
Ἐν μάρτυσιν τμηθεῖσαν αὐχένα ξίφει,
Σεβηριανὸς τάττεται τμηθεὶς ξίφει.
Ἰδοὺ παρ᾽ ἡμῖν καὶ Κυρηναῖος νέος,
Οὐκ ἀγγαρευθείς, ἀλλ᾽ ἑκὼν Σταυρὸν φέρων.
Ἔκτανε δευτερίῃ ξίφος εἰκάδι Ἀγαθόνικον.

Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ. Συνελήφθη δὲ ὑπὸ Κόμητός τινος, ὀνομαζομένου Εὐτολμίου· ὃς ἐκ Νικομηδείας ἐπὶ τὴν Ποντικὴν Χώραν παρὰ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ ἀναιρέσει ἀποσταλεὶς τῶν Χριστιανῶν, ἐν τῷ διαβαίνειν ἐν πλοίῳ, κατέλαβε τὸ Ἐμπόριον, τὸ λεγόμενον Κάρπην. Κἀκεῖ τὸν ἅγιον Ζωτικὸν σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ εὑρὼν τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας, τῷ διὰ Σταυροῦ θανάτῳ κατακρίνει. Εἶτα ὑποστρέψας εἰς Νικομήδειαν, καὶ μαθὼν ὅτι ὁ καλούμενος πρίγκηψ, διά τινος Ἀγαθονίκου, ἀφιστῶντος τοὺς Ἕλληνας τῶν εἰδώλων, καὶ προσάγοντος τῷ Χριστῷ, ἐπίστευσεν, ἀποστείλας ἀμφοτέρους συνέλαβε· καὶ τὸν μὲν ἅγιον Ἀγαθόνικον τύπτει σφοδρῶς· τὸν δὲ πρίγκηπα, μετὰ καὶ ἑτέρων δεσμίων Χριστιανῶν, συνάμα τῷ Ἀγαθονίκῳ, ἐπὶ τὴν Θρᾴκην, ἄγει ἔνθα διῆγεν ὁ Βασιλεύς, ἐφ᾽ ᾧ παρ᾽ αὐτοῦ γενέσθαι τὴν τούτων ἐξέτασιν.

Ἐλθὼν δὲ ἐν χωρίῳ, λεγομένῳ Ποταμῷ, ἀνεῖλε τὸν ἅγιον Ζήνωνα, καὶ Θεοπρέπιον, καὶ Ἀκίνδυνον, καταπέλταις, μὴ δυναμένους βαδίζειν, διὰ τὰς προγεγονυίας πληγὰς τῶν αἰκισμῶν. Εἶτα γενόμενος πλησίον Χαλκηδόνος, ἀναιρεῖ τὸν ἅγιον Σεβηριανόν, παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν κηρύττοντα. Ἐν δὲ τῷ Βυζαντίῳ παρίσταται αὐτῷ ὁ ἅγιος Ἀγαθόνικος μετὰ τῶν λοιπῶν συνδεσμίων καὶ τοῦ πρίγκηπος, καὶ ἐξαχθεὶς ἔξω τῆς πόλεως, τύπτεται σφοδρῶς· καὶ φθάσας τὴν Σιλυβρίαν, εἰς τόπον λεγόμενον Ἄμμους, ἔνθα ὁ Μαξιμιανὸς διῆγεν, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ πρίγκηπος καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, ὅσους ὁ Κόμης ἐκ Νικομηδείας ἠγάγετο, καὶ σὺν αὐτοῖς τῷ τῆς μαρτυρίας στεφάνῳ κατεκοσμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας μάρτυρος Ἀνθούσης, καὶ Ἀθανασίου Ἐπισκόπου, τοῦ βαπτίσαντος αὐτήν, καὶ Χαρησίμου, καὶ Νεοφύτου τῶν οἰκετῶν αὐτῆς.

Στίχ. Ἀνθῆσαν ἐκ γῆς τῆς Σελευκείας ῥόδον,
Ἀνθοῦσαν ἐδρέψαντο χεῖρες Ἀγγέλων.
Ἀθανάσιος κἂν τεθνήξωμαι ξίφει,
Τοῖς ζῶσι Χριστοῦ ζῶν τετάξομαι φίλοις
Δοῦλοι δύο τμηθέντες, εὗρον οἱ δύο
Τὴν εὐγένειαν, ἣν ἀπώλεσαν πάλαι.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Οὐαλλεριανοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Σελευκείας, Ἀντωνίου καὶ Μαρίας θυγάτηρ, πλουσίων πάνυ, καὶ τῇ τῶν εἰδώλων προσκειμένων θρησκείᾳ. Ποθοῦσα δὲ τὸ εἰς Χριστὸν βάπτισμα, καὶ ἐπιθυμοῦσα τὸν ἐπίσκοπον ἰδεῖν Ἀθανάσιον, ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον κηρύττοντα, πείθει τὴν μητέρα αὐτῆς παρασχεῖν αὐτῇ ζεῦγος ἡμιόνων· ἐν ᾧ ἐπιβᾶσα, ὡς πρὸς τὴν τροφὸν δῆθεν ἔφη πορεύεσθαι. Παραλαβοῦσα δὲ Χαρήσιμον καὶ Νεόφυτον, εἴχετο τῆς ὁδοῦ· καὶ δὴ ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὑπ᾽ ἀγγέλων ἀρθείς, παρέστη αὐτῇ· ὃν κατιδοῦσα, καὶ μαθοῦσα ὅς τίς ἐστιν, καθικέτευε, τοῖς ποσὶν αὐτοῦ προσκλιθεῖσα, τῷ ἁγίῳ αὐτὴν σφραγίσαι βαπτίσματι· καὶ μὴ παρόντος ὕδατος, ὁ ἐπίσκοπος ηὔξατο, καὶ εὐθέως κάτωθεν ἀνεδόθη πηγή, καὶ δύο αὐτῇ ὤφθησαν ἄγγελοι, ἐν εἴδει στρατιωτῶν, λευκὰς ἐσθῆτας τῇ ἁγίᾳ προτείνοντες.

Βαπτίζεται οὖν αὐτή, καὶ οἱ σὺν αὐτῇ δύο οἰκέται, καὶ παρασχοῦσα τὴν πολλὴν καὶ χρυσόπαστον αὐτῆς ἐσθῆτα τῷ ἐπισκόπῳ, καὶ αἰτήσασα, ταύτην δοθῆναι πτωχοῖς, καὶ ἀμφιασαμένη μετρίαν καὶ ταπεινὴν στολήν, πρὸς τὴν τροφὸν παρεγένετο· ἡ δὲ ταύτην ἀπώσατο, τὸ τῆς ἐσθῆτος εὐτελές, καὶ τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν ὀνειδίσασα. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν μητέρα ἀνακάμψασα, ἀνιωμένην εὗρεν αὐτήν, ἐξελθοῦσα λάθρα, πρὸς τὸν ἐπίσκοπον ἀνέδραμεν Ἀθανάσιον, καὶ τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται, καὶ στολὴν περιβάλλεται τριχίνην· καὶ τὸν σταυρὸν ἀραμένη, ἐξῆλθεν ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ ἐπὶ χρόνοις τρισὶ καὶ εἴκοσι, θηρίοις συναυλισθεῖσα, καὶ παρ᾽ αὐτῶν δεχομένη τροφήν, καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν δαιμόνων ὑπομείνασα, ἐν εἰρήνῃ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο, σχηματίσασα ἑαυτὴν τῇ πέτρᾳ, ἐν ᾗ καθεύδειν εἴωθεν.

Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος κατεσχέθη· καὶ ἀχθεὶς πρὸς τὸν βασιλέα Οὐαλλεριανόν, καὶ πλείσταις αἰκίαις διά τε μαστίγων καὶ ῥάβδων ἐξετασθείς, ἐκτέμνεται ξίφει τὴν κεφαλήν. Ὡσαύτως καὶ οἱ ἅγιοι Χαρήσιμος καὶ Νεόφυτος εὐνοῦχοι ὄντες, καὶ πρῶτοι ἄνθρωποι τῆς μακαρίας Ἀνθούσης, καὶ σὺν αὐτῇ βαπτισθέντες ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ ἐπισκόπου διὰ μαρτυρίου τελειωθέντος, ἀπῆλθον πρὸς Οὐαλλεριανὸν καὶ Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντας, σιδηροδεσμίους ἀπέστειλεν αὐτοὺς Ἀπελλιανῷ Δουκί· καὶ ὁμολογήσαντες ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν, ἀναρτηθέντες ξέονται μέχρι τριῶν ὡρῶν δι᾽ ὅλου τοῦ σώματος. Εἶτα ῥάβδοις τύπτονται σφοδρῶς, εἶθ᾽ οὕτω τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι μάρτυρες, Εἰρηναῖος, Ὧρ, καὶ Ὄροψις, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξίφει τριὰς τμηθεῖσα, τριστάτας πλάνης
Βυθῷ καλύπτει τῶν ἑαυτῆς αἱμάτων.

Ὁ μακάριος Εἰρηναῖος Λευίτης ὑπῆρχε τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκήρυσσε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν· διὸ συσχεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων παρίσταται τῷ Ἄρχοντι· καὶ εὐθέως μετὰ Ὢρ καὶ Ὀρόψεως ἐν πυρὶ ἀποῤῥίπτονται· παραυτὰ δὲ ὑετοῦ καταρραγέντος, ἐξῆλθον ἀβλαβεῖς· Εἶθ' οὕτω θηρίοις ἐκδίδονται, καὶ ξύλῳ ἀναρτηθέντες, σφοδρῶς ξέονται, καὶ ἐκ πάντων τούτων ἀσινεῖς διαμείναντες, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν. Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὠδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου.

Ἐπουρανίου δόξης κοινωνός, γεγένησαι, πάντα τὰ ἐν γῇ παραδραμών, καὶ ἐκ ψυχῆς τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Δεσπότην, ἀγαπήσας ἔνδοξε· ὅθεν τιμῶμεν τὴν σήν, ἁγίαν μνήμην πιστῶς.

Ἰχνηλατῶν τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ βλύσαντος πᾶσι τὴν ἀπάθειαν πιστοῖς, ὑπέμεινας ὀνειδισμοὺς καὶ θλίψεις μάρτυς, καὶ θάνατον ἄδικον, ξίφει τὴν σὴν κεφαλήν, ἀποτμηθεὶς ἐν χαρᾷ.

Νεκροῖς ξοάνοις σέβας οὐδαμῶς, ἀπένειμας σέβων τὸν ἀθάνατον Θεόν, τὸν δι' ἡμᾶς νεκρὸν ὀφθέντα, καὶ τοῦ πλάνου τὴν ἰσχὺν νεκρώσαντα· ὅθεν ζωῆς ἀληθοῦς, ἔτυχες μάρτυς σοφέ.

Θεοτοκίον.

Θεὸς ἐκ σοῦ ἐγένετο βροτός, τὸ φύραμα Ἄχραντε, θεώσας τῶν βροτῶν, καὶ κοινωνοὺς φύσεως θείας ἐκτελέσας, τοὺς σὲ μακαρίζοντας, ἐν γυναιξὶν ἀληθῶς, εὐλογημένη Ἁγνή.

Τοῦ Ἁγίου Λούπου. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Λελαμπρυσμένος καλλοναῖς, τῶν καλλοποιῶν παθημάτων, ἐπὶ Σταυροῦ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐνεγκόντι παθήματα ἔνδοξε, γεγηθὼς νῦν παρίστασαι, αὐγαζόμενος ταῖς θείαις φωτοχυσίαις.

Ἀπ' οὐρανοῦ σοι φανερῶς, ὕδωρ ἐκχυθὲν παραδόξως, φωταγωγεῖ καὶ δυναμοῖ, τὴν ψυχήν σου βοᾶν προτρεπόμενον· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἵστασο μέσον τῶν ἐχθρῶν, πύργος ἀπερίτρεπτος ὥσπερ, οὐ σαλευόμενος τὸν νοῦν, πολυτρόπων βασάνων ἀοίδιμε, ἀθλητὰ μηχανήμασι, καταράσσων δὲ τὴν πλάνην μεγαλοφρόνως. Θεοτοκίον.

Σὲ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, μόνην ἐξελέξατο μόνος, ὁ κατοικῶν τοὺς οὐρανούς, καὶ οἰκήσας ἐν μέσῳ σου Ἄχραντε, οὐδαμῶς παρεσάλευσε, παρθενίας σου τὰ κλεῖθρα εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὠδὴ η'. Ὃν φρείττουσιν Ἄγγελοι.

Ἐκ τόπου συρόμενος εἰς τόπον ἀθλητά, τὴν γῆν καθηγίασας, τοῖς βήμασι τοῖς σοῖς, καὶ κλίνας αὐχένα ξίφει τέμνοντι, σαρκὸς διεζεύχθης, καὶ τῷ Θεῷ ἡνώθης.

Μαστίγων παντοίων τε, βασάνων τῆς σαρκός, ἠλόγησας ἔρωτι, φλεγόμενος Θεοῦ, καὶ χαίρων συνήφθης τὸν ἀγῶνα καλῶς, τὸν σὸν ἐκτελέσας, ταῖς ἄνω μυριάσι.

Ἰσχὺς καταβέβληται, ἀσάρκου δυσμενοῦς· σαρκὸς ἀσθενείᾳ γάρ, οἱ μάρτυρες Χριστοῦ, ἐτρέψαντο τοῦτον δυναμούμενοι, τῇ παντοδυνάμῳ ἰσχύϊ τοῦ Δεσπότου.

Σκηνήν σε καὶ τράπεζαν, καὶ θείαν κιβωτόν, καὶ στάμνον χωρήσασαν, τὸ μάννα τῆς ζωῆς, καὶ ἅγιον ὄρος ὀνομάζομεν, Παρθένε Μαρία ἀεὶ εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Λούπου. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Μετὰ πλείστας βασάνους μακάριε, τῷ Θεῷ τὸν αὐχένα ὑπέκλινας, ξίφει καρατομούμενος, κεφαλὰς δὲ συγκόπτων ὡς ἐν ἐκστάσει, παρανόμων ἀνδρῶν διὰ πίστεως.

Ἑαυτὸν πρὸς σφαγὴν ἐθελούσιον, ὡς ἀρνίον ἐκδέδωκας ἄκακον, Ἀμνὸν Θεοῦ τὸν αἴροντα, εἰκονίζων, τοῦ κόσμου τὴν ἁμαρτίαν, οὐκ ἐρίζοντα οὐδὲ κραυγάζοντα.

Νοσημάτων παντοίων ἀλέξημα, ἰατρεῖον ψυχῶν ἀδαπάνητον, σοῦ ἡ σορὸς γεγένηται· πρὸς Θεοῦ δὲ τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, κατεπλούτησας Λοῦππε πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις τὸν τόκον σου, εὐλογίαις ἡμᾶς στεφανώσαντα, καὶ τὴν ἀρὰν ἐξάραντα, παντευλόγητε μόνη δεδοξασμένη, ἡ τὸ γένος ἡμῶν χαριτώσασα. Ὁ Εἱρμός.

« Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν
» μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς
» ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα,
» εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ».

Τοῦ Ἁγίου Ἀγαθονίκου.

Ὠδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ἱερωτάταις χορείαις, τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ συναυλίαις ἀθλητῶν, καὶ Ὁσίων ἀγέλαις, καὶ προφητῶν ἀριθμηθείς, σοφὲ Ἀγαθόνικε γηθόμενος, σὺν αὐτοῖς τῇ Τριάδι, στεφηφόρος νῦν παρίστασαι φαιδρῶς.

Ὡς θαυμαστός σου ὁ ζῆλος, ὡς σταθηρά σου ἡ πίστις, ὡς ἀγαθὴ ἡ πρὸς Θεόν, σοῦ πεποίθησις μάρτυς· ὡς φωταυγής σου ἡ ζωή, ὡς χάρι-

τος ἔμπλεως ὁ θάνατος, ἀθανάτου σε δόξης, ἀθλοφόρε ἐκτελέσας κοινωνόν.

Σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀρνίον, τὸ ἱερώτατον θῦμα, τῶν ἀθλητῶν τὴν καλλονήν, τῶν θαυμάτων τὴν βρύσιν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ τερπνόν, θεόφρον ἀγλάϊσμα, τὸ στήριγμα, τῶν πιστῶν εὐφημοῦμεν, κατὰ χρέος Ἀγαθόνικε σοφέ.

Ἡ παναγία σου μνήμη, καθαγιάζουσα κόσμον, νῦν ἐπεδήμησεν ἡμῖν, πανοίδιμε μάρτυς· ἐν ᾗ δεόμεθα τυχεῖν, τῆς σῆς ἀντιλήψεως, τιμῶντές σε, Ἀγαθόνικε πόθῳ, ὡς τοῦ Λόγου ἀγαθὸν θεραπευτήν. Θεοτοκίον.

Φιλαμαρτήμονα γνώμην, καὶ ἀδιόρθωτον βίον, καὶ πλημμελήσασαν ψυχήν, καὶ καρδίαν ρυπῶσαν, ἔχων ὁ ἄσωτος ἐγώ, προσπίπτω σοι Δέσποινα, βοήθει μοι, καὶ διόρθωσιν δίδου πρίν με φθάσῃ, τοῦ θανάτου ἡ τομή.

Τοῦ Ἁγίου Λούπου Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ὤφθης ὡς πολύφωτος ἀστήρ, τὸν ἥλιον, καταγγέλλων τοῖς καθεύδουσι, μάρτυς ἐν σκότει ἀπωλείας· ὑφ' οὗ καταυγασθέντες ἐδείχθησαν, ἡμέρας κοινωνοὶ διὰ πίστεως, τῆς ἀνεσπέρου ἀξιάγαστε.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν, ἐξέλαμψε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέσερον, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγοῦσα, τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀπελαύνουσα, καὶ ζόφον, τῶν παθημάτων ἐξαίρουσα· ἣν ἐτησίως ἑορτάζομεν.

Ἡ ἄνω Σιὼν τῶν ἐκλεκτῶν, μητρόπολις, σοῦ τὸ πνεῦμα φέρει χαίρουσα· τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία, φαιδρύνεται· πιστοὶ δὲ τιμῶμέν σε, αἰτούμενοι σωθῆναι πρεσβείαις σου, Λοῦππε θεόφρον παμμακάριστε. Θεοτοκίον.

Φωτὸς τοῦ ἐν σοὶ μαρμαρυγαῖς, Θεόνυμφε, τὴν ψυχήν μου φωταγώγησον· κείμενον βόθρῳ ἀπωλείας, ἀνάστησον, ἐχθροὺς καταράσσουσα, τοὺς θλίβοντας ἀεὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ πρὸς τὰ πάθη συνωθοῦντάς με. Ὁ Εἱρμός.

« Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, » τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐ» λογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν ».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀγαθονίκου μάρτυρος, τὴν ὑπέρφωτον μνήμην, λαμπροφανῶς τελέσωμεν, ἣν συνῆψεν ἡ χάρις, τῇ τῆς Πανάγνου Κοιμήσει· Οὗτος γὰρ ὁ γενναῖος, τυράννους μὲν κατῄσχυνεν, ἐναθλῶν στερροψύχως· τῷ δὲ Χριστῷ, χαίρων νῦν παρίσταται στεφηφόρος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν αὐτὸν εὐφημούντων.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Τῇ μὲν τῇ σῇ ταφῇ, ηὐλόγηται Παρθένε· ἀὴρ δὲ τῇ ἀνόδῳ, ἡγίασται τῇ ξένῃ, νόμῳ θανούσης φύσεως.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Ὕμνοις σου τὸ σεπτόν, καὶ θεοδόχον σῶμα, προπέμποντες οἱ θεῖοι, Ἀπόστολοι ἐβόων· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις Δέσποινα;

Στίχ. Ὤμοσε Κύριος τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν.

Σῶμά σου τῇ φθορᾷ, ἀπρόσιτον ὑπῆρξε, καὶ πρὸς ταφὴν ἐδόθη, τῆς φύσεως τῷ νόμῳ· μένει δὲ ἀδιάφθορον. Δόξα καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πάντες οἱ γηγενεῖς, συνδράμωμεν προθύμως, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, κηδεῦσαι τὴν τεκοῦσαν, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὸ σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΓ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λούπου.

Ἡ Ἀπόδοσις.

1. Κατὰ τὴν ΚΓ΄. ἀποδίδοται ἡ ἑορτὴ καὶ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία ἀπαραλλάκτως κατὰ τὴν ἐν § 1, 2, 3, διάταξιν, ἐξαιρουμένων ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τοῦ Ψαλτηρίου καὶ τῶν Ἀναγνωσμάτων, ἐν τῷ Ὄρθρῳ τῆς Λιτῆς, τοῦ Πολυελέου, τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Μηνολογίου· ἐν δὲ τῇ Λειτουργίᾳ, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον λέγονται τὰ τῆς ἑορτῆς, Κοινωνικὸν Ποτήριον.

2. Εἰ τύχοι ἡ Ἀπόδοσις ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ΄ καὶ τῆς ἑορτῆς ς΄. Δόξα καὶ νῦν Θεαρχίῳ νεύματι, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν Ὅτε ἐξεδήμησας, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς δίς, καὶ Ἀπόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄. ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς κτλ. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα, καὶ ἀνὰ ἓν τῆς ἑορτῆς ἀντὶ Θεοτοκίων, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ οἱ δύο τῆς ἑορτῆς· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς, τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, εἶτα τὸ Κάθισμα Ἐν τῇ Γεννήσει σου· ἀφ' ς΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, αἱ Καταβασίαι Πεποικιλμένη καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα ψάλλεται ἡ θ΄ μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων ὡς ἐν τῇ ἑορτῇ, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς· δίς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τῆς ἑορτῆς δ΄, Δόξα

Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

4. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς εἰς τὸ β' Ἀντίφωνον Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ Κοντάκιον Τὴν ἐν πρεσβείαις, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Αἱ γενεαὶ πᾶσαι . . . Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, Κοινωνικὸν Ποτήριον, Εἴδομεν τὸ φῶς, Ἀπόλυσις καὶ Ἀπόδοσις.

Μετὰ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς ἑορτῆς, ἐπαναλαμβάνονται αἱ Καταβασίαι Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, καὶ Κοντάκιον λέγεται Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα. (*)

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Λούππου.

Στίχ. Ὑπῆρχε Λοῦππος δοῦλος· ἐκ δὲ τοῦ ξίφους,
Ἐλεύθερος προσῆλθε τῷ Χριστῷ φίλος.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ πέφνε Λοῦππον φασγάνου ἀκμή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου, Ἐπισκόπου Σιρμίου.

Στίχ. Τμηθεὶς μετέσχε νεκρικῶν ὁ Σιρμίου,
Λουτρῶν σχεδίων αἱμάτων ποταμίων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Διοκλητιανοῦ, Ἐπίσκοπος Σιρμίου· καὶ κρατηθείς. ἀπὸ τοῦ Σιρμίου ἤχθη εἰς Παννονίαν καὶ παρέστη Πρόβῳ τῷ Ἡγεμόνι, ὁμολογῶν καὶ κηρύττων τὴν εἰς Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν πίστιν· διὸ καὶ κατακλείεται φρουρᾷ· καὶ ἐξαχθείς, μαστίζεται καὶ μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν ἀπόφασιν, ξίφει τὴν κεφαλὴν τμηθείς. ἐν τῷ ποταμῷ ῥίπτεται τῷ λεγομένῳ Σάῳ, καὶ οὕτως ἐτελειώθη αὐτοῦ ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου, Ἐπισκόπου Λουγδούνων.

Στίχ. Σπεύδει λιπεῖν γῆν ἐκ ξίφους Εἰρηναῖος.
Ἐρωτιᾷ γὰρ τῷ πρὸς οὐρανοὺς πόθῳ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ Βασιλέως, ἀρχαῖος ἀνήρ, διάδοχος τῶν μακαρίων Ἀποστόλων, χρηματίσας Ἐπίσκοπος Λουγδούνων τῆς Γαλλίας· ὅς τις βιβλία πλεῖστα τῇ Ἐκκλησίᾳ καταλέλοιπε, τὴν καθ' ἡμᾶς πίστιν βεβαιῶν· ἐξ ὧν οἱ μεταγενέστεροι τὰς ἀφορμὰς τῆς ἑρμηνείας τῶν θείων Γραφῶν ἔλαβον· Οὗτος μετὰ Ποθεινὸν Ἐπίσκοπον τῆς εἰρημένης πόλεως, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσαντα, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας δεξάμενος, καὶ πολλοὺς λόγοις καὶ παραινέσεσιν ἐκ τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων ἀφαρπάσας, καὶ τῷ Χριστῷ πολλοὺς μάρτυρας προσαγαγὼν τελευταῖον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν διωκτῶν ξίφει τελειωθείς, στεφανοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Καλλινίκου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Καλλίνικος μένουσαν ἡδονὴν μένων,
Πρὸς τὴν τελευτὴν οὐκ ἀηδῶς ἦν ἔχων.

Οὗτος πρότερον μὲν ἦν Πρεσβύτερος, καὶ Σκευοφύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν· διὰ δὲ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετήν, προεβλήθη Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ νέου, τοῦ ἐπεγγόνου Ἡρακλείου. Ὅς αὐτῷ πολλὰς ἐπινοῶν θλίψεις, ἐμήνυσε ποτὲ δοῦναι εὐχὴν ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου, τοῦ καλουμένου τῶν *Μητροπόλεων*. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο μὴ εἶναι εὐχὴν ἐπὶ καθαιρέσει, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ οἰκοδομῇ· ἐπὶ συστάσει γάρ φησιν, ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ἐποίησεν, οὐκ ἐπὶ καταλύσει. Τῶν δὲ ἀπεσταλμένων, προσκειμένων αὐτῷ καὶ διενοχλούντων, καὶ ἐκβιαζομένων τὸ τοῦ Βασιλέως πρόσταγμα ποιῆσαι, προσεφώνησεν ὁ μακάριος· *Δόξα σοι, Χριστέ, τῷ ἀνεχομένῳ πάντοτε*· καὶ εὐθέως ὁ ναὸς καθῃρέθη.

Τοῦ οὖν Βασιλέως, διὰ τὴν ἄμετρον ἀταξίαν καὶ πλημμέλειαν, ἐκπεσόντος τῆς Βασιλείας, καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὴν γλῶτταν τμηθέντος, καὶ ἐν Χερσῶνι καθ' ὑπερορίαν σταλέντος, ἐκεῖθεν δὲ ἀποδράσαντος, καὶ τὴν τῶν Βουλγάρων ὑποδυσαμένου ἰσχύν, καὶ τοῖς τείχεσι Κωνσταντινουπόλεως προσβαλόντος, καὶ δόλῳ πείσαντος τόν τε Πατριάρχην καὶ τὴν Σύγκλητον ἐξελθεῖν ὑποδέξασθαι αὐτόν· εἶτα καταψευσαμένου τῶν ὅρκων, οὓς προέτεινε, προτεθέντος τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ τῶν πανσέπτων Εὐαγγελίων, καὶ τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος· καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν τούτου εἰσέλευσιν, πάσης τῆς πόλεως φόνων ἐμπλησθείσης, ἀνηρπάγη ὑπὸ τῶν δορυφόρων αὐτοῦ ὁ μακάριος Καλλίνικος, καὶ ὑπερωρίσθη ἐν Ῥώμῃ ὑποδείξαντος αὐτῷ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὴν τμηθεῖσαν γλῶτταν, καὶ τὴν ῥῖνα, καὶ συνωμοσίαν κατηγορήσαντος, ὧν οὐδενὸς μετεῖχεν ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος καὶ μέγας ἀρχιερεύς.

Ἀπαχθεὶς δὲ ἐν Ῥώμῃ, ἔν τινι θεμελίῳ τοίχου ἐμβάλλεται, καὶ ἐπιχρίεται ἔξωθεν· τοῦτο γὰρ ὁ τύραννος ἐκέλευσε. Μετὰ οὖν τεσσαράκοντα ἡμέρας. περιαιρεθέντος τοῦ χρίσματος, ἔτι ζῶν καὶ ἐμπνέων εὑρέθη καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, καὶ κατετέθη ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καθὼς τῷ τηνικαῦτα Πάπᾳ τῆς πόλεως Ῥώμης οἱ Ἀπόστολοι διωρίσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι τριάκοντα ὀκτὼ μάρτυρες, οἱ ἐν Θρᾴκῃ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἤνεγκε τριπλῆ μαρτύρων δεκὰς ξίφος,
Ἔχουσα καὶ σύναθλον ἁπλῆν ὀκτάδα.

Ταῖς τῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠

ΤΗ ΚΔ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὐτυχοῦς, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς Εὐτυχῆ μακάριε, μαθητευθεὶς ἱερῶς, τὸ τοῦ Λόγου σεπτῷ μαθητῇ, Θεολόγῳ κήρυκι, πρὸς αὐτοῦ πᾶσαν μύησιν, ἱερωτάτην ἤδη μεμύησαι· καὶ φῶς ὤφθης, φωτίζων χάριτι, πᾶσαν διάνοιαν, ταῖς θεολογίαις σου ταῖς ἱεραῖς· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου, μνήμην γεραίρομεν.

Πλάνης καθεῖλες ὀχύρωμα, ἀναμοχλεύσει στερρᾶς, καρτερίας πανόλβιε, καὶ δεσμὰ ὑπήνεγκας, καὶ ἀοίδιμον θάνατον· ἀθανασίας ὅθεν ἐπέτυχες, χοροῖς μαρτύρων, Ἀγγέλων τάξεσι, συναυλιζόμενος, καὶ μεθέξει κρείττονι θεοπρεπῶς, κάλλιστα θεούμενος, καὶ τελεώτατα.

(*) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐξακολουθοῦσι καὶ ἐφεξῆς τὰ μεθέορτα τῆς Θεοτόκου, μέχρι τῆς κζ . τοῦ παρόντος μηνός· τῇ δὲ κη'. τοῦ αὐτοῦ τίθεται τῆς Ἑορτῆς Ἀπόδοσις, κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῶν εὐαγῶν Μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου ἀφιεροῦσιν ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν Αὔγουστον εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Οὐ μόνον δὲ τὰ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους Μοναστήρια, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς, τὴν αὐτὴν εἶχον συνήθειαν, ὡς δηλοῦται ἔκ τινος χειρογράφου τῆς Χάλκης, γεγραμμένου μὲν τῷ 1610 ἔτει, ὄντος δὲ τοῦ Αὐγούστου μηνός. Διότι εἰς τὴν κζ . αὐτοῦ, μετὰ τὴν δήλωσιν, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν συμψάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Μωϋσέως ἐπιφέρονται ἀμέσως ταῦτα.

«Διὰ τὸ μέλλον ἡμᾶς ἀποδιδόναι αὔριον τὴν Ἑορτήν, ἤγουν ἐν τῇ κη'. »οὕτω γὰρ παρελάβομεν τανῦν ἐκ τῶν εὐαγῶν Μονῶν τῆς Βασιλευούσης »τῶν πόλεων».

Ἐν τῇ φρουρᾷ κεκλεισμένος ὤν, ἄρτον ἐδέξω ζωῆς, οὐρανόθεν ἀοίδιμε, ἐμβληθεὶς εἰς φλόγα δέ, ἀδιάφλεκτος ἔμεινας, πληγὰς ὑπέστης, δεινῶς ξεόμενος· ὁρμὰς θηρίων, εὐχαῖς ἐπράϋνας· ξίφει τὴν κάραν σου, ἀπετμήθης αἵματι πρὸς οὐρανόν, ἀνακουφιζόμενος, ὡς θείῳ ἅρματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχή μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος, τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἁγνή, τῆς φοβερᾶς με, ῥῦσαι κολάσεως, καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρά, ἡ διαιωνίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἥλιος τέκνον ἠμαύρωται, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφῶδες ἱμάτιον, γνοφερῶς μετέβαλε· γῆ κλονεῖται καὶ ῥήγνυται, τὸ τοῦ ναοῦ σου δὴ καταπέτασμα· κἀγὼ πῶς τέκνον, οὐ διαρρήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα; παρειὰς γλυκύτατε καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σῶτερ μου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δʹ.

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν· διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Εὐτυχῆ. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν Εὐτυχοῦς μέλψωμεν ἔνθεον χάριν. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. δʹ. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Τῶν Ἀποστόλων καὶ μαρτύρων σύσκηνος, ἀποδεικνύμενος, καὶ θεϊκῆς αἴγλης, πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τὴν σεπτήν σου σήμερον, ἑορτὴν ἐκτελοῦντας, φωτὸς μετόχους ἀνάδειξον, μάρτυς Εὐτυχῆ ἀξιάγαστε.

Ἠγαπημένῳ μαθητῇ μακάριε, μαθητευθεὶς εὐσεβῶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ τρόπους, ἄγαν μιμησάμενος, τὸν Κύριον ἠγάπησας, τοὺς αὐτοῦ θείους νόμους, πληρώσας καὶ τὰ παθήματα, τούτου Εὐτυχῆ μιμησάμενος.

Νόμῳ τῷ θείῳ εὐσεβῶς πειθόμενος, σάρκα ἐνέκρωσας, ἀσκητικοῖς πόνοις, κόσμου μακρυνόμενος, καὶ ὄρεσιν ἀοίδιμε, διαιτώμενος μάρτυς, καὶ τὴν ψυχὴν καθαιρόμενος, καὶ θεοειδὴς γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ Παρθένε τὴν ἐλπίδα τίθημι, τῆς σωτηρίας μου· ἁμαρτιῶν ῥύπου, ὅλον με ἀπόπλυνον, καὶ καθαρὸν ἀπέργασαι, τῷ Υἱῷ σου ἀρίστως, εὐαρεστοῦντα καὶ πράττοντα, τούτου τὸ πανάγιον θέλημα.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ στερεώσας κατ᾿ ἀρχάς.

Ὑπεραστράπτοντα φωτί, κηρύγματος τοῦ πανσόφου, ὥσπερ ἥλιον εὑράμενος Παῦλον, συμπεπόρευσαι αὐτῷ, ἀστὴρ καθάπερ μέγιστος, φωταγωγῶν καρδίας, μάκαρ θεόφρον ἐν Πνεύματι.

Τῶν θεολόγων ἡ κρηπίς, τῶν Μαθητῶν ἡ ἀκρότης, Ἰωάννης ὁ στερέμνιος φίλος, τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ γῆς, ἐνθέως μεθιστάμενος, σοὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ποίμνην, μάκαρ ποιμαίνειν παρέθετο.

Ὑπερκαλλὴς καὶ φωταυγής, καὶ πλήρης Πνεύματος θείου, τῷ δικάζοντι ἀνόμως παρέστης, διελέγχων τὴν αὐτοῦ, δυσσέβειαν πανόλβιε, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν θείαν, ὁμολογῶν ἐνανθρώπησιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ μόνη τὴν χαράν, ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα· χαῖρε ἅρμα καὶ νεφέλη τοῦ Λόγου· χαῖρε θρόνε τοῦ Θεοῦ, Παρθένε ἀπειρόγαμε· χαῖρε Ὁσίων δόξα· χαῖρε μαρτύρων στεφάνωμα.

Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ στερεώσας κατ᾿ ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν »συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἑδράσας, »ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἅγιος μόνε φιλάν»θρωπε».

Κάθισμα, Ἦχος γʹ. Θείας πίστεως.

Φέγγος ἤστραψας θεογνωσίας, σκότος ἔλυσας πολυθεΐας, μαρτυρικῶς ἐκτελέσας τὸν δρόμον σου· καὶ ἰαμάτων πηγάζων χαρίσματα, τῶν προσιόντων καθαίρεις νοσήματα, μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι! τέκνον

μου· πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον; Ἦχος δ΄ Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ὅλῳ νοΐ, ἀποδημῶν πρὸς τὸν Κύριον, οὐκ ᾐσθάνου, πάντοθεν τυπτόμενος, καὶ σπαραττόμενος χαλεπῶς, οἷα δὲ εὐῶδες, θυμίαμα ἀξιάγαστε, ὀσμῆς τοὺς παρεστῶτας, ἀπεπλήρωσας θείας, ἐνεργείᾳ θεόφρον τοῦ Πνεύματος.

Ὑπὸ Θεοῦ, μάρτυς θεόφρον φρουρούμενος, ἐν φρουρᾷ τε, δέσμιος καθήμενος, ἄρτον οὐράνιον ὁρατῶς, χαίρων ὑπεδέξω, Θεοῦ σε παραθαρρύνοντος, τοῦ μόνου ἀθλοθέτου, Εὐτυχῆ ἀθλοφόρε· οὗ τὸ πάθος τὸ θεῖον ἐζήλωσας.

Σοῦ τὸ σεπτόν, στόμα ἀνοίξας ἐν Πνεύματι, πρὸ βημάτων, πάνσοφε ἱστάμενος, δικαστικῶν τὴν ἀληθινήν, πίστιν τῆς Τριάδος, ἐτράνωσας ἐμφανέστατα, εἰδώλων δὲ τὴν πλάνην, ἐστηλίτευσας μάκαρ, καὶ τυράννων ἀθέων φρονήματα.

Μετὰ πολλάς, ἄλλας αἰκίας τοῦ σώματος, θείῳ πόθῳ, μάκαρ πυρπολούμενος, τὴν ἐξαφθεῖσαν φλόγα πυρός, χαίρων ὑπεισῆλθες, ἀποτομίᾳ δικάζοντος· ἐφλέχθης δὲ οὐδόλως· ἡ γὰρ θεία σε δρόσος, Εὐτυχῆ οὐρανόθεν ἐδρόσιζε.

Θεοτοκίον.

Ἐν γυναιξί, μόνη Παρθένος διέμεινας, καὶ πρὸ τόκου, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν, Θεὸς γὰρ ἦν ὁ καινοτομῶν, φύσεις ὑπὲρ λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως σαρκούμενος, ὁ ἄνω πρὸ αἰώνων, καὶ ἐν γῇ εἰς τὰ τέλη, γεννηθεὶς τῶν αἰώνων πανάμωμε.

Ὠδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Λόγον θεῖον πλουτήσας, ἅπασι τοῖς χρῄζουσι μάκαρ μετέδωκας· καὶ Χριστοῦ τὴν ποίμνην, ἱερεὺς δεδεγμένος ἐποίμανας, νουθετῶν διδάσκων, καθοδηγῶν πρὸς σωτηρίαν, Εὐτυχῆ ἀθλοφόρε πολύαθλε.

Ψυχολέτειραν πλάνην, σθένει θείου Πνεύματος ἀποσεισάμενος, τῷ Χριστῷ προσῆλθες, καὶ πληθὺν τούτῳ μάρτυς προσήγαγες, σῳζομένων πίστει, σοῦ ταῖς σεπταῖς θηγορίαις, Εὐτυχῆ ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες, σοῦ μακαριώτατε τρίβον ὁδεύσαντες, μαρτυρίου θείου, καὶ ἐν τούτῳ καλῶς βηματίσαντες, καὶ πρὸς πλάτος μέγα, τῆς οὐρανίου βασιλείας, καταντήσαντες μάρτυς ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, ἡ τὸν ἀπερίληπτον Λόγον κυήσασα, τῶν Ἀγγέλων δόξα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα θεόνυμφε, τὴν ἐμὴν καρδίαν, τραυματισθεῖσαν ἁμαρτίαις, θεραπείας ἐνθέου ἀξίωσον.

Ὠδὴ ς΄. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐφέσει κατασχεθείς, τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως, ἐξ Ἐφεσίων σοφέ, δεσμώτης ἐξώρμησας, καὶ πρὸς τὴν πατρίδα σου, Σεβαστὴν τοῖς ἄθλοις, ἐγκοσμούμενος κατέπαυσας.

Ναὸς ὑπάρχων Θεοῦ, ὡραῖος καὶ καθαρώτατος, ναοὺς εἰδώλων αἰσχρούς, κατέστρεψας χάριτι· καὶ πρὸς ἐπουράνιον, ναὸν ἀνηνέχθης, Εὐτυχῆ Θεῷ παρίστασθαι.

Ἐνίσχυσέ σε ὁδῷ, βαδίζοντα θεῖος Ἄγγελος, προλέγων σοι ἐμφανῶς, τὸ μέλλον τρανώτατα, Εὐτυχῆ πανόλβιε, ἰσαγγέλῳ ὄντι, καὶ σαρκὸς ἔξω ἐν Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Νοός μου τὰς ἐκτροπάς, καὶ τῆς ψυχῆς τὰ κινήματα, τὰ ἐμπαθῆ καὶ δεινά, Παρθένε διόρθωσον, καὶ σῶσόν με φύλαξον, ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην, ἀφειδῶς ἐπεμβαινόντων μοι.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Εὐτυχοῦς μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχ. Ὡς εὐτυχῶς σὺ εὐτύχησας τρισμάκαρ.
Θείας τετευχὼς Εὐτυχῆ κληρουχίας.
Εἰκάδι Εὐτυχέ· ἀμφεκάλυψε λίθος γε τετάρτῃ.

Οὗτος, χάριτος Θεοῦ πλησθείς, καὶ τῷ Ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Παύλῳ φοιτήσας, καὶ τομῶς πρὸς τὸ κήρυγμα χωρήσας, καὶ ναοὺς τῶν εἰδώλων καταστρεψάμενος, δεσμὰ καὶ μάστιγας ὑπομένει, καὶ συχνὸν χρόνον τῇ φυλακῇ προσκακοπαθεῖ· ἐν ᾗ ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ δέχεται καὶ φλογὶ πυρὸς ἀπορρίπτεται, καὶ θηρίοις εἰς βορὰν δίδοται· ὧν ἑνὸς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθεγξαμένου, πάντας ἐξέπληξε. Πάντων δὲ ἀνώτερος γενόμενος, τὴν ἰδίαν πατρίδα Σεβαστὴν καταλαμβάνει, θείου Ἀγγέλου προπορευομένου. καὶ ἐνισχύοντος αὐτόν. Ἐν ᾗ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Τατίωνος.

Στίχ. Ἕλξει μετρήσας πολλὰ πολλὰ γῆς πλέθρα,
Ἐδὲμ λάβοις ἄμετρα πλέθρα Τατίων.

Οὗτος ἦν ἐκ τοῦ Μαντιναίου, τοῦ ὑπὸ Κλαυδιούπολιν τὴν Μητρόπολιν, Ἐπαρχίας τῆς Ὀνοριάδος. Συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ τὸν Χριστὸν σέβεσθαι, παρέστη ἐν Κλαυδιουπόλει Οὐρβανῷ τῷ Ἡγεμόνι. Ἐρωτηθείς, δὲ καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, τίθεται ἐν φρουρᾷ· καὶ αὖθις ἐρωτηθείς, ἐπεὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐπέμεινεν ἐν τῇ πίστει, τύπτεται ξύλοις, καὶ ξέεται σιδήροις. Εἶτα αὖθις φθάσας τὴν πύλην τῆς πόλεως, καὶ σφραγισάμενος, καὶ φωνῆς ἄνωθεν ἐπακούσας εὐαγγελιζομένης αὐτῷ τὰ ἀποκείμενα ἀγαθά, τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Γεωργίου τοῦ Λιμνιώτου.

Στίχ. Κοινῷ τελευτῶν Γεώργιος τῷ τέλει,
Σημεῖον ἄθλου ῥῖνα τμηθεῖσαν φέρει.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν ἐν ταῖς κατὰ τὸν Ὄλυμπον ὄρεσι ποιησάμενος, καὶ πολλοὺς ἀγῶνας ἐνδειξάμενος ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τὰς ἱερὰς Εἰκόνας κατακλῶντος, καὶ τῶν Ἁγίων τὰ λείψανα κατακαίοντος, παρρησιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὴν τοῦ τυράννου διελέγξας ἀσέβειαν καὶ ἀθεότητα καὶ τὴν ἀληθῆ πίστιν ἀνακηρύξας ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ (καὶ γὰρ ὡς φασίν, ἐτῶν ἦν ἐννενήκοντα πέντε) πολλὰς καὶ πολυτρόπους βασάνων ὑπομείνας ἰδέας, ἔσχατον δὲ τὴν ῥῖνα τμηθείς, καὶ τὴν κεφαλὴν καταφλεχθεὶς εὐχαριστῶν, καὶ προσευχόμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος νέος ἱερομάρτυς καὶ ἰσαπόστολος Κοσμᾶς, ὁ ἐν Ἀλβανίᾳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1779 ἀγχόνῃ τελειοῦται. (*)

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ΄. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Θεοῦ ἐπινεύσεσι, τὸ πῦρ ἐσβέσθη τὸ εἰς ἀπώλειαν, ἐξαφθέν σοι θεόφρον· ἐξ οὐρανοῦ γὰρ βροντὴ ἠκούετο, καὶ χιονώδεις σταγόνες ἐπέμποντο, τοὺς ἀγνοοῦντας αὐτὸν κατακαλύπτουσαι.

Εὐτόνως ξεόμενος, εὐώδη μύρα μάρτυς ἀπέπεμπες· εἰς ὀσμὴν παθημάτων, τοῦ κενωθέντος καὶ γὰρ ἐπέδραμες, Λόγου καὶ Κτίστου, πρὸς ὃν ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ βίος σου ἄμωμος, ἡ μαρτυρία σοφὲ πανθαύμαστος, καὶ σωτήριος πᾶσι, τοῖς προσιοῦσιν ἡ τῶν λειψάνων σου, ἁγία θήκη ἰάσεις πηγάζουσα, καὶ μολυσμοῦ τῶν παθῶν πολλοὺς ἐξαίρουσα.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, σεπτοὶ Προφῆται τοῦ μυστηρίου σου, τὸ ἀπόρρητον βάθος, ποικιλοτρόπως πᾶσιν ἐτράνωσαν, τὴν σὴν λοχείαν Παρθένε κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ἦχος πλ. δ΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Χεῖρας πετάσας ἔνδοξε, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, μέσον τοῦ πεδίου, προσπαλαίων λέουσιν, ἀπήμαντος ἔμεινας, ὡς ὁ Προφήτης πρὶν Δανιήλ, Ἄγγελον ἀεί, περιφρουροῦντά σε ἔχων, καὶ μέλπων ἀνενδότως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλογωτάτως βλέπων σε, ὑπ᾽ ἀνόμων κρινόμενον, θὴρ ὁ πρὸς τὴν σήν, εὐτρεπισθεὶς ἀπώλειαν, τρανῶς ἀποφθέγγεται, παντοδυνάμῳ νεύματι, καὶ τὰ μεγαλεῖα, τοῦ Σωτῆρος κηρύττει, ἐκπλήττων τοὺς βοῶντας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥώμῃ Θεοῦ καὶ χάριτι, τὸν ἀγῶνα τὸν μέγιστον, μάρτυς διανύσας, τῶν στεφάνων ἔτυχες, τῆς νίκης γηθόμενος καὶ τοῖς χοροῖς ἠρίθμησαι, πάντων Ἀποστόλων, καὶ Ἁγίων μαρτύρων· μεθ᾽ ὧν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰχνηλατῶν πανεύφημε, τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, ἤθλησας νομίμως, ὡς Χριστοῦ διάκονος, καὶ χλαῖναν ἐφοίνιξας, μαρτυρικοῦ ἐξ αἵματος· ἥνπερ στολισθείς, βασιλικῶς εἰς τὰ ἄνω, βασίλεια μετέστης, ἐν χαρᾷ ἀναμέλπων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην δήγματι, τὴν ψυχήν μου τοῦ ὄφεως, μόνη προφανῶς, ἡ τὴν ζωὴν κυήσασα, πανάμωμε ζώωσον, καὶ ἐνεργεῖν εὐόδωσον, τὰ τοῦ δι᾽ ἡμᾶς, ἐκ σοῦ τεχθέντος Παρθένε, θελήματα βοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους »ἰδών, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα. Οἱ »Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυ»ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ὠδὴ θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰάσεις ἀναβλύζεις παντοδαπάς, καὶ νοσήματα παύεις βαρύτατα, πρὸς τοῦ Χριστοῦ, χάριν κομισάμενος ἀληθῆ, καλῶς ἀγωνισάμενος, καὶ καταπαλαίσας τοὺς δυσμενεῖς, θεόφρον ἀθλοφόρε, Ἀγγέλων συμπολῖτα, καὶ τῶν μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Ὡραῖος τοῖς ἀγῶσιν ἀποφανθείς, πρὸς ὡραίους νυμφῶνας ἐσκήνωσας, ἀποτμηθείς, ξίφει τὴν ἁγίαν σου κεφαλήν· ἣν Ἰησοῦς κατέστρεψε, νίκης διαδήματι εὐπρεπεῖ, φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας κραταίωμα καὶ κλέος, τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Συνέτριψας τὸ κράτος τοῦ πονηροῦ, Εὐτυχῆ ἀθλοφόρε πανεύφημε, καὶ κατ᾽ αὐτοῦ, τρόπαιον ἐστήσω νεανικῶς· καὶ νικητὴς πανάριστος, ἤδη χρηματίζεις ἐν οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, πολλῇ σὺν παρρησίᾳ, λελαμπρυσμένος παριστάμενος.

Ἡ μνήμη σου ἡ θεία καὶ φωταυγής, ὑπὲρ ἥλιον πᾶσιν ἐξέλαμψε, φωτιστικαῖς, λάμψεσι φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, καὶ εὐσεβῶς ἑκάστοτε, ταύτην ἑορτάζοντας Εὐτυχῆ· ἐν ᾗ σε δυσωποῦμεν, ὡς ἔχων παρρησίαν, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν αἴτησαι.

(*) Ἔχει ὁ ἅγιος ᾀσματικὴν ἀκολουθίαν, ἣν ἐν πολλοῖς κακόρρυθμον οὖσαν, διωρθώσαμεν. Ὁ Δ.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι προσφωνοῦμεν τοῦ Γαβριήλ· Χαῖρε γῆ ἐκλεκτή· Χαῖρε τράπεζα, χρυσοειδής· Χαῖρε τῶν ἀνθρώπων καταφυγή· Χαῖρε μαρτύρων καύχημα· Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρμονή, Ἁγία Θεοτόκε, κραταίωμα τῶν πίστει, εἰλικρινῶς μακαριζόντων σε. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς » ἐκατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς » ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, » εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγ- » γέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν ».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΕ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου· καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου τρία.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τὸν πολύφωτον ἥλιον, τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον, οὐρανὸν τὸν ἔμψυχον διηγούμενον, δόξαν Θεοῦ τὴν σωτήριον, τὸ ἔνθεον κήρυγμα, τὸν φωστῆρα τῶν ἐθνῶν, ποταμὸν τὸν προχέοντα, ῥεῖθρα γνώσεως, καὶ ἀρδεύοντα πάντων τὰς καρδίας, μακαρίσωμεν γνησίως, Βαρθολομαῖον τὸν ἔνδοξον.

Αἱ πορεῖαί σου ὤφθησαν, ἐν θαλάσσῃ Ἀπόστολε, ὑπὲρ νοῦν ἀνθρώπινον φανερούμεναι· ἀπορριφεὶς γὰρ σὺν λάρνακι, πρὸς Δύσιν ἐξέδραμες, ἐξ Ἑῴας εὐκλεῶν, ἑπομένων μαρτύρων σοι, ἑκατέρωθεν, καὶ τιμὴν ποιουμένων ἐπινεύσει, τοῦ Δεσπότου τῶν ἁπάντων, Βαρθολομαῖε Ἀπόστολε.

Τὴν ὑγρὰν ἐπιβάσεσι, θαυμασίαις ἡγίασας, καὶ πρὸς νῆσον ἔφθασας τῆς Λιπάρεως, μύρα πηγάζων ἀοίδιμε· καὶ πάθη ἀνίατα, θεραπεύων καὶ σωτήρ, τῶν ἐκεῖσε γενόμενος, καὶ προσφύγιον, καὶ προστάτης καὶ ῥύστης πρὸς τὸν πάντων, Βασιλέα καὶ Σωτῆρα, Βαρθολομαῖε Ἀπόστολε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Τίτου τρία. Ἔδωκας σημείωσιν.

Μίαν τρισυπόστατον, ἀνακηρύττων Θεότητα, τὴν πολύθεον θάλασσαν, ἐθνῶν διετάραξας, καὶ γαληνοτάτους, μάκαρ πρὸς λιμένας, τοὺς νηχομένους τῷ βυθῷ, τῆς ἀθείας σὺ ἐγκαθώρμισας· ἐντεῦθεν τὴν οὐράνιον, ἀντιμισθίαν ἀπείληφας, δυσωπῶν τὸν φιλάνθρωπον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θείαις ἀναλάμψεσι, καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὡς ἀκτὶς συμπεπόρευσαι, ἡλίῳ φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ Θείῳ Τίτε· καὶ σὺν αὐτῷ πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς βαθυτάτης νυκτὸς ἀπήλλαξας· διό σε μακαρίζομεν, ὡς Ἱεράρχην θεόληπτον, ὡς Ἀπόστολον ἔνθεον πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Κρήτης ἐξορμώμενος, καὶ ἐν αὐτῇ ἀφικόμενος, κἀρραγὴς ὡς θεμέλιος, ἐν ᾗ ἐστερέωτο, ὀρθοτάτῃ πίστει τῇ οἰκοδομίᾳ, ἐπῳκοδόμησε πιστούς, τῆς οὐρανίου θείας δυνάμεως, ὁ Τίτος ὁ μακάριος, ὁ τῆς πατρίδος πρωτόθρονος, ὁ τοῦ Παύλου συνέκδημος, τῶν πιστῶν ἡ παράκλησις.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Ἔστησας ἐν θαλάσσῃ τὸ ὅρμημα, πολυχρόνιος νεκρός, καὶ τὴν τρίβον σου ἐν ὕδασι πολλοῖς, Βαρθολομαῖε πανεύφημε, Ἀνατολῆς ἐξορμώμενος· Δίκαιοι γὰρ εἰς αἰῶνα ζῶσι, προνοίᾳ τοῦ σοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε Ἀπόστολε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Τοῦ Ἁγίου Τίτου.

Τῆς ἐκλογῆς τοῦ σκεύους, Παύλου θεοκήρυκος, φοιτητὴς γενόμενος, καὶ μυηθεὶς τὰ θεῖα παρ' αὐτοῦ διδάγματα, εἰς τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ἀπεστάλης, ἐπιστρέφειν καὶ φωτίζειν, τῇ αἴγλῃ τῶν λόγων σου· ὅθεν εἰς τὰ πέρατα διέδραμες, Ἀπόστολε Τίτε, εὐαγγελιζόμενος πᾶσι τὸν σαρκωθέντα Θεόν· ὃν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Παρθένε παναμώμητε, ἱκέτευε ὃν ἔτεκες, οἰκτειρῆσαι, τὴν ἀθλίαν μου ψυχήν, καὶ τῇ μερίδι τάξαι, τῶν ἐκλεκτῶν ἐν ὥρᾳ, τῆς δίκης ἄκρᾳ ἀγαθότητι. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Ἀπόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύο, ποίημα Θεοφάνους ἀμφότεροι.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγ. Βαρθολομ., οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Ὕμνοις γεραίρω τὸν καλόν μου προστάτην.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὑπέρτιμον λίθον σε, ζωῆς ἡ πέτρα ἀνέδειξεν, ἐν ᾧ ἐδωμήσατο, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, Βαρθολομαῖε, Ἀπόστολε θεόπτα· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Μεγάλως μυοῦσάν σε, τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, σοφίαν εὑράμενος, τὴν ἐνυπόστατον, ἀπεμώρανας, Ἑλλήνων τὴν σοφίαν, σοφίσας τὰ πέρατα, θείοις διδάγμασι.

Νεκρὸς ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ταῖς θείαις προστάξεσι καταπειθόμενος· καὶ ὡς ἥλιος, πρὸς Δύσιν ἐξ Ἑῴας, Ἀπόστολε ἔφθασας, καταφωτίζων αὐτήν. Θεοτοκίον.

Ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ἐκ Κόρης θεόπαιδος ἀποτικτόμενος· ὃν ἐκήρυξας, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, μιᾷ ὑποστάσει δέ, Θεομακάριστε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγ. Τίτȣ, ἔχων Ἀκροστιχ. ταύτην·
Παύλου μαθητὴν Τίτον ὑμνῶ προφρόνως.

Ἦχος καὶ Εἱρμὸς ὁ αὐτός.

Παντοίοις χαρίσμασι, καταπλουτίσασα χάρις σε, τοῦ Πνεύματος κήρυκα, θεῖον Ἀπόστολον, εἰς τὰ πέρατα, κηρύττοντα ἐκπέμπει, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, Τίτε ἀοίδιμε.

Αὐγὴν θείας χάριτος, εἰσδεδεγμένος ἐξήστραψας, ὡς ἥλιος πάνσοφε, ταῖς ἐν τῷ σκότει ψυχαῖς· ἃς ἐφώτισας, ἐξαίρων ἁμαρτίας, δουλείας λυτρούμενος, πλάνης μακάριε.

Ὑπάρχων ἀνάπλεως, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ὁ Παῦλος ὁ πάνσοφος, σὲ προχειρίζεται, καὶ διάκονον, καὶ θεῖον ὑποφήτην, καὶ πίστεως κήρυκα, Τίτε θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Λυτρούμενος ἔλαμψε, σοῦ ἐκ νηδύος ὁ Κύριος, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, πλάνης θεόνυμφε· ὃν ἱκέτευε, καὶ πάντοτε δυσώπει, σωθῆναι τοὺς πίστει σε, Κόρη γεραίροντας.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὠδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἰσχυρὰν παράκλησίν σε εὗρον, καὶ φῶς καὶ δεινῶν ἀπαλλαγήν, Βαρθολομαῖε πάνσοφε, οἱ πλάνῃ συνεχόμενοι, καὶ ἀθείας ζόφωσιν, φρενοβλαβῶς περικείμενοι.

Στόμα γεγονὼς Θεοῦ τοῦ Λόγου, ἐκ στόματος λύκου νοητοῦ, λαοὺς ἐρρύσω ἔνδοξε, προσαγαγὼν τῷ Κτίσαντι, διὰ λουτροῦ Βαπτίσματος, Βαρθολομαῖε ἀοίδιμε.

Γλώσσῃ σου πυρίνῃ καταφλέξας, τῆς πλάνης τὴν ὕλην τὴν πικράν, κεχερσωμένας πάνσοφε, καρδίας κατενέωσας, καὶ γεωργεῖν οὐράνια, νοήματα παρεσκεύασας. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ὑπὲρ λόγον Θεὸς Λόγος, τεχθῆναι εὐδόκησε σαρκί, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, μαθητὴν ἐκλεξάμενος, καὶ ὑπηρέτην γνήσιον, Βαρθολομαῖον τὸν ἔνδοξον.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, μωραινούσῃ αὐτῇ τοὺς προσέχοντας, ἀλλὰ γνώσει ἀληθεῖ, τὴν ἀγνωσίαν μακάριε, ψυχῶν ἀπεδίωξας, τῶν προστρεχόντων σοι.

Ὑλομανοῦσαν, ἀθείας ἀκάνθαις τὴν ἄρουραν, παγκληρίας τῶν ἐθνῶν, δρεπάνῃ θείᾳ ἐκάθηρας, γνώσεως τὰ σπέρματα, καταβαλλόμενος.

Μίαν κηρύττων, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις Θεότητα, ἀπεδίωξας ἀχλύν, πολυθείας μακάριε, θείαν πρὸς ἐπίγνωσιν, ἄγων τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ἁγιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων καὶ πάσης τῆς κτίσεως, ἀνωτέραν ὁ ἐκ σοῦ, σαρκὶ τεχθεὶς σὲ εἰργάσατο· ὅθεν σε ὡς Δέσποιναν, πάντων γεραίρομεν. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυ»χώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυ»ποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γάρ ἐστιν Ἅγιος, »πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Ἡ κάθοδος τῶν σῶν, παναγίων Λειψάνων, ὑπόθεσις ἡμῖν, ἑορτῆς φαιδροτάτης, πανεύφημε γέγονε τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· ἣν γεραίροντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶμεν, σὲ τὸν ἄδυτον, Βαρθολομαῖε λαμπτῆρα, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίȣ Τίτȣ. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Ὥσπερ ἄστρον ἡλίῳ συμπορευθείς, παναοίδιμε Τίτε Παύλῳ σαφῶς, τὴν γῆν ἐφωτίσατε, καὶ τὸ σκότος ἐλύσατε· ἐν τῇ Κρητῶν δὲ νήσῳ εἰσδύσας μακάριε, διὰ θανάτου πᾶσιν, ἀδύτους κατέλιπες, θείας ὡς ἀκτῖνας τοὺς σοὺς πόνους καὶ λόγους

ὑφ' ὧν ἐλλαμπόμενοι, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική· κλίνη πορφυρόστρωτε· χρυσοπόρφυρε θάλαμε· χλαμὺς ἁλουργόχροε· τιμαλφέστατον τέμενος· ἀστραπηφόρον ἅρμα· λυχνία πολύφωτε· χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστὰς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκήνωμα· χαῖρε ἔνδοξε νύμφη ἡλιοστάλακτε· χαῖρε μόνη ψυχῆς μου διάσωσμα.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥῆσις πέρας εἴληφε προφητική· φῶς γὰρ εἰς ἐθνῶν περιποίησιν, ὁ θεηγόρος, ἐπορεύθη μαθητής, καταφωτίζων ἅπαντα, τὰ τῆς οἰκουμένης πληρώματα.

Αἴγλῃ φωτιζόμενος θεαρχικῇ, θείαν κατὰ μέθεξιν δεύτερον, φῶς καθωράθης, λειτουργήσας προφανῶς, τῷ δι' ἡμᾶς παχύτητι, σώματος φανέντι Ἀπόστολε.

Ἵνα διαβάσεσιν ἁγιασθῇ, θάλασσα λιθίνῃ, ἐν λάρνακι ταύτῃ ἐπέβης, ἐξ Ἑῴας πρὸς Δυσμάς, τὰς θαυμαστὰς κινήσεις σου, ὦ Βαρθολομαῖε ποιούμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν ἀνερμήνευτον ὑπερβολῇ πλούτου εὐσπλαγχνίας κυήσασα, ἀνερμηνεύτως τοὺς πτωχεύσαντας ἡμᾶς, τῇ ἁμαρτίᾳ Πάναγνε, θείαις δωρεαῖς καταπλούτισον.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Θησαυρῶν ἐξ ἀκενώτων, ἀρυόμενος πάνσοφε, πενομένας φρένας, πλούτου ἀληθείας ἐνέπλησας, νενεκρωμένας καρδίας ἀνεζώωσας, ἀγνωσίας, διώκων ἀχλὺν πανασίδιμε.

Ἡ τοῦ Παύλου σε σαγήνη, τῇ προνοίᾳ τῆς χάριτος σαγηνεύει Τίτε, μέλλοντα προθύμως εἰς ὕστερον, σοῦ τῷ ἀγκίστρῳ τοῦ λόγου ἔθνη πάμπολλα, ἀνελκύσειν, ἀπάτης βυθοῦ πρὸς εὐσέβειαν.

Τῷ κλεινῷ ὥσπερ ἀρνίον, θείῳ Παύλῳ ἑπόμενος, τοὺς βαρεῖς ἐκ μέσου, λύκους θεηγόρε ἀπήλασας· τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη κατηδάφισας καὶ ναοὺς Θεοῦ, τοὺς γηγενεῖς ἀπετέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἁγία Θεοτόκος, ἡ σκηνὴ ἡ ἀμόλυντος, τοῦ φωτὸς ἡ πύλη, τράπεζα καὶ στάμνος ἡ πάγχρυσος, τὸ ἀλατόμητον ὄρος καὶ κατάσκιον, ὡς χωρήσασα, τὸν Πλαστουργὸν μακαρίζεται.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοὺς πόδας κτησάμενος, ὡραίους τῷ κηρύγματι, πᾶσιν ἀγαθὰ εὐηγγελίσω, πᾶσιν εἰρήνην μάκαρ ἐκήρυξας, ἔχθρας παλαιᾶς ἀλλοτριῶν, θείαις εἰσηγήσεσι, τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολε.

Ὁ λόγος σου ἴαμα, τοῖς δεξαμένοις γέγονεν, ὄφεως ἰὸν θανατηφόρον, Βαρθολομαῖε· γῆ δὲ κατέστραπται, ἡ τῶν ἀσεβῶν προφητικῶς, ταῖς ἀναμοχλεύσεσι, τῶν πανσόφων δογμάτων σου.

Νεκρὸς πολυήμερος, ζωὴν πηγάζων ἄφθονον, νώτοις ἐποχούμενος θαλάσσης, Βαρθολομαῖε θείοις, σὺν μάρτυσιν, ἄπειρα πελάγη διελθών, νήσῳ τῆς Λιπάρεως, προσωρμίσθης θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως δοξάζω σε, Θεοῦ Μητέρα πάναγνον, Χαῖρέ σοι κραυγάζων τοῦ Ἀγγέλου, εὐλογημένη θεοχαρίτωτε, ἄκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν, ξένον ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Νεμομένην ἔστησας, κακίας τὴν πληγήν, τῶν ἐθνῶν μάκαρ τὰς ψυχάς, τῷ νοστίμῳ ἅλατι, τῶν θείων λόγων σου ἰατρὸς ὡς ἄριστος, ὡς τῆς χάριτος διάκονος.

Ταῖς τοῦ Παύλου νεύσεσιν, ὑπείκων εὐμενῶς, σὺν αὐτῷ τὴν ὑπ' οὐρανόν, διατρέχεις πάνσοφε, λόγον τῆς γνώσεως, εὐαγγελιζόμενος, θεοκῆρυξ πανσεβάσμιε.

Ἰσουργὸν ὁμόθρονον, τὸν λόγον τῷ Πατρί, ἐκδιδάσκων οἷα σοφός, θεηγόρε ἔπεισας τοὺς ματαιόφρονας, τῶν εἰδώλων ἅπασαν, τὴν ἀπάτην ἀποκρούσασθαι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἁγνὴν ἁγνεύοντι, τιμήσωμεν νοΐ, καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ· καὶ ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι εὐσεβῶς, ὑμνήσωμεν, ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἀκτὶς Ἡλίου τοῦ λάμψαντος, τῷ κόσμῳ διὰ σώματος γέγονας, ταῖς σελασφόροις σου διδασκαλίαις Ἀπόστολε, ἀποδιώκων νύκτα, πλάνης πολύθεον.

Λαοῖς Θεοῦ τὸ σωτήριον· ἐτράνωσας σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐμφανιζόμενον, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα, Βαρθολομαῖε κῆρυξ, ἐθνῶν Ἀπόστολε.

Ὁδὸν τὴν θάλασσαν ἔσχηκας, καὶ τρίβους ἐφ' ὑδάτων πεποίηκας, καὶ οὐκ ἐγνώσθη σου, τούτοις τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, ὡς ὁ Δαυῒδ προέφη, μάκαρ Ἀπόστολε. Θεοτοκίον.

Ναὸς τῆς δόξης γεγένησαι, καὶ πύλη τοῦ φωτὸς ἐχρημάτισας, ὄρος κατάσκιον, τέρας Προφήταις ᾀδόμενον, Παρθενομῆτορ Κόρη θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὁ Παῦλος ὁ τοῦ κόσμου ἀνέσπερος ἥλιος, σὲ ὡς ἀκτῖνα ἐκπέμπει, φωτοβόλον μάκαρ τὰς ἐν τῷ σκότει, τῆς ἀγνοίας, καθευδούσας καρδίας φωτίζουσαν.

Ναμάτων ζωηρύτων ὑπάρχων ἀνάπλεως, ρείθροις ἐνθέων δογμάτων, τοὺς χειμάρρους μάκαρ τῆς ἀγνωσίας, κατακλύζεις, καταρδεύων τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα. Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦσι γενεαὶ γενεῶν σε πανύμνητε· τὸν ὑπερύμνητον λόγον, τοῦ Θεοῦ γὰρ ἔτεκες ὑπὲρ λόγον· ὃν δοξάζει, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ»κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κε»καθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου »ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Ὠδὴ δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὤφθης μέγας ἥλιος, τῇ οἰκουμένῃ, διδαγμάτων λάμψεσι, καὶ θαυμασίων φοβερῶν, φωταγωγῶν τοὺς τιμῶντάς σε, Βαρθολομαῖε, Κυρίου Ἀπόστολε. Ἕτερον τοῦ Ἁγίου Τίτου.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοῦ Παύλου δειχθείς, συνόμιλος Ἀπόστολε, σὺν τούτῳ ἡμῖν, τὸν λόγον προκατήγγειλας, τῆς ἐνθέου χάριτος, μυστολέκτα Τίτε μακάριε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Ὁ οἶκος.

Τὸν ἐπὶ γῆς ὀφθέντα Σωτῆρα καταγγείλας ἐν κόσμῳ, τῆς αὐτοῦ ἀψευδοῦς Θεότητος ἐχρημάτισας φίλος οἰκεῖος καὶ κληρονόμος· ὅθεν πίστει προσπίπτων, σὲ ἱκετεύω, ὅπως ταῖς σαῖς ἱκεσίαις παράσχῃς μοι ἄφεσιν, διώκων τὴν ἀχλυώδη τῆς ψυχῆς μου σκοτόμαιναν ἔνδοξε, τοῦ ἐπαξίως ὑμνῆσαί σε, καὶ βοᾶν σοι ἀπαύστως Ἀπόστολε· Μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου. Στίχοι.

Ἵνα τρυγῶμεν ἄφθονον πιστοὶ χάριν,
Βαρθολομαῖος εὑρέθη κεκρυμμένος.
Σὸν νέκυν εἰκάδι Βαρθολομαῖε ἐφεῦρον πέμπτῃ.

Ὡς *θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ!* (Ψαλμ. ξζ. 35). Εὔκαιρόν ἐστι κἀμοὶ νῦν ἀναβοῆσαι, διηγήσασθαι προαιρουμένῳ ἐξαίσιόν τι καὶ φρικῶδες τερατούργημα. Ὁ γὰρ Ἅγιος Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος ἐν διαφόροις τόποις τὸ τοῦ Κυρίου ὄνομα φανερὸν τοῖς ἀνθρώποις ἀνακηρύξας, σταυροῦται ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ τῆς Ἀνατολῆς. Τοῦτον δὲ καταθέντες ἐν λάρνακι λιθίνῃ οἱ ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ πιστοὶ εὑρεθέντες, ἀπέθεντο ἐν Ἀλβανουπόλει. Ὡς δὲ ἡ λάρναξ ἐκείνη ἀενάως τὰς ἰάσεις βλυστάνουσα ἦν, προσέτρεχον οἱ λαοὶ καὶ ἀπηλλάσσοντο τῶν ἐνοχλούντων παθῶν.

Ταῦτα οὖν βλέποντες οἱ τοῦ διαβόλου ὑπουργοί, ἐμαίνοντο κατὰ τῆς λάρνακος ἐκείνης· καὶ σκεψάμενοί ποτε ἀπέρριψαν ταύτην συνέχουσαν καὶ τὸ ἅγιον σῶμα τοῦ Ἀποστόλου, ἐν τῇ θαλάσσῃ, σὺν ἑτέραις λάρναξιν Ἁγίων μαρτύρων τέσσαρσι. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα, ἣν διῆλθον, ἁγιασθῇ δι' αὐτῶν, καὶ οἱ τόποι, καθ' οὓς ἡ θεία χάρις αὐτοὺς διεμέρισεν, εὐλογηθῶσι, καὶ ὁ Θεὸς θαυμαστωθῇ ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον.

Τοὺς γὰρ μεγάλους τοῦ Πόντου ὑποπλεύσας κόλπους ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὰ στενὰ τοῦ Ἑλλησπόντου παραδραμὼν βάθη, τὸ Αἰγαῖόν τε καὶ τὸ τοῦ Ἀδρίου κατέλαβε πέλαγος, καὶ τὴν τῶν Σικελῶν περιφανῆ τε καὶ μεγίστην ἐν εὐωνύμοις καταλιπὼν νῆσον, ἔχων συνεπομένους αὐτῷ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἑτέραις λάρναξι καλλινίκους μάρτυρας, Παππιανόν, Λουκιανόν, Γρηγόριον καὶ Ἀκάκιον, νήσῳ τῇ οὕτω καλουμένῃ *Λιπάρει*, προσωρμίσθη. Ὡς θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε! καὶ τίς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου;

Καὶ οἱ μὲν καλλίνικοι μάρτυρες, οἷά τινα βασιλέα, ἐν ᾧ ἂν ἠρετίσατο διαναπαύσασθαι, τὸν μέγαν καταλιπόντες Ἀπόστολον αὐτίκα ἀνθυπενόστησαν, ἔνθα ἂν ἕκαστον ἡ θεία κατασκηνῶσαι εὐδόκησε πρόνοια· Παππιανὸν μὲν εἰς Ἄμιλαν πόλιν Σικελίας, Λουκιανὸν δὲ ἐν Μεσσήνῃ, Γρηγόριον ἐν Κολίμῃ, πόλει Καλαβρίας, καὶ Ἀκάκιον εἰς Ἀσκάλους, πόλιν οὕτω καλουμένην. Τότε Ἀγάθωνι, τῷ τὴν Ἐπισκοπὴν Λιπάρεως εὐθύνοντι, ὁ θεῖος ἑαυτὸν καταμηνύει Ἀπόστολος· καὶ παρευθὺς ὁ Ἐπίσκοπος σπεύσας τὸ μέγα καὶ φρικῶδες ὡς εἶδε τεράστιον θάμβους πλησθείς, «Πόθεν σοι οὗτος, ὦ Λίπαρις, ἀπεφθέγγετο, ὁ πολὺς προσεγένετο πλοῦτος; ὄντως ἐμεγαλύνθης ὑπερβαλλόντως καὶ ἐδοξάσθης. Χόρευσον, σκίρτησον, ὑπόδεξαι χερσὶν οἰκείαις, καὶ βόησον πρὸς αὐτόν· Καλῶς παραγέγονας ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος». Ταῦτα καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ὁ Ἐπίσκοπος εἰπὼν καὶ ἐγκωμιάσας τόν τε Ἀπόστολον καὶ τὴν νῆσον, κατέπαυσε τὸν λόγον.

Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὴν θείαν ἀποκατασταθῆναι λάρνακα καὶ ἐν τόπῳ ἐπισήμῳ, ἐν ᾧ καὶ θεῖος σηκὸς ἔμελλεν ἀνεγείρεσθαι εἰς δόξαν τοῦ πανευφήμου Ἀποστόλου, οἱ μὲν ἕλκοντες, αὐτήν, πολλοί, ὑπήκουε δὲ οὐδαμῶς, οὐδὲ ἐκινεῖτο ἡ λάρναξ· ἕως ἀποκαλύψει θείᾳ ὁ μακάριος Ἀγάθων, ζεῦγος ἀγαγὼν δαμάλεων, καὶ λεπτοῖς ἀποδήσας καλῳδίοις, τὴν παμμεγέθη ἐκείνην λάρνακα, τῇ τοῦ ἐνοικοῦντος δυνάμει εὐκόλως εἵλκυσεν, ὅπου τὸ τοῦ Ἀποστόλου ὑπῆρξε θέλημα. Θαῦμα δέ τι θαύμασι συνείπετο μέγιστον, καὶ πολλοῖς ἴσως τῶν ἀμυήτων τῶν θείων τερατουργιῶν ἄπιστον. Νησίδιον γάρ, *Βουλκᾶνος* μὲν λατινιστί, ***Πυρπνόον*** δὲ ἑλληνιστὶ ὀνομαζόμενον, καὶ πηγὴν ἔχον νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἀναβράζουσαν, ὡς μόνον τὴν τοῦ Ἀποστόλου παρρησίαν ᾔσθετο, ἐπειδὴ τῇ ἐγγύτητι τὴν Λίπαριν κατέβλαπτε, θείᾳ δυνάμει εὐθέως ἀποσυρέν, ἑπτὰ σταδίους μακρὰν ᾤχετο τοῦ παρασυρμοῦ, ὥσπερ ποταμίου ρεύματος, μέχρι τῆς σήμερον τὸ θαῦμα ἀνακηρύττοντος. Ὢ παραδόξων θαυμάτων! ὢ ὑπερβαλλόντων τερατουργημάτων! Ποῦ τοιαῦτα ἐν πάσῃ τῇ ὑφ' ἡλίῳ διέγνωσται; Ἐπειδὴ δὲ ἀνήγειρε καὶ περικαλλῆ ναὸν ὁ Ἐπίσκοπος τῷ Ἀποστόλῳ, καὶ ἐν αὐτῷ, ὡς πολύτιμον θησαυρόν, τὸ μακάριον ἐκεῖνο καὶ σεβάσμιον κατέθετο Λείψανον σὺν τῇ λάρνακι, τίς δύναται ἐξειπεῖν τὰ ἐκεῖσε ὁσημέραι γινόμενα θαύματα;

Ἐτῶν οὖν πλείστων παραδραμόντων ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἐν ταῖς ἡμέραις Θεοφίλου τοῦ βασιλέως, τοῦ φρουρίου, ἐν ᾧ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος κατέκειτο, διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὰς ἀνομίας ἡμῶν ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν συλληφθέντος καὶ πάσης τῆς νήσου Λιπάρεως ἀοικήτου διαμεινάσης, ὁ τῆς πόλεως Βενένδου ἄρχων, τὰ ἀποστολικὰ θαύματα ἀναμαθών, πίστει ζεούσῃ πρὸς τὸν Ἅγιον κινηθείς, ἐκ τῆς Ἀμαλφινῶν πόλεως ἄνδρας τινὰς ναυσιπόρους προσκαλεσάμενος καὶ τούτοις χρήματα ἱκανὰ δοῦναι ἐπαγγειλάμενος, ἠξίωσεν ἀπελθεῖν καὶ τὸν πολύτιμον ἐκεῖνον πρὸς αὐτὸν ἀνακομίσαι θησαυρόν· ὃ καὶ ἐγένετο. Ὁ γοῦν ῥηθεὶς ἄρχων, ἐκ πολλοῦ διαστήματος τῆς θαλάσσης ὤν, τόν τε τοῦ τόπου Ἐπίσκοπον καὶ πολλοὺς ἄλλους τοῦ τε κλήρου καὶ τοῦ πλείστου λαοῦ συγκινήσας πρὸς ὑπαντὴν ἐξῆλθε τοῦ

Ἀποστόλου, οὗ τὸ ἅγιον Λείψανον ἐν τῇ πόλει Βενένδου ἀγαγὼν ἐν σεβασμίῳ τόπῳ κατέθετο. Ἔνθα καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶν ὁ μέγας Ἀπόστολος πᾶσι τοῖς ἐκεῖσε ἐδείκνυτο εἰς δόξαν τοῦ ὑπεραγάθου Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου, Ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς κατὰ Κρήτην, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχ. Ἴτω παρ' ἡμῶν καὶ Τίτῳ βραχὺς τίτλος·
Τούτου τελευτὴν τὴν ἐν εἰρήνῃ φέρων.
Οὐράνιον δάπεδον λάχες εἰκάδι Τίτ' ἐνὶ πέμπτῃ.

Τίτος ὁ μακάριος ἐκ Μίνωος τοῦ βασιλέως Κρήτης εἷλκε τὸ γένος, ὥς φησι Ζηνᾶς ὁ Νομικός, ὁ τὸν βίον αὐτοῦ συγγραψάμενος, οὗ μέμνηται ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος. Οὗτος οὖν ὁ μακάριος Τίτος, ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου πολλὴν ἐπιδειξάμενος σπουδὴν εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι θαυμαζομένην παιδείαν, ἤδη εἰκοσαετὴς γεγονώς, ἀκούει φωνῆς ἄνωθεν ἐνεχθείσης αὐτῷ· *Τίτε*, λεγούσης, *δεῖ σε ἐντεῦθεν ἐκδημῆσαι, καὶ τὴν ψυχήν σου σῶσαι· οὐ γὰρ ὀνήσει σε ἡ παιδεία αὕτη.* Ἔτι δὲ βουλόμενος τῆς αὐτῆς ἀκοῦσαι φωνῆς (ᾔδει γὰρ τὰς ἐκ τῶν ἀγαλμάτων φωνῆς διδομένας πλάνας) ἐπισχὼν ἔτι χρόνον μικρόν, προσετάχθη δι' ὁράματος τὴν τῶν Ἑβραίων βίβλον ἀναγνῶναι· καὶ λαβὼν τὴν τοῦ Ἡσαΐου βίβλον, εὗρε ταύτην τὴν περικοπήν· *Ἐγκαινίζεσθε πρός με, νῆσοι πολλαί, Ἰσραὴλ σῴζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον* (Ἡσ. μέ. 10)

Ὁ οὖν ἀνθύπατος Κρήτης, ὁ καὶ θεῖος τοῦ Ἁγίου Τίτου, ἀκούσας τὴν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ σωτήριον γέννησιν, καὶ τὰς θαυματουργίας, ἃς ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἑτέροις τόποις ἐποίει, συμβούλους τοὺς πρώτους τῶν ἐν Κρήτῃ λαβὼν ἀπέστειλε Τίτον ἐν Ἱεροσολύμοις, ὡς ἱκανὸν ὄντα ἀκοῦσαί τε, καὶ εἰπεῖν, καὶ ἐξαγγεῖλαι τὰ ἀκουσθέντα. Ὁ δὲ παραγενόμενος, καὶ θεασάμενος, καὶ προσκυνήσας τὸν Δεσπότην Χριστόν, διέμεινεν ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ γέγονε θεατής. Εἶδε δὲ καὶ τὰ σωτήρια Πάθη αὐτοῦ, καὶ τὴ Ταφήν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν θείαν Ἀνάληψιν, καὶ τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους ἐπιδημίαν καὶ κάθοδον, καὶ πιστεύσας συνηριθμήθη τοῖς ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ τοῖς τρισχιλίοις, τοῖς πιστεύσασι τῷ Κυρίῳ διὰ τῆς τοῦ Κορυφαίου Πέτρου διδασκαλίας. Εἶτα χειροτονεῖται, καὶ ἀποστέλλεται μετὰ Παύλου διδάσκειν καὶ κηρύττειν τὸ Εὐαγγέλιον.

Παραγίνεται οὖν μετ' αὐτοῦ εἰς Ἀντιόχειαν καὶ εἰς Σελεύκειαν καὶ Κύπρον, καὶ Σαλαμῖνα καὶ Πάφον. Κἀκεῖθεν εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας, καὶ εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισσιδίας, καὶ εἰς τὸ Ἰκόνιον, εἰς τὸν Ὀνησιφόρου οἶκον. Εἶτα εἰς Λύστραν, καὶ Δέρβην, πανταχοῦ, σὺν τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον κηρύττων. Ῥουστίλου δέ, τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ ὑπάρχοντος Τίτῳ, δεύτερον ἀνύοντος χρόνον εἰς τὴν τῆς Κρήτης ἀρχήν, παρεγένοντο ἐν αὐτῇ Παῦλος καὶ Τίτος ἔνθα Ἐκκλησίαν ἐδείμαντο. Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς Κρήτης, ἦλθον εἰς τὴν Ἀσίαν· κἀκεῖθεν συνεκδημεῖ τῷ Παύλῳ μέχρι τῆς ἐν Ῥώμῃ αὐτοῦ ὑπὸ Νέρωνος ἀναιρέσεως.

Τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ὑπέστρεψεν εἰς Κρήτην κἀκεῖσε ἐπισκόπους καταστήσας καὶ πρεσβυτέρους, καὶ αὐτῇ ἀποστολικῶς διαπρέψας ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ὁ δὲ σύμπας τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνος γέγονεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἐνενήκοντα· ἦν γὰρ ἐτῶν εἴκοσιν, ὅτε ἐκ Κρήτης παρεγένετο εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἕως τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐτέλεσεν ἕνα ἐνιαυτὸν καὶ διέτριψεν ἑτέρους δέκα, καὶ χειροτονηθεὶς Ἀπόστολος ὑπὸ τῶν κορυφαίων Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, διήνυσε κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ· καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς νήσοις ἔτη ἓξ καὶ ἐν τῇ πατρίδι ἔτη λθ. ἐκ δὲ τούτων ὁ τῶν εἰρημένων ἐτῶν ἀριθμὸς συγκεφαλαιοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν Μηνᾶ, Ἐπιφανίου, Γενναδίου, καὶ Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ κόσμος ἐκλέλοιπε τῆς Ἐκκλησίας·
Μηνᾶς γὰρ ἐκλέλοιπεν ἐκ τῶν ἐνθάδε.
Σπάσας τελευτῆς Ἐπιφάνιος μέθη.
Κεῖται τραπεὶς εἰς ὕπνον εὐθὺς τῷ κάρῳ.
Ἐπιφανίῳ Γενναδίῳ ποιμέσι
Χριστοῦ, Ἰωάννῃ τε ὕμνον προσφέρω.

Ὁ μακάριος Μηνᾶς, κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως, Πρεσβύτερος ἦν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίας Ἐκκλησίας. Προεβλήθη δὲ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ Ἀγαπητοῦ Πάπα Ῥώμης ἀνελθόντος ἐν Κων)πόλει· ὅς, Ἄνθιμον τὸν αἱρετικὸν τὸν ἐκ Τραπεζοῦντος εἰς Κων)πολιν ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν μετατεθέντα καθῃρηκώς, τὸν μακάριον κεχειροτόνηκε Μηνᾶν. Καλῶς οὖν οὗτος ἰθύνας τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ τούτου ποίμνιον ἐπαυξήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Συνεορτάζονται δὲ καὶ οἱ προρρηθέντες Ἅγιοι Πατέρες.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὠδὴ ζ΄. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Μωρανθεῖσαν τῇ κακίᾳ παναοίδιμε, τὴν ἀνθρωπότητα, νοστίμῳ ἅλατι ἰάσω τῶν λόγων σου, καὶ ψάλλειν ἔπεισας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐρανὸς ὡς ὑψηλότατος γενόμενος, δόξαν Θεοῦ νοητῶς, ὑψηλοτάτῃ φωνῇ, κηρύττεις ὡς ἔνθεος, μάκαρ Ἀπόστολος, ᾧ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὑφαντὸν τῆς θείας χάριτος ἱμάτιον, μάκαρ ἐνέδυσας, τοὺς γυμνωθέντας τὸ πρίν, κακίᾳ τοῦ ὄφεως, καὶ ψάλλειν ἔπεισας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Προστασίαν σε καὶ τεῖχος καὶ ἀντίληψιν, καταπλουτήσαντες, Θεογεννῆτορ ἁγνή, οἱ δοῦλοί σου πάντοτε, πίστει βοῶμέν σοι· Χαῖρε γέφυρα ἡ πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ἐκ γῆς εὐλογημένη.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Μίαν Θεότητα ὑμνεῖν, μίαν κυριότητα σέβειν, Τίτος διδάσκων τοὺς βροτούς, πολυθέου μανίας ἀπήλλαξεν, εὐσεβῶς ἀνακράζοντας· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νενεκρωμένῃ τῇ ψυχῇ, ἄψυχον οἱ σέβοντες ὕλην τὸν νεκρωθέντα δι' ἡμᾶς ζωοδότην Θεὸν κατενόησαν ὑπὸ σοῦ παιδευόμενοι, μαθητὰ καὶ μυστολέκτα τῶν ἀπορρήτων.

Ὡς ἀληθείας ὑπουργός, ψεύδους καθαιρέτης ἐφάνης· καὶ ὡς τοῦ Παύλου μαθητής, διωγμοὺς καὶ κινδύνους ὑπέμεινας, σὺν αὐτῷ μέλπων ἔνδοξε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη ἀρεταῖς, τοῦ παμβασιλέως παρέστης, ἐκ δεξιῶν τοῦ ἐκ τῶν σῶν σαρκωθέντος αἱμάτων Ἀνύμφευτε, ἐκτενῶς ἱκετεύουσα, λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης.

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥείθροις προσκλυζόμενος ἐνθέοις, Ἐδὲμ ποταμὸς ὡς ἐκπεπόρευσαι, ἄρδων τὴν ὑφήλιον, ταῖς διδασκαλίαις σου, καὶ τὰ τῆς πλάνης ὕδατα, ξηραίνων χάριτι, καὶ κράζων· Τὸν Σωτῆρα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Λόγος ὡς θεῖον θεολόγον, τὰ λόγου ἐπέκεινα μυήσας σε, βέλος ὡς σωτήριον, κόσμῳ ἐξαπέστειλε, κατατιτρώσκων σύστημα, δυσμενὲς ἔνδοξε, καὶ σῴζων τοὺς πιστῶς μελῳδοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σταλάζον ὡς ὄρος ἀνεφάνης, τὸν θεῖον γλυκασμὸν ἀξιοθαύμαστε, θάλασσαν διέσχισας, τρίβον μετὰ θάνατον, ταῖς θεϊκαῖς δυνάμεσι προσπεραιούμενος, τὰ ταύτης ἀποντίστως πελάγη, σὲ δορυφορούντων γενναίων ἀθλοφόρων.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους τῆς φύσεως λαθοῦσα, καὶ τίκτεις καὶ μένεις ἀειπάρθενος· Λόγον γὰρ ἐκύησας, ἄνθρωπον γενόμενον, ὑπερβολῇ χρηστότητος, ᾧ πάντες κράζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου. Ὁ αὐτὸς Εἱρμός.

Ῥανίσιν αἱμάτων σου ἐσβέσθη, τὸ πῦρ τῆς ἀπάτης τὸ ἀλλότριον· νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἠλάθησαν, τῇ πρὸς Θεὸν δεήσει σου, Τίτε Ἀπόστολε· διό σε ὡς θεράποντα θεῖον, τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ ἀνευφημοῦμεν.

Ὅλος τῷ Θεῷ ἱερωμένος, καὶ θείαις ἠγλαϊσμένος Τίτε χάρισι, Λόγον τὸν Σωτήριον, πᾶσι διετράνωσας, τὸν ἀλογίας πάνσοφε, ἡμᾶς ῥυσάμενον, τοὺς πίστει ἀληθεῖ εὐλογοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς καθαρώτατον δοχεῖον, ἐγένου καταφωτίσας τὴν ὑφήλιον, θείοις ἀμαρύγμασι. Τίτε ἀξιάγαστε· καὶ ἀμαυρώσας ἔνστασιν, παρανομούντων ἐχθρῶν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε ἐβόας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαία ἡ πάλαι στρεφομένη, τὰ νῶτα Παρθένε νῦν μοι δίδωσι, Λόγον ὅτι ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι κατανοούμενον· ὃν τρέμουσι Ἀγγέλων αἱ τάξεις, καὶ δοξολογοῦσι βροτοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
» Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμε-
» νος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν,
» ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα,
» καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Ἁγ. Βαρθολ. Ὠδὴ θ΄. Ἅπας γηγενής.

Ἄγει ἑορτήν, τῇ μνήμῃ σου σήμερον, τῶν Ἀποστόλων χορός, μάρτυρες ἀγάλλονται, καὶ τῶν Δικαίων πάντων τὰ πνεύματα· οἱ δὲ πιστοὶ τοῖς ὕμνοις σε καταγεραίρομεν, καὶ βοῶμεν· Πάσης ἡμᾶς θλίψεως, μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ ἀπολύτρωσαι.

Τὸ διὰ Σταυροῦ, μακάριον ἔνδοξε, τέλος δεξάμενος, σύμμορφος γεγένησαι, τῶν παθημάτων τοῦ διδασκάλου σου, καὶ κοινωνὸς λαμπρότητος, καὶ θείας δόξης ἀεί, σὺν Ἀγγέλοις τούτῳ παριστάμενος, καὶ ἀρρήτου φωτὸς ἀξιούμενος.

Ἡ πλησιφαής, καὶ εὔσημος μνήμη σου, ἡμῖν ἐπέλαμψεν, ἅπαντας φωτίζουσα, Χριστοῦ αὐτόπτα Βαρθολομαῖε σοφέ, ἐν ᾗ παρακαλούμενος σε, μνήσθητι πάντων ἡμῶν, ἐναντίας πάσης περιστάσεως, ταῖς εὐχαῖς σου ἡμᾶς ἐκλυτρούμενος.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον ἡμῶν, σαρκὸς τὰ φρονήματα, Θεοκυῆτορ ἁγνή· στῆσον τῶν παθῶν ἡμῶν, τὴν καταιγίδα, παῦσον τὸν κλύδωνα, καὶ λογισμοῖς ὀχύρωσον ἐνθέοις ἄχραντε, τὰς καρδίας πίστει τῶν τιμώντων σε, προστασία ἡμῶν ἀκαταίσχυντε.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ὅλην σου τὴν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν ἀγάμενος, καὶ ἀγάπην καὶ πεποίθησιν, ἕλκει συνέκδημον ὁ Παῦλος, σὺν σοὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῖς ἔθνεσι κηρύττων Ἀπόστολε· ὅθεν σὺν τούτῳ σε γεραίρομεν.

Νόσους ἐκδιώκεις τῶν πιστῶν, δαιμόνια ἀπελαύνεις θείᾳ χάριτι, Κρήτης ὁ μέγας πολιοῦχος, πρωτόθρονός τε ταύτης ὁ ἔνθεος, φωστὴρ ὁ διαυγὴς καὶ οὐράνιος, Τίτε θεόφρον ἀξιάγαστε.

Ὡς ἥλιος ἔλαμψεν ἡμῖν ἡ μνήμη σου, φρυκτωρίαις ταῖς τοῦ Πνεύματος, ὅλη φαιδρῶς ὡραϊσμένη, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα· ἣν πίστει τοὺς τελοῦντας διάσῳζε, Τίτε παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν πταισμάτων μου Ἁγνὴ, διάλυσον, μεσιτείᾳ σου πανάμωμε· λῦσον τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου, τὸν σάλον τῶν παθῶν μου κατεύνασον· τοὺς μάτην πολεμοῦντάς με σύντριψον· σῶσόν με σῶσον Ἀειπάρθενε. Ὁ Εἱρμός.

« Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κα-
» τάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε,
» τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐ-
» λογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὴν ἱερὰν κατάθεσιν, τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου, Βαρθολομαῖε πάνσοφε, ἑορτάζοντες πόθῳ,

ἀνευφημοῦμέν σε πίστει· ἐξ Ἑώας γὰρ μάκαρ, πρὸς νῆσον τῆς Λιπάρεως, παραδόξως ἐκπλεύσας, ταῖς θαυμασταῖς, σοῦ πορείαις ἅπασαν τὴν Ἑσπέραν, ἐφώτισας Ἀπόστολε, τοῦ Χριστοῦ θεοκῆρυξ.

Τοῦ Ἁγίου Τίτου, ὅμοιον.

Μύστα τῆς θείας χάριτος, καὶ Ἀπόστολε Τίτε, σὺν Παύλῳ τῷ θεόφρονι, πρέσβευε τῇ Τριάδι, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ ἡμῖν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σὲ πόθῳ τιμῶσι, τῶν δυσχερῶν, καὶ πταισμάτων λύσιν καὶ σωτηρίαν, καὶ δόξαν καὶ λαμπρότητα, οὐρανῶν βασιλείας. Θεοτοκίον.

Σὺν ἀσωμάτοις τάξεσι, σὺν μαρτύρων χορείαις, σὺν Ἀποστόλων τάγμασι, σὺν Προφήταις καὶ πᾶσι, Δικαίοις ὦ Θεομῆτορ, ἀνυμνοῦμέν σε Κόρη· καὶ γὰρ Θεὸν ἐγέννησας, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ, διὰ Σταυροῦ, καθελόντα Ἅδου τὴν τυραννίδα, καὶ σώσαντα πανύμνητε, ἅπαν βρότειον γένος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Θεῖον ἐπαφῆκέ σε, ὡς ποταμὸν παμμακάριστε, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὕδατα ξηραίνοντα, τῆς πολυθεΐας, ἄρδοντα τὸν κόσμον, ῥείθροις ἐνθέων διδαχῶν, Βαρθολομαῖε καὶ κατακλύζοντα, τῆς πλάνης τὰ ζιζάνια, καὶ τῶν δεινῶν ἐξαιρούμενον, τοὺς πιστῶς πειθομένους σοι, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε.

Ἥλιον καθάπερ σε, Ἀνατολῆς ἐξορμώμενον, καὶ πρὸς Δύσιν δυόμενον, πορείαις, ἀοίδιμε, ταῖς ἐπὶ ὑδάτων, σαφῶς γενομέναις, ἐπεγνωκότες οἱ πιστοί, τῆς παραδόξου ἐπιδημίας σου, ἀνάμνησιν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦμεν, γεραίροντες, τὰ πολλά σου θαυμάσια τοῦ Κυρίου, Ἀπόστολε.

Νεκρὸς ἐπιτύμβιος, θαλασσοπόρος γεγένησαι, ἐξ Ἑώας ὁρμώμενος, σὺν μάρτυσι πάνσοφε, καὶ πρὸς Δύσιν φθάνων, ἄδυτε φωσφόρε τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, Βαρθολομαῖε, θεομακάριστε· ἐν ᾗ ἀναπαυσάμενος, πᾶσι τῶν κόπων ἀνάπαυσις, καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσις θαυμαστῶς ἐχρημάτισας.

Θείαις ἀναλάμψεσι, καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὡς ἀκτὶς συμπεπόρευσαι, ἡλίῳ φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ θείῳ, Τίτε· καὶ σὺν αὐτῷ πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς βαθυτάτης νυκτὸς ἀπήλλαξας· διό σε μακαρίζομεν ὡς Ἱεράρχην θεόληπτον, ὡς Ἀπόστολον ἔνθεον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ Πατρός, καθὼς ἐν Εὐαγγελίοις προέφη, τὰ εὔφορα κλήματα, ὑμεῖς ἐστε πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ τὸν βότρυν τὸν πέπειρον καὶ τερπνόν, ἐν τοῖς κλάδοις ὑμῶν φέροντες· ὃν οἱ πιστοὶ ἐσθίοντες, ἐπιστοιχοῦμεν γεῦσιν πρὸς εὐφρόσυνον. Βαρθολομαῖε θεόληπτε, καὶ Τίτε, καύχημα, τῆς Κρήτης, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ὁ Ἀπόστολος, πρὸς Κορινθίους α'. Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοὶ ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους.

Ζήτει Κυριακῇ Δεκάτῃ.

Εὐαγγέλιον, Κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὑμεῖς ἐςε τὸ φῶς τοῦ Κόσμου.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

ΤΗ Κϛ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τὴν ὑπέρτιμον ἄθλησιν, τὰ γενναῖα παλαίσματα, τῶν μαρτύρων ἔνδοξε θεασάμενος, αὐτομολεῖς πρὸς τὰ σκάμματα, ἀνδρείῳ φρονήματι, ἀφειδήσας τῆς σαρκός, δι' ἀγάπην τὴν ἔνθεον· ὅθεν ἤνυσας, τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ταπεινώσας, τὴν ὀφρὺν τοῦ ἀντιπάλου, Ἀδριανὲ καρτερώτατε.

Ταῖς εἱρκταῖς συγκλειόμενος, τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος, τοῖς κλοιοῖς ἀοίδιμε βαρυνόμενος, καὶ τοῖς μοχλοῖς συνθλιβόμενος, σὺν πλείοσι μάρτυσι, σὺν αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν, οὐρανίων ἐπέτυχες, ἐπαλείφουσαν, τὴν ὁμόζυγον ἔχων Ναταλίαν, τὴν Θεῷ πεποθημένην, Ἀδριανὲ γενναιότατε.

Τὸν Ἀδὰμ ἡ ὁμόζυγος, Παραδείσου ἐξώρισε, συμβουλίᾳ ὄφεως· Ναταλία δέ, Ἀδριανὸν πρὸς Παράδεισον, πανσόφως εἰσήγαγεν, ἱεραῖς προσλαλιαῖς, νουθετοῦσα διδάσκουσα, τὰ ἐπίπονα, τῆς ἀθλήσεως φέρειν οὐρανίους, ἀντιδόσεις προξενοῦντα, καὶ αἰωνίζουσαν εὔκλειαν.

Δόξα, Ἦχος α΄. Ἐφραὶμ Καρίας.

Ζῆλος ἀνδρὸς εὐσεβοῦς, εἵλκυσε γυναῖκα θεοφιλῆ, πρὸς παραίνεσιν φαιδράν. Ἀδριανὸς γὰρ ὁ πανάριστος, Ναταλίας τῶν ῥημάτων ὑπαχθείς, ἀθλήσεως τὸν δρόμον ἐκτετέλεκεν. Ὢ γυναικὸς θεοφιλοῦς! οὐχ ὡς γὰρ Εὔα τῷ Ἀδὰμ ἤνεγκε φθοράν, ἀλλὰ ζωὴν ἄληκτον τῷ συζύγῳ προεξένησε. Ταύτην σὺν τῷ ἀνδρὶ ἐπαινοῦντες, βοήσωμεν Χριστῷ· Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐκ τῆς ἁγίας εἰκόνος τῆς σῆς Πανάχραντε, ἰάσεις ἰαμάτων, χορηγοῦνται ἀφθόνως, τοῖς πίστει προσιοῦσιν· ὅθεν κἀμοῦ τὰς ἀσθενείας ἐπίσκεψαι, καὶ τὴν ψυχήν μου ἐλέησον ἀγαθή, καὶ τὸ σῶμά μου θεράπευσον.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἡ σὲ ἁγνῶς τεκοῦσα, ὡς ἑώρα Θεέ μου, θρηνοῦσα ἀνεβόα· Τέκνον ἐμόν, φῶς τοῦ κόσμου γλυκύτατον, πῶς ἐπὶ ξύλου ὁρῶ σε τοῦ σταυρικοῦ, ὡς κακοῦργον ἀναρτώμενον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Πορφύραν ἐξ αἵματος τοῦ σοῦ, μάρτυς κατεφοίνιξας, στολὴν μεθ' ἧς τῷ Δεσπότῃ σου, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, νῦν συμβασιλεύεις, ἄθλων ταῖς λαμπρότησι, καὶ θείαις καλλοναῖς σεμνυνόμενος. Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Ἀδριανὲ μάρτυς τὰς ὁδούς, τῶν παθῶν ἐξέκλινας, τῷ σωτηρίῳ ἀγόμενος, δρόμῳ πανεύφημε· καὶ πρὸς τὰς ἀφθάρτους, μονὰς κατεσκήνωσας, σὺν πᾶσι τοῖς Χριστῷ πειθαρχήσασι· μεθ' ὧν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Ὢ θαῦμα καινὸν καὶ ἀληθῶς, μέγα καὶ παράδοξον! πῶς Ναταλία ἡ πάνσοφος, τὸν ταύτης σύζυγον, πείθει ὑπομεῖναι, ξίφη κατατέμνοντα; τίς εἶδέ τι τοιοῦτον; τίς ἤκουσεν; ὃν περ ἐκέκτητο, ὀφθαλμὸν βίου πρὸς θάνατον, ἐπεπόθει, προδοῦναι σωτήριον. Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Ὢ ζεῦγος ἄμωμον, καὶ ἐκλεκτὸν τῷ Κυρίῳ! ὢ πεποθημένη δυάς, καὶ πεφιλημένη Χριστῷ! ὢ συζυγία ἀρίστη καὶ μακαρία! Τίς οὐκ ἐκπλαγῇ ἐν τούτῳ ἀκουτισθείς, τὰς τούτων ὑπὲρ ἄνθρωπον πράξεις! πῶς τὸ θῆλυ ἠνδρίσατο κατὰ τοῦ πικροῦ τυράννου, καὶ τὸν ταύτης σύνευνον ἐνεύρωσε, μὴ ὑπενδοῦναι τοῖς δεινοῖς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πίστεως ἑλέσθαι, τὸ θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν; Ὢ θεοπλόκων ῥημάτων Ναταλίας τῆς σοφῆς! ὢ παραινέσεων θείων, τοὺς οὐρανοὺς διασχουσῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν θρόνον τοῦ μεγάλου Βασιλέως, Ἀδριανὸν τὸν ἔνδοξον γνώριμον καταστησασῶν! Ἀλλ' ὢ ξυνωρὶς ἁγία, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ ἱκετεύσατε, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν, πειρασμῶν ῥυσθῆναι καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστὲ ἡ σὲ κυήσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὃ ὁρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ; Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ἀναφαίρετον ὄλβον ἡγήσω τὴν σωτήριον πίστιν τρισμάκαρ, καταλιπὼν τὴν πατρῴαν ἀσέβειαν· καὶ τῷ Δεσπότῃ κατ' ἴχνος ἑπόμενος, κατεπλουτίσθης ἐνθέοις χαρίσμασιν· Ἀδριανὲ ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών.

Ποίημα Θεοφάνους.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Ἐν τῇ νυκτί με τοῦ βίου ὕπνῳ δεινῷ, συσχεθέντα πράξεσι, μετανοίας πρὸς τὸ φῶς, ὁ Θεὸς ἐξέγειρον εὐχαῖς, τῶν μαρτύρων σου Χριστέ, ἵνα δοξάζω σε.

Ἀπὸ χειλέων σταζόντων τὸν γλυκασμόν, τῆς ἐνθέου γνώσεως, γλυκανθεὶς Ἀδριανέ, τὸν ἰὸν ἐξήμεσας τῆς πρίν, ἀγνωσίας ἀληθῶς θεομακάριστε.

Ἀνατολῆς λαμπροτέραν ἡλιακῆς, τὴν ψυχὴν ὡς ἔχουσα, τῆς ἀθλήσεως πρὸς φῶς, συνωθεῖς ὁμόζυγον τὸν σόν, Ναταλία, γυναικῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἁγνή, τῶν κτισμάτων, ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὠδὴ γʹ. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Δεσμὰ φυγὼν εἰδωλικῆς, ματαιότητος μάρτυς, συνεδέθης τῷ πόθῳ, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· καὶ τοῖς δεσμοῖς τῶν αὐτοῦ, ἀθλοφόρων, χαίρων ἐκοινώνησας.

Μοχλῷ τὰ σκέλη σιδηρῷ, συνθλαττόμενοι πάντες, ἀθλοφόροι Κυρίου, ἀσεβείας τὰ ὀστᾶ, ὑπομονῆς τῷ μοχλῷ, καὶ ἀνδρείας, ὄντως συνετρίψατε.

Πυρὶ ἀγάπης θεϊκῆς, τὴν ψυχὴν φλεγομένη, τοῦ συζύγου ἐξῆψας, τὸν ἔρωτα εἰς Χριστόν, τὸν πόθον τὸν τῆς σαρκός, Ναταλία, τέλεον μισήσασα. Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἁγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί· καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου »ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, »καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολο»γίας σου.»

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δʹ. Τὴν Σοφίαν.

Τῶν μαρτύρων τοῖς πόνοις περιπλακείς, καὶ ἀνδρείως τῇ πίστει καθοπλισθείς, προθύμως ἀνέθηκας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· καὶ τοῦ ἐχθροῦ κατέβαλες, τὸ θράσος τῇ χάριτι, Ἀδριανὲ παμμάκαρ, Χριστοῦ μάρτυς ἔνδοξε· ὅθεν Ναταλία, ἐναθλοῦντα ὁρῶσα, ἐπήλειφε λόγοις σε, σωτηρίοις πανεύφημε. Διὰ τοῦτο βοῶμεν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχήν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινά βοήθειά μου γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτήν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου, πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δʹ. Χριστός μου δύναμις.

Χριστὸν οἱ μάρτυρες, ἰσχὺν τιθέμενοι, τὸ ἀνίσχυρον θράσος τῶν διωκτῶν, ὄντως κατεπάτησαν, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, οὐρανόθεν ἐκομίσαντο.

Οἰκείοις αἵμασι, στολὴν ἐξύφανας, σεαυτῷ ἀφθαρσίας ἀποβαλών, τῆς φθορᾶς τὸ ἔνδυμα· καὶ τῷ Θεῷ Ἀδριανέ, μετὰ δόξης νῦν παρίστασαι.

Ἰχῶρσι πάντοθεν, περιρρεόμενον τῶν Ἁγίων τὸ αἷμα, μύρον Θεῷ, ὄντως προσενήνεκται, τὴν σηπεδόνα τῆς πλάνης, ἐκκαθαῖρον κραταιότατα.

Δολίοις ῥήμασιν, Ἀδὰμ πεπλάνηται, τῆς συζύγου· τοῖς σοῖς δὲ Ἀδριανός, πλάνης ἀπαλλάττεται, καὶ πρὸς Παράδεισον χαρᾷ, Ναταλία εἰσοικίζεται. Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Ὠδὴ εʹ. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Δεκὰς διπλῆ ἡ τῶν ἀθλητῶν, σὺν ἁπλῇ τριάδι τῷ Χριστῷ, νῦν συνδεόμενοι ἔλυσαν, δέσιν ἀσεβείας ὄντως ἀνίσχυρον, ἰσχυῒ τῆς Τριάδος οἱ γενναιότατοι.

Ἥλιος ὥσπερ μέσον ἑστώς, ἄστρων φαεινῶν Ἀδριανέ, τῶν σῶν συνάθλων ἀπήστραψας, φέγγος εὐσεβείας, τῆς ἀσεβείας ἀχλύν, διώξας καὶ καὶ φωτίσας κόσμου τὰ πέρατα.

Δρόσος ῥημάτων σου τῶν σεπτῶν, ἴαμα τῶν πόνων ἀληθῶς, τοῦ σοῦ συζύγου γεγένηται, ἀπογενομένων τῇ τῶν κρειττόνων στοργῇ, θεόφρον Ναταλία μαρτύρων σύσκηνε. Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὑμνολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα, τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Ὠδὴ ϛʹ. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Χριστοῦ κυβερνώμενοι, τῇ παλάμῃ ἀβλαβῶς, τῆς ἀθεΐας πέλαγος, διήλθετε καὶ ὅρμῳ τῷ γαληνῷ, τῆς ἄνω λαμπρότητος, ἀθληταὶ τοῦ Κυρίου προσωρμίσθητε.

Ὡς ἄνθη μυρίζουσι, τῶν ἀγώνων σου σοφέ, τὰ ὑπὲρ φύσιν ἔπαθλα· καὶ γὰρ Θεοῦ ἐδείχθης Ἀδριανέ, εὐῶδες θυμίαμα, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων πυρπολούμενος.

Τῷ κάλλει τῆς πίστεως, ἡ ἁγία σου ψυχή, ὡραϊσμένη πάνσεμνε, καὶ τὸ κάλλος ζητοῦσα ὡς ἀληθῶς, Χριστοῦ τὸ ἀμήχανον, Ναταλία τοῦ πόθου οὐ διήμαρτες. Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λι»μένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· ἀνάγαγε, ἐκ φθο»ρᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.»

Κοντάκιον, Ἦχος δʹ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γυναικὸς θεόφρονος τοὺς θείους λόγους, ἐν καρδίᾳ θέμενος, Ἀδριανὲ μάρτυς Χριστοῦ ἐν ταῖς βασάνοις προσέδραμες, σὺν τῇ συζύγῳ, τὸ στέφος δεξάμενος.

Ὁ Οἶκος.

Καιρὸς ἐπέστη τοῖς πιστοῖς, χαρμόσυνος ἡμέρα Ἀδριανοῦ τοῦ θείου· ἐνθέως εὐφρανθῶμεν, ἀναβοῶντες πρὸς αὐτόν· μάρτυς τοῦ Κυρίου, ὁ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν σαφῶς ἀγωνισάμενος, καὶ στέφος οὐρανόθεν δεξάμενος τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀλλοτρίου ἡμᾶς ῥῦσαι πάντας· ἴασίν τε ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἐξαπόστειλον ἡμῖν· καὶ τὴν κηλῖδα πᾶσαν τοῦ νοὸς ἐκκάθαρον οὐρανόθεν, σὺν τῇ συζύγῳ τὸ στέφος δεξάμενος.

Συναξάριον.

Τῇ Κϛʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στίχ. Ἀδριανοῦ τέμνουσι χεῖρας καὶ πόδας,
Χεῖρες πονηρῶν, ὧν φονοδρόμοι πόδες.
Ἐν τῷ βίῳ σύνευνος, ἐν δὲ τῷ πόλῳ,
Ἀδριανῷ σύσκηνος ἡ Ναταλία.
Ἀδριανὸς τμήθη χεῖρας πόδας εἰκάδι ἕκτῃ.

Ὁ μάρτυς Ἀδριανός, καὶ Ναταλία ἡ αὐτοῦ γαμετή, ὑπῆρχον ἐκ πόλεως Νικομηδείας. Ἐν τῇ δευτέρᾳ οὖν περιόδῳ τοῦ Μαξιμιανοῦ, συνελήφθησαν ἄνδρες Χριστιανοὶ τὸν ἀριθμὸν εἰκοσιτρεῖς, οἳ ἐν τοῖς σπηλαίοις ἐκρύπτοντο, καὶ πλείστοις αἰκισμοῖς ὑπεβοήθησαν. Τούτους ἠρώτησε, πρὸ τοῦ μαρτυρῆσαι, ὁ Ἀδριανός· Ἀντὶ τίνος ὑφίστασθε τὰς ἀνυποίστους ταύτας καὶ δεινὰς τιμωρίας; Αὐτῶν δὲ ἀποκριθέντων· Ἵνα κερδήσωμεν τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡτοιμασμένα ἀγαθὰ τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχουσιν, ἃ οὔτε ἀκοὴ ἀκοῦσαι, οὔτε λόγος δύναται παραστῆσαι· εὐθὺς ὁ μακάριος Ἀδριανὸς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος κατανυγείς, τοῖς ταχυγράφοις εἶπε συντάξαι καὶ αὐτοῦ τὸ ὄνομα μετὰ τῶν Χριστιανῶν· ἡδέως γάρ, ἔφη, συναποθανοῦμαι αὐτοῖς. Τῶν δὲ γραψάντων καὶ σιδήροις αὐτὸν ἀσφαλισαμένων, ὡς ἔγνω ταῦτα ἡ Ναταλία, δι' ἄλλο τι συλληφθῆναι αὐτὸν οἰηθεῖσα, καὶ γενομένη περιπαθὴς εἶτα τὴν αἰτίαν μαθοῦσα, φαιδρὰν περιβαλομένη στολήν, ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον ἔσπευσεν. Εἰσελθοῦσα δέ, τὰ περικείμενα κλοιὰ τῷ Ἁγίῳ ἡδέως κατησπάζετο. ἐμακάριζέ τε αὐτὸν τῆς προθυμίας, καὶ ἀσάλευτον πρὸς τὰς ἐπιφορὰς τῶν βασάνων μένειν παρῄνει, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ἁγίου παρεκάλει ὑπὲρ αὐτοῦ εὔχεσθαι.

Ἀλλὰ τότε μέν, παραινέσει τοῦ μάρτυρος Ἀδριανοῦ, ἡ Ναταλία εἰς τὸν ἑαυτῆς ὑπέστρεψεν οἶκον. Μετ' ὀλίγον δέ, εἰσαγωγῆς αὐτῷ μεθ' ἡμέραν πρὸς τὸν τύραννον ἐλπιζομένης, συνταξάμενος τοῖς ἐν φρουρᾷ Ἁγίοις, καὶ μισθὸν δοὺς τοῖς φυλάσσουσιν, ἀπῆλθε μηνύσαι τῇ Ναταλίᾳ, ὅπως ἐπιστῇ τῇ τελειώσει αὐτοῦ. Ἡ δὲ λογισαμένη, δείσαντα αὐτὸν τὰς βασάνους, ἀπομόσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ τῆς φρουρᾶς ἀφεθῆναι τὴν θύραν ἀπέκλεισε κατ' αὐτοῦ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἄρνησιν ὀνειδίζουσα, καὶ φιλόψυχον καὶ δειλὸν ἀποκαλοῦσα καὶ τῆς φοβερᾶς ἀναμιμνήσκουσα ἀπειλῆς, ἣν ὁ Χριστὸς τοῖς αὐτὸν ἀθετοῦσιν ἠπείλησε· καὶ ἑαυτὴν ἀθλίαν ἀποκαλοῦσα, ὅτι οὐδὲ ἐν ἡμέρᾳ ὅλῃ γαμετὴν μάρτυρος κληθῆναι παρέμεινεν αὐτῇ, ἀλλὰ τὴν ἐλπισθεῖσαν μακαριότητα ἀθρόον ἐπαναστᾶσά ποθεν διεδέξατο δύσκλεια. Ὡς δὲ ἐφ' ᾧ ἧκεν ἔγνω, μεταβαλοῦσα τάς τε θύρας αὐτῷ ἀνεπέτασε, καὶ προσφῦσα, περιχαρῶς κατησπάζετο καὶ εὐθὺς ὡς εἶχε τὴν πρὸς τὸν τύραννον μετ' αὐτοῦ ἐποιεῖτο πορείαν.

Εἰσήχθη οὖν πρὸς τὸν βασιλέα ὁ Ἅγιος καὶ τὸν Χριστὸν εἶναι Θεὸν ὁμολογήσας, τύπτεται ξύλοις πρηνὴς κείμενος. Ἀνατραπεὶς δὲ ὕπτιος τοσοῦτον κατὰ τῆς γαστρὸς αἰκίζεται, ὡς ὀφθῆναι καὶ τὰ ἔνδον ὑπογάστρια αὐτοῦ. Ἦν δέ, ὅτε ταῦτα ἔπασχεν, ἐτῶν εἰκοσιοκτώ. Εἶτα σὺν τοῖς λοιποῖς Ἁγίοις ἀκρωτηριάζεται αὐτὸς πρῶτος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐκκοπεὶς καθ' ἓν ἕκαστον τῆς Ναταλίας προσλαμβανομένης, καὶ ἐπὶ τῷ ἄκμωνι τιθείσης· καὶ τὸν μὲν δήμιον δεομένης ἐπενεγκεῖν κραταιῶς, Ἀδριανὸν δὲ ὑπενεγκεῖν στερρῶς καὶ μὴ προδοῦναι δειλίᾳ τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἄθλησιν.

Τελειωθέντων οὖν τῶν Ἁγίων, τῶν σωμάτων αὐτῶν μελλόντων διὰ πυρὸς δαπανᾶσθαι, ἡ Ναταλία τὴν χεῖρα τοῦ Ἁγίου Ἀδριανοῦ ἐγκολπωσαμένη ἠκολούθει τοῖς λειψάνοις. Δεχομένη δὲ τὰ ἐκ τούτων ἀποστάζοντα αἵματα, ἤλειφεν ἑαυτήν· Τοῦ δὲ πυρὸς ὑπὸ ὑετοῦ ῥαγδαίου κατασβεσθέντος, Εὐσέβιός τις πιστὸς ὤν, τὰ τῶν Ἁγίων ἀνελόμενος λείψανα, καὶ ἐν ἀκατίῳ θέμενος, κομίσας ἐν Ἀργυροπόλει πλησίον τοῦ Βυζαντίου κατέθετο, ἔνθα καὶ ἡ Ναταλία ὕστερον ἀποπλεύσασα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο, καὶ κατετέθη πλησίον τῶν μαρτυρικῶν λειψάνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ συναθλήσαντες τῷ Ἁγίῳ Ἀδριανῷ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκοσιτριῶν ἄκρα,
Τὰ τετράκις τοσαῦτα χεῖρας καὶ πόδας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Ἀττικοῦ καὶ Σισινίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰβιστίωνος.

Στίχ. Συσταδιοδρομοῦσιν ἀθληταὶ δύο,
Ξίφους δραμόντες στάδιον κουφοδρόμως.
Ῥυφθεὶς ὑσσώπῳ δακρύων Ἰβιστίων,
Εὔθυμος εἰς ἄδακρυ χωρεῖ χωρίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη ἑτέρου μάρτυρος Ἀδριανοῦ.

Στίχ. Ἀδριανὸν τμηθέντα κοσμήσει στέφος,
Ἐν τῇ μεγίστῃ τῶν στεφάνων ἡμέρᾳ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Λικινίου ἐν τῷ Βυζαντίῳ, υἱὸς ὑπάρχων Πρόβου τοῦ βασιλέως, μεθ' ἑτέρου ἀδελφοῦ Δομετίου, τοῦ μετὰ Τίτον Ἐπισκόπου χρηματίσαντος Βυζαντίου. Ὁ μακάριος τοίνυν Ἀδριανός, ἐπιποθῶν ὑπὲρ Χριστοῦ παθεῖν, ἐλθὼν ἐν Νικομηδείᾳ ὠνείδισε Λικινίῳ, ὡς μάτην τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατεύματα λυμαινομένῳ προφάσει τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ· ὅθεν διαφόρως τιμωρηθείς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Ὁ δὲ τούτου ἀδελφὸς Δομέτιος, ὁ Ἐπίσκοπος, τὸ ἅγιον λείψανον λαβών, ἐν Ἀργυροπόλει κατέθετο, ἔνθα ἦν Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας τὰ λείψανα, μετὰ καὶ Στάχυος τοῦ Ἀποστόλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰωάσαφ, υἱοῦ Ἀβενὴρ τοῦ Βασιλέως.

Στίχ. Ζήλῳ τὰ βασίλεια Παμβασιλέως,
Ὤκησεν υἱὸς γηΐνου βασιλέως.

Τ ῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Τιθόης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐκ εἶχεν, οἶμαι, σάρκα Τιθόης ὅλως.
Κἂν εἶχε, τήξας, οὐκ ἐᾷ βρῶσιν τάφῳ.

Τ αῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζʹ. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἀ καθαίρετοι ὡς πύργοι ἀνεδείχθητε, Σιὼν τῆς ἄνω μάρτυρες, ἐδαφίσαντες, ἐλεπόλεις πάσας τοῦ ἐχθροῦ, μοχλῷ τῆς ἀθλήσεως ὑμῶν· διὸ τιμῶμεν εὐσεβῶς ὑμῶν τὴν μνήμην ἀεί.

Β οηθὸς Ἀδριανῷ ἡ Ναταλία ὡς καὶ σύμψυχος παρὰ Θεοῦ δεδώρηται, ἀνελκύουσα ἐμπαγέντα τοῦτον τῷ βυθῷ, τῆς πλάνης καὶ πείθουσα βοᾶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡ ς πολύτιμον θησαύρισμα τοῦ μάρτυρος, τὴν χεῖρα θησαυρίσασα, οὐ προέδωκας, σωφροσύνης σου τὸν θησαυρόν, συλῆσαι τοῖς σπεύδουσι σεμνή, κυβερνωμένη τῇ χειρὶ τοῦ τῶν ἁπάντων Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ν εανίας τρεῖς ἡ κάμινος οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σήν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ᾤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ ηʹ. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Τ ῷ πυρὶ τῶν βασάνων ὁλοκαυτούμενοι, ἀσεβείας τὴν φλόγα πᾶσαν ἐσβέσατε, αἵμασιν ὑμῶν, ἀθλοφόροι κραυγάζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο ἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων τῶν ἀθλοφόρων σου, ποταμοὶ ἰαμάτων κόσμῳ γεγόνασι θάλασσαν δεινῶν, παθημάτων ξηραίνοντες· οὓς ἀνευφημοῦντες Χριστὲ σὲ εὐλογοῦμεν.

Γ υναικὸς θαυμασίας τίς οὐ θαυμάσειε, τὸ πρὸς Κύριον φίλτρον; ὅπως ἐμίσησεν, ἔρωτα σαρκός, καὶ τὸν σύζυγον ἔπεισε, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἐ κ φωτὸς φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοί, Κόρη θεῖον ἐσκήνωσεν· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐ κ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, »καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα »γὰρ δρᾷς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θʹ. Θεὸν ἀνθρώποις.

Μ ελῶν στρεβλώσεις, δεινῶν ἐπίτασις, ξίφος οὐ πῦρ οὐ θάνατος, σαρκὸς ὁ ἐπίκηρος, τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης χωρίσαι ὑμᾶς, ἔνδοξοι ἀθλοφόροι, ὅλως οὐκ ἴσχυσεν· ὅθεν εἰς αἰῶνας, σὺν αὐτῷ ἀεὶ εὐφραίνεσθε.

Σ τρατὸς ἐχθροῖς πᾶσιν ἀπροσμάχητος, πόλις Θεοῦ, καὶ κατωχυρωμένον βασίλειον, κεκλεισμένος Παράδεισος ἄσυλος, φάλαγξ τροπαιοφόρος, δῆμος θεόλεκτος, στῦλοι Ἐκκλησίας, ἀρραγεῖς μάρτυρες ὤφθητε.

Λ αμπὰς θεόφωτος, ἄστρα φαίνοντα, λύχνος ἡμῖν τὸ φῶς τῆς εὐσεβείας πυρσεύοντες, τοῦ ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα, τέκνα τῆς ἀνεσπέρου, μακαριότητος μάρτυρες ἐδείχθητε, Χριστοῦ σεβασμιώτατοι.

Π ηγὴ ναμάτων, πλήρης τοῦ Πνεύματος, καὶ ποταμὸς ἐνθέων, χαρισμάτων πληρούμενος, καὶ κρατὴρ ἀθλήσεως, προχέων κρουνούς, πέλαγος σωτηρίας, μάρτυρες ὤφθητε, ζάλης πειρασμῶν, παντοδαπῶν ἡμᾶς λυτρούμενοι.

Χ οροῖς μαρτύρων Χριστὲ πανεύφημε, παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, τοὺς τελοῦντας σὴν μνήμην περίσωζε, πίστει καὶ προθυμίᾳ πάντων λυτρούμενος, τῶν παρενοχλούντων, πειρασμῶν ταῖς ἱκεσίαις σου. Θεοτοκίον.

Ν εκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου, καὶ ἀρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε πάνσεμνε· ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου, ἀμειδὲς σαφῶς διέλυσε. Ὁ Εἱρμός.

«Θ εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ »πάναγνε, ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, »ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ »μακαρίζομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἀ δριανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ ἀήττητος μάρτυς, ὡς ἀθλητῶν ἑδραίωμα, παρ' ἡμῶν δοξαζέσθω, σὺν τῇ σεπτῇ Ναταλίᾳ· τούτοις τε συνεκλάμπει, μαρτύρων δῆμος Ἅγιος φάλαγξ τροπαιοφόρος· ὧν τὴν λαμπράν, ἐκτελοῦντες μνήμην τούτους ὑμνοῦμεν· καὶ γὰρ αὐτοὶ πρεσβεύουσι, τῷ Χριστῷ ὑπὲρ πάντων. Θεοτοκίον.

Σ ὲ προστασίαν ἄμαχον, καὶ φρουρὰν Παναγία, καὶ σκέπην καὶ κραταίωμα, καὶ ἀπόρθητον

τεῖχος, καὶ ἀρραγῆ σωτηρίαν, καὶ ὀχύρωμα θεῖον, ὁ κόσμος ἅπας κέκτηται, ἐν ἀνάγκαις ποικίλαις. Ἀλλ᾿ ὦ Θεοῦ, τοῦ παμβασιλέως Μήτηρ καὶ δούλη, σῴζοις κἀμὲ τὸν δοῦλόν σου ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὢ τοῦ παραδόξου.

Ἀδριανὲ γενναιότατε, τῆς τοῦ Δεσπότου φωνῆς, πληρωτὴς ἐχρημάτισας, κοσμικὴν τερπνότητα, ἀποθέμενος ἅπασαν· καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπ᾿ ὤμων ἀράμενος, τῶν παθῶν τούτου κοινωνὸς γέγονας· ἐν ἀμφοτέροις γάρ, ὤφθης ὄντως δόκιμος· ὅθεν πιστοί, σήμερον γεραίρομεν, τὴν θείαν μνήμην σου.

Ἀδριανὲ καρτερώτατε, πελάγει τῶν αἰκισμῶν, συνεχῶς κυματούμενος, πηδαλιουχοῦσάν σε, σοῦ τὴν σύνοικον ἔσχηκας, καὶ πρὸς γαλήνης, ὅρμον ἰθύνουσαν, τῇ ἄνω πόλει προσεμβιβάζουσαν· ἐν ᾗ πανεύφημε, μάρτυς αὐλιζόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν, πρέσβευε δεόμεθα, τῶν εὐφημούντων σε.

Μέχρι δεσμῶν καὶ στρεβλώσεων, καὶ τῶν μελῶν ἐκκοπῆς, καρτερῶς ἀνθιστάμενοι τὰς ψυχὰς τῷ Κτίσαντι, ἀποδόντες, εἰλήφατε, τὴν αἰωνίαν ὄντως ἀνάπαυσιν, καὶ τὴν ἀγήρω μακαριότητα. Ὢ ἧς ἐτύχετε, θείας ἀντιδόσεως παρὰ Χριστοῦ, μάρτυρες πανένδοξοι, σεβασμιώτατοι!

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ὁ πάντα προγινώσκων Κύριος, ἀρρήτῳ προμηθείᾳ σε μάρτυς, ὡς εὔκαρπον κλῆμα προσήκατο, ξίφει μαρτυρίου ποικίλως τεμνόμενον, καρτερίας δαψιλοῦς ἐπιφέροντα καρπούς, ἐξ ὧν τρέφονται πιστῶν καρδίαι, τῶν εὐφημούντων σε πόθῳ, Ἀδριανὲ ἔνδοξε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Εἰς τὸν Στίχ. τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΖ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε νῦν Ποιμὴν ὀνομάσωμεν; μοναστῶν ὑπογραμμόν, καὶ ἰαμάτων αὐτουργόν, ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς, πάθη μαστίξαντα ψυχῆς· πολίτην, τῶν Ἀγγέλων καὶ συνόμιλον· τῆς ἄνω μητροπόλεως οἰκήτορα· τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα. Ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Ποιμὴν προσφθεγξώμεθα; τῆς ἐρήμου πολιστήν, καὶ ἡσυχίας ἐραστήν· τῶν παθῶν ἐκμειωτήν, καὶ μοναστῶν καθηγητήν· πλημμύραν, διδαγμάτων θείου Πνεύματος· φωστῆρα, διακρίσεως ἀκοίμητον· θαυματουργὸν ἀληθέστατον, πάθη ποικίλα ἰώμενον. Ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λύχνος διακρίσεως γέγονας, καταυγάζων τὰς ψυχάς, τῶν προσιόντων σοι πιστῶς, καὶ τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, ὑποδεικνὺς αὐτοῖς σοφέ· διό σε, ἐν αἰνέσει μακαρίζομεν, τελοῦντες, τὴν ἁγίαν σου πανήγυριν. Ποιμὴν Πατέρων τὸ καύχημα, τῶν ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίνι ὡμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχή, καὶ τὸ πῦρ μὴ δειλιῶσα, τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν ταχεῖαν, ἐπικαλέσαι καὶ βόησον· Παρθενομῆτορ δυσώπησον τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, ῥυσθῆναί με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἄρνα ἡ ἀμνὰς ὡς ἑώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἡπλωμένον, ἑκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐν κλαυθμῷ· Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα; ὁ πᾶσι τὴν ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν; Δοξάζω σου τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασι, Ποιμὴν Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτοήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Θέρμη τοῦ Παρακλήτου, Πάτερ θαλπομένη ἡ καρδία σου, τὸν κρυμὸν τῶν δαιμόνων, καὶ

παθῶν τὸν χειμῶνα διέλυσε.

Ἄνθρακι θείου φόβου, φλέξας τῶν παθῶν τὴν ὕλην γέγονας, διακρίσεως λύχνος, ἀπαθείας πυρσός τε μακάριε.

Φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, πάτερ τὸν σταυρόν σου ἠκολούθησας, τῷ καλέσαντι πόθῳ, καὶ φωστὴρ μοναστῶν ἐχρημάτισας. Θεοτοκίον.

Ὅλος με διασῴζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βουληθεὶς ἐκ γαστρός σου, σαρκωθῆναι ἁγνὴ Μητροπάρθενε.

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Στάσιν τὴν παννύχιον, σοῦ κατεπλάγησαν Ἄγγελοι· καὶ γὰρ αὐτούς, ἔσχες συνεργοῦντας, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐντεύξεσι.

Λήμης ἀπεκάθηρας τῆς διανοίας τὰ ὄμματα, τῆς τῶν παθῶν· ὅθεν ἐνοπτρίζῃ καθαρῶς τὸν Ἀόρατον.

Γάλακτι ἀσκήσεως, ὡς ἐκτραφεὶς Ποιμὴν Ὅσιε, εἰς ἀρετῶν ὕψος ἀνηνέχθης, εἰς τελείαν ἀπάθειαν. Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὁρμὰς Ἄχραντε, οὐ δειλιῶ· ἔχων σε προστάτιν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι »Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ποιμαινόμενος ὑπὸ Κυρίου, τούτου πρόβατον, ὡράθης πρᾶον, ἐναντίους λύκους μάκαρ τροπούμενος· καὶ ἐκτελέσας τὸν θεῖον ἀγῶνά σου, πρὸς τὴν οὐράνιον μάνδραν ἐσκήνωσας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τὰς τοῦ Παρακλήτου αὐγὰς δεχόμενον, θεοφόρε ἐχρημάτισας, καὶ δοχεῖον θείων ἀναβάσεων.

Ἀρδευόμενος δάκρυσι, δένδρον καθωράθης Πάτερ ὑψίκομον, ἐγκρατείᾳ καλλυνόμενον, καὶ καρποῖς ἐνθέοις εὐθηνούμενον.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, σοῦ τῆς διανοίας πόνοις ἀσκήσεως, ἀρετῶν στάχυν πολύφορον καὶ θαυμάτων χάριν ἐγεώργησας. Θεοτοκίον.

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τὴν ψυχήν μου φωταγώγησον, τὴν ἐσκοτισμένην Θεονύμφευτε.

Ὠδὴ ε΄. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τὸν καύσωνα βαστάσας ἀοίδιμε, τῆς ἡμέρας, χαρᾶς κατηξίωσαι, τῆς τοῦ Κυρίου Ὅσιε.

Ἀσκήσεως λειμῶνι ἡδύπνουν, ἔφυς ῥόδον, ὀδμαῖς θείας γνώσεως, εὐωδιάζον τὰ πέρατα.

Τὸν πρὶν μεγαλαυχίᾳ χρησάμενον Πάτερ ὄφιν, πρὸς γῆν ἐταπείνωσας, τῇ ταπεινώσει φραξάμενος. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας. Ὠδὴ ς΄. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Νεκρώσας τὰς τοῦ σώματος ὁρμάς, πολλοῖς ἀγωνίσμασι, ζωὴν πρὸς ἀθάνατον, ἐξεδήμησας Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Ἐγκράτειαν ἀέναον καὶ εὐχήν, ἀγάπης ἀθόλωτον, κυησάμενος Ὅσιε, ἀκηλίδωτον Θεοῦ ὤφθης ἔσοπτρον.

Ἐρήμοις ἐν ἀβάτοις προσφοιτῶν, παθῶν ἐρημώσεως, σαυτὸν ἀπεγύμνωσας, καὶ πολίτης οὐρανῶν ἐχρημάτισας. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁ Εἱρμός.

«Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλ»λόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστὲ »ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, ἡ ἁγία σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχάς, τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσα, Ποιμὴν θεόφρον, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε. Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος.

Στίχ. Ὡς ἐκ λύκου χαίνοντος ἡρπάγη βίου
Ποιμήν, τὸ θρέμμα τοῦ μεγίστου Ποιμένος.
Ποιμένα εἰς μέγαν ἑβδόμῃ εἰκάδι ᾤχετο Ποιμήν.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Αἰγύπτιος ἦν τῷ γένει· ἀναχωρήσας δὲ σὺν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, γέγονεν ἅμα αὐτοῖς Μοναχός. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν, μετὰ πλείστους χρόνους, πόθῳ τῷ πρὸς αὐτοὺς παρεγένετο ἰδεῖν τούτους· οἱ δὲ ἔκλεισαν κατ' αὐτῆς τὰς θύρας. Ἡ δὲ κλαίουσα ἔκραζε μετὰ οἴκτου. Προσελθὼν δὲ ὁ Ἀββᾶς Ἀνούβ, λέγει αὐτῇ· Τί κλαίεις, γραῦ; Ἡ δὲ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσασα (οὐ γὰρ ἔβλεπε τοῦτον, κεκλεισμένης οὔσης τῆς θύρας), ἔφη· Θέλω ἰδεῖν ὑμᾶς, τέκνον. Τί γὰρ βλάψω, εἰ ἴδω ὑμᾶς; οὐκ ἐγὼ μήτηρ ὑμῶν; οὐκ εἰμι ἐν ἐσχάτῃ πολιᾷ; Καὶ ὁ Ποιμήν. Ὧδε θέλεις ἰδεῖν ἡμᾶς, ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ κόσμῳ; Ἡ δὲ συνεῖσα τὰ λεγόμενα, ἀνεχώρησεν.

Ἠθέλησε δέ ποτε ὁ τῆς χώρας ἄρχων ἰδεῖν τὸν Ἀββᾶν Ποιμένα. Κατασχὼν οὖν τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἐπ' ἐγκλήματι, ἔβαλεν ἐν εἱρκτῇ. Οὐκ ἠθέλησε δὲ ὁ γέρων ἰδεῖν τὸν ἄρχοντα. Ἦλθε δὲ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῇ ἀπόκρισιν. Ἡ δὲ κατεβόα αὐτοῦ, λέγουσα· Ἄσπλαγχνε, ἐλέησόν με, ὅτι μονογενής μοι ἐστιν. Ὁ δὲ μηνύει αὐτῇ διά τινος· Ἄπελθε, ἀναχώρει τῶν ὧδε ὁ Ποιμὴν τέκνα οὐκ ἐγέννησε. Καὶ ὁ ἄρχων μηνύει αὐτῷ· Κἂν λόγῳ μόνῳ κέλευσον, καὶ ἀπολύω αὐτόν. Καὶ ὁ γέρων· Ἐξέτασον αὐτὸν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ εἰ ἄξιός ἐστι θανάτου θανέτω· εἰ δ' οὔ, ὡς βούλει ποίησον· καὶ ὁ ἄρχων ὑπερθαυμάσας ἀπέλυσε τὸν παῖδα.

Ἠρώτησέ τις αὐτὸν λέγων· Ἐὰν ἴδω τὸ ἁμάρτημα τοῦ ἀδελφοῦ μου, σκεπάσω αὐτό, καὶ περικαλύψω; Λέγει ὁ γέρων· Εἰ καλύψομεν τοῦ ἀδελφοῦ τὸ πταῖσμα. καὶ ὁ Θεὸς τὰ ἡμέτερα. Οὗτος ὁ μακάριος πᾶσαν ἀρετὴν ἐξασκήσας, ὥς τε πάντας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαΐδι γέροντας πατέρα τοῦτον ἔχειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ῥυθμίζεσθαι καὶ ἐκπαιδεύεσθαι, τελευτᾷ, γέρων ὤν, καὶ πλήρης ἡμερῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Λιβερίου Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Τὸν πλοῦτον ἀντλεῖν Λιβέριος νῦν ἔχει,
Ὃν οὐρανοῖς ἦν ἐμφρόνως θησαυρίσας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, ὃς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον καὶ Παῦλον τὸν Ὁμολογητὴν συνέπραξε τοὺς οἰκείους θρόνους ἀπολαβεῖν. Διὰ ταῦτα Κωνστάντιος, μετὰ τὴν τελευτὴν Κώνσταντος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, μετεστείλατο αὐτὸν ἐκ Ῥώμης καὶ ἐπιχειρήσας πείθειν αὐτὸν καὶ τῆς κοινωνίας Ἀθανασίου ἀπέχεσθαι, καὶ τῇ καθαιρέσει αὐτοῦ ψηφίσασθαι, καὶ μὴ δυνηθείς, ἐξώρισεν αὐτὸν ἐν τῇ Θρᾴκῃ. Ἐν Ῥώμῃ δὲ γενόμενος ὁ βασιλεύς, καὶ παρὰ πάντων ἐκβιασθείς, ἐκέλευσε τὸν οἰκεῖον θρόνον ἀπολαβεῖν τὸν μακάριον Λιβέριον. Ἐν ᾧ γενόμενος ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ καλῶς καὶ θεαρέστως βιώσας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου Ἐπισκόπου Κουδρούβης.

Στίχ. Τὴν κλῆσιν εἰπὼν Ὅσιε τὴν σὴν μόνην,
Πληρῶ θανόντι ἔπαινόν σοι τὸ χρέος.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐν ἀσκήσει πρότερον διαπρέψας, καὶ παντοίαις ἀρεταῖς κοσμηθεὶς ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς Κουδρούβης τῆς κατὰ τὴν Ἱσπανίαν προήχθη. Ζῆλον δὲ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου. πίστεως ἔχων, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ πρώτῃ Συνόδῳ παρῆν, τὴν ἀρειανικὴν λύσσαν διελέγχων καὶ ἀποκρουόμενος, καὶ τὴν γενομένην κατὰ τὴν Σαρδικὴν αὐτὸς συνεκρότει, καὶ τὰ πρῶτα τοῖς τότε συνελθοῦσαν ἐκέκτητο. Οὗτος, πολλῶν καὶ ἄλλων Ἐπισκόπων ὑπὸ Κωνσταντίνου τῶν οἰκείων θρόνων ἀπελαυνομένων, διὰ τὸ μὴ καταψηφίζεσθαι τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου καθαίρεσιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, διὰ τὸ μὴ κοινωνεῖν τῇ Ἀρείου κακοδοξίᾳ, ἐν ἐξορίᾳ παρεπέμφθη, καὶ πολλὰ δυσχερῆ καρτερήσας, ἐν αὐτῇ τὸν βίον κατέλυσε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου βαπτίσεως τοῦ Αἰθίοπος Εὐνούχου.

Στίχ. Ἀνὴρ ἐλέγχει τὴν παροιμίαν Σπάδων·
Λευκαίνεται γάρ, καὶ πεφυκὼς Αἰθίοψ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα ἡ Νέα, τρίχινον ῥάκος ἐνδυθεῖσα, καὶ εἰς φρέαρ ῥιφεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ μανδύας σοι πῖλος, ἡ πόρπη πέτρα·
Μεθ' ὧν ὑπῆλθες Ἀνθοῦσα βαθὺ φρέαρ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Φανουρίου ἀναφανέντος ἐν ἔτει 1500.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Θείαις σχολάζων θεωρίαις, λαμπρυνόμενος αὔλοις θεαυγίαις, καὶ ἡμέρας υἱός, καὶ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, ὡς ἀληθῶς γεγένησαι, θεοφόρε εἰς αἰῶνας.

Ἤρθης πρὸς ὕψος ἀπαθείας μετὰ σώματος Ἀγγέλους ἐμιμήσω· Παραδείσου τρυφῆς, ἐγένου κληρονόμος, ἀναβοῶν μακάριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λάμπων ἀκτῖσιν ἀπαθείας, ἀπημαύρωσας δαιμόνων ἐπηρείας· καὶ τῆς τούτων πολλούς, κακώσεως ἐρρύσω, ἀναβοῶντας Ὅσιε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἣν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει· ᾧ μελῳδοῦντες κράζομεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸν ἄναρχον Βασιλέα.

Ἀνύστακτον τῆς ψυχῆς τὴν λαμπάδα, ἐλαίῳ σου τῶν ἀγώνων τηρήσας, εἰσῆλθες ἐν χαρᾷ, εἰς ἄφθαρτον νυμφῶνα, καὶ ζῇς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἔσεισαν τῆς ψυχῆς τὸν πύργον, οἱ ἄνεμοι ἀκαθάρτων πνευμάτων· ἐστήρικτο καὶ γάρ, τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ, παμμάκαρ θεοφόρε.

Τὸ δύσμορφον τῶν παθῶν ἐξεδύσω, χιτώνιον, ἐνεδύσω δὲ Πάτερ, ὡραίαν τὴν στολήν, τῆς θείας ἀπαθείας, Χριστῷ συμβασιλεύων.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔντιμον καὶ ὑπέρτατον θρόνον, ὑπάρχουσαν τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὑμνήσωμεν λαοί, τὴν ἁγίαν Παρθένον, αὐτὴν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἄναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν τρέμουσιν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν
» Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἔδυς μὲν οἷά περ ἀστήρ, ἀπὸ κόσμου πρὸς Χριστὸν δὲ ἀνέτειλας, τὸν νοητὸν ἀληθῶς δικαιοσύνης παμμάκαρ ἥλιον· καὶ ὡς ἀκτῖνας τοῖς πιστοῖς, τὰς σὰς καταλέλοιπας, φωτοειδεῖς ἀρετάς, ἐλαυνούσας τῶν ψυχῶν ἀμαυρότητα.

Τίμιος ἔναντι Θεοῦ, σοῦ ὁ θάνατος ἀοίδιμε γέγονε· καὶ γὰρ ὁσίως ἐν γῇ, ἐπολιτεύσω τούτου προστάγματα, καὶ δικαιώματα Ποιμήν, τηρήσας ἀλώβητα· ὅθεν ἀνέτειλεν, ὡς δικαίῳ σοι τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ταῖς θείαις πάτερ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καὶ θέσει θεούμενος, καὶ τῷ μεγάλῳ φωτί, πεφωτισμένος νῦν παριστάμενος, καὶ ἀκροτάτῳ ἐφετῷ, ἐγγίζων τρανότερον, τῶν σὲ τιμώντων Ποιμήν, καὶ τελούντων σου τὴν μνήμην μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Ἔπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε· τὰ διεστῶτα τὸ πρίν, παραδόξῳ μεσιτείᾳ σου ἥνωσας. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν κατῆλθε »μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γε»νόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ »πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὅλην σαφῶς δεξάμενος, τὴν τρισήλιον, αἴγλην, τῆς θεαρχίας πάνσοφε, νῦν Θεὸς χρηματίζεις, Θεοῦ τοῦ φύσει μεθέξει· ὃν δυσώπει ῥυσθῆναι, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, τοὺς τιμῶντάς σε Πάτερ, καὶ τὴν σεπτήν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου ἐκτελοῦντας, Ποιμὴν θεόφρον ὅσιε, ἀσκητῶν ὡραιότης.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὁ Πατὴρ ἡρέτισεν, ὡς πολύευκτον κρίνον, Θεοκυῆτορ πάναγνε, διὰ Πνεύματος θείου, πρὸς τὴν Υἱοῦ κατοικίαν, ἀναμέσον εὑρών σε, τῶν ἀκανθῶν πανάμωμε, ἀποστίλβουσαν κάλλει, παρθενικῷ· διὸ δὴ Θεόνυμφε σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΗ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Μωσῆς ὁ πολυθρύλητος, κόσμου τερπνότητα, λιπὼν ἐμφρόνως, πόνοις ἀσκήσεως συντονωτάτοις, πάθη ὑπέταξε σαρκὸς καὶ καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον, νίκης τοὺς στεφάνους ἐκομίσατο. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Κύριε πᾶσι δίδου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐγκράτειαν ἀσύγκριτον, στάσιν παννύχιον, ἄγρυπνον ὄμμα, νοῦν φανταζόμενον τὸ θεῖον κάλλος, ἔσχες μακάριε Μωσῆ· ὅθεν ἰαμάτων χάριν εἴληφας, πάθη θεραπεύειν χαλεπώτατα. Διό σε δυσωποῦμεν· Αἴτησαι πᾶσι Πάτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δαιμόνων πανουργεύματα, καὶ τὰ τοξεύματα καὶ τὰς ἐνέδρας, θείᾳ σκεπόμενος Μωσῆ παλάμῃ, πάτερ διῆλθες ἀβλαβῶς· καὶ τῇ ἀπαθείᾳ σεμνυνόμενος, πᾶσι τοῖς ὁσίοις συνηρίθμησαι, πρεσβεύων δωρηθῆναι, πίστει τοῖς σὲ τιμῶσι τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χείλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ δάμαλις ἡ ἄσπιλος τὸν μόσχον βλέπουσα, ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς· Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, τέκνον· τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης θεοφόρε Μωσῆ πατὴρ ἡμῶν· νηστείᾳ, ἀγρυπνίᾳ προσευχῇ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δήγματι ἁμαρτίας, μεμελανωμένην τὴν καρδίαν μου, καταλεύκανον Πάτερ, μετανοίας τοῖς ὄμβροις πρεσβείαις σου.

Φόβῳ τῷ τοῦ Δεσπότου, σάρκα καθηλώσας ἅπαν νόημα, ἐμπαθὲς ἐκ καρδίας, θεοφόρε παμμάκαρ ἐξήλειψας.

Αὔλαξι διανοίας, κρύψας τὰ τοῦ λόγου πάτερ σπέρματα, ἐγεώργησας σῖτον, θησαυροῖς ἀκενώτοις τηρούμενον. Θεοτοκίον.

Ὅλον με διασῴζει, Λόγος ὁ ὑπέρθεος χρηστότητι, βουληθεὶς ἐκ γαστρός σου, σαρκωθῆναι ἁγνὴ Μητροπάρθενε.

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Πνεύματι κινούμενος, πνευματικαῖς σοφὲ πράξεσιν, ἐγκαρτερῶν, τὰ τῆς πονηρίας, καθυπέταξας πνεύματα.

Σθένει δυναμούμενος, θεαρχικῷ Μωσῆ ὅσιε, τὸν ἰσχυρόν, ἄσαρκος καθάπερ, ἐταπείνωσας δράκοντα.

Ὄμβροις τῶν δακρύων σου, πυρκαϊὰν παθῶν ἔσβεσας, καὶ ποταμός, ὤφθης χαρισμάτων, πεπλησμένος τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, τῶν δυσμενῶν ὁρμὰς Ἄχραντε, οὐ δειλιῶ· ἔχων σε προστάτιν, τὰς αὐτῶν τρέπω φάλαγγας. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι » Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Κάθισμα, Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Φέγγος ἄδυτον εἰσδεδεγμένος ἀπημαύρωσας τῶν νοουμένων, Αἰθιόπων θεοφόρε τὰ πρόσωπα, καὶ τὰς αὐτῶν κακουργίας διέλυσας, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον ἀπαύστοις σου νεύσεσι. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν ὁ μετὰ τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον. Ὠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τὸν φιλόσαρκον δαίμονα, ταῖς ἀδιαλείπτοις Πάτερ δεήσεσι, καὶ τῶν πόνων ἐπιδόσεσιν, ἐκ ψυχῆς παμμάκαρ ἀπεδίωξας.

Μεταθεὶς τὴν διάνοιαν, πρὸς τὰ ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον Ὅσιε, τῆς ἀσκήσεως τὸν καύσωνα, ὥσπερ θείαν δρόσον καθυπέφερες.

Θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ἐκλελαμπρυσμένη Πάτερ πανόλβιε, ἡ καρδία σου, τοῦ Πνεύματος καθαρὸν ἐδείχθη ἐνδιαίτημα. Θεοτοκίον.

Παρθενίας κειμήλιον, καὶ τῆς ἀχωρήτου φύσεως σκήνωμα, τὴν ψυχήν μου φωταγώγησον, τὴν ἐσκοτισμένην θεονύμφευτε.

Ὠδὴ ε΄. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τῷ ἄνθρακι πυρούμενος, μάκαρ τῆς ἀπαθείας, ὕλην εὐκατάπρηστον, τὴν τῶν παθῶν ἀπετέφρωσας.

Ἀστὴρ τῆς ἐγκρατείας, ὑψώμασι διαπρέπων, ὤφθης τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καταφωτίζων ἀοίδιμε.

Τεθρίππῳ ἀρετῶν ἐπιβέβηκας, καὶ πρὸς νύσσαν, ἔφθασας οὐράνιον, Πάτερ Μωσῆ ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας. Ὠδὴ ς΄. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Νυκτί με ἁμαρτιῶν, καὶ ἡδονῶν ἀμαυρότητι, κυκλούμενον ταῖς ἐν σοί, τοῦ Πνεύματος λάμψεσιν, ὅλον φωταγώγησον, ὅλον πρὸς λιμένα, σωτηρίας πάτερ ἴθυνον.

Ὡς μέλισσα φιλεργός, τῷ σίμβλῳ τῆς διανοίας σου, τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν, ἀθροίσας ἀνέβλυσας, γλυκασμὸν ἀθάνατον, τὴν πικρίαν Πάτερ τῶν δαιμόνων ἀπελαύνοντα.

Ἐρήμοις ἐγκαρτερῶν, τὴν ἄνω πόλιν κεκλήρωσαι, τὴν σάρκα δουλαγωγῶν, νηστείαις θαυμάσιε, τρυφὴν πρὸς ἀδάπανον, καὶ πρὸς Παραδείσου, τὰς σκηνώσεις ἐξεδήμησας. Θεοτοκίον.

Ἁγίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἱλαστήριον, λυχνίαν χρυσοειδῆ, καὶ τράπεζαν ἔμψυχον, τὸν ἄρτον βαστάσασαν, τῆς ζωῆς Παρθένε, οἱ πιστοί σε ὀνομάζομεν. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι » μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· »πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς »τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αἰθιόπων πρόσωπα, ἀπορραπίσας, νοητῶν ἀνέλαμψας, καθάπερ ἥλιος φαιδρός, φωταγω-

γῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν σὲ τιμώντων, Μωσῆ παμμακάριστε. Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

Στίχ. Φήσεις τὸ ῥητὸν καὶ θανών, Μωσῆ μέλα·
«Ἄνθρωπος ὄψιν, καὶ Θεὸς τὴν καρδίαν».
Θάψαν ἐν εἰκάδι Μωσῆν ὀγδόῃ Αἰθιοπῆα.

Οὗτος ὁ μακάριος τῷ μὲν γένει ἦν Αἰθίοψ, τῇ δὲ χρόᾳ μέλας ἀκριβῶς, οἰκέτης πολιτευομένου τινός, ὅν, διὰ πολλὴν δυστροπίαν καὶ λῃστρικὴν διαγωγήν, ἀπώσατο ὁ ἴδιος δεσπότης. Οὗτός ποτε ποιμένι τινὶ ἐμνησικάκησε παρεμποδίσαντι αὐτῷ εἰς πρᾶγμα, ὃν καὶ ἀποκτεῖναι ἐβουλεύσατο. Μαθὼν δέ, ὅτι πέραν τοῦ Νείλου ἐστὶ πλημμυροῦντος τοῦ ὕδατος, τῷ στόματι δακὼν τὴν μάχαιραν καὶ τὸν ὑπενδύτην τῇ κεφαλῇ ἐπιθείς, διανηξάμενος ἐπέρασε. Προαισθόμενος δὲ ὁ ποιμὴν τὴν αὐτοῦ ἔλευσιν, φυγὰς ᾤχετο. Ὁ δὲ κριοὺς τέσσαρας ἐπιλέκτους σφαγιάσας καὶ δήσας σειρᾷ, τὸν Νεῖλον ἀντεπέρασε κολυμβῶν. Τὰ κρέα δὲ φαγὼν καὶ τὰ κώδια πωλήσας, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ διηγησάμην, ἵνα δείξω, ὅτι δυνατόν ἐστι τοῖς βουλομένοις διὰ μετανοίας σωθῆναι.

Οὗτος, ὀψέποτε κατανυγεὶς ἔκ τινος περιστάσεως ἐπέδωκεν ἑαυτὸν Μοναστηρίῳ, καὶ οὕτω προσῆλθε τῇ μετανοίᾳ, ὡς τοὺς συμπράκτορας αὐτοῦ ἀγαγεῖν τῷ Χριστῷ. Καθεζομένου δέ ποτε ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ, λῃσταί τινες προσέβαλον αὐτῷ, ἀγνοήσαντες εἶναι αὐτὸν τὸν Μωσῆν. Οὓς ὁ μακάριος δεσμήσας σχοινίῳ, καθάπερ σάκκον ἀχύρου τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις ἐπιθείς, τῷ Κυριακῷ παρεγένετο, καί φησι πρὸς τοὺς ἀδελφούς· Ἐπειδὴ οὐκ ἔξεστί μοι ἀδικεῖν, τούτους δὲ εὗρον ἐπελθόντας μοι, τί κελεύετε περὶ τούτων; Αὐτοὶ δὲ γνωρίσαντες αὐτόν, ὅτι Μωσῆς ἐστιν ὁ περιβόητος λῄσταρχος καὶ ἀκαταγώνιστος, ἐξομολογησάμενοι τῷ Θεῷ, καὶ αὐτοὶ ἀπετάξαντο, καὶ γεγόνασι Μοναχοὶ δοκιμώτατοι. Θεαρέστως οὖν βιώσας ὁ Ἅγιος γέρων, καὶ τὸν δαίμονα τῆς ἀκολασίας καταπαλαίσας, τελευτᾷ ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, γεγονὼς καὶ πρεσβύτερος, καὶ καταλιπὼν μαθητὰς ἑβδομήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου τοῦ νέου.

Στίχ. Τράχηλον Ἀκάκιος ἐκτμηθεὶς ξίφει,
Ψυχῆς τὸ λευκὸν μηνύων, βλύζει γάλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων, Διομήδους καὶ Λαυρεντίου.

Στίχ. Διττοῖς ἀθληταῖς προσδεθεῖσι πλατάνῳ,
Ταθέντα τόξα, πλατάνων κενοὶ ψόφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος ὁ Ἐζεκίας ὁ βασιλεὺς ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Στίχ. Εἰ δακρύσας ἦν Ἐζεκίας, ὡς πάλαι,
Ζωῆς ἂν ἄλλην εὗρε προσθήκην πάλιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ἁγίας Ἄννης τῆς θυγατρὸς Φανουήλ.

Στίχ. Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουὴλ θυγάτηρ,
Ἕως ἐφ' αὐτῆς εἶδε τὸν Θεὸν βρέφος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ ἅγιοι τριάκοντα τρεῖς μάρτυρες οἱ ἐξ Ἡρακλείας, πυρὶ τελειοῦνται.

Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Λύμης παθῶν κεκαθαρμένος τὰς τοῦ Πνεύματος ἀστράπτων λαμπηδόνας, πρὸς τὸ φῶς ἀληθῶς, τὸ ἄϋλον μετέβης, ἔνθα χοροὶ μακάριε, ἀσκητῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν ἐξέφυγες κακίαν, ᾠκειώσω δὲ καλῶν τὴν μετουσίαν· καὶ τερπνῷ ἐφετῷ, ἀΰλῳ συνεκράθης, ἀναβοῶν μακάριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πόνοις ἀσκήσεως ἀμέτροις, τὴν ἐπίπονον ἐξήρανας ἀπάτην· θεοφόρε διό, τὴν ἄπονον ἐφεῦρες, τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν, εὐλογῶν σου τὸν Δεσπότην. Θεοτοκίον.

Ἴδε ἣν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἠσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει· ᾧ μελῳδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ταῖς προσευχαῖς νευρούμενος, ταπεινώσει ὑψούμενος, τῇ δικαιοσύνῃ, τὴν ψυχὴν λαμπόμενος ἀγάπῃ κοσμούμενος, πρὸς ἀρετῶν ἀκρώρειαν, πρὸς περιφανὲς Πάτερ ἀνέδραμες ὕψος, κραυγάζων· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ μελανὸς μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν φαιδροτέραν δέ, τῶν ἡλιακῶν, μαρμαρυγῶν κτησάμενος, δαιμόνων ἠμαύρωσεν, ἐζοφωμένα πρόσωπα· τὰς δὲ τῶν πιστῶν, καταλαμπρύνει καρδίας, αὐτοῦ τῇ ἐκμιμήσει, τῶν θερμῶς μελῳδούντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῇ ταπεινώσει πάντοθεν, πεφραγμένος διέφυγες, Πάτερ Αἰθιόπων, νοητῶν τοξεύματα· ἀλείπτης δὲ γέγονας, τῶν μοναστῶν πρὸς πάλην ἐχθρῶν, ἔργοις τε καὶ λόγοις, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὑπερφυῶς συνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τὸν Δημιουργὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γενόμενον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ Πατρὸς ἀχώριστον, Δέσποινα ἁγνή, ᾧ μελῳδεῖ πᾶσα κτίσις· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ-
»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε·
»δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών,
»τῷ Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες
»εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
»εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἐν ἔργοις ὄντως τὴν ζωήν, ἀγαθοῖς διατελέσας ἀπέλαβες, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγήν, καὶ τοῦ πόθου πέρας κατέλαβες· ἑορταζόντων δὲ ἐν ᾧ, φωνὴ

μετ' αἰνέσεως, χαίρων ἐσκήνωσας, ἀξιάγαστε Μωσῆ Πάτερ Ὅσιε.

Στάζουσι Πάτερ γλυκασμόν, ὠφελείας οἱ τῶν πόνων ἱδρῶτές σου, καὶ τὴν πικρίαν ἡμῶν, τῶν παθημάτων ἀποδιώκουσιν· ἀναβλυστάνουσιν ἡμῖν, ἰάσεις τὰ λείψανα, καὶ σηπεδόνας κακῶν καὶ ψυχῶν τὸν μολυσμὸν ἐκκαθαίρουσι.

Στεφάνοις ἔστεψε Χριστός, ἀμαράντοις σου τὴν κάραν θεσπέσιε, νενικηκότος στερρῶς, τὰς παρατάξεις τοῦ κοσμοκράτορος, καὶ τῶν ὁσίων τοῖς χοροῖς, ὁσίως ἠρίθμησε· μεθ' ὧν ἱκέτευε, λυτρωθῆναι πειρασμῶν τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον

Ἔπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν προπατόρων Θεόνυμφε, τὸ ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον· ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε τὰ διεστῶτα τὸ πρίν, παραδόξῳ μεσιτείᾳ σου ἥνωσας. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ »συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν κα»τῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γα»στρός, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, »Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τῶν νοητῶν διέκοψας, κεφαλὰς Αἰθιόπων, Πάτερ Μωσῆ μακάριε, τῇ μαχαίρᾳ τῶν θείων, σοῦ προσευχῶν θεοφόρε· νίκης ὅθεν βραβεῖα παρὰ Χριστοῦ ἀπείληφας· ᾧ καὶ νῦν σὺν Ἀγγέλοις, παρεστηκώς, ἀπαθείας λάμπων φωτοχυσίᾳ, σοὺς ὑμνητὰς καὶ πρόσφυγας, λάμπρυνον σαῖς πρεσβείαις. Θεοτοκίον.

Ζήσας αἰσχρῶς ἀπώλεσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὡραῖον, καὶ ὡμοιώθην κτήνεσιν, ἀνοήτοις ὁ τάλας, ἃ οὐκ ἐξὸν ποιεῖν πράττων. Δέσποινα Θεοτόκε, λαμπρύνουσά με κάθαρον, τοῦ φωτός σου ταῖς θείαις, μαρμαρυγαῖς, καὶ ὑσσώπῳ Κόρη τῆς μετανοίας, καὶ δεῖξόν με τὸν δοῦλόν σου, σκεῦος εὔχρηστον θεῖον. Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ ΚΘ΄.—Ἡ Ἀποτομὴ τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ τιμίου ἐνδόξου, Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ Προδρόμου ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται ὡς ἔστι διατεταγμένη ἐν τῷ Μηναίῳ.

2. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ' καὶ τοῦ Προδρόμου ς΄, Δόξα Γενεθλίων τελουμένων, Καὶ νῦν τὸ α΄. Θεοτοκίον τοῦ ἤχου, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος. Καὶ νῦν Ἀνύμφευτε Παρθένε, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ Μνήμη δικαίου, τὸ Θεοτοκίον Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ Ἀπόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς Κανών, ἡ Λιτὴ τοῦ Προδρόμου καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος· Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειράν, καὶ ἀνὰ ἓν τοῦ Προδρόμου μετὰ τῶν Θεοτοκίων· ἐν δὲ τῇ γ΄ Στιχολογίᾳ, Κάθισμα τοῦ Προδρόμου καὶ τὸ Θεοτοκίον, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον, Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τοῦ Προδρόμου· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς, τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος, εἶτα τὸ Κάθισμα τοῦ Προδρόμου Νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν καὶ τὸ Θεοτοκίον· ἀφ' ς΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Προδρόμου καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Σταυρὸν χαράξας, καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια, τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ Προδρόμου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα δ' καὶ τοῦ Προδρόμου δ', Δόξα Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

4. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ' καὶ δ' ἐκ τῆς ς΄ Ὠδῆς τοῦ α΄ Κανόνος τοῦ Προδρόμου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τοῦ Προδρόμου, καὶ τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ, Κοντάκιον Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

Σημ. Τὴν ἡμέραν ταύτην παρελάβομεν νηστεύειν τοὺς εὐσεβεῖς, διὰ τὸν φόνον τοῦ μείζονος πάντων τῶν Προφητῶν Ἰωάννου τοῦ καὶ Προδρόμου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· ἀλλά, ἐὰν τύχῃ ἐν Σαββάτῳ ἢ Κυριακῇ, καταλύομεν ἔλαιον καὶ οἶνον εὐχαριστοῦντες Χριστῷ τῷ Θεῷ.

5. Ὅταν τύχῃ ἡ ἑορτὴ τοῦ Προδρόμου ἐν Σαββάτῳ, ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας Ἀναστάσιμα δ', τοῦ Προδρόμου τὰ ἐν τῇ σειρᾷ γ΄ καὶ τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου γ΄ Δόξα Γενεθλίων τελουμένων, Καὶ νῦν τὸ τοῦ ἤχου Θεοτοκίον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, Δόξα τοῦ Προδρόμου, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τοῦ Προδρόμου καὶ Θεοτοκίον. Τὸ πρωῒ ὁ Ἀναστάσιμος κανὼν καὶ ὁ τοῦ Προδρόμου· ἐν τῇ γ΄ Ὠδῇ. Κάθισμα τοῦ Προδρόμου, ὡς καὶ τὸ Ἐξαποστειλάριον, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς Κυριακῆς.

ΤΗ ΚΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμόν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄. στάσιν τοῦ. Μακάριος ἀνήρ.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τέσσαρα, δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγοῦς ὀρχηστρίδος, ἐπληροῦτο ἡ διάθεσις τοῦ ὅρκου· τοῦ γὰρ Προδρόμου ἡ κεφαλὴ ἀποτμηθεῖσα, ὡς ὀψώνιον ἐφέρετο, ἐπὶ πίνακι τοῖς ἀνακειμένοις. Ὢ συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος καὶ μιαιφονίας πλήρους! Ἀλλ' ἡμεῖς τὸν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Ὠρχήσατο ἡ μαθήτρια, τοῦ παμπονήρου διαβόλου, καὶ τὴν κεφαλήν σου Πρόδρομε μισθὸν ἀφείλετο. Ὢ συμποσίου πλήρους αἱμάτων! Εἴθε μὴ ὤμοσας Ἡρώδη ἄνομε, ψεύδους ἔκγονε· εἰ δὲ καὶ ὤμοσας, μὴ εὐώρκησας· κρεῖττον γὰρ ψευσάμενον ζωῆς ἐπιτυχεῖν, καὶ μὴ ἀληθεύσαντα, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου ἀποτεμεῖν. Ἀλλ' ἡμεῖς τὸν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Οὐκ ἔδει σε ὦ Ἡρώδη τὸν τῆς μοιχείας ἔλεγχον, δι' ἔρωτα σατανικόν, καὶ οἶστρον θηλυμανίας, θανάτῳ κατακρῖναι· οὐκ ἔδει σε τούτου τὴν πάντιμον κάραν, παρανόμῳ γυναικί, δι' ὅρκον ὀρχήσεως, παραδοῦναι σφαλερῶς. Ὢ! πῶς ἐτόλμησας τοιοῦτον φόνον τελέσαι; πῶς δὲ οὐ κατεφλέχθη ἡ ἀσελγὴς ὀρχήστρια, ἐν μέσῳ τοῦ συμποσίου, ἐπὶ πίνακι βαστάζουσα ταύτην; Ἀλλ' ἡμεῖς τὸν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Ὁ αὐτός.

Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται, πάλιν ταράττεται. Ὢ ὄρχημα δόλιον, καὶ πότος μετὰ δόλου! ὁ Βαπτιστὴς ἀπετέμνετο, καὶ Ἡρώδης ἐταράττετο. Πρεσβείαις Κύριε τοῦ σοῦ Προδρόμου, τὴν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ α'. Γενεθλίων τελουμένων

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. μ'. 4, μα'. 17, με'. 8, μη'. 20, νδ'. 1.)

Τάδε λέγει Κύριος· Παρακαλεῖτε, παρακαλεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός. Οἱ ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ. Παρακαλέσατε αὐτήν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ ταπείνωσις αὐτῆς· λέλυται γὰρ αὐτῆς ἡ ἁμαρτία· ὅτι ἐδέξατο ἐκ χειρὸς Κυρίου διπλᾶ τὰ ἁμαρτήματα αὐτῆς. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Πᾶσα φάλαγξ πληρωθήσεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται· καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας· καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ. Ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών· ὕψωσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνήν σου εὐαγγελιζόμενος Ἱερουσαλήμ· ὑψώσατε, μὴ φοβεῖσθε. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἐγὼ ἐπακούσομαι, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω αὐτούς· ἀλλὰ ἀνοίξω ἐκ τῶν ὀρέων ποταμούς, καὶ ἐν μέσῳ πεδίων πηγάς. Ποιήσω τὴν ἔρημον εἰς ἕλη, καὶ τὴν διψῶσαν γῆν ἐν ὑδραγωγοῖς. Εὐφρανθήτω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ νεφέλαι ῥανάτωσαν δικαιοσύνην. Ἀνατειλάτω ἡ γῆ, καὶ βλαστησάτω ἔλεος, καὶ δικαιοσύνην ἀνατειλάτω ἅμα. Φωνὴν εὐφροσύνης ἀναγγείλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ ἀκουστὸν γενέσθω τοῦτο. Λέγετε, ὅτι ἐρρύσατο Κύριος τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰακώβ. Καὶ ἐὰν διψήσωσι δι' ἐρήμων, ἐξάξει αὐτοῖς ὕδωρ ἐκ πέτρας. Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Προφητείας Μαλαχίου τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ'. 1.)

Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστελῶ τὸν Ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου. Καὶ ἥξει εἰς τὸν ναὸν ἑαυτοῦ Κύριος, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε. Καὶ τίς ὑπομενεῖ ἡμέραν εἰσόδου αὐτοῦ; ἢ τίς ὑποστήσεται ἐν τῇ ὀπτασίᾳ αὐτοῦ; Διότι αὐτὸς εἰσπορεύεται ὡς πῦρ ἐν χωνευτηρίῳ, καὶ ὡς πόα πλυνόντων. Καὶ καθιεῖται χωνεύων, καὶ καθαρίζων ὡς τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον. Καὶ προσελεύσεται πρὸς ὑμᾶς ἐν κρίσει· καὶ ἔσται μάρτυς ταχὺς ἐπὶ

τοὺς πονηρούς, καὶ ἐπὶ τὰς μοιχαλίδας, καὶ ἐπὶ τοὺς ὀμνύοντας τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐπὶ ψευδῆ, καὶ τοὺς μὴ φοβουμένους αὐτόν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι· καὶ ὑμεῖς υἱοὶ Ἰακὼβ ἐξεκλίνατε νόμιμα, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε. Διὰ τοῦτο ἐπιστρέψατε πρός με, καὶ ἐπιστραφήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Καὶ μακαριοῦσιν ὑμᾶς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος ἐπιβλέπων ἀναμέσον δικαίου καὶ ἀναμέσον ἀνόμου, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ᾗ ἐγὼ ποιῶ εἰς περιποίησιν τῶν ἀγαπώντων με. Ἐπίγνωτε οὖν, καὶ μνήσθητε τοῦ νόμου Μωσῆ τοῦ δούλου μου, καθότι ἐνετειλάμην αὐτῷ ἐν Χωρήβ, πρὸς πάντα τὸν Ἰσραήλ, προστάγματα καὶ δικαιώματα. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην ἐπιφανῆ· ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱόν, καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ὁ Θεὸς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ'. 7, ε'. 1.)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Κατακρινεῖ δίκαιος ἀποθανὼν τοὺς ζῶντας ἀσεβεῖς· ὄψονται γὰρ τελευτὴν δικαίου, καὶ οὐ μὴ συνήσουσι τί ἐβουλεύσαντο περὶ αὐτοῦ. Ὅτι ῥήξει Κύριος τοὺς ἀσεβεῖς ἀφώνους πρηνεῖς, καὶ σαλεύσει αὐτοὺς ἐκ θεμελίων, καὶ ἕως ἐσχάτου χερσωθήσονται ἐν ὀδύνῃ, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολεῖται. Ἐλεύσονται γὰρ ἐν συλλογισμῷ ἁμαρτημάτων αὐτῶν δειλοί, καὶ ἐλέγξει αὐτοὺς ἐξ ἐναντίας τὰ ἀνομήματα αὐτῶν. Τότε στήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτόν, καὶ τῶν ἀθετούντων τοὺς πόνους αὐτοῦ. Ἰδόντες ταραχθήσονται φόβῳ δεινῷ καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ἐροῦσι γὰρ ἐν ἑαυτοῖς μετανοοῦντες καὶ διὰ στενοχωρίαν στενάξουσι καὶ ἐροῦσιν· Οὗτος ἦν, ὃν ἔσχομέν ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς παραβολὴν ὀνειδισμοῦ οἱ ἄφρονες; Τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μανίαν, καὶ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ ἄτιμον. Πῶς δὲ κατελογίσθη ἐν υἱοῖς Θεοῦ, καὶ ἐν ἁγίοις ὁ κλῆρος αὐτοῦ ἐστιν; Ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἐπέλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος οὐκ ἀνέτειλεν ἡμῖν· Ἀνομίας ἐνεπλήσθημεν τρίβου καὶ ἀπωλείας, καὶ ὡδεύσαμεν τρίβους ἀβάτους· τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἔγνωμεν.

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α'.
Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Τί σε καλέσωμεν Προφῆτα; Ἄγγελον, Ἀπόστολον, ἢ μάρτυρα; Ἄγγελον ὅτι ὡς ἀσώματος διήγαγες. Ἀπόστολον, ὅτι ἐμαθήτευσας τὰ ἔθνη. Μάρτυρα δέ, ὅτι σοῦ ἡ κεφαλὴ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐτμήθη. Αὐτὸν ἱκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τῆς ἀποτμηθείσης κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, τὰ μνημόσυνα τελέσωμεν, ποτὲ μὲν ἐπὶ πίνακι ἐκβλυζούσης αἵματα, νυνὶ δὲ ἐν τοῖς πέρασι προχεούσης ἰάματα. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ ἀνοσιουργότροπος μήτηρ τοῦ φόνου, τὴν ἐξ ἀνόμου συμπλοκῆς, αὐτῆς πανασελγῆ θυγατέρα, κατὰ τοῦ πάντων τῶν Προφητῶν, θεοπροκρίτου μείζονος, φονοτρόπῳ συμβουλῇ ἐσκευώρητο. Τοῦ γὰρ ἐχθίστου Ἡρώδου τελοῦντος συμπόσιον, τοῦ ἑαυτοῦ ἀθεμίτου γενεθλίου, μεθ' ὅρκου αἰτήσασθαι παρεσκεύασε, τὴν θαυματόβρυτον τοῦ θεοκήρυκος τιμίαν κεφαλήν· ὃ καὶ τετέλεκεν ὁ παράφρων, θυμελικοῦ ὀρχήματος δοὺς αὐτὴν ἀντίμισθον, εὐορκίας χάριν. Ὅμως οὐκ ἐπαύσατο ὁ μύστης τῆς Χριστοῦ παρουσίας, τὴν θεοστυγῆ μῖξιν αὐτῶν, καὶ μετὰ τέλος στηλιτεύειν, ἀλλ' ἐλέγχων ἐβόα· Οὐκ ἔξεστί σοι, λέγων μοιχεύειν τοῦ ἀδελφοῦ σου Φιλίππου τὴν γυναῖκα. Ὢ γενεθλίου προφητοκτόνου, καὶ αἱμάτων γέμοντος συμποσίου! Ἡμεῖς δὲ εὐσεβοφρόνως, ἐν τῇ ἀποτομῇ τοῦ Προδρόμου, λευχειμονοῦντες ἑορτάσωμεν, ὡς ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἀγαλλιώμενοι· καὶ αἰτησώμεθα τοῦτον, ἐξευμενίσαι τὴν Τριάδα, τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας ῥύσασθαι ἡμᾶς, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῆς ἀνόμου πράξεως, τοὺς ἐλέγχους ἐκφυγεῖν ὁ Ἡρώδης βουληθείς, τὴν κεφαλήν σου Πρόδρομε, παρανόμῳ γυναικὶ παρεδίδου σφαλερῶς· οὐ γὰρ ἐπέγνω ὁ δείλαιος στηλιτεύων ἑαυτόν, ἐπὶ δίσκου περιφέρων αὐτήν. Ἀλλ' ὡς ἁγνείας πρακτικὸς διδάσκαλος, καὶ μετανοίας ὁδηγὸς σωτήριος, πρέσβευε Βαπτιστὰ τῷ Χριστῷ, ἐκ τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας λυτρώσασθαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος β'.

Τῆς μετανοίας ὁ κῆρυξ, Ἰωάννη Βαπτιστὰ ἐκτμηθείς σου τὴν κάραν, τὴν γῆν ἡγίασας· ὅτι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ τοῖς πιστοῖς ἐτράνωσας, καὶ παρανομίαν ἐξηφάνισας. Ὡς παρεστηκὼς τῷ θρόνῳ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, αὐτὸν ἱκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Διὰ τὸν νόμον Κυρίου, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθης, ὦ πανάγιε Ἰωάννη. Ἤλεγξας βασιλέα δυσσεβῆ παρανομήσαντα, παρρησίᾳ ἀμέμπτῳ· διὸ θαυμάζουσί σε στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων· δοξάζουσί σε χοροὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων· τιμῶμέν σου καὶ ἡμεῖς τὴν ἐτήσιον μνήμην πανένδοξε, δοξάζοντες τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τὴν σὲ στεφανώσασαν Πρόδρομε μακάριε.

Στίχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Ὁ ἐκ προφήτου προφήτης, καὶ μείζων προφητῶν γενόμενος, ἐκ κοιλίας μητρὸς ὁ ἡγιασμένος, εἰς ὑπουργίαν Κυρίου, σήμερον ὑπ' ἀνόμου βασιλέως, τὴν κάραν ἀπετμήθη· καὶ τὴν ἀσέμνως ὀρχησαμένην κόρην, τρανῶς καὶ πρὸ τῆς ἐκτομῆς, καὶ μετὰ τὴν ἐκτομὴν διελέγξας, ᾔσχυνε τῆς ἁμαρτίας τὴν φάλαγγα· καὶ διὰ τοῦτο βοῶμεν· Βαπτιστὰ Ἰωάννη, ὡς ἔχων παρρησίαν, ἐκτενῶς ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ.

Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, σὺ βασιλεῖς ἤλεγξας, παρανομίαν μὴ ἐργάζεσθαι· διὸ παίγνιον ἀνόμου γυναικός, ἔπεισε τὸν Ἡρώδην ἀποτεμεῖν σου τὴν κεφαλήν· καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, αἰνετὸν τὸ ὄνομά σου. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Μνήμη Δικαίου μετ' ἐγκωμίων· σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ῥείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ, Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἁγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν μεσίτην συμφώνως νόμου καὶ χάριτος, οἱ πιστοὶ συνελθόντες ἀνευφημήσωμεν· ὅτι μετάνοιαν ἡμῖν προεκήρυξε, καὶ Ἡρώδην ἐμμανῶς, στηλιτεύσας εὐθαρσῶς, τὴν κάραν αὐτοῦ ἐτμήθη· καὶ ἄρτι ζῶν μετ' Ἀγγέλων, Χριστῷ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς. Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἐξαίσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἄφραστος τόκος ὁ τῆς λοχείας σου, ἐν σοὶ ἐγνώρισται ἁγνὴ Ἀειπάρθενε· καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμόν, ἡ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν ἐκ μήτρας Προφήτην ἀναδειχθέντα ἡμῖν, καὶ ἐκ στείρας φωστῆρα τῇ οἰκουμένῃ φαιδρῶς, προελθόντα ἐν ᾠδαῖς ἀνυμνήσωμεν, τοῦ Χριστοῦ τὸν Βαπτιστήν, καὶ νικηφόρον ἀθλητήν, τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην· πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· καὶ τὰ κύματα ἁγνὴ καταπράϋνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχήν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλαιον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ τῆς στείρας ἐκλάμψας ψήφῳ Θεοῦ, καὶ δεσμὰ διαρρήξας γλώσσης πατρός, ἔδειξας τὸν ἥλιον, ἑωσφόρον αὐγάζοντα· καὶ λαοῖς ἐν ἐρήμῳ, τὸν Κτίστην ἐκήρυξας, τὸν ἀμνὸν τὸν αἴροντα, τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, βασιλέα ἐλέγξας, τὴν ἔνδοξον κάραν σου, ἀπετμήθης ἀοίδιμε, Ἰωάννη πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον, δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχήν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; Τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου ἄχραντε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχ8.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης.

Ζήτει τοῦτο τῇ γ΄. τῆς ζ΄. ἑβδομάδος.

Ὁ Ν΄. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Στιχηρὸν Ἰδιόμελον, Ἦχος β΄.

Τῆς μετανοίας ὁ κῆρυξ.

Ζήτει τοῦτο εἰς τὸν Στίχον.

Μετὰ τοῦτο ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου εἰς ς΄. καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες εἰς η΄.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸν ἀπὸ νηδύος στειρωτικῆς, φανέντα Προφήτην, τοῦ ἐκ μήτρας παρθενικῆς, κυοφορηθέντος ἀπορρήτως, τὸν ἱερὸν ἀνυμνήσωμεν Πρόδρομον.

Τοὺς ὅρους τῆς φύσεως ὑπερβάς, τῆς δικαιοσύνης, συνετήρησας τοὺς θεσμούς, παράνομον μῖξιν διελέγχων, μὴ δεδοικὼς βασιλέων θρασύτητα.

Τοῦ νόμου τῷ γάλακτι ἐκτραφείς, τὴν νομοθεσίαν, συναφείας τῆς νομικῆς, ὡς νόμου σφραγὶς ἐπισφραγίζων, ἀντικατέστης πρὸς μύσος ἀκόλαστον.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ βροτῶν, ἀνύμφευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὥσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Κανὼν δεύτερος.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας (*).

Τὸν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μαρτυρηθέντα ὑπὸ Χριστοῦ, ὡς Πρόδρομον καὶ φίλον αὐτοῦ, Ἰωάννην ἅπαντες, τὸν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Τὸν τῆς ἐρήμου πολίτην, καὶ τῶν Ἀγγέλων σύσκηνον, τὸ καύχημα τοῦ νέου λαοῦ, Ἰωάννην ἅπαντες, τὸν θεῖον εὐφημήσωμεν.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Προδρόμου, ἀγγελικῶς χορεύσωμεν, καὶ τῷ Χριστῷ βοήσωμεν· Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ, εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου.

Θεοτοκίον.

Διὰ παντὸς Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ ἱκέτευε, ἀρρήτῳ λόγῳ σαρκωθέντα Θεόν, πάσης περιστάσεως, λυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Καταβασία· Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς.

(Ὅρα τὰς καταβασίας ταύτας τυπωμένας ὁλοκλήρους εἰς τὴν α΄. τοῦ παρόντος μηνός).

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Πανάσεμνον κόριον, τοῦ μεθυσμοῦ πλησθὲν ἔφησε· Δός μοι, τανῦν, Κάραν Ἰωάννου, ὦ Ἡρώδη ἐν πίνακι.

Ἡ παῖς ἐξωρχήσατο, καὶ ὡς παράνομον τέρψασα, τὸν Ἡρώδην, πρὸς φόνον ἀνθέλκει, τοῦ Προδρόμου καὶ κήρυκος.

Ὢ σῆς ἀθλιότητος, Ἡρώδη ἄφρον καὶ ἄνομε! Ποία τόλμη, κόρης ἀσελγούσης, φόνον ἄδικον ἔπραξας;

Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ἕτερος. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Παλαιᾶς ὡς μεσίτης, καὶ τῆς καινῆς Πρόδρομος, εὐαγγελικῶν κηρυγμάτων σὺ προϊστάμενος, μῖξιν παράνομον, τυραννικὴν διελέγξας, εὐκλεῶς τὸν θάνατον χαίρων διήνυσας.

Ἐκ μητρὸς παρανόμου, προδιδασθὲν κόριον ἐκβεβακχευμένον τῇ μέθῃ, Ἡρώδῃ ἔφησε· Δὸς ἐπὶ πίνακι, τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου, τῇ μητρὶ χαρίσασθαι, δῶρον ποθούμενον.

Τοὺς ἐλέγχους μὴ φέρων, ὁ ἀναιδὴς τύραννος, τῆς θεοφρουρήτου σου γλώττης, ἔνδοξε Πρόδρομε, κόρῃ προδίδωσι, θυμελικῶν ὀρχημάτων, τὴν σεπτήν σου ἔπαθλον, κάραν ἀοίδιμε.

(*) Ἀντὶ τοῦ Κανόνος τούτου, τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερον, ἐπιγραφόμενον, Ἀνδρέου Κρήτης. Ὁ δὲ παρὼν φαίνεται ὅτι ἐστὶ καὶ αὐτὸς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ· καθότι εἰς τὴν γ΄. Ὠδήν, ἀντὶ τοῦ, *Ἄσεμνον ἀναίδειαν*, καὶ τῶν ἐφεξῆς τριῶν Τροπαρίων, τὸ χειρόγραφον ἔχει τὰ τοῦ β΄. Κανόνος, *Παλαιᾶς ὡς μεσίτης*. Τὸ δὲ εἰρημένον Τροπάριον *Ἄσεμνον ἀναίδειαν*, οὕτω διορθοῦται παρὰ τοῦ διορθωτοῦ τῶν Μηναίων.

«Πανάσεμνον κόριον, τοῦ μεθυσμοῦ πλησθὲν ἔφησε· Δός μοι τανῦν, »Κάραν Ἰωάννου, ὦ Ἡρώδη ἐν πίνακι (*)».

(*) Οὕτω καὶ ἐτυπώθη ἐν τῇ παρούσῃ ἐκδόσει, διὰ τὸ ἀσύντακτον τοῦ προτέρου, ὅπερ εἶχεν οὕτως· Ἄσεμνον ἀναίδειαν, τῷ μεθυσμῷ πλησθὲν κόριον. Δός μοί φησι, Κάραν Ἰωάννου, τῷ Ἡρώδῃ ἀνέκραζε.

Ὁ διορθωτής

Θεοτοκίον.

Ἐνοικήσας Παρθένῳ, σωματικῶς Κύριε, ὤφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔπρεπε θεαθῆναί σε, ἣν καὶ ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ πιστῶν βοήθειαν μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῷ συνειδότι, ὡς ἔνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καὶ ὡς μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος· τὴν γὰρ ἄνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τὴν κάραν ἐκτέμνεται.

Δόξα, Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ τοῦ Σωτῆρος Βαπτιστής, καὶ εὐφραίνει νοητῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τὸ τῆς ἐρήμου καλλώπισμα, καὶ Προφητῶν ἡ σφραγίς· ὅθεν τοῦ Χριστοῦ, ἐδείχθη Πρόδρομος, καὶ μάρτυς ἀψευδής, τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Πνευματικοῖς οὖν ᾄσμασι συμφώνως, τῷ Ἰωάννῃ βοήσωμεν· Προφῆτα κῆρυξ, τῆς ἀληθείας, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Κατεπλάγησαν Ἁγνή, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ μυστήριον τῆς σῆς, κυοφορίας τὸ φρικτόν· πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνῳ, ἀγκάλαις ὡς βροτός, ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχήν, ὁ προαιώνιος, καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν, ὁ τρέφων, πνοὴν ἀφάτῳ χρηστότητι; καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Ὠδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Οὐκ ἐνεγκών, τὸ τῶν ἐλέγχων ἀπότομον, ὁ τοῦ νόμου, ταῖς ποιναῖς ὑπεύθυνος, οὐ παρρησίαν θεοσεβῆ, ὁ ταῖς ἀσελγείαις, τῶν ἡδονῶν συμφυρόμενος, δεσμήσας συνετήρει, τὸν αὔλως τοῖς ἄνω, πρὸ τοῦ τέλους χοροῖς συναπτόμενον.

Ψυχοβλαβῆ, μέθην καὶ οἶστρον ἀκόλαστον, ἐκνοσήσας, ἔκδοτος ὁ δείλαιος, τοῖς χορικοῖς, κρότοις τῶν ποδῶν, ἀποδεδειγμένος, φονεὺς Προφήτου γεγένηται· συνέλαβε γὰρ μέθην, ἀσωτίας μητέρα, καὶ δεινὴν ἀνομίαν ἀπέτεκεν.

Ὄντως ἐν σοί, οὐ διεψεύσθη ἡ θεία φωνή· τῶν Προφητῶν, σὺ γὰρ περισσότερος, ὡς προφητείας ἀξιωθείς, ἐξ αὐτῆς νηδύος, ἐν ἀτελεῖ τῷ τοῦ σώματος, καὶ τὸν προφητευθέντα, ὑπὸ σοῦ Θεὸν Λόγον, καὶ ἰδὼν καὶ βαπτίσας ἐν σώματι.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν τεῖχος καὶ λιμήν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σῴζεις ἐκ κινδύνων τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἁγνήν σε γινώσκοντας.

Ἕτερος. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Οὐκ ἔφερε τοὺς σούς, ἐλέγχους ὁ Ἡρώδης, θεράπον τοῦ Χριστοῦ, παμμάκαρ Ἰωάννη· ὅθεν ὁπλίζει τὸν ἄδικον πρὸς σὲ φόνον, οὐκ αἰδεσθεὶς σου τὸ σεβάσμιον.

Οἴστρῳ καὶ τῇ μέθῃ, ὁμοῦ βεβακχευμένος ὁ ἄδικος βασιλεύς, σὲ παμμάκαρ παρανόμως, θανατηφόρῳ ἀπάγει ψήφῳ, Προφῆτα οὐκ αἰδεσθεὶς σου τὸ σεβάσμιον.

Τῆς κόρης ὁ δεινός, ὑπαχθεὶς τοῖς λόγοις, Ἡρώδης δυσσεβής, τῇ μοιχαλίδι δῶρον τὴν κεφαλήν σου, Προφῆτα ὄντως παρέχει· ἀφ' ἧς πηγάζεις χάριν πᾶσιν ἡμῖν. Θεοτοκίον.

Χαίροις παρ' ἡμῶν, ἁγία Θεοτόκε· χαῖρε ἡ χαράν, κυήσασα τῷ κόσμῳ· χαῖρε ἡ μόνη ἀντίληψις τῶν ἀνθρώπων, εὐλογημένη Θεοτόκε ἁγνή.

Ὠδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Μητρικαῖς ὑποθήκαις, ἆθλον τῆς ὀρχήσεως τῆς κακοδαίμονος, τῆς ὠμῆς λεαίνης, ὁ ὠμότερος σκύμνος ᾐτήσατο, ἣν καὶ θῆρες πάντες, ἐν ἐρημίαις ηὐλαβοῦντο, κεφαλὴν τοῦ Προδρόμου καὶ κήρυκος.

Ὢ τῶν σῶν ἀνεφίκτων, καὶ ἀκαταλήπτων κριμάτων φιλάνθρωπε! ὅτι τὸ ἐκ μήτρας, πεφηνότος δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, καὶ συναυξηθέντος, τῇ σωφροσύνῃ καὶ ἁγνείᾳ, ἀσελγές, κατωρχήσατο κόριον.

Προσφιλὲς καὶ οἰκεῖον, τῷ τὴν συζυγίαν τὴν ἄσεμνον στέργοντι, γενεσίων πότοις, καὶ Προφήτου συνάψαι ἀναίρεσιν, καὶ κρατῆρα πλήρη, προφητικῶν τοῖς φιληδόνοις, καὶ ἁγίων αἱμάτων κεράσασθαι. Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδῃς δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Ἕτερος. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ὀρχήσεως ἐδίδοτο μίσθωμα, δι' ἀπάτης, τῇ κόρῃ ἐν πίνακι, Προδρόμου κάρα· ὢ ἄνοια!

Τῷ λύθρῳ σταζομένης τῆς Κάρας σου, θεοκῆρυξ, μοιχαλὶς ἐτέρπετο, φρονοῦσα μέγα· ὢ ἄνοια!

Σιγᾶν σου μὲν τὴν γλῶτταν ὑπέλαβεν, ὁ Ἡρώδης· ἡ δὲ καὶ σιγήσασα, πλέον ἐλέγχει πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας. Ὠδὴ ς'. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τοῦ νόμου τῶν ἐντολῶν προκινδυνεύων μακάριε, ἐλέγχοις παιδαγωγεῖς, τὸν παρανομήσαντα· οὐ γὰρ ἔφυς κάλαμος, δυσμενῶν πνευμάτων, ῥιπιζόμενος προσπνεύσεσι.

Τῷ λύθρῳ τῷ τῆς σφαγῆς, ἡ κεφαλὴ σταζομένη σου, ἠνέχθη τῶν πορνικῶν, ἀγώνων εἰς μίσθωμα, Ἡρώδην ἐλέγχουσα, καὶ μετὰ τὸ τέλος, ὡς τὴν φύσιν συνθολώσαντα.

Ἐρήμους περιπολῶν, θριξὶ καμήλου σκεπόμενος, τὰς μὲν ὡς φωτολαμπές, κατῴκεις ἀνάκτορον, τὰς δὲ ὡς βασίλειον, περιφέρων κόσμον, τῶν παθῶν κατεβασίλευσας. Θεοτοκίον.

Ῥυσθείημεν τῶν δεινῶν πταισμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεογεννῆτορ ἁγνή· καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἕτερος. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἐπήγασας τῷ πλήθει τῶν πιστῶν, Ἰωάννη ἔνδοξε, θεῖα διδάγματα, τὸν ἀμνὸν τὸν τοῦ Θεοῦ καταγγείλας ἡμῖν.

Σεμνότητος καὶ βίου ἀκριβοῦς, ἀψευδὲς ὑπόδειγμα, μέμνησο Πρόδρομε, τῶν ὑμνούντων σε Χριστῷ παριστάμενος.

Πρεσβείαις σου Προφῆτα τοῦ Χριστοῦ, Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε, κόσμον εἰρήνευσον, διασῴζων ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν γαστρί, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. α'.

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος ἀποτομή, οἰκονομία γέγονέ τις θεϊκή, ἵνα καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ τοῦ Σωτῆρος κηρύξῃ τὴν ἔλευσιν. Θρηνείτω οὖν Ἡρωδιάς, ἄνομον φόνον αἰτήσασα· οὐ νόμον γὰρ τὸν τοῦ Θεοῦ, οὐ ζῶντα αἰῶνα ἠγάπησεν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον. Ὁ οἶκος.

Τὰ γενέσια τοῦ Ἡρώδου πᾶσιν ἐφάνησαν ἀνόσια· ὅτι ἐν μέσῳ τῶν τρυφώντων, ἡ κεφαλὴ τοῦ νηστεύοντος παρετέθη ὥσπερ ἔδεσμα. Τῇ χαρᾷ συνήφθη λύπη, καὶ τῷ γέλωτι ἐκράθη πικρὸς ὀδυρμός· ὅτι τὴν κάραν τοῦ Βαπτιστοῦ πίνακι φέρουσα, ἐπὶ πάντων εἰσῆλθεν, ὡς εἶπεν, ἡ παῖς· καὶ διὰ οἶστρον, θρῆνος ἐπέπεσε πᾶσι τοῖς ἀριστήσασι τότε σὺν τῷ βασιλεῖ· οὐ γὰρ ἔτερψεν ἐκείνους, οὔτε Ἡρώδην αὐτόν, φησί, καὶ ἐλυπήθησαν λύπην οὐκ ἀληθινήν, ἀλλ' ἐπίπλαστον πρόσκαιρον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχ. Τέμνει κεφαλὴν χεὶρ μιαιφόνος ξίφει.
Τοῦ χεῖρα θέντος εἰς κεφαλὴν Κυρίου.
Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτῃ Προδρόμου τάμεν αὐχένα χαλκός.

Ὁ ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μαρτυρεῖται ὑπὲρ ἅπαντας εἶναι ὑπὸ Χριστοῦ, καὶ Προφήτου περισσότερος ὁ προσκιρτήσας ἀπὸ γαστρός, καὶ τοῖς ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ τὸν Χριστὸν κηρύξας. Οὗτος ἦν υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ ἀρχιερέως καὶ Ἐλισάβετ, ἐξ ἐπαγγελίας Γαβριὴλ τεχθείς· ἐτμήθη δὲ τὴν τιμίαν κεφαλὴν ὑπὸ Ἡρώδου, διὰ τὴν παράνομον μῖξιν τῆς Ἡρωδιάδος. Οὗτος, ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς νηδύος ἁγιωσύνην περικείμενος, ἁγνείαν εἰσοικισάμενος, σωφροσύνην ἀσπασάμενος, ἀτροφίαν ἀσκήσας, καὶ πάσης ἀνθρώπων ἐπιμιξίας ἀπερρωγώς, καὶ τὴν ἔρημον ὡς πόλιν οἰκήσας, θηρίοις συνδιαιτώμενος, καμήλου θριξὶ σκεπόμενος, δερματίνῃ ζώνῃ περισφιγγόμενος, καὶ ἴσα πτηνοῖς τὸ τῆς τροφῆς κεκτημένος αὐτόματον, μελέτην δὲ διηνεκῆ τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον ποιούμενος, ἡγεῖτο τῆς αὐτοῦ φυλακῆς καὶ τηρήσεως πάντα δεύτερα καὶ ὑποδεῆ ὁ τοὺς ὅρους ὑπερβὰς τῆς φύσεως, καὶ τὸν καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον καὶ πάσης ἐπέκεινα φύσεως βαπτίσας Χριστόν.

Τοίνυν ὁ πολὺς ἐν ἀκολασίᾳ Ἡρώδης, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ τετραρχῶν ἐδάφους, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου γυναῖκα πρὸς γάμον ἠγάγετο. Θείῳ οὖν κινηθεὶς ζήλῳ ὁ Προφήτης, καὶ ἀληθείας ὅπλοις φραξάμενος, ἔλεγε πρὸς τὸν τύραννον· *Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ σου.* Ἐντεῦθεν φυλακὴ καὶ δεσμὰ περὶ τὸν ἅγιον, τοῦ μανικοῦ γυναίου πρὸς τοῦτο τὸν ἐραστὴν συνελάσαντος. Ὅθεν γενεθλίων τελουμένων, καὶ πότου δαψιλοῦς καὶ φιληδόνου πρὸς παραφροσύνην ἐκκυλίσαντος τὸν ἑστιάτορα, ὄρχησις γίνεται ἑταιρικοῦ θυγατρίου, καὶ μισθός, Προφήτου ἀναίρεσις. Αὐτίκα οὖν ἤχθη ἐπὶ πίνακος ἡ τοῦ δικαίου κεφαλή, καὶ ἐπεδόθη μαχλώσῃ καὶ μοιχαλίδι γυναικὶ ἔτι τὸ αἷμα στάζουσα, καὶ τὰ αὐτὰ φθεγγομένη. Ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σεβαστῇ πόλει, ἀπεχούσῃ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἡμέρας ὁδόν. Ἔνθα καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνον ἄρξας τετράρχης τοὺς ἀνακτορικοὺς ἐπήξατο δόμους, καὶ ὁ προφητοκτόνος ἐτελέσθη πότος. Ἐκεῖ καὶ τὸ προφητικὸν ἐκεῖνο καὶ ἅγιον, περισταλὲν παρὰ τῶν ἰδίων μαθητῶν, ἀπεκρύπτετο σῶμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ὁσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῆς ἐξ Αἰγίνης καταγομένης.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου Χριστὲ πρεσβείαις, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἀκόλαστον ὄρεξιν, δεινήν τε μέθην καθοπλισάμενος, προσβαλὼν κατερράγης, πρὸς ἐγκρατείας πύργον ἀκλόνητον, καὶ σωφροσύνης πρὸς πόλιν ἀπόρθητον τοῦ Χριστοῦ Βαπτιστήν, Ἡρώδη ἄνομε.

Οὐκ ἔφριξε Πρόδρομε, οὐ συνεστάλη οὐ κατενάρκησεν, ἡ μεμαθητευμένη τῷ διαβόλῳ, τὴν σὴν προσφέρουσα, τιμίαν κάραν ἀναιδῶς ἐν πίνακι, προβιβασμοῖς μητρικοῖς, ἐκμοχλευθεῖσα τὸν νοῦν.

Ὡς λύχνος προέλαμψας, προαπεστάλης δὲ ὥσπερ Ἄγγελος· ὡς Προφήτης κηρύττεις, ἀμνὸν Θεοῦ φανέντα Χριστόν· ὡς μάρτυς ξίφει κεφαλὴν ἐκτέτμησαι, προκαταγγέλλων αὐτόν, καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ νεκροῖς. Θεοτοκίον.

Ῥυσθέντες τῷ τόκῳ σου, τῆς καταδίκης τοῦ πάλαι πτώματος, τὴν φανεῖσαν αἰτίαν, ἐλευθερίας σε Μητροπάρθενε, σὺν τῷ Υἱῷ σου τῷ δόντι ἀντίλυτρον, ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ἀεὶ δοξάζομεν.

Ἕτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Δοῦλος Δεσπότου παρουσίαν, ἑωσφόρος τε ἥλιον προμηνύων, Ἰωάννης εἰς Ἅδου, ἀνέδραμε κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὢ τῆς Ἡρώδου ἀφροσύνης! τὸν ἰσάγγελον ἐν σώματι αὔλῳ, τῷ ἀσέμνῳ γυναίῳ, ὡς παίγνιον δωρεῖται· Εὐλογητὸς εἶ κράζοντα, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δέξαι με Ἅγιε Ἁγίων, λιτανεύοντα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῷ Δεσπότῃ βοᾷ, ὁ Πρόδρομος κραυγαζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἔστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα Ἁγνή, ᾧ πάντες μελῳδοῦμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὠδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὁ προδραμὼν τοῦ τόκου σου, καὶ τοῦ θείου παθήματος, ἐν τοῖς κατωτάτοις, διὰ ξίφους γίνεται, Προφήτης καὶ Ἄγγελος, καὶ τῆς ἐκεῖ εἰσόδου σου, ὡς τοῦ λόγου, Ἰωάννης κραυγάζων· Νεκροὶ τὸν ζωοδότην, τυφλοὶ τὸν φωτοδότην, αἰχμάλωτοι τὸν ῥύστην, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε.

Παρθενικῆς γεννήσεως, προδραμὼν ἐκ στειρώσεως νῦν τῆς ἑκουσίου, τοῦ τὰ πάντα κτίσαντος, ὑπῆρξας σταυρώσεως, προοδευτὴς ἐκτμήσεως, τῆς κεφαλικῆς, τοῖς ἐν τῷ Ἅδῃ κραυγάζων· Νεκροὶ τὸν ζωοδότην, τυφλοὶ τὸν φωτοδότην, αἰχμάλωτοι τὸν ῥύστην, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε.

Τῆς κεφαλῆς τοῦ σώματος, ἐκτμηθείσης σου Πρόδρομε, ἡ τῆς σῆς σαρκός, ψυχὴ ἡγεμονεύουσα, ἐκ ταύτης διήρητο· ἀλλ᾽ ἡ Θεότης ἐκ τῆς σαρκός, τοῦ Ἐμμανουὴλ οὐ διῃρέθη ἐντεῦθεν, ὀστοῦν οὐ συνετρίβη τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου· διὸ ὑπερυψοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Κυριοτόκε Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τὰς ὠτειλάς, τῇ συμπαθεῖ πρεσβείᾳ σου, Παρθένε ἐξάλειψον, καὶ πεπτωκότα ἔγειρον· σῶσόν με πανάμωμε, τὸν ἄσωτον σῶσον· σὺ γάρ μου εἶ προστάτις, καὶ ἀντίληψις μόνη, ἁγνὴ εὐλογημένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἕτερος. Εἱρμὸς ὁ αὐτός.

Παρανομῶν ὁ τύραννος, Ἡρώδης ὁ ἀλάστωρ ποτέ, καὶ εἰς εὐωχίαν, γενεσίων παρατραπείς, τὴν παῖδα ὀρχήσασθαι, παρασκευάζει ὅρκοις, αὐτὴν πείσας πᾶσαν αἴτησιν, αὐτῆς ἐκπληρῶσαι· ἡ δὲ ἐκβιβασθεῖσα, διδαχαῖς ταῖς μητρῴαις ἐν πίνακι αἰτεῖται τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου.

Μιαιφονίας ἔγκλημα, ἑαυτῷ κληρωσάμενος, κόλασιν ἀπέραντον, Ἡρώδης ὁ ἄθλιος, ὁ ἄναξ εἰσπράττεται, παρανομήσας ἄθεσμα· ἔδεσμα γὰρ ὥσπερ, τῇ τραπέζῃ, προσάγει, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου, ἀπελέγχουσαν τοῦτον, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ φαεινὸς Ἀπόστολος, τοῦ Κυρίου καὶ Πρόδρομος, μάκαρ Ἰωάννη, Προφητῶν ὁ πρόκριτος, λιταῖς σου περίσωζε, τοὺς ἐκτελοῦντας πόθῳ σου, μνήμην τὴν φαιδράν, καὶ φωτοφόρον βοῶντας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιωτέρα πέφυκας, τῶν Ἀγγέλων κυήσασα, Κόρη παναγία, τὸν Ἁγίοις Ἅγιον, δι᾽ οἶκτον γενόμενον, ὅπερ ἐσμὲν ἀφύρτως βροτοί, σῶσαι τοὺς αὐτῷ ἀναβοῶντας ἀπαύστως· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὠδὴ θ΄. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἔφριξε φάλαγξ πονηρά, καὶ ὁ ταύτης πρωτοστάτης διάβολος, τὴν θεολόγον σου, Προφῆτα γλῶσσαν Χριστὸν κηρύττουσαν, καὶ διὰ κόρης ἀσελγοῦς, Ἡρώδην ἀνέπεισε, καρατομῆσαί σε· ἀλλ᾽ ἡμεῖς σε οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Φάραγξ μὲν φύσις ταπεινή, ἀνυψώθη καὶ βουνὸς τεταπείνωται, ἡ τοῦ θανάτου ὀφρύς· φωνὴ βοῶντος γὰρ ἀνακέκραγεν, ἐν τοῖς ἐρήμοις τοῦ φωτός, τοῦ Ἅδου σκηνώμασι· Τὰς πύλας ἄρατε· Βασιλεὺς γὰρ δυνατὸς εἰσελεύσεται.

Φρίττουσι πάθη τῶν βροτῶν, καὶ τῷ φόβῳ δραπετεύουσι δαίμονες, τὴν ἐπισκίασιν, τῆς ἐκ Θεοῦ σοι δοθείσης χάριτος· ἀλλ᾽ ἀμφοτέρων πειρασμῶν, τὴν ποίμνην σου φύλαττε, Κυρίου Πρόδρομε, τὴν ἐν πίστει σε ἀεὶ μεγαλύνουσαν.

Θεοτοκίον.

Ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε Υἱὲ Θεομήτορος. Ἰσμαηλίτην λαόν, καθυποτάσσων τὸν πολεμοῦντα ἡμᾶς, τῷ ὀρθοδόξῳ βασιλεῖ, νίκας χαριζόμενος, κατὰ βαρβάρων ἐχθρῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Λόγε Θεοῦ.

Ἕτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Φωνὴ βοῶντος ἔφυς ὦ Βαπτιστά· ἐκ Προφήτου Προφήτης γὰρ ἔλαμψας, ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μετανοεῖτε πᾶσι βοῶν, καὶ τὸν Ἡρώδην ἤλεγξας, πράττοντα ἀσέμνως τὰ ἀσελγῆ· διὸ καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ προέδραμες κηρύττων, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Μητρὸς Ἡρωδιάδος ἐκβιβασθέν, ἀναιδέστατον κόριον ᾔτησε, τοῦ Βαπτιστοῦ, κάραν ἐκτμηθῆναι τὴν ἱεράν· τότε Ἡρώδης τάχιστα, ἔδεσμα καθάπερ παρατεθέν, προστάττει ἐν τρυβλίῳ, δοθῆναι ὥσπερ δῶρον τούτου, ἐλέγχουσαν τὴν ἄνοιαν.

Ὡς μάρτυς καὶ Προφήτης καὶ Βαπτιστής, ὡς φωνή τε καὶ λύχνος καὶ Ἄγγελος, ὑπὸ Θεοῦ, μείζων Προφητῶν τε μαρτυρηθείς, δυσώπησον τὸν Κύριον, ῥύσασθαι παντοίων ἐκπειρασμῶν, καὶ βλάβης ἐναντίας, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντας, σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην Πρόδρομε. Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθὸν Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται. Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν.

Τὸν ἐν Προφήταις μείζονα γνωρισθέντα, καὶ Ἀποστόλων πρόκριτον γεγονότα, ὕμνοις ἐγκωμίων στεφανώσωμεν, τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος· τὴν κεφαλὴν γὰρ ἐτμήθη, διὰ τὸν νόμον Κυρίου. Ἕτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁ ἀσελγὴς Ἡρώδης, τὸν τῆς ἁγνείας φυτουργόν, σὲ Βαπτιστὰ τοῦ Σωτῆρος, καρατομήσας δολερῶς, σοῦ τοὺς ἐλέγχους τῆς γλώττης, τεμεῖν οὐκ ἴσχυσεν ὅλως. Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν ἀρὰν τοῦ κόσμου, τῷ θείῳ τόκῳ σου σεμνή, ἐξαφανίσασα, ποίμνην, σὲ λιτανεύουσαν πιστῶς, ἀπὸ παντοίων κινδύνων ῥῦσαι πρεσβείαις σου Κόρη.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος! τὴν ἱερὰν κεφαλήν, καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, ἀσελγὲς ἀκόλαστον, περιέφερε κόριον· τὴν ἐλέγξασαν, γλῶσσαν παράνομον, τῇ μοιχαλίδι μητρὶ προσέφερεν. Ὢ τῆς ἀφάτου σου, ἀνοχῆς φιλάνθρωπε! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ὢ τῆς Ἡρώδου πωρώσεως! ὁ ἀτιμάσας Θεόν, ταῖς τοῦ νόμου ἐκλύσεσι, τὴν τῶν ὅρκων τήρησιν, δολερῶς ὑποκρίνεται· καὶ τῇ μοιχείᾳ φόνον προστίθησιν, ὁ σκυθρωπάζειν σχηματιζόμενος. Ὢ τῆς ἀφάτου σου, συμπαθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ὢ τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐκπλήξεως! τῶν Προφητῶν ἡ σφραγίς, ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος, πορνικῆς ὀρχήσεως, ἀναδείκνυται ἔπαθλον· ἡ θεολόγος γλῶσσα προπέμπεται, καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ, Χριστοῦ προάγγελος. Ὢ τῆς ἀρρήτου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος. Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται, πάλιν ταράττεται. Ὢ ὄρχημα δόλιον, καὶ πότος μετὰ δόλου! ὁ Βαπτιστὴς ἀπετέμνετο, καὶ Ἡρώδης ἐταράττετο. Πρεσβείαις Κύριε, τοῦ σοῦ Προδρόμου, τὴν εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Δοξολογία Μεγάλη.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς, ἐν ᾧ καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα·

Ἦχος δ΄.

Γενέσιον ἀθέμιτον, καὶ συμπόσιον ἀναιδέστατον, Ἡρώδης ἀπετέλεσεν· ἀκολασίᾳ γὰρ γυναικείᾳ θελγόμενος, καὶ ἀσεβεῖ θηλυμανίᾳ κεντούμενος, ἀπέτεμε κεφαλὴν Προδρομικήν, ἀλλ' οὐκ ἐξέτεμε γλῶσσαν Προφητικήν, ἐλέγχουσαν αὐτοῦ τὴν παράνοιαν. Ἐξέχεεν αἷμα ἀθῷον, καλύψαι θέλων ἁμαρτίαν ἄθεσμον, ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ ἀπέκρυψε φωνήν, βοῶντος πᾶσι μετάνοιαν. Ἐκεῖνος μὲν συνευφραίνετο φόνῳ, ἡμεῖς δὲ συνεορτάσωμεν πόθῳ, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τὴν μακαρίαν σφαγήν· προέλαβε γὰρ ἐν Ἅδου τὴν ζωὴν κηρῦξαι, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τὴν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν μόνον πολυέλεον.

Ὁ αὐτός.

Τὸν Προφήτην καὶ μάρτυρα, καὶ Βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος, δεῦτε λαοὶ εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἐν σαρκὶ Ἄγγελος ὑπάρχων, τὸν Ἡρώδην διήλεγξε, τῆς παρανόμου μοιχείας τὴν πρᾶξιν κατακρίνας αὐτοῦ· καὶ δι' ἀνόμου ὀργήσεως, τὴν τιμίαν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, ὁ τοῖς ἐν Ἅδῃ εὐαγγελιζόμενος, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ πρεσβεύων ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν Προφήτην καὶ Βαπτιστὴν τοῦ Σωτῆρος, δεῦτε πιστοὶ εὐφημήσωμεν· ὅτι φυγαδεύων ἐν τῇ ἐρήμῳ ηὐλίζετο, μέλι ἄγριον καὶ ἀκρίδας ἐσθίων· καὶ βασιλέα παρανομοῦντα ἤλεγξε· ἡμῶν δὲ τὴν ὀλιγοψυχίαν παρεκάλει, λέγων· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ μετὰ τῆς γ΄. καὶ ς΄. Ὠδῆς τῶν Κανόνων.

Ἀπόστολος. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὡς ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μᾶρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤκουσεν Ἡρώδης ὁ βασιλεύς.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΗ Λ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου, καὶ Παύλου τοῦ Νέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ΄. καὶ τῶν Ἁγίων γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Προδρόμου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Ὁ παλαιᾶς καὶ καινῆς θεῖος μεσίτης, Προφήτης καὶ Πρόδρομος, Ἄγγελος ἔνσαρκος, παρανομίας ὁ ἔλεγχος, τῆς στειρευούσης, βλαστὸς νηδύος, στόμα πυρίπνοον, Ἡρώδην διήλεγξας, ἄθεσμα πράττοντα· ὁ δὲ μὴ φέρων τὸν ἔλεγχον, ἀποτμηθῆναι, τὴν κεφαλήν σου διακελεύεται· καὶ προσηνέχθης ὥσπερ ἔδεσμα, ἐγκρατείας τὸ θεῖον ἐντρύφημα, ἐπὶ πίνακι πλέον, στηλιτεύων τὸν ἀκόλαστον.

Ἐκ παρανόμου μητρὸς συνωθουμένη, θυγάτηρ παράνομος, σοῦ τὴν ἀοίδιμον, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αἰδέσιμον, αἰτεῖται κάραν· τοὺς γὰρ ἐλέγχους ταύτης οὐκ ἔφερεν· ὅθεν ἐπὶ πίνακι, ταύτην προσφέρουσα, καὶ τοῖς ποσὶν ἅμα παίζουσα, τῶν δαιτυμόνων, τὴν εὐφροσύνην εἰς πένθος ἔτρεψεν· ἀλλ' ἐπὶ πλέον διελέγχεις, ἀκολασίας τὸ μύσος μακάριε, τὸν Χριστὸν ἱκετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Βεβακχευμένος τῇ μέθῃ ὁ Ἡρώδης, νόθοις ἐπικλέπτεται, κατορχουμένης φωναῖς· καὶ πρὸς τῷ ὅρκῳ τὸν ἄδικον, τεκταίνει φόνον, σοῦ τοῦ Δικαίου Προφῆτα ἔνδοξε· ἀλλά σου ὁ θάνατος, τοῖς προθανοῦσι σαφῶς, ἀθανασίαν ἐμήνυσε· καὶ γὰρ ἐγένου, καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ κῆρυξ πρωτάγγελος, τὴν παρουσίαν τὴν σωτήριον, προμηνύων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Παμμάκαρ Ἀλέξανδρε ποιμήν, Ἐκκλησίας γέγονας, ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχος (*), Ἀρείου καθελών, τὴν ἀλαζονείαν, προσευχαῖς συντόνοις σου, τὸν πάντων Λυτρωτὴν ἐξαιτούμενος. Καὶ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰωάννη τίμιε σαρκός, τὴν φθορὰν ἐμίσησας· δι' ἐγκρατείας καὶ πίστεως, δι' ἀγρυπνίας τε, καὶ ὁμολογίας, Ἄγγελος ἐπίγειος, εὑρέθης καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος. Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παύλου θείοις δόγμασι σαφῶς, ὄντως ἐπειθάρχησας, μεθ' οὗ εἰς τρίτον ἀνέδραμες, οὐρανὸν Ὅσιε, ἀρετῶν τῷ ὕψει, καὶ ἤκουσας ῥήματα, τὰ ἄρρητα καὶ θεῖα τοῦ Πνεύματος. Παῦλε μακάριε, ὀρθοδόξων βάσις ἄσειστε, τὸν Σωτῆρα ἀπαύστως ἱκέτευε. Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Γενεθλίων τελουμένων, τοῦ ἀναιδεστάτου Ἡρώδου, τῆς ἀσελγοῦς ὀρχηστρίδος, ἐπληροῦτο ἡ διάθεσις τοῦ ὅρκου· τοῦ γὰρ Προδρόμου ἡ κεφαλὴ ἀποτμηθεῖσα, ὡς ὀψώνιον ἐφέρετο, ἐπὶ πίνακι τοῖς

(*) Τὰ ἑξῆς τοῦ Τροπαρίου τούτου οὕτως ἔχει τὸ χειρόγραφον· «Ἀρείου αἵρεσιν, καθελὼν ἐμφρόνως, προσευχαῖς σου πάνσοφε, καὶ τοῦτον τὴν ψυχὴν ἀπορρήξασθαι, κακῶς, ἐπρέσβευσας, ἐν βεβήλοις τόποις ἔνδοξε· διὰ τοῦτο, συμφώνως τιμῶμέν σε».

ἀνακειμένοις· Ὦ συμποσίου μισητοῦ, ἀνοσιουργήματος καὶ μιαιφονίας πλήρους! Ἀλλ' ἡμεῖς τὸν Βαπτιστήν, ὡς ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζονα, ἐπαξίως τιμῶντες μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ'. Γενέσιον ἀθέμιτον.

Βλέπε τοῦτο ὄπισθεν μετὰ τοὺς Αἴνους.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου. Μνήμη Δικαίου.

Δόξα, Τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες εἷς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες, τοῦ Προδρόμου καὶ τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν θεομαρτύρητον Πρόδρομον μέλπω.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸν λύχνον τὸν πάμφωτον, τῆς οἰκουμένης τὸν κήρυκα, τὸν θεῖον Ἀπόστολον, καὶ ὑπηρέτην Χριστοῦ, τίς ἰσχύσειεν, ἀξίως εὐφημῆσαι, τὸν θεομαρτύρητον, Κυρίου Πρόδρομον;

Ὁ θεῖος ταξίαρχος, τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, πρὸς θεῖον ἀφίκετο, ναὸν Θεοῦ ἱερόν, εὐαγγέλια, κομίζων τῷ πρεσβύτῃ· Κυρίου τὸν Πρόδρομον, τέξῃ πρεσβύτατε.

Νηδὺς ἔνδον ἔχουσα, στεῖρα καὶ γραῦς τὸν πανάριστον, Προφήτην καὶ Πρόδρομον, ἀπὸ κοιλίας μητρός, προσεκύνησε, Χριστόν, ὢ ξένον θαῦμα! γαστρὶ ἐμφερόμενον, τῆς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ Ἀρχιστράτηγος, Παρθένε, ἔφη, θεόνυμφε, πρὸς δόμους πορεύθητι, τῆς Ἐλισάβετ σπουδῇ· καὶ γὰρ ἔγκυον, ταύτην εὑροῦσα γνώσῃ, ὅν περ καταγγέλλω σοι, τόκον (*) τὸν ἄρρητον.

Κανὼν τῶν Ἁγίων.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τρίφωτος τῶν Πατέρων, σήμερον ἀνέτειλε διαύγεια, ἡ πανένδοξος μνήμη· ἣ πιστῶς ἐντρυφῶντες χορεύσωμεν.

Ἔλυσας Ἱεράρχα, τῶν αἱρετικῶν τὰ ὀχυρώματα, εὐσεβεῖ παρρησίᾳ, καταγγείλας Τριάδα Ἀλέξανδρε.

Παύλῳ τῷ θεσπεσίῳ, κοινωνήσας κλήσεως ἀοίδιμε, τῶν ἐκείνου ἐδείχθης, ἀρετῶν ἀπεικόνισμα ἔνθεον.

Κάλαμός σου ἡ γλῶσσα, θεογραφικῶς προαναδέδεικται, Πνεύματος Πάτερ θείου, Ἰωάννη τὴν πίστιν τρανώσασα. Θεοτοκίον.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου εὐδοκήσαντι, σαρκωθῆναι ἀσπόρως, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ λύτρωσιν.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἐκ στείρας τεχθεὶς ὁ Ἰωάννης, τὴν γλῶτταν διέλυσε πατρός· εἰκότως καὶ γὰρ πέφυκε, φωνὴ τοῦ Λόγου εὔηχος· καὶ εὐλογῶν ἐφθέγγετο· Σὺ μόνος Ἅγιος Κύριος.

Οὐδὲν τῶν παρόντων ἀγαπήσας, τὴν ἔρημον τρέχων παροικεῖς, ὡς πόλιν θείῳ Πνεύματι, δυναμωθεὶς πανένδοξε· ἀΰλως δὲ ἐβίωσας, ὡς Ἠλιοὺ ὁ θεσπέσιος.

Μὴ φέρων τοῦ βίου τοὺς θορύβους, ὡς ὄρνις ἐμάκρυνας σοφέ, ἐρήμοις αὐλιζόμενος· εὗρές τε ἀναψύχοντα, τὸν σῴζοντά σε Κύριον, ἐκ καταιγίδος καὶ θλίψεως. Θεοτοκίον.

Ἀπῆλθε πρὸς οἶκον Ἐλισάβετ, Παρθένος βαστάζουσα γαστρί, Θεὸν Λόγον τὸν ἄναρχον· ἀμφοῖν ἀσπασαμένων δέ, γνοὺς παρευθὺς ὁ Πρόδρομος, ἐκ τῆς γαστρὸς προσεκύνησεν.

Τῶν Ἁγίων. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἄριστα ἐποίμανας, τὸ τοῦ Δεσπότου σου ποίμνιον, Ἀρχιερεῦ· ὅθεν αἰωνίως, σὲ δοξάζει Ἀλέξανδρε.

Ὕδατα σωτήρια, διὰ τῆς γλώττης σου ἔβλυσας, τὰ εὐσεβῆ, δόγματα σῇ ποίμνῃ, Ἰωάννη μακάριε.

Παῦλε παμμακάριστε, τῆς ἐκλογῆς τῆς τοῦ σκεύους σε, ὡς φανέντα κλήσει τε καὶ βίῳ, νῦν τιμῶμεν ὁμοίωμα. Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ σκέπην ἡμῶν, Χριστιανοί, σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Θεόνυμφε. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι
» Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ
» ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

(*) Ἡ τοῦ 1877 ἔκδοσις παραλείπει τὴν λέξιν τόκος, ἣν εἰκαστικῶς προσέθεμεν. Ὁ Δ.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Πρόδρομον Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Προφήτην, τιμήσωμεν πιστοί, καθαρῷ συνειδότι, ὡς ἔνδοξον κήρυκα, μετανοίας διδάσκαλον, καὶ ὡς μάρτυρα, παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος· τὴν γὰρ ἄνοιαν, τὴν τοῦ Ἡρώδου ἐλέγξας, τὴν κάραν ἐκτέμνεται.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρων ἡ τρίφωτος, λαμπὰς ἀνέλαμψε, πιστῶν τὰ συστήματα, καταφαιδρύνουσα, πρὸς θείαν ἐπίγνωσιν, λύοντες τῶν ἀθέων, τὴν ἀσέβειαν πᾶσαν, δόγμασι καὶ σοφίᾳ, καὶ πολλῇ παρρησίᾳ, Ἀλέξανδρος καὶ Ἰωάννης ὁμοῦ, καὶ Παῦλος ὁ ἔνδοξος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κυήσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοῦτον σὺν Ἰωάννῃ, τῷ Προδρόμῳ δυσώπει, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἱλασμὸν τῶν πταισμάτων, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους βίου διόρθωσιν.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ῥίζας καὶ μελάγριον, ὄψον τερπνόν, ἤσθιες μακάριε Πρόδρομε καὶ τὰς ἀκρίδας· ἐκ καμήλου δὲ τριχῶν, στολὴν ἐπημφιέννυσο, ὑπὲρ ἁλουργίδα βασίλειον.

Τὸν δημιουργήσαντα, λόγῳ τὸ πᾶν, πᾶσι γεωργὸν μάκαρ ἤγγειλας· οὗτος γάρ ἐστιν, ὁ τὸ πτύον ἐν χειρί, κατέχων, καὶ τὴν ἅλωνα, μάλα διακρίνων ὡς δίκαιος.

Ὕπνον σοῖς οὐκ ἔδωκας μάκαρ σοφέ, ὄμμασιν ὡς ἄσαρκος ἔνδοξε, οὔτε κροτάφοις, εἰς ἀνάπαυσιν σαρκός, ἕως οὗ ᾠκοδόμησας, οἶκον σεαυτὸν θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσις πέρας ἔλαβε τοῦ Ἀββακούμ, ἐπὶ σοὶ Παρθένε πανύμνητε· καὶ γὰρ ἐξ ὄρους, κατασκίου ὁ Θεός, ἐκ σοῦ ἦλθε σαρκούμενος, πλάνης τοὺς βροτοὺς ἐκλυτρούμενος.

Τῶν Ἁγίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐν δυσώδει διέρριψας, τὸν κατὰ Ἰούδαν τόπῳ προδότην Χριστοῦ· τὴν ἐκείνου γὰρ Ἀλέξανδρε, ἀρὰν ἐπαξίως ἐκληρώσατο.

Ὡς ἐλαία κατάκαρπος, ἐν τῷ τοῦ Θεοῦ τεμένει ἱστάμενος, τοὺς πιστεύοντας προσήγαγες, αὐτῷ Ἰωάννη καρπὸν ὥριμον.

Ταπεινώσεως πτέρυξι, τὰς τοῦ δυσμενοῦς παγίδας ἐξέφυγες· ὅθεν Ὅσιε ὑψούμενος, οὐρανοπολίτης Παῦλε γέγονας.

Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, τὴν μετὰ τὸν τόκον πάλιν Παρθένον ἁγνήν, ὡς κυήσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης κόσμον λυτρωσάμενον.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἰσχὺν θείου Πνεύματος, ἐνδεδυμένος ἔνδοξε, πᾶσιν ἀνεβόας τοῖς παροῦσι· Μετανοεῖτε, ἰδοὺ ἀξίνη σαφῶς, τῶν δένδρων πρὸς ῥίζαν κεῖται νῦν, τέμνουσα τὰ ἄκαρπα, τὰ δ' ἐσθλὰ ἐκκαθαίρουσα.

Τὴν γλῶτταν ὡς σάλπιγγα, ἔχων Κυρίου Πρόδρομε, εὐήχως ἐφώνεις τοῖς παροῦσιν· Ἐγὼ ἐν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς, ὀπίσω μου δ' ἄλλος ἰσχυρός, βαπτίζων ἐλεύσεται, ἐν πυρί τε καὶ πνεύματι.

Ὁ θεῖος προέφησε, Προφήτης, Ἥξει Κύριος, Ἄγγελος αὐτοῦ δὲ πρὸ προσώπου, στέλλεται τρίβους προετοιμάζων αὐτοῦ, ὃς σώσει λαὸν τὸν ἀπειθῆ, καὶ κατασκευάσειεν, εἰς Θεοῦ κλῆρον ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Νηδύϊ φερόμενος, τῇ μητρικῇ ὁ Πρόδρομος, τῇ παρθενικῇ ὡς ἔγνω ἔνδον, τὸν τούτου Κτίστην φρικτῶς φερόμενον, Πνεύματι Ἁγίῳ φωτισθείς, ἔνδοθεν ἐσκίρτησε, καὶ πεσὼν προσεκύνησε.

Τῶν Ἁγίων. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τὸν Μητροφάνους θρόνον Ἀλέξανδρε, κατακοσμῶν, καὶ πρὸ θρόνου ἔλαμψας, ἐν Ἱεράρχαις τοῖς δόγμασι.

Σὺ ἐν ποιμέσι μάκαρ διέπρεψας, θαυμασίως· ὤφθης ἐν Νικαίᾳ γάρ, μέσον Πατέρων ἀγλάϊσμα.

Τῶν λόγων σου ἡ χάρις ἐστήριξεν, Ἐκκλησίαν, Ἰωάννη· στῦλον γὰρ ὀρθοδοξίας σε ἔχομεν.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Πρὸς σὲ λαὸς πονηρότατος, ἀφίκετο πειράζων καὶ φάσκων σοι· Σὺ εἶ ὁ Κύριος· αὐτὸς δὲ ἔφης· Οὐκ ἔγωγε, ἄλλος δ' ἐστὶν ὃς ἥξει, ὀπίσω πρῶτός μου.

Ῥευστῆς ἐγὼ πέλω φύσεως· ὃς ἔρχεται, δ' ὀπίσω μου ἄρρευστος, πέλει καὶ ἄχρονος, καὶ ποιητὴς πάσης κτίσεως· οὗ οὐκ ἰσχύω λῦσαι, οὐδὲ τὰ πέδιλα.

Ὁρῶντες πάντες συνέτρεχον, πόρνοι τε καὶ τελῶναι καὶ ἄσωτοι, καὶ ἐβαπτίζοντο, ἐκ σοῦ Προφῆτα πανένδοξε, τὴν πρὸς Χριστὸν πορείαν ἐκδιδασκόμενοι.

Θεοτοκίον.

Δεινῶν παντοίων τοὺς δούλους σου, ἐξάρπασον Παρθένε θεόνυμφε, τοὺς προσφυγόντας σου, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν ἄμαχον, καὶ τῆς φρικτῆς μελλούσης ῥῦσαι κολάσεως.

Τῶν Ἁγίων. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἀνδρείως τοῦ Χριστοῦ προπολεμῶν, Ἐκκλησίας ἔκτεινας, εὐχῆς Πάτερ βέλεσι, τὸν ἐπώνυμον μανίας ἱερώτατε.

Ὡς κλῆμα τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, Ἰωάννη ἔντιμον, πλεῖστον ἐξήνθησας, τῷ Δεσπότῃ σου καρπὸν παμμακάριστε.

Ἡγεῖσθαι παρῃτήσω εὐσεβῶς, Βασιλίδος πόλεως, Εἰκόνων προσκύνησιν, ἀθετούσης παρανόμως Παῦλε τίμιε. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κυήσασα, ῥῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὁ Εἱρμός.

«Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλ»λόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστὲ »ὁ Θεὸς ἡμῶν». Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου.

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἔνδοξος ἀποτομή.

Συναξάριον.

Τῇ Λ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου, καὶ Παύλου τοῦ νέου.

Στίχ. Σχοίνους διαδρὰς Ἀλέξανδρε σαρκίου,
Σχοίνισμα κλήρου χρηματίζεις Κυρίου.
Σκυθρωπὰ τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας,
Στέρησιν οὐ φέροντα τὴν Ἰωάννου.
Δρόμους ὁ Παῦλος ἐκλιπὼν τοὺς τοῦ βίου,
Εὕρηκε παῦλαν τῶν πόνων τῶν τοῦ βίου.
Τριτὺς τῇ Τριάδι τριακοστῇ νῦν πάρα ἔστη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ Φαντίνου.

Στίχ. Καὶ γῆν ὑπελθὼν θαυματουργὸς Φαντῖνος,
Ἄνωθεν ἡμῖν μάννα θαυμάτων βρύει.
Φαντῖνος βιότου ἀνεχάζετο ἐν τριακοστῇ.

Οὗτος εἷλκε τὸ γένος ἐκ χώρας τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρῶν Γεωργίου καὶ Βρυαίνης υἱός. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν σπαργάνων τῷ Θεῷ ἀφιερωθείς, Μοναστηρίῳ ἐκδίδοται, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν μετέρχεται· καὶ γενόμενος ἐργάτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, θείων ἀποκαλύψεων καταξιοῦται, καὶ ἐπὶ ἡμέρας εἴκοσι διετέλεσε νῆστις. Ἀλλὰ καὶ γυμνὸς ἐπὶ τέσσαρσι χρόνοις διεκαρτέρησε, καὶ μυρίαις περιστάσεσιν ἐπάλαισεν ἐν ταῖς τῶν Σαρακηνῶν ἐφόδοις. Ἐν τούτοις ἑξήκοντα χρόνοις διαρκέσας, Βιτάλιον καὶ Νικηφόρον τοὺς αὐτοῦ παραλαβὼν φοιτητάς, τῇ Πελοποννήσῳ προσεπιβαίνει· καὶ ἐν Κορίνθῳ χρόνον συχνὸν προσδιατρίψας, πολλοῖς πρόξενος σωτηρίας κατέστη· καὶ τὰς Ἀθήνας καταλαβών, καὶ τὸ ἅγιον τέμενος τῆς Θεοτόκου προσκυνήσας, ἐν τῇ Λαρίσῃ γίνεται. Ἱκανῷ δὲ χρόνῳ τῷ τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου προσεδρεύσας τάφῳ, εἰς Θεσσαλονίκην ἔρχεται· καὶ κατατρυφήσας τῶν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου θαυμάτων, ἐφ' ὅλοις ὀκτὼ ἔτεσι, τὸν συνήθη κανόνα τῆς ἐγκρατείας μετερχόμενος, ἐν γήρᾳ καλῷ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων δεκαὲξ Μαρτύρων τῶν Θηβαίων.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥωμαλέως τῷ Ἡρῴδῃ ἀνθιστάμενος, ἔνδοξε Πρόδρομε, τοῦτον ἐλέγχεις βοῶν· Οὐκ ἔξεστιν ἔχειν σε εὐνὴν ὁμαίμονος, ὡς ἀθέμιτον· ὁ δὲ μὴ ἀνασχόμενος, τὴν σὴν κάραν ἀποτέμνει.

Οἷα ἔνδοξος προφήτης πρὸ γεννήσεως, ἔγνως τὸν Κύριον, καὶ ὡς ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, τοῖς πᾶσιν ὑπέδειξας, πρὸς θεοσέβειαν, ἕλκων ἅπαντας, ἀναβοᾶν, πρὸς Κύριον· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μέλλων τέλος τὸ μακάριον ἐκδέχεσθαι, Πρόδρομε ἔνδοξε, σοὺς μαθητὰς πρὸς Χριστόν, τὸν Θεὸν ἀπέστειλας, ἐπερωτῶν αὐτόν· Σὺ εἶ Κύριε, τοῦ σῶσαι ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;

Ὁ Χριστὸς τοῖς μαθηταῖς προσαπεφθέγξατο· Ἄπιτε εἴπατε, τῷ Ἰωάννῃ· Ἰδού, νεκροὶ ἐξανίστανται, κωφοὶ ἀκούουσιν, ἐκκαθαίρονται λεπροί, καὶ ὥσπερ ἔλαφος, οἱ χωλοὶ περιπατοῦσιν.

Τῶν Ἁγίων. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μυστηπόλος τῆς ἄνω, ὑπερθέου Τριάδος ὤφθης πανένδοξε, ἁγνῶς ταύτην λατρεύων, καὶ μέλπων ἀνενδότως, Ἱεράρχα Ἀλέξανδρε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θησαυρόν σε δογμάτων, καὶ πηγὴν τῶν θαυμάτων, Χριστὸς ἀνέδειξε, πηγάζοντα τὸν πλοῦτον, τὸν τῆς θεογνωσίας, Ἰωάννη τοῖς κράζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἰσάγγελον βίον, κατὰ Παῦλον τὸν θεῖον, ὡς καὶ συνώνυμον, κτησαμένῳ παμμάκαρ, τὸν πλοῦτόν σοι τῶν λόγων, Χριστὸς παρέχει ἄφθορον, Εὐλογητὸς βοῶντι, Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νόμου παλαιᾶς τε καὶ τῆς νέας, προφήτης καὶ προφητῶν πάντων ὑπέρτερος, ὑπάρχεις πανεύφημε· οὐ γὰρ ἔφυς κάλαμος, πνεύμασι ῥιπιζόμενος, ἀλλ' ἔστης ἄσειστος, Τὸν Κύριον βοῶν εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μαινόμενος οἴστρῳ ὁ Ἡρώδης, μαχλώσης, Ἡρωδιάδος τὸ θυγάτριον, βλέπων κατορχούμενον, ἔφησεν, ὁ ἄθλιος· Ὃ μοι αἰτήσῃς δίδωμι, ἕως ἡμίσεος, τῆς ἐμῆς βασιλείας μεθ' ὅρκου· κἀκεῖνο ἐξαιτεῖται, τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου.

Εἶχε μὲν φρουρᾷ τὸν Ἰωάννην, Ἡρώδην δὲ πότος εὐφραινόμενον· τότε ἡ πανάσεμνος, κόρη κατωρχήσατο, ἀρέσασα δὲ εἴληφε, κάραν τὴν πάντιμον, Προδρόμου καὶ ἁγίαν ὡς ταύτην, τῇ μητρὶ προσάξῃ, τιμαλφέστατον δῶρον. Θεοτοκίον

Λύτρωσαι τὴν πόλιν σου Παρθένε, ἐκ πάσης ἀπειλῆς τε καὶ κακώσεως, σεισμοῦ καταπτώσεως, βαρβαρικῆς ἁλώσεως, καὶ φοβερᾶς κολάσεως τοῦ αἰωνίου πυρός· σὲ γὰρ μετὰ Θεὸν σωτηρίαν, ἅπαντες πλουτοῦμεν, Χριστιανοὶ Παρθένε.

Τῶν Ἁγίων. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν δυσσεβῆ προσευχῇ τῇ παναλκεῖ σου, Ἄρειον κτείνας Ἀλέξανδρε θεόφρον, ἐν τοῖς βεβήλοις τόποις, ὑβρίσαντα ἡμύνω, βροχίσας ὡς Ἰούδαν.

Ὁ θεομάχος Χριστοῦ χιτῶνα ῥήξας, ὡς ὁ προδότης πρηνὴς λακήσας μέσον, νῦν θρηνεῖ ἐν Ἅδῃ, ψυχῶν ἀδίκων μόρον, θανάτῳ τῷ δικαίῳ.

Ἐν ἐγκρατείαις ὡς ἄσαρκος ἐφάνης, ἐν ἀγρυπνίαις μικροῦ δεῖν καὶ ἀναίμων, καὶ ἐν διδασκαλίαις, πηγὴ τοῦ Παραδείσου, παμμάκαρ Ἰωάννη.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀνερμήνευτον τόκον σου Μαρία, τίς μὴ ὑμνήσει βροτῶν χοροστασία; ὅτι παρθενεύεις πρὸ τόκου, καὶ ἐν τόκῳ ἀεὶ εὐλογημένη.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων γεννηθέντα, καὶ » ἐκ Μητρὸς ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθέντα, ἱερεῖς » εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς » αἰῶνας».

Τοῦ Προδρόμου. Ὠδὴ θ'. Ἅπας γηγενής.

Πότος βδελυρός, καὶ δεῖπνος πανάσεμνος, ὄρχησις ἄτερπνος, ἔθελξαν τὸν δείλαιον, μάλα πρὸς οἶστρον ἀκολασίας δεινῆς, καὶ τῆς μαινάδος μίσθωμα, κάραν ἐκδίδωσι, τοῦ Προδρόμου, ἧς οὐδὲ ἀντάξιος, κόσμος ἅπας. Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ὢ πῶς ὁ δεινός, Ἡρώδης οὐκ ἔφριξε, Κριτὴν ἀλάθητον! ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἔνδον δολίως φόνον ἐνέτρεφε, τοῦ Βαπτιστοῦ μαινόμενος, ὡς ἐλεγχόμενος, καὶ μὴ φέρων, εὐκαιρίαν ἤθελε, καὶ εὑρών, ἀποτέμνει τὸν δίκαιον.

Ὄντως ἀπὸ γῆς, εἰσέδυς εἰς Ἅγια, οἷά περ Ἄγγελος, ὡς ἀγγελικῶς ἐν γῇ, σοφὲ βιώσας Κυρίου Πρόδρομε· τῶν ὑμνητῶν σου μέμνησο, ἄνωθεν ἔνδοξε, καὶ πταισμάτων, αἴτησαι τὴν ἄφεσιν, καὶ εἰρήνην παράσχου καὶ ἔλεος. Θεοτοκίον.

Ὢ Θεοῦ Υἱέ, μακρόθυμε Κύριε καὶ πολυέλεε, τοῦ σοῦ Βαπτιστοῦ λιταῖς, καὶ ἱκεσίαις τῆς κυησάσης σε, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου, σῶσον τοὺς δούλους σου· καὶ χορήγει, ἄνωθεν τὰ τρόπαια, βασιλεῦσιν ἡμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Τῶν Ἁγίων. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ἔννομος γενόμενος, ὁ θεῖος ὄντως φοιτητής σου, καὶ σοῖς ζωηφόροις λόγοις, πειθαρχήσας Ἀλέξανδρος, Ἱεράρχης πεφηνώς, Κύριε ὅσιος πρᾶος σώφρων, νῦν ἐπαξίως μακαρίζεται.

Μύστης ἀκριβέστατος, γέγονας πόθῳ τῶν ἀρρήτων, ὦ θεομακάριστε Πατὴρ ἡμῶν, Ἰωάννη πανόλβιε, καὶ μυσταγωγὸς τῶν μυστηρίων, καὶ κῆρυξ δογμάτων θείων, καὶ λατρευτὴς Τριάδος ἔνδοξε.

Σὲ τὸν ἀνεξίκακον, Πάτερ καὶ ὅσιον ποιμένα, ἄμεμπτον σεπτὸν ἀμίαντον, κήρυκά τε τῆς πίστεως, τῆς ὀρθοδοξίας τὸν διδάσκαλον, ἅπαντες ἐπαξίως συμφώνως, Παῦλε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐωδίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, βασιλεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ δὲ λαῷ, δοῦναι τὴν ἄφεσιν τῶν πταισμάτων· σὲ γὰρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμός.

«Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑψί- » στου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν, διὰ λόγου » τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων » Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἡρώδης ὁ παράνομος, τοῦ Προδρόμου τὴν θείαν, καὶ ἱερὰν ἀπέτεμε, κεφαλὴν τοὺς ἐλέγχους, μὴ φέρων ταύτης ὁ ἄφρων· ὢ φρικτῆς τόλμης ὄντως! Θρηνείτω οὖν ὁ ἄθλιος, ἄνομον φόνον πράξας. ἡμεῖς δὲ νῦν, τὴν τιμίαν κάραν ὕμνοις τιμῶντες, τὸν βαπτιστὴν γεραίρομεν, τοῦ Χριστοῦ ἐπαξίως.

Θεοτοκίον.

Εἰ καὶ ἡττᾶται Πάναγνε, λογικὴ πᾶσα φύσις, πρὸς ἐγκωμίων ἔπαινον, σοῦ Θεὸν τῆς τεκούσης· καὶ γὰρ σαφῶς ὑπερτέρα, πάσης κτίσεως πέλεις· ἀλλ' οὖν τὸ κατὰ δύναμιν, οὐκ ἀπόβλητον πάντως· ὅθεν κἀμοῦ, δέχου τὸν βραχύτατον ὕμνον

ὥσπερ, ὁ σὸς Υἱὸς ἐδέξατο, τὰ λεπτὰ πρὶν τῆς χήρας.

Εἰς τὸν Στίχ. τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, εἰ καὶ φόνῳ διέλυσεν ὁ Ἡρώδης, σὲ τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα, ἀλλ᾽ ἡ τοῦ στόματός σου φεγγοβόλος λαμπάς, καὶ τοῖς ἐν Ἅδῃ τὸ τῆς πίστεως φέγγος καλῶς ἐδᾳδούχει· ὅθεν ἱκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ ΛΑ΄.— Ἡ Κατάθεσις τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

1. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, τὴν διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας ὅρα Ἰουλίου Β΄. Ἐν τῷ Ὄρθρῳ Καταβασίαι ψάλλονται Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς καὶ Κοντάκιον τὸ ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς ἐπέχον τόπον Καθίσματος Τὰ καταθέσια τῆς σῆς θείας Ζώνης, καὶ καθεξῆς.

2. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἀναστάσιμα ς΄ καὶ τῆς ἑορτῆς δ΄, Δόξα Ὡς στέφανον ὑπέρλαμπρον, Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς Θεοτόκε ἀειπάρθενε ἅπαξ, καὶ Ἀπόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δίς, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀνάστασιμα Καθίσματα κατὰ σειράν, ἀλλ᾽ ἀντὶ Θεοτοκίου τὰ τῆς ἑορτῆς, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τῆς ἑορτῆς· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς, εἶτα τὸ Κάθισμα Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοί· ἀφ᾽ ς΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Σταυρὸν χαράξας καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον, καὶ τὰ β΄ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τῆς ἑορτῆς δ΄, Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

4. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ΄ καὶ δ΄ ἐκ τῆς ς΄ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, Κοντάκιον Τῆς τιμίας σου Ζώνης τῇ καταθέσει (ζήτει ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς), Ἀπόστολος Εἶχεν ἡ πρώτη σκηνὴ (ζήτει Νοεμβρίου ΚΑ΄) καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΛΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς καταθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμ. γ΄. δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Ἡ σορὸς ἡ κατέχουσα, Θεοτόκε τὴν Ζώνην σου, κιβωτὸς τοῖς δούλοις σου ἁγιάσματος, καὶ ἱερὸν περιτείχισμα, καὶ δόξα καὶ καύχημα, καὶ ἰάσεων πηγή, καθ᾽ ἑκάστην γνωρίζεται· ὅθεν σήμερον, ἱερῶς ἀθροισθέντες ἀνυμνοῦμεν, τὰ πολλά σου μεγαλεῖα, καὶ τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος.

Τὴν ἁγίαν κατάθεσιν, Θεοτόκε τῆς Ζώνης σου, ἑορτὴν κεκτήμεθα εὐφραινόμενοι· ὅτι τῇ πόλει σου σήμερον, δοθῆναι ἠξίωσας, ἱερὰν περιβολήν, φυλακτήριον ἄσυλον, δῶρον τίμιον, ἀναφαίρετον πλοῦτον ἰαμάτων, ποταμὸν πεπληρωμένον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Ἴδε τόπος περίδοξος, ἴδε οἶκος ἀείφωτος, ἐν ᾧ τεθησαύρισται τῆς Θεόπαιδος, Ζώνη τιμία ἐν χάριτι· προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμὸν καὶ ἱλασμόν, προφανῶς ἀπαρύσασθε, καὶ βοήσατε, εὐχαρίστῳ καρδίᾳ, Παναγία, εὐλογοῦμέν σε Παρθένε, οἱ σεσωσμένοι τῷ τόκῳ σου. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ὡς στέφανον ὑπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τὴν Ζώνην σου τὴν ἁγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο· καὶ φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι· Χαῖρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης· χαῖρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος εὐφροσύνη· χαῖρε τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἔδωκας τῇ πόλει σου, Ζώνην τὴν σὴν Ὑπερένδοξε, ἀσφαλέστατον σύνδεσμον, ταύτην περιέπουσαν, ἐκ παντὸς κινδύνου, θείαις ἐνεργείαις, καὶ ἀπροσμάχητον ἐχθροῖς, διατηροῦσαν αὐτὴν κραυγάζουσαν· Ἰσχύς μου καὶ κραταίωμα, καὶ εὐπρεπὲς ἀγαλλίαμα, ὁ Υἱός σου καὶ Κύριος, μόνος ἔστιν ὁ εὔσπλαγχνος.

Στίχ. Ἡγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ ὕψιστος.

Τίμιον διάδημα, οἱ εὐσεβῶς βασιλεύοντες, τὴν σὴν Ζώνην Πανάχραντε, φαιδρῶς περικείμε-

νοι, ἐν τοῖς σοῖς καυχῶνται, θείοις μεγαλείοις, καὶ φοβερώτατοι ἐχθροῖς, τοῖς πολεμοῦσιν ἀεὶ γνωρίζονται· καὶ σὲ ὑμνοῦντες κράζουσι, τῷ ὑπὲρ λόγον τεχθέντι ἐκ σοῦ· Ἰησοῦ παντοδύναμε, σῶσον πάντας ὡς εὔσπλαγχνος.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Περίζωσον δύναμιν, ἡμᾶς Παρθένε τῇ Ζώνῃ σου, κατ' ἐχθρῶν ἐνισχύουσα πάθη ὑποτάσσουσα, κατατυραννοῦντα, καὶ ἐκπολεμοῦντα, καὶ νικητήρια ἡμῖν, δι' ἀπαθείας ἀεὶ παρέχουσα, τοῦ καθαρῶς δοξάζειν σε, καὶ τῷ Υἱῷ σου βοᾶν ἐκτενῶς· Ἰησοῦ παντοδύναμε, σῶσον πάντας ὡς εὔσπλαγχνος. Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες Δαυϊτικὴν μελῳδίαν, τῇ νεάνιδι Νύμφῃ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου. Ὡς γὰρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην κατεκόσμησας, καὶ κατεκλήρωσας αὐτήν, τῇ πόλει σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καὶ σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην τοῦ ἀχράντου σου σώματος, κραταιὰν τῇ πόλει σου περιβολὴν ἐδωρήσω, τῷ ἀσπόρῳ τόκῳ σου ἄφθαρτα διαμείναντα· ἐπὶ σοὶ γὰρ καὶ φύσις καινοτομεῖται καὶ χρόνος. διὸ δυσωποῦμέν σε, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν Ζώνην τὴν σεπτήν, τοῦ ἀχράντου σου σκήνους, ὑμνοῦμεν οἱ πιστοί, Παναγία Παρθένε, ἐξ ἧς ἀρυόμεθα, νοσημάτων τὴν ἴασιν, καὶ κραυγάζομεν· Μῆτερ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὺ ἡ λύτρωσις, τῶν σὲ τιμώντων ὑπάρχεις, Μαρία θεόκλητε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ὠδὴ δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς τιμίας Ζώνης σου τῇ καταθέσει, ἑορτάζει σήμερον, ὁ σὸς πανύμνητε λαός, καὶ ἐκτενῶς ἀνακράζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ οἱ παρόντες δύο Κανόνες τῆς Θεοτόκου, ἐν οἷς ψάλλομεν καὶ Καταβασίας·
Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, κτλ.

Κανὼν πρῶτος. Ποίημα τοῦ Κυρίου Γεωργίου (*).
Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ Ἐρυθραῖον.

Λαμπάδα, φωτοφανῆ τὴν ἄδυτον, ὁ τῆς Παρθένου ναός, ὡς οὐρανὸς εὑράμενος φαιδρός, τὴν ὑπέρλαμπρον Ζώνην αὐτῆς, τὴν οἰκουμένην σήμερον, ταῖς τῶν θαυμάτων αἰθριάζει αὐγαῖς.

Ἰσχύν τε, καὶ ἀσφαλείας σύνδεσμον, τὴν σὴν Πανάχραντε, θείαν ὡς ὄντως Ζώνην νοητῶς, ἐζωσμένη ἡ πόλις σου, τὸ κράτος ἀδιάσπαστον, ἔχει· διὸ καὶ ἐγκαυχᾶται ἐν σοί.

Τῆς πάλαι, ὡς ἀληθῶς ὑπέρτιμος, ἡ σὴ σορὸς κιβωτοῦ, Θεογεννῆτορ ὤφθη τοῖς ἐν γῇ, οὐ τὰ σύμβολα φέρουσα, ἀλλὰ πιστῶς φυλάττουσα, τῆς ἀληθείας τὰ γνωρίσματα.

Ἀρώματα, μυστικὰ προχέονται, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγνῆς, ἐκ τῆς τιμίας σήμερον σοροῦ, καὶ πληροῦσι τοῦ Πνεύματος, τῆς εὐωδίας ἅπαντας, τοὺς μετὰ πόθου προσιόντας αὐτῇ.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Ἰσχύν με τὴν σὴν ζῶσον, ἁγνὴ παρθένε. Ἰωσήφ.
Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Ἰσχύν με θείαν εὐσεβῶς περίζωσον, ὑμνολογοῦντά σου, τὴν ἱερὰν Ζώνην, θεῖον χρηματίζουσαν τῇ πόλει σου περίζωμα, καὶ κραταίωμα Κόρη, καὶ ἀρραγὲς περιτείχισμα, ἄχραντε Παρθένε τῇ ποίμνῃ σου.

Σὺ τὸν Θεὸν τὸν δυνατὸν ἐκύησας, περιζωννύοντα, τοὺς εὐσεβεῖς πάντας, δύναμιν Πανάμωμε· διό σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν θείαν σου Ζώνην, περιχαρῶς ἀσπαζόμενοι, χάριν ἀπαντλοῦμεν καὶ ἔλεος.

Χαρμονικῶς τῇ καταθέσει σήμερον, περιχορεύσωμεν, τῆς ἱερᾶς Ζώνης, τῆς ἁγνῆς Θεόπαιδος· ἐξ ἧς ἡμῖν περίζωμα, ἀφθαρσίας ὑφάνθη, καὶ ἀδιάρρηκτον ἔνδυμα, καὶ περιβολὴ ἀδιάσπαστος.

Ὑπὸ τὴν σὴν ὁ σὸς λαὸς Πανάμωμε, προστρέχει δύναμιν· ὑπὸ τὴν σὴν σκέπην, καταφεύ-

---

(*) Τῷ ὀνόματι τούτου ἐπιγράφεται ἐν μόνοις τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις, ἐν δὲ τοῖς χειρογράφοις κεῖται ἀνεπίγραφος· ἔχει δὲ ἐκεῖ καὶ ἀνὰ τρία μόνα Τροπάρια ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὕφους φαίνεται. ὅτι οὐκ ἔστι ποίημα τοῦ Γεωργίου οὗτος ὁ κανών, ὡς ἔχων παράχορδά τινα καὶ βεβιασμένα.

γει πάντοτε· πᾶσι γενοῦ βοήθεια· καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν, τοῖς πᾶσι δίδου αἰτήματα, σῴζουσα δεινῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ὠδὴ γʹ. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς συναφείας πρὸς Θεὸν σύνδεσμον, τὴν τῆς Ἁγνῆς σήμερον Ζώνην, καὶ πιστῶς προσκυνήσωμεν.

Ἀέναοι ὀχετοί, ἐκ τῆς ἀχράντου σου σοροῦ ῥέοντες, τῶν χαρισμάτων Ἁγνή, πάντας τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσιν.

Ἰάματα τοῖς πιστοῖς, ἡ πολυύμνητος ἡμῖν σήμερον, τῆς ὑπερτίμου Ἁγνῆς, Ζώνη ἀναβρύει ἐν χάριτι.

Ὡς δρόσος ἑωθινή, ἡ εὐφροσύνη σου Ἁγνὴ ῥέουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνούντων κομίζει ἀεί. Ἕτερος. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Νεουργεῖται καρδία, πίστει θερμῇ ψαύουσα, Ζώνη ἱερᾷ τῆς Παρθένου, καὶ περιζώννυται, δύναμιν ἄμαχον, κατὰ παθῶν ἀκαθάρτων, δυσμενῶν ἀσάρκων τε, ἄτρωτος μένουσα.

Μένει ἄφθορος ἔτι, ἡ ἱερὰ Ζώνη σου, ἥτις σου τὸ ἄχραντον σῶμα, Κόρη διέζωσε, καθαγιάζουσα, τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας, καὶ φθορᾶς ἐξαίρουσα, νόσων καὶ θλίψεων.

Ἐχρημάτισας οἶκος, περικαλλὴς Ἄχραντε, Λόγου τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, καὶ ἐν ἁγίῳ σου, οἴκῳ εὐδόκησας, Ζώνην τὴν σὴν ἐντεθῆναι· ἣν κατασπαζόμενοι ἁγιαζόμεθα.

Τὴν τιμίαν σου Ζώνην, τιμητικῶς ἅπαντες, ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας, περιπτυσσόμεθα, τιμὴν ὑπάρχουσαν, πάντων πιστῶν Θεοτόκε, ὡς τῷ ὑπερτίμῳ σου, ψαύσασα σώματι.

Κάθισμα, Ἦχος δʹ. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὰ καταθέσια τῆς σῆς θείας Ζώνης, ἡ Ἐκκλησία σου φαιδρῶς ἑορτάζει, καὶ ἐκτενῶς κραυγάζει σοι Παρθένε Ἁγνή· Ἅπαντας περίσωζε, τῆς ἐχθρῶν δυναστείας· θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἀθέων βαρβάρων, καὶ τὴν ἡμῶν κυβέρνησον ζωήν, πράττειν Κυρίου τὰ θεῖα θελήματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Ἐδὲμ ποτίζουσι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν· ὅθεν ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ σεπτῶς εὐφημοῦμεν, καὶ εὐχαρίστως κράζομεν ἀεί· Χαῖρε ἡ μόνη ἐλπὶς τῶν ὑμνούντων σε.

Ὠδὴ δʹ. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὡς ὑπέρτιμον στερέωμα Θεοτόκε, ὁ Ποιητὴς καὶ Κτίστης σε, πηξάμενος ὥσπερ, ἄστροις κατεκόσμησε, ταῖς θείαις ἐλλάμψεσιν, αἷς καταφαιδρύνεις τὰ πέρατα.

Σὲ κραταίωμα ἡ πόλις σου Θεοτόκε, καὶ ἀσφαλῆ κρηπῖδα ἔχουσα τῇ θείᾳ, Ζώνῃ σου συνέχεται, δεσμὸν ἀδιάσπαστον, ταύτην ἐν πολέμοις προτείνουσα.

Ἀπὸ γῆς ἡμᾶς ἀνέλκει Θεογεννῆτορ, πρὸς οὐρανὸν ἡ θεία, Ζώνη σου σῷ πόθῳ, ταύτης ἀναφθέντας θερμῶς· διό σε δοξάζομεν, ὡς αἰτίαν δόξης κρείττονος.

Ἰδοὺ χάρις ἀνεξάντλητος, δεῦτε πάντες εἰλικρινεῖ καρδίᾳ, ἀρύσασθε πίστει, νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου Μητρός. Ἕτερος. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ἤρθης πρὸς φῶς, ἄδυτον μεταχωρήσασα· ἔλιπες δέ, τοῖς σὲ μακαρίζουσιν, ἀντὶ τοῦ σώματός σου Ἁγνή, τὴν τιμίαν Ζώνην, πηγὴν θαυμάτων ὑπάρχουσαν, καὶ τόπον σωτηρίας, καὶ χαράκωμα ταύτης, τῆς τιμώσης σε πόλεως ἄχραντε.

Νέον ἡμεῖς ὡς οὐρανὸν ὑπερχόμεθα, σοῦ τὸν οἶκον, ἐν ᾧ τεθησαύρισται, καθάπερ ἥλιος φωταυγής, σοῦ ἡ θεία Ζώνη, βολὰς θαυμάτων ἐκπέμπουσα, καὶ πάντων τὰς καρδίας καταυγάζουσα Κόρη, καὶ παθῶν τὴν ὁμίχλην διώκουσα.

Σὺ κιβωτὸς τοῦ νοητοῦ ἁγιάσματος, χρηματίζεις, Ἄχραντε πανύμνητε· καὶ τὴν τιμίαν ταύτην σορόν, ἔχουσα τὴν Ζώνην, ἣν περιοῦσα ἐφόρεσας, παρέχεις τῷ λαῷ σου, καταφύγιον πᾶσι, καὶ πηγὴν ἰαμάτων ἀκένωτον.

Ἧκε τῇ σῇ, πόλει πολύολβον δώρημα, ἡ τιμία, Ζώνη σου πανύμνητε, καὶ κατετέθη περιφανῶς, ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν τούτῳ τῷ θείῳ οἴκῳ σου· καὶ γέγονε μεγίστης, ἑορτῆς Θεοτόκε, τοῖς θερμῶς σε ποθοῦσιν ὑπόθεσις.

Νόμου σκιαί, καὶ Προφητῶν τὰ αἰνίγματα, προεδήλουν, ἔσεσθαί σε Πάναγνε, Θεοῦ Μητέρα παναληθῆ, δι' ἧς ἡ κατάρα ἀπεστειρώθη καὶ ἤνθησε, τελεία εὐλογία, καὶ σωτήριος χάρις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Ὠδὴ εʹ. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε τὴν σήν, Μητέρα ἐμεγάλυνας· σὺ ὕψωσας ὑπὲρ πάσας, νοερὰς ἐξουσίας ἀσυγκρίτως τὴν δόξαν αὐτῆς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, νῦν ἀφθόνως παρέχεται, πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τιμίας σοροῦ σου, τοῖς πίστει προσκυνοῦσί σε.

Σὲ δύναμιν πιστοί, βασιλεῖς περιζώννυνται· σὲ σύνδεσμον Θεοτόκε, ἡ σὴ πόλις αὐχοῦσα, τῇ Ζώνῃ σου σεμνύνεται.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ἕτερος. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ζώνης θείας τεθείσης, σήμερον ἐν οἴκῳ σου Θεοχαρίτωτε, συνεπανετέθη, ἀγαθῶν πᾶσα δόσις τοῖς χρῄζουσι· καὶ πληροῦται πᾶς τις, ἁγιασμοῦ ὁ προσπελάζων, τὰς αἰτήσεις πιστῶς κομιζόμενος.

Ὡραιώθης Παρθένε, Λόγον ὡραιότατον ἀποκυήσασα· καὶ τῷ σῷ ὡραίῳ, τούτῳ οἴκῳ τεθῆναι εὐδόκησας, τὴν ὡραίαν Ζώνην, ἥτις τὸ σὸν ὡραῖον σῶμα, Θεοτόκε ὡραίως διέζωσε.

Σοῦ ὁ Ἅγιος οἶκος, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πᾶσι γνωρίζεται, μέσον κεκτημένος, ὥσπερ εὔοσμον ῥόδον τὴν Ζώνην σου, εὐωδίας θείας, ἀποπληροῦσαν τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς προσιόντων Πανάμωμε.

Ὄμβρου θείου νεφέλη, γέγονας Πανάμωμε, ἐναποστάζουσα σωτηρίας ὕδωρ, καὶ τὴν γῆν χερσωθεῖσαν ἐγκλήμασι, πρὸς καρποφορίαν, μεταγαγοῦσα εὐσεβείας· διὰ τοῦτο πιστῶς σε δοξάζομεν.

Ὠδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὅλην σε, ὑπερφυῶς ἐδόξασε Κύριος· ὅλην ἀνύψωσε μόνην· ὅλην σε ἐτίμησεν ὑπὲρ λόγον, Θεοτόκε, τὸν ναόν τε σὺν Ζώνῃ καὶ θείᾳ σορῷ.

Νάουσιν, ἐκ πελάγους τὰ ῥεῖθρα τῆς χάριτος, σοῦ τῆς σοροῦ τῆς ἀχράντου, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν περικυκλοῦσιν, ἀρδεύοντα, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντας τὸν τόκον σου.

Ἰσχύν σε, οἱ πιστοὶ κεκτημένοι καὶ καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τὴν σεπτήν σου Ζώνην Θεοκυῆτορ κατέχοντες, ὡς ὑπέρλαμπρον κόσμον καὶ τίμιον. Ἕτερος. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Νέον τέτοκας ἡμῖν, ὡς παιδίον τὸν πρὸ πάντων αἰώνων· καὶ καινουργεῖς καρδίας ἁμαρτίας παλαίωσιν, δεξαμένας καινισμῷ, τῆς καταθέσεως τῆς τιμίας, Ζώνης σου Κόρη ἀειπάρθενε.

Ἅγιός σου ὁ ναός, θαυμαστὸς δικαιοσύνῃ ὑπάρχει· ὅστις τὴν θαυμαστήν σου Ζώνην, θαύματα βρύουσαν, κεκτημένος τοῖς πιστοῖς, πέλαγος δείκνυται ἰαμάτων, Θεοκυῆτορ Μητροπάρθενε.

Γέγηθε πᾶσα ψυχή, συνιοῦσα ἐν Ἁγίῳ ναῷ σου, καὶ ἐν αὐτῷ ὁρῶσα, Θεοτόκε τὴν Ζώνην σου, ὥσπερ ἥλιον φαιδρόν, φέγγος ἀστράπτουσαν χαρισμάτων, τοῦ παντουργοῦ καὶ θείου Πνεύματος.

Νεύρωσον ἡμῶν Ἁγνή, τὰς καρδίας παρεθείσας, παντοίων ἁμαρτιῶν ἰδέαις, καὶ περίζωσον δύναμιν, τοὺς τὴν ζώνην σου πιστῶς, ὡς πολυτίμητον κεκτημένους, καὶ ἀναφαίρετον θησαύρισμα. Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὴν θεοδόχον γαστέρα σου Θεοτόκε, περιλαβοῦσα ἡ Ζώνη σου ἡ τιμία, κράτος τῇ πόλει σου ἀπροσμάχητον, καὶ θησαυρὸς ὑπάρχει, τῶν ἀγαθῶν ἀνέκλειπτος, ἡ μόνη τεκοῦσα ἀειπάρθενος.

Ὁ Οἶκος.

Τίς γηγενῶν τὰ σὰ μεγαλεῖα διηγήσεται λόγος; ποία γλῶσσα βροτῶν; νοῦς γὰρ οὐδὲ οὐράνιος· ἀλλ' ἡ τεκοῦσα τῆς συμπαθείας τὸ ἀμέτρητον πέλαγος, δέξαι καὶ νῦν ἐξ ἀκάρπων χειλέων τὰ ᾄσματα, καὶ δίδου μοι θείαν χάριν, εὐφημῆσαι τὴν σὴν Ζώνην Δέσποινα, δι' ἧς κόσμος ἀγάλλεται, σὺν Ἀγγέλοις ὑμνῶν σου τὰ θαύματα, ἡ μόνη τεκοῦσα ἀειπάρθενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἀνάμνησις τῆς ἐν Ἁγίᾳ σορῷ καταθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν τῷ σεβασμίῳ αὐτῆς οἴκῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις, ἀνακομισθείσης ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Ζήλας, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως. Ἔτι δὲ καὶ τοῦ γεγονότος θαύματος, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης, εἰς τὴν βασιλίδα Ζωήν, τὴν σύζυγον Λέοντος τοῦ Βασιλέως.

Στίχ. Χρυσῆν κορωνίδ' οἷα, σεμνὴ Παρθένε,
Τῷ τοῦ χρόνου τίθημι σὴν Ζώνην τέλει.
Θέντο σορῷ Ζώνην πρώτῃ Πανάγνου τριακοστῇ.

Ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου υἱὸς Ἀρκάδιος, τὴν τιμίαν ζώνην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐξ Ἱεροσολύμων ἐξαγαγών, φυλαττομένην ἐκεῖσε μέχρι τοῦ τότε καιροῦ, μετὰ καὶ τῆς τιμίας Ἐσθῆτος ὑπὸ παρθένου γυναικός τινος, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκομίσας, κατέθετο ἐν λαμπρᾷ θήκῃ· ἣν καὶ ἐκάλεσεν *Ἁγίαν Σορόν*. Χρόνων δὲ διελθόντων τριακοσίων δέκα, Λέων ὁ βασιλεὺς ἤνοιξε τὴν ἁγίαν ταύτην Σορόν, διὰ τὴν τούτου σύζυγον Ζωήν, ἐνοχλουμένην ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου· ἥτις καὶ ἠξιώθη θείας ὀπτασίας· Ὡς, εἰ ἐπιτεθῇ ἡ τιμία Ζώνη ἐπ' αὐτῇ, τεύξεται τῆς ἰάσεως. Εὑρέθη οὖν ἡ τιμία Ζώνη ὡς νεοΰφαντος ἀποστίλβουσα, σφραγῖδα ἔχουσα διὰ χρυσίνης βούλλης καὶ κωδίκελλον (ὑπόμνημα σύντομον, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ codicellum), ἐμφαίνοντα λεπτομερῶς τόν τε χρόνον, τὴν ἰνδικτιῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν Κωνσταντινουπόλει προσεκομίσθη ἡ Ἁγία Ζώνη· καὶ πῶς ἐτέθη χερσὶ τοῦ βασιλέως ἔνδον τῆς θήκης ὑπ' αὐτοῦ σφραγισθεῖσα· ἣν καὶ ἀσπασάμενος ὁ βασιλεύς, καὶ διὰ χειρὸς τοῦ τηνικαῦτα Πατριάρχου ἄνωθεν τῆς βασιλίσσης ἐφαπλώσας, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοσήματος εἰργάσατο· καὶ πάντες τὸν Σωτῆρα Χριστὸν δοξάσαντες, καὶ τῇ πανάγνῳ αὐτοῦ μητρὶ ὕμνους εὐχαριστηρίους ἀποδόντες, κατέθεντο τὴν ἁγίαν Ζώνην ἐν τῇ τιμίᾳ Σορῷ, ἐν ᾗ προϋπῆρχε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ναοῦ

τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ Νεωρίῳ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν, Ἀντώνιός τις Πατρίκιος, οἰκίαν ἔχων σεμνὴν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ Νεωρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ναὸν περίδοξον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὸν οἰκεῖον ἀφαιρεθέντα στολισμὸν ὑπὸ τῶν πρώην Εἰκονομάχων βασιλέων, οὗτος πάλιν τὸν τοιοῦτον ναὸν ἀνακαινίσας πρεπόντως, λουτρὸν πάνυ σμικρότατον ὑποκάτω τούτου πεποίηκε, πρὸς σωματικὴν αὐτοῦ παραμυθίαν· ἄνωθεν δὲ τούτου ἡ τοῦ Θεοῦ δοξολογία ἀεὶ ἐπετελεῖτο. Ἐπεσκίασεν οὖν ἐν αὐτῷ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ τῆς πανάγνου Μητρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἤρξαντο γίνεσθαι ἰάματα οὐκ ὀλίγα διαφόρων νοσημάτων. Ἀλλὰ καὶ φιλόθεοί τινες ἐπισυναχθέντες, ᾐτήσαντο τὸν Πατρίκιον ποιεῖν αὐτοὺς λοῦμα ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, λόγῳ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν· καὶ συγκροτούμενοι ὑπὸ τοῦ Πατρικίου, ἐποίουν τοῦτο μετὰ πίστεως.

Ὁ οὖν Πατρίκιος, ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾷν, καταλιμπάνει τὸ τοιοῦτον λοῦμα καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας, τοῖς τότε εὑρεθεῖσιν ἀνδράσι φιλοθέοις, οἵ, εὐτελεῖς ὄντες, καὶ μήτε ὕδωρ τὸ ἀρκοῦν ἔχοντες, μήτε οἱανδήποτε εἴσοδον, κατὰ μικρὸν ἐψυχραίνοντο πρὸς τὴν τοῦ πράγματος συγκρότησιν. Καὶ τούτων παρερχομένων, καὶ μηδενὸς ἔχοντες δίκαιον παραπέμψασθαι εἰς ἕτερον πρόσωπον, κατελείφθη ἀνεπιμέλητον· καὶ τὸ μὲν λουτρόν, καθαρπαγέντων τῶν ἐν αὐτῷ ὑλικῶν παρὰ τοῦ τυχόντος, εἰς παντελῆ ὑπέφθασεν ἀφανισμόν. Ἡ δὲ ἁγία Ἐκκλησία, διὰ τὸ ὑψηλὴν εἶναι ταύτην καὶ μετέωρον, ἅμα δὲ καὶ ἰαματικήν, περιελείφθη ὑπὸ ἱερέως τινὸς δοξολογουμένη, τῆς ἐνοικούσης αὐτῇ θείας χάριτος δαψιλῶς ἐπιχορηγούσης αὐτῷ τὰ πρὸς διατροφὴν αὐτοῦ.

Εἶθ' οὕτω Ῥωμανοῦ τοῦ μακαριωτάτου βασιλέως τὸν οἶκον αὐτοῦ παρασκευάζοντος, καὶ χρείαν ὑλῶν οὐκ ὀλίγων ἔχοντος, ἐμηνύθη αὐτῷ τὸ τοιοῦτον οἰκίδιον. Ἐμελέτα οὖν καταστρέψαι αὐτό, ἀλλ' ἡ ἐνοικοῦσα τούτῳ ὑπεραγία Θεοτόκος οὐκ ἐπενύσταξε τοῖς μελετωμένοις. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ νυκτὶ ἐπιφανεῖσα τῷ Ῥέκτωρι (διευθυντῇ) τῷ τοῦ ἔργου ἐπιστατοῦντι, καὶ νεανίσκῳ τινὶ προσγενεῖ τοῦ Ῥέκτωρος, μετὰ ἀπειλῆς παρηγγυᾶτο μηδόλως τὰ τῆς καταστροφῆς τολμηθῆναι τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ οἰκιδίου αὐτῆς· καὶ ἅμα πρωῒ τοῦ νεανίσκου τὰ ὁραθέντα ἀπαγγείλαντος τῇ μητρὶ τοῦ Ῥέκτωρος, δῆλα ταῦτα τῷ βασιλεῖ καθίστανται. Ὁ δέ, παραυτίκα ἀκούσας, ταύτην τὴν φωνὴν ἀπεφθέγξατο· *Δίκην κτήσασθαι κατὰ τῆς Παναγίας Θεοτόκου οὐ βούλομαι· ἀλλὰ ἀνακαινίσασθε τὸ τοιοῦτον οἰκίδιον, ἐν οἷς ἂν καὶ δέηται.* Ἀντὶ γοῦν τῆς καταστροφῆς, οἱ ἀποσταλέντες, ἀνακαθάραντες τὸ λουτρὸν μετὰ πάσης σπουδῆς, τοῦτο ἀνεκαίνισαν.

Πάντων οὖν κατασκευασθέντων, καὶ τοῦ λουτροῦ μείζονος ἀποκαταστάντος, ὡς καὶ κόλυμβον δέξασθαι, καὶ ἀναφθέντος ἐλούσαντο οἱ βασιλεῖς, Ῥωμανός, καὶ Κωνσταντῖνος, καὶ Χριστόφορος· καὶ εὐφρανθέντες σολέμνιον δίδοσθαι ἐτήσιον εἰς τὸ τοιοῦτον λοῦμα διὰ χρυσοβούλλου λόγου τετυπώκασι.

Γυνὴ δέ τις τῶν οὐκ ἀσήμων, χαλεπῷ νοσήματι περιπεσοῦσα, ἔξογκος γέγονε· καὶ τρυχομένη ἀλγηδόσιν οὐ φορηταῖς, τοῖς ἰατροῖς ἅπαντα αὐτῆς κατηνάλωσεν. Ὡς δὲ μηδὲν ἐκ τούτων ἀπώνατο, κατήκοος γενομένη τῶν ἐν τῷ Νεωρίῳ θαυματουργιῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, προσέδραμε καὶ αὐτή. Προσμείνασα δὲ ἐν ἡμέραις τισί, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ σφοδρῶς ἐνοχλουμένη ὑπὸ τοῦ πάθους, ἀνεχώρησε, καὶ πρὸς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν ἀφίκετο, καὶ προσκαταλαβοῦσα ἑαυτὴν τῷ ἐδάφει, ἱκέτευε λέγουσα· Ἐλέησόν με, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἀπορήσασα ἀπὸ πάσης βοηθείας, πρὸς σὲ κατέφυγον. Προσμείνασα οὖν ἡμέρας ἐννέα, φαίνεται αὐτῇ τῇ ὑστεραίᾳ σεμνοπρεπὴς γυνὴ λέγουσα· Ὦ γύναι, τί βοᾷς πρός με ὀχλοῦσα, καὶ μηδόλως ἠρεμοῦσα; Ἡ δὲ πρὸς αὐτήν· Ὦ Δέσποινα, οἶδα ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου πειράζομαι· ἀλλὰ γινώσκουσα, ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν κατελθών, καὶ γεννηθεὶς ἐκ γαστρός σου ἄνθρωπος γέγονε, διὰ τοῦτο κατέφυγον πρὸς σέ, ἵνα ἐλέους τύχω ἡ δυστυχής. Ἡ δὲ καὶ αὖθις πρὸς αὐτήν· Ἄπελθε ἐν τῷ χθαμαλῷ μου οἰκίσκῳ, εἰς τὸ Νεώριον, κἀκεῖ εὑρήσεις τὴν ἴασιν. Ἡ δέ, διυπνισθεῖσα, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσασα, μετὰ σπουδῆς παρεγένετο ἐν τῷ Νεωρίῳ· καὶ προσπεσοῦσα, ἱκέτευε τὴν Θεομήτορα, λέγουσα· Ἐλέησόν με, Δέσποινα, καὶ πλήρωσον τὴν εἰς ἐμέ σου εὐσπλαγχνίαν. Ὡς δὲ ταῦτα ἔλεγεν, ἀφύπνωσε, καὶ ὁρᾷ πάλιν τὴν φανεῖσαν αὐτῇ σεμνοπρεπῆ γυναῖκα μεθ' ἑνὸς ἀνδρὸς εὐλαβοῦς, λέγουσαν αὐτῷ· Ἴδε ἡ πάσχουσα γυνή, σχίσον τὸν ὀμφαλὸν αὐτῆς· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, πλήξας ἐκεῖνος ἣ κατεῖχε ῥάβδῳ τὴν ταύτης γαστέρα, ἀφανὴς γέγονε μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ φανείσης γυναικός. Διυπνισθεῖσα δὲ ἡ γυνή, εὗρεν ἑαυτὴν δυσωδίαν ἀφόρητον ἀποπνέουσαν· καὶ εὐθέως ἀποδυσαμένη ἅπερ ἠμφίεστο ἱμάτια, εἰσῆλθεν ἐν τῷ λουτρῷ· καὶ ἐκπλύνασα ἑαυτήν, ἐξῆλθε μετὰ τῶν σὺν αὐτῇ γυναικῶν· καὶ τὸ ἅγιον ἐκεῖνο ἔδαφος προσκυνήσασαι, ἐθυμίων τὰ εὐώδη, τὰς εὐχὰς ἀπονέμουσαι τῇ ὑπεραγίᾳ Δεσποίνῃ καὶ Θεοτόκῳ, εἰς δόξαν τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀποτεχθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Φιλεόρτου, Διαδόχου, Μηνᾶ, Φαύστου, Ἀνδρέου Ἡρακλείου, ἑπτὰ παρθένων ἐκ Γάζης, τεσσάρων ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, καὶ 366 ἐκ Νικομηδείας, ξίφει τελειωθέντων.

Ταῖς τῆς ἀχράντου Μητρός σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺ ὡς ἥλιος, δικαιοσύνης μόνος ὢν φωτουργέ, θείως τὸν ναὸν ἐφαίδρυνας τῆς σεμνῆς, τοῖς ποικίλοις σου χαρίσμασιν· ἐν ᾧ ἀνίσχουσα, τὰς ἀκτῖνας ἐκλάμπει ἡ Ζώνη αὐτῆς.

Χρυσῆν ὡς στάμνον, τὴν σὴν σορὸν κυκλοῦντες μόνη Ἁγνή, θείας ἀληθῶς μετέχομεν νῦν τρυφῆς, τῶν χαρίτων παντευλόγητε, καὶ τῶν συμβόλων σου, ὑπερτέραν ὡς οὖσαν τιμῶμεν αὐτήν.

Ὑπερβλύζουσι, οἱ τῶν θαυμάτων Κόρη πάναγνε, χάριν ἀληθῶς κρατῆρές σου τοῖς πιστοῖς, καὶ ἀφθόνως τῆς τιμίας σου, σοροῦ προέρχονται, ὡς ἐξ ἄλλης Ἐδὲμ νοητοὶ ποταμοί.

Νῦν προσέλθετε, μετ' εὐφροσύνης πάντες οἱ ἐπὶ γῆς· δεῦτε, ἡ σορὸς προτρέπεται μυστικῶς, τῆς Κυρίας περιπτύξασθε, ὑπερένδοξον, ἐν ἐμοὶ θησαυρισθεῖσαν Ζώνην αὐτῆς.

Ἕτερος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἡ πάντων Βασίλισσα, πρὸς οὐρανίους σκηνὰς ἀπαίρουσα, καταλέλοιπεν ὄλβον, τῇ Βασιλίδι πασῶν τῶν πόλεων, τὴν ταύτης Ζώνην, δι' ἧς περισώζεται ἐπιδρομῆς ὁρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Πηγῇ νῦν προσέλθωμεν, ἀποσταζούσῃ χάριν καὶ ἔλεος, τῇ σορῷ τῇ τιμίᾳ, τῇ κατεχούσῃ Ζώνην τὴν πάντιμον, τῆς τιμησάσης ἀνθρώπων τὸ φύραμα, τιμίῳ τόκῳ αὐτῆς, Παρθένου τε καὶ Μητρός.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, Δυνάμεις πᾶσαι αἱ ἐπουράνιαι, καὶ τὴν τοῦτον τεκοῦσαν, ἀνθρώπων γλῶσσαι δοξάσατε, ὅτι τὴν Ζώνην αὐτῆς ἐδωρήσατο, καταφυγὴν ἀληθῆ, καὶ σωτηρίαν πιστοῖς.

Ῥανάτωσαν ἄνωθεν, δικαιοσύνην νεφέλαι σήμερον, καταθέσει τῆς Ζώνης, τῆς σῆς νεφέλη θεοχαρίτωτε, καὶ μελῳδείτω ψυχὴ πᾶσα χαίρουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Πλάκας θείας πάλαι κιβωτός, χειρὶ γραφείσας Θεοῦ, συνέσχε πάναγνε· ἡ σὴ δὲ ἄχραντε Δέσποινα, σεβασμία καὶ τιμία σορός, Ζώνην κατέχει τὴν αὐτόν, τὸν νομοθέτην ἐν σοί, συγκατασχοῦσαν. Φρικτὸν τὸ μυστήριον!

Ἄγγελοι πανάχραντε ἁγνή, νῦν συγχορεύουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, καὶ περιέπουσι Δέσποινα, τὴν τιμίαν καὶ ἁγίαν σου Ζώνην, ἣν

πόθῳ καὶ χαρᾷ, καὶ εὐφροσύνῃ πολλῇ, προσκυνοῦντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν τὴν δόξαν τοῦ γένους ἡμῶν.

Ῥάβδος ἡ τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ἀναβλαστήσασα, σὺ εἶ ἡ πάντων χαρά, ἡ πολυτίμητος Ἄχραντε, μυροθήκη ἡ τοῦ Πνεύματος, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἀρωμάτων πηγή, ἐξ ἧς μύρον, τῶν ἰαμάτων ἐκβλύζει ἡ θεία σορός.

Ὑμνοῦσι πανάχραντε Ἁγνή, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανῶς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, καὶ τῶν μαρτύρων χοροί· μεθ' ὧν πίστει, σὲ προσκυνοῦντες δοξάζομεν.

Ἕτερος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Θρόνος καθάπερ ἅγιος, ἡ σορὸς ἀνατίθεται, ἔνδον ἐν ἀδύτοις, ἱεροῖς φαιδρότατα, τῆς μόνης θεόπαιδος, καὶ Βασιλίδος πάντων ἁγνῆς, Ζώνην κεκτημένη, ἐπαναπαυομένην· ἐξ ἧς τοῖς κοπιῶσιν, ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις, ἀνάπαυσις τελεία, προέρχεται ἀφθόνως.

Ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Κύριον, ἱερῶς ἐσωμάτωσας, καὶ χερσὶν ἁγίαις, ἀληθῶς διέζωσας, τὸν περιζωννύοντα, τοὺς εὐσεβοῦντας δύναμιν, νῦν δὲ ἀναβᾶσα, οὐρανῶν ὑπεράνω, κατέλιπες ἀνθρώποις, τὴν τιμίαν σου Ζώνην, Παρθένε Θεοτόκε, κραταίωμα καὶ σκέπην.

Νενοσηκόσιν ἴαμα, ὀλισθαίνουσι στήριγμα, καὶ τοῖς ῥαθυμοῦσιν, εὐθυμία ἔνθεος, κυβέρνησις πλέουσι, πεπλανημένοις ἐπιστροφή, ἡ παρεπομένη τῇ τιμίᾳ σου Ζώνῃ, ἁγνὴ Παρθένε χάρις, ἀληθῶς χρηματίζει· ἣν πίστει προσκυνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπιτελοῦντες σήμερον, τὴν ἁγίαν κατάθεσιν, Ζώνης σου τῆς θείας, ἱερὰν πανήγυριν, οἱ δοῦλοί σου ἄγομεν· καὶ ἐν χαρᾷ βοῶμέν σοι, Χαῖρε Θεοτόκε, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων, τῶν πιστῶς μελῳδούντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Θάλαμος ὑπέρτιμος ὄντως, Θεογεννῆτορ ἡ σορός σου, ὤφθη τὴν ἁγίαν σου Ζώνην, παρθενικήν τε καὶ νυμφικὴν ὡς στολήν, ἀξίως περιέχουσα, καὶ συντηροῦσα ὡς ζωῆς θησαυρόν.

Ἔνθεν διάδημα κάλλους, ἡ Ἐκκλησία Θεοτόκε, ἀναδησαμένη τὴν θείαν, καὶ παναγίαν Ζώνην σου σήμερον, βασιλικῶς εὐφραίνεται, καὶ ὡραΐζεται τῇ δόξῃ σου.

Ναὸν ἐκμιμούμενον πᾶσαν, τῶν οὐρανῶν τὴν εὐκοσμίαν, σήμερον πιστοὶ τῆς Παρθένου κατειληφότες τῶν χαρισμάτων αὐγαῖς, ὥσπερ ἀστέρων κάλλεσι, καταλαμπόμενοι φαιδρύνθητε.

Ἔχει τὴν ἁγίαν σου Ζώνην, Θεογεννῆτορ ἡ σὴ πόλις, σύνδεσμον εἰρήνης καὶ τεῖχος, καὶ τῶν δογμάτων θείαν ἑνότητα, καὶ ὀρθοδόξων καύχημα, καὶ Βασιλέων τροπαιοῦχημα.

Ὑμνοῦμεν τὴν ἄφατον δόξαν, καὶ τὴν ἀνείκαστόν σου χάριν· σὺ γὰρ εἶ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ λόγος πᾶσι προέρχεται, τοῖς σὲ τιμῶσιν Ἄχραντε, καὶ μεγαλύνουσι τὸν τόκον σου.

Ἕτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἰδοὺ ἡ θεία κλίνη τοῦ Σολομών, δυνατοὶ ἣν κυκλοῦσιν ἑξήκοντα, ῥήσει Γραφῶν (*), οἷά περ ἐν κλίνῃ βασιλικῇ, σορῷ τιμίᾳ σήμερον, Ζώνην ἀνακλίνει τὴν ἑαυτῆς, ἀνάκλησιν εἰς πάντων, τῶν τεταπεινωμένων, καὶ εὐσεβούντων περιποίησιν.

Ὡς πόλις Βασιλέως τῶν οὐρανῶν, περὶ ἧς ἐλαλήθη παράδοξα, ἔθου τῇ σῇ, πόλει δῶρον τίμιον καὶ σεπτόν, τὴν παναγίαν Ζώνην σου, πάντων εἰς κραταίωμα τῶν πιστῶν, δι' ἧς οἱ στεφηφόροι, τροποῦνται πολεμίους, ὀρθοδοξίᾳ διαλάμποντες.

Σταλάξατε τὰ ὄρη νῦν γλυκασμόν, καὶ βουνοὶ εὐφροσύνην αἰώνιον, Πατριαρχῶν, δῆμοι καὶ μαρτύρων πάντες χοροί, τῶν προφητῶν ὁ σύλλογος, θείων Ἀποστόλων δῆμος σεπτός, εὐφράνθητε σὺν πᾶσιν, ἡμῖν τῇ καταθέσει, τῆς θείας Ζώνης τῆς Θεόπαιδος.

Ἡγίασας τὰ πάντα διὰ τῆς σῆς, Παναγία Παρθένε κυήσεως· καὶ νῦν ἡμῖν, δέδωκας εἰς πλείονα φωτισμόν, τὴν παναγίαν Ζώνην σου· ἧς τῇ καταθέσει πᾶσα ἡ γῆ, χορεύει καὶ γεραίρει, σὲ τὴν χαρᾶς ἀρρήτου, ἀποπληροῦσαν τὸ ἀνθρώπινον.

Φιλίας με δολίας τῆς τῶν παθῶν, καὶ ἐχθροῦ καθ' ἑκάστην πειράζοντος, ἁμαρτιῶν βάρει, ῥαθυμίας τε χαλεπῆς, ἀπαγωγῆς πανάχραντε, καὶ αἰχμαλωσίας καὶ προνομῆς, τῷ σῷ προσπεφευγότα, ἐλέει διὰ τάχους, ὡς συμπαθὴς ἁγνὴ ἀπάλλαξον.

(*) Ἐκ τοῦ Ἄσματος τῶν Ἀσμάτων τοῦ Σολομῶντος, ἔνθα φησί· «*Ἰδοὺ ἡ κλίνη τοῦ Σολομών, ἑξήκοντα δυνατοὶ κύκλῳ αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραήλ· πάντες κατέχοντες ῥομφαίαν, δεδιδαγμένοι πόλεμον*» (Κεφ. γ'. 7-8). Τί δὲ δηλοῖ κυρίως ἡ κλίνη αὕτη, καὶ τίνες οἱ ἑξήκοντα δυνατοί, ἑρμηνεύουσιν ἀκριβῶς οἱ θεῖοι Πατέρες.

Οὗτοί εἰσι πάντες οἱ πρὸ τοῦ νόμου προφῆται καὶ δίκαιοι περὶ τῆς Θεοτόκου προφητεύσαντες, ἣν κλίνην ὁ Σολομὼν προηγόρευσεν.

Ὁ Διορθωτής

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὁ πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, τὰ σὰ ποιήσας Ἄχραντε, τὴν σὴν Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην, ἐτίμησεν ἀφθαρσίᾳ, τῇ πόλει σου κραταίωμα, δοὺς ταύτην καὶ ἀσφάλειαν· ἧς καὶ νῦν τὴν κατάθεσιν, περιχαρῶς ἐκτελοῦντες πανηγυρίζομεν πόθῳ.

Ἕτερον ὅμοιον.

Κυρία πάντων πέλουσα, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, καὶ πλήρης ὄντως Σοφίας, τῆς ὑπερφώτου ὡς Μήτηρ, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, φωτὸς καὶ θείας γνώσεως, καὶ χαριτός με πλήρωσον, τῇ συμπληρώσει τῶν ὕμνων, σοῦ τῆς ἁγνῆς Θεοτόκου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ὑπέρλαμπρον στέφανον, Θεοτόκε πανάχραντε, τὴν ἁγίαν Ζώνην σου περιέθετο, ἡ Ἐκκλησία καὶ χαίρουσα, φαιδρύνεται σήμερον, καὶ χορεύει μυστικῶς, ἐκβοῶσά σοι Δέσποινα· Χαῖρε στέφανε, καὶ διάδημα θεῖον· χαῖρε μόνη, τοῦ πληρώματός μου δόξα, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος.

Σὺ πανάχραντε Δέσποινα, κραταιὸν περιτείχισμα, ἀρραγές τε στήριγμα καὶ διάσωσμα, τῷ σῷ λαῷ καὶ τῇ πόλει σου, ὑπάρχουσα δέδωκας, ὡς φαιδρὰν περιβολήν, τὴν ὑπέρτιμον Ζώνην σου, περισῴζουσαν, συμφορῶν ἐκ παντοίων τοὺς ἐν πίστει, καὶ ζεούσῃ προθυμίᾳ, ταύτην τιμῶντας θεόνυμφε.

Ὁ ναός σου Πανάχραντε, ὡς πηγὴ ἀνεξάντλητος, τῶν θαυμάτων σήμερον ἀναδέδεικται· οἱ ποταμοὶ γὰρ τῆς χάριτος, ἀφθόνως προχέονται, τῆς ἁγίας σου σοροῦ, καὶ πιστῶν τὴν διάνοιαν, κατευφραίνουσι, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ σοι βοώντων· Ἡ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, καὶ ἡ ζωὴ σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ὡς στέφανον ὑπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, τὴν Ζώνην σου τὴν ἁγίαν, ἡ Ἐκκλησία Θεοῦ περιέθετο, καὶ φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει, Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι· Χαῖρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης· χαῖρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος εὐφροσύνη· χαῖρε τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ'. καὶ ϛ'.

Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ἀναστᾶσα Μαριάμ.

Κοινωνικόν. Ποτήριον Σωτηρίου λήψομαι.

ΤΕΛΟΣ

ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙῼ 1905. ΕΚ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΚΔΟΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Duke University Libraries
D01312233F

D01312233F
DUKE-LSC